BIBLIOTHECA
SCRIPTORUM GRAECORUM
ET ROMANORUM
TEUBNERIANA

HYPERIDES

ORATIONES

EDIDIT

FR. BLASS

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

BIBLIOTHECA SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM TEUBNERIANA.

	geh. ℳ ₰	geb. ℳ ₰
Aelianus ed. *Hercher.* 2 voll. . . .	9.—	10.05
—— —— varia historia	—.90	1.30
Aeneas ed. *Hug*	1.35	1.75
Aeschines ed. *Franke.*	—.90	1.30
—— ed. *Blass*	2.40	2.80
—— —— Ed. mai. c. Ind. Aeschin.	8.—	8.60
[——] Ind. Aeschin. comp. *Preuss.*	6.40	
Aeschyli tragoediae ed. *Weil* . . .	1.50	2.—
Singulae tragoediae	—.30	—.60
[——] Schol. in Pers. ed. *Dähnhardt*	3.60	4.20
Alexander Lycop. ed. *Brinkmann.*	1.—	1.25
Ammianus M. ed. *Gardthausen.* 2 voll.	7.20	8.40
Anacreon ed. *Rose.* Ed. II	1.—	1.40
Andocides ed. *Blass.* Ed. II . . .	1.20	1.60
Anna Comnena ed. *Reifferscheid.* 2 vll.	7.50	8.60
Anthimus ed. *Rose*	1.—	1.25
Anthologia Gr. ed. *Stadtmüller.* I.	6.—	6.60
—— —— II, 1	8.—	8.60
—— **Lat.** I. 1 ed. *Riese.* Ed. II .	4.—	4.60
—— —— II ed. *Buecheler.* 2 fascc.	9.20	10.35
Antiphon ed. *Blass*	2.10	2.50
Antoninus ed. *Stich*	1.80	2.20
Apollonius Perg. ed. *Heiberg.* 2 voll.	9.—	10.—
Apollonius Rhodius ed. *Merkel* . .	1.—	1.40
Appianus ed. *Mendelssohn.* 2 voll. .	9.—	10.—
Apulei metamorph. ed. *v. d. Vliet* .	3.—	3.50
—— Apologia Florida ed. *v. d. Vliet*	4.—	4.50
Archimedes ed. *Heiberg.* 3 voll. .	18.—	19.80
Aristeae epist. ed. *Wendland* . . .	4.—	4.50
Aristophanes ed. *Bergk.* 2 voll. Ed. II	3.—	4.—
Singulae comoediae	—.45	—.75
Aristoteles, de partibus animal. ed. *Langkavel*	1.80	2.20
—— de arte poetica ed. *Christ* . .	—.60	—.90
—— physica ed. *Prantl.*	1.50	1.90
—— ethica Eudemia ed. *Susemihl* .	1.80	2.10
—— —— Nicomachea ed. *Susemihl*	1.80	2.10
—— de coelo, al. ed. *Prantl* . . .	1.20	1.60
—— de coloribus, al. ed. *Prantl.* .	—.60	—.90
—— politica ed. *Susemihl* Ed. III	2.40	2.80
—— magna moralia ed. *Susemihl* .	1.20	1.60
—— de anima libri III ed. *Biehl* .	1.20	1.60
—— ars rhetorica ed. *Römer.* Ed. II	3.60	4.—
—— metaphysica ed. *Christ*	2.40	2.80
—— fragmenta ed. *Rose*	4.50	5.—
—— oeconomica ed. *Susemihl* . .	1.50	1.90
—— de plantis ed. *Apelt*	3.—	3.40
—— *πολιτ. Ἀθην.* ed. *Blass.* Ed. III	1.80	2.10
—— parva naturalia ed. *Biehl* . .	1.80	2.10
Arriani expeditio Alex. ed. *Abicht*	1.20	1.70
—— scripta minora ed. *Eberhard* .	1.80	2.20
Athenaeus ed. *Kaibel.* 3 voll. . .	17.10	18.90
Augustini de civ. dei ed. *Dombart.* Ed. II. 2 voll.	6.—	7.20
—— confessionum ll. XIII ed. *Knöll*	2.70	3.20
Aulularia ed. *Piper*	1.50	2.—
Ausonius ed. *Peiper*	6.60	7.20
Autolycus ed. *Hultsch*	3.60	4.—
Avieni Aratea ed. *Breysig*	1.—	1.40
Babrius ed. *Schneidewin*	—.60	1.—
—— ed. *Crusius.* Ed. maior . . .	8.40	9.—
—— —— Ed. minor	4.—	4.60
Bacchylidis carmina ed. *Blass.* Ed. II	2.40	2.90

	geh. ℳ ₰	geb. ℳ ₰
Benedicti regula ed. *Wölfflin* . . .	1.60	2.—
Boetius de inst. arithm. ed. *Friedlein*	5.10	5.60
—— de consolatione ed. *Peiper* . .	2.70	
—— comm. in libr. Aristotelis *περὶ ἑρμηνείας* rec. *Meiser.* 2 voll. .	8.70	9.70
Bucolici Graeci ed. *Ahrens.* Ed. II	—.60	1.—
Caesar ed. *Dinter.* Ed. II. min. . .	1.50	2.10
—— —— bell. Gall. Ed. II min. .	—.75	1.10
—— —— bell. civile. Ed. II min.	—.60	—.90
—— ed. *Kübler.* bell. Gall. Ed. min.	—.75	1.10
—— —— —— Ed. maior	1.20	1.60
—— —— bell. civ. Ed. min. . . .	—.60	—.90
—— —— —— Ed. maior	—.90	1.30
—— —— b. Alex. b. Afr. Ed. mai.	1.—	1.40
—— —— —— Ed. min.	—.60	1.—
—— —— b. Hisp. Fragm. Indices	1.50	1.90
Callinici vita S. Hypatii	3.—	3.40
Cassius Felix ed. *Rose*	3.—	3.40
Cato ed. *Keil*	1.—	1.40
Catullus ed. *Müller*	—.45	—.75
——, **Tibull., Propert.** ed. *Müller*	2.70	3.20
Cebetis tabula rec. *Praechter* . . .	—.60	—.90
Celsus ed. *Daremberg*	3.—	3.50
Chronica min. ed. *Frick.* 2 voll. Vol. I	6.80	7.40
Cicero ed. *Müller.* 5 partes (=11 voll. =37 fascc.). Pars I. 1. 2. ℳ 3.45. geb. ℳ 4.40. Pars II. 1—3. ℳ 6.30. geb. ℳ 7.80. Pars III. 1. 2. ℳ 7.80. geb. ℳ 9.—. Pars IV. 1—3. ℳ 6.30 geb. ℳ 7.80.	23.85	29.—
—— oratt. sel. ed. *Müller.* 2 partes	1.50	2.20
—— —— edd. *Eberhard-Hirschfelder*	2.—	2.50
—— epistolae ed. *Wesenberg.* 2 voll.	6.—	7.20
—— —— sel. ed. *Dietsch.* 2 partes	2.50	3.40
Claudiani carmina ed. *Koch* . . .	3.60	4.20
Cleomedes ed. *Ziegler*	2.70	3.20
Comoed. Horat. ed. *Jahnke*	1.20	1.60
Commodianus ed. *Ludwig.* 2 voll.	2.70	3.50
[**Constantinus**] Inc. l. de C. Magno ed. *Heydenreich*	—.60	—.90
Cornelius Nepos ed. *Fleckeisen* . .	—.30	—.60
Cornutus ed. *Lang*	1.50	2.—
Curtius Rufus ed. *Vogel*	1.20	1.60
Damasus ed. *Ihm*	2.40	2.80
Demetrius Cydonius ed. *Deckelmann*	1.—	1.40
Demosthenes edd. *Dindorf-Blass.* 3 voll. (=6 partes.) Ed. IV min.	4.50	6.—
—— —— 3 voll. Ed. IV maior .	7.20	9.—
Dictys ed. *Meister*	1.50	2.—
Dinarchus ed. *Blass*	1.—	1.40
Dio Cassius ed. *Melber.* 5 vll. Vol. I. II	8.10	9.20
Dio Chrysost. ed. *Dindorf.* Vol. II	2.70	
Diodorus ed. *Vogel.* 5 voll. Vol. I—III	11.20	13.—
Dionysius Halic. ed. *Jacoby.* Vol. I-III	9.60	11.40
—— opusc. rhet. edd. *Usener* et *Radermacher.* Vol. I	6.—	6.60
Diophantus ed. *Tannery.* 2 voll. .	10.—	11.—
Dracontius ed. *Duhn*	1.20	1.60
Epic. g. fragm. ed. *Kinkel.* I . .	3.—	3.50
Epic. poes. gr. ludib. corpusc. I. ed. *Brandt* et *Wachsmuth.* 2 voll.	6.—	7.—
Epictetus ed. *Schenkl.* Ed. minor	6.—	6.60
—— —— Ed. maior	10.—	10.80

	geh. *M.* ₰	geb. *M.* ₰
Euclidis Elementa ed. *Heiberg.* 5 vll.	24.60	27.40
—— Data ed. *Menge.* Optica ed. *Heiberg*	10.—	11.20
—— Suppl. Ed. *M. Curtze*	6.—	6.60
Eudocia, Procl., Claud. ed. *Ludwich*	4.—	4.40
Eudociae violarium ed. *Flach*	7.50	8.20
Euripides ed. *Nauck.* 3 voll. Ed. III	5.70	7.20
Singulae tragoediae	—.30	—.60
Eusebius ed. *Dindorf.* 4 voll.	15.—	17.20
Eutropius ed. *Ruehl*	—.45	—.75
Fabulae Aesopicae ed. *Halm*	—.90	1.30
—— Roman. ed. *Eberhard.* Vol. I.	3.75	4.30
Favonii Eulog. de somn. Scip. ed. *Holder*	1.40	1.80
Firmicus Mat. edd. *Kroll, Skutsch.* I.	4.—	4.50
Florileg. Graec. Sing. fascc. 1/10 je		—.50
—— —— —— 11/15 je		—.60
Florus ed. *Rossbach*	2.80	3.20
—— ed. *Halm.* **Ampelius** ed. *Woelfflin*	1.—	1.40
Frontini strategem. ed. *Gundermann*	1.50	1.90
Fulgentii opera rec. *Helm*	4.—	4.50
Gaius ed. *Huschke.* Ed. V	2.70	3.20
Galeni scripta minora. 3 voll.	7.50	9.—
—— instit. logica ed. *Kalbfleisch*	1.20	1.60
—— de victu atten. ed. *Kalbfleisch*	1.40	1.80
Gellius ed. *Hertz.* 2 voll. Ed. II	4.20	5.30
Gemini elem. astronom. ed. *Manitius*	8.—	8.60
Geoponica ed. *Beckh*	10.—	10.80
Georgius Cyprius ed. *Gelzer*	3.—	3.50
Gulielmi Bles. Ald. com. ed. *Lohmeyer*	—.80	1.20
Heliodorus ed. *Bekker*	2.40	2.90
Hermippus dial. edd. *Kroll* et *Viereck*	1.80	2.20
Herodianus ed. *Bekker*	1.20	1.60
Herodotus edd. *Dietsch-Kallenberg.* 2 voll. (= 5 fascc.). Ed. II	2.70	3.60
Herondae mim. ed. *Crusius.* Ed. II	3.20	
—— Ed. III min.	2.40	2.80
Heronis Alex. op. I. Suppl. Ed. *Schmidt*	12.—	13.20
—— —— II, 1 edd. *Nix* et *Schmidt*	8.—	8.60
Hesiodus ed. *Flach*	—.45	—.75
Hesychius Milesius ed. *Flach*	—.75	1.10
Hieroclis Synecdemus ed. *Burckhardt*	1.20	1.60
Hieronymi de vir. ill. lib. ed. *Herding*	2.40	2.80
Hipparchus Bith. ed. *Manitius*	4.—	4.60
Hippocrates edd. *Kühlewein-Ilberg.* I	6.—	6.60
Histor. Apoll. reg. Tyr. ed. *Riese.* Ed. II	1.40	1.80
Historiae Augustae scr. ed. *Peter* 2 voll. Ed. II	7.50	8.60
Histor. Gr. min. ed. *Dindorf.* 2 voll.	8.25	9.30
—— **Rom. fragm.** ed. *Peter*	4.50	5.—
Homeri carm. ed. *Dindorf.* Ed. IV. Cum Sengebuschii dissert. Ilias	2.25	
—— —— —— Odyssea	2.25	
—— —— Ed. V cur. *Hentze.* Ilias 2 part.	1.50	2.20
—— —— —— Odyssea. 2 partes.	1.50	2.20
—— —— ed. *Ludwich.* Odyss. 2 voll. Ed. min. Utrumque vol.	—.75	1.10
[——] Iliadis carmina ed. *Koechly.*	3.—	3.60
Horatius ed. *Müller.* Ed. II maior	1.—	1.40
—— —— Ed. II minor	—.75	1.10
Hyginus gromaticus ed. *Gemoll*	—.75	1.10
Hymni Homerici ed. *Baumeister*	—.75	1.10
Hyperides ed. *Blass.* Ed. III	2.10	2.50
Iamblichi Protrepticus ed. *Pistelli*	1.80	2.20
—— de mathematica scient. ed. *Festa*	1.80	2.20
—— de Nicom. arithm. ed. *Pistelli*	2.40	2.80
Iosephus, Fl., ed. *Naber.* 6 voll.	21.20	24.40

	geh. *M.* ₰	geb. *M.* ₰
Isaeus ed. *Scheibe*	1.20	1.60
Isocrates edd. *Benseler-Blass.* 2 vll.	2.70	3.60
Iuliani opera ed. *Hertlein.* 2 voll.	6.75	7.60
Iurisprudentiae anteiustinianae reliquiae ed. *Huschke.* Ed. V	6.75	7.40
—— —— —— Indices ed. *Fabricius*	1.80	
—— —— Supplementum	—.75	
—— antehadrianae qu. supers. ed. *Bremer.* I *M.* 5.— geb. *M.* 5.60. II, 1 *M.* 8.— geb. *M.* 8.60. II, 2	8.—	8.80
Iustiniani institut. ed. *Huschke*	1.—	1.40
—— novellae ed. *Zachariae.* 2 voll.	10.50	11.60
—— —— appendix I. II	1.80	2.60
Iustinus ed. *Rühl*	1.50	2.—
Iuvenalis ed. *Hermann*	—.45	—.75
Iuvenci libb. evang. ed. *Marold*	1.80	2.40
Livius edd. *Weissenborn-Müller.* 6 voll.	6.—	9.—
Vol. I—IV=8 fascc.; sing. fascc.	—.60	1.—
—— —— lib. I et II	—.45	
Lucani de bello civ. libb. ed. *Hosius*	3.60	4.20
Lucianus ed. *Jacobitz.* 3 vll. (=6 ptt.)	6.30	7.80
Lucretius ed. *Brieger.* Ed. II	2.10	2.50
Lycophron ed. *Kinkel*	1.80	2.20
Lycurgus ed. *Scheibe*	—.60	—.90
—— ed. *Blass.* Ed. maior	—.90	1.30
Lydus ed *Wachsmuth.* Ed. II	6.—	6.60
—— de mensib. ed. *Wünsch*	5.20	5.60
Lyrica, Anthol., ed. *Hiller.* Ed. IV	3.—	3.60
Lysias ed. *Thalheim.* Ed. minor	1.20	1.60
—— —— Ed. maior	3.—	3.60
Manethon ed. *Koechly*	1.50	2.—
Marcellus ed. *Helmreich*	3.60	4.20
Marci vita S. Porphyrii	2.40	2.80
Martialis ed. *Gilbert.* Ed. II	2.70	3.20
Martianus Capella ed. *Eyssenhardt*	4.50	5.—
Maximus et Ammon ed. *Ludwich*	1.80	2.20
Metrici scr. Gr. ed. *Westphal.* Vol. I	2.70	3.20
Metrologici scr. ed. *Hultsch.* 2 voll.	5.10	6.—
[Milit.] Inc. scr. Byz. de re m. ed. *Vári*	2 40	2.80
Minucius Felix ed. *Baehrens*	1.35	1.75
Mulomedicina Chironis ed. *Oder*	12.—	
Musici scriptores Graeci ed. *Jan*	9.—	9.80
—— —— Suppl.: melod. reliquiae	1.20	1.60
Mythogr. Gr. I. Apollod. ed. *Wagner*	3.60	4.20
—— —— II 1. Parthen., Antonin. Lib.	2.40	2.80
—— —— II 1. Supplem. ed. *Martini*	2.40	2.80
—— —— III 1. Eratosthenis Catast.	1.20	1.60
Natur. rer. scr. Graeci ed. *Keller.* I	2.70	3.10
Nicephori opuscc. hist. ed. *de Boor*	3.30	3.70
Nicephorus Blemm. ed. *Heisenberg*	4.—	4.40
Nicomachus ed. *Hoche*	1.80	2.20
Nonni Dionys. ed. *Koechly.* 2 voll.	9.—	10.—
—— paraphrasis ed. *Scheindler*	4.50	5.—
Odonis abb. Clun. Occup. ed. *Swoboda*	4.—	4.60
Onosandros ed. *Koechly*	1.20	1.60
Orosius ed. *Zangemeister*	3.—	3.50
Ovidius edd. *Merkel-Ehwald.* 3 voll.	2.90	4.10
—— —— Tristia *M.* —.45. geb. *M.* —.75. Fasti	—.60	—.90
—— metamorphos. del. ed. *Polle*	—.60	—.90
Palladius ed. *Schmitt*	5.20	5.60
Panegyrici Lat. XII ed. *Baehrens.*	3.60	4.20
Patr. Nicaen. nom. edd. *Gelzer,* al.:	6.—	6.60
Pausanias ed. *Schubart.* 2 voll.	3.60	4.60
Pelagonii ars veterinaria ed. *Ihm.*	2.40	2.90
Persius ed. *Hermann*	—.30	—.60
Phaedrus ed. *Müller*	—.30	—.60

	geh. ℳ ₰	geb. ℳ ₰
Philodemi de musica libri ed. *Kemke*	1.50	2.—
—— voll. rhet. ed. *Sudhaus.* 2vll. Sppl.	11.—	12.60
Philoponus de opif. mundi ed. *Reichardt*	4.—	4.60
—— de aetern. mundi ed. *Rabe* . .	10.—	10.80
Philostrati opera ed. *Kayser.* 2 voll.	8.25	9.25
—— imagg. edd. *Benndorf* et *Schenkl*	2.80	3.30
Physiogn. scr. rec. *Foerster.* 2 voll.	14.—	15.20
Pindarus ed. *Christ.* Ed. II . . .	1.80	2.30
Plato edd. *Hermann-Wohlrab.* 6 voll. (= 15 fascc.)	10.50	13.60
Plautus edd. *Goetz-Schoell.* Fasc. I. Amphitruo. Asinaria. Aulularia	1.50	2.—
—— —— II. Bacch. Capt. Casina	1.20	1.60
—— —— III. Cist. Curc. Epidicus	1.—	1.40
—— —— IV. *Men. Merc. *Mil. gl.	1.50	2.—
—— —— V. *Most. Persa. *Poen.	1.50	2.—
—— —— VI. *Pseud. *Rud. Stich.	1.50	2.—
—— —— VII. *Trin. Truc. Fragm.	1.50	2.—
—— —— Suppl.: de Pl. test. metr.	—.45	—.75
Sing. comoed. (*not. —.60. geb. ℳ —.90; rel.)	—.45	—.75
—— ed. *Fleckeisen.* Vol. I. II. . .	2.70	
Plini epistolae ed. *Keil*	1.20	1.60
—— libb. dub. serm. rell. ed. *Beck*	1.40	1.80
—— nat. hist. ed. *Jan-Mayhoff.* II—VI	22.—	24.70
Plinius et Gargilius Mart. ed. *Rose*	2.70	3.10
Plotinus ed. *Volkmann.* 2 voll . .	9.—	10.10
Plutarchi vitae ed. *Sintenis.* 5 voll. (= 14 fascc.)	8.40	10.90
—— moralia ed. *Bernardakis.* 7 voll.	28.—	32.20
Poet. Lat. min. ed. *Baehrens.* 6 voll.	20.10	23.40
—— **Rom. fragm.** ed. *Baehrens* . .	4.20	4.80
—— **Latin.** eclogae ed. *Brandt* . .	1.—	1.40
—— **Graec.** eclogae ed. *Stadtmüller*	2.70	3.20
—— Anth. a. röm. Dicht. v. *Mann*	—.60	—.90
Polemon ed. *Hinck*	1.—	1.40
Polyaenus edd. *Wölfflin-Melber.* Ed. II	7.50	8.—
Polybius edd. *Büttner-Dindorf.* 3 voll.	10.80	12.60
Pomponius Mela rec. *Frick.* . . .	1.20	1.60
Porphyrion ed. *Meyer*	4.20	4.80
Porphyrii opp. sel. ed. *Nauck.* Ed. II	3.—	3.50
Priscianus, Theodorus, ed. *Rose* .	5.—	5.60
Proclus ed. *Friedlein*	6.75	7.30
—— ed. *Kroll.* Vol. I.	5.—	5.60
—— —— Vol. II	8.—	8.60
Propertius ed. *Müller*	—.60	—.90
Ptolemaei, Cl., opera. I Syntax math. ed. *Heiberg.* P. I. . . .	8.—	8.60
Quintiliani inst. ed. *Bonnell.* 2 voll.	2.40	3.25
—— —— lib. X ed. *Halm*	—.30	—.60
—— declamationes ed. *Ritter* . . .	4.80	5.40
Quintus Smyrn. ed. *Zimmermann* .	3.60	4.20
Rhetores Graeci ed. *Spengel.* 3 voll.	9.60	
Rutilius Namatianus ed. *Müller* . .	—.75	1.10
Sallustius ed. *Eussner*	—.45	—.75
Scaen. Rom. poes. frgm. ed. *Ribbeck.* Ed. III. 2 voll.	9.—	10.20
Scribonii Largi conp. ed. *Helmreich*	1.80	2.20
Scriptores originum Constantinopolitarum rec. *Preger.* Fasc. prior	4.—	4.50
Senecae opp. philos. ed. *Haase.* 3 vll.	8.10	10.—
—— —— (I. 2) de benef. de clem. ed. *Hosius*	2.40	2.80
—— —— (III) epistulae ed. *Hense*	5.60	6.20
Senecae scripta rhetor. ed. *Kiessling*	4.50	5.—
Serenus ed. *Heiberg*	5.—	5.50

	geh. ℳ ₰	geb. ℳ ₰
Sidonius Apollinaris ed. *Mohr* . .	4.—	4.6
Silii Italici Punica ed. *Bauer.* 2 voll.	4.80	5.6
Simeo Sethus ed. *Langkavel* . . .	1.80	2.2
Sophocles edd. *Dindf.-Mekler.* Ed. min.	1.35	1.8
—— —— Ed. maior	1.65	2.2
Singulae tragoediae	—.30	—.6
[——] Scholia vetera ed. *Papageorgius*	4.80	5.4
Soranus ed. *Rose*	4.80	5.40
Statius edd. *Klotz, Kohlmann.* 2 vll.	7.55	9.—
—— II 1. Achilleis. ed. *Klotz* . .	1.20	1.6
—— III. **Lactant. Plac.** ed. *Jahnke*	8.—	8.60
Stobaei floril. ed. *Meineke.* Vol. IV	2.40	
—— eclogae ed. *Meineke.* 2 voll. . .	6.—	7.—
Strabo ed. *Meineke.* 3 voll.	7.80	9.50
Suetonius ed. *Roth*	1.50	2.—
Syrianus ed. *Rabe.* 2 voll.	3.20	4.10
Tacitus ed. *Halm.* 2 voll. Ed. IV.	2.40	3.20
Vol. I. Annales. Uterque fasc. . .	—.75	1.10
Vol. II. Fasc. I. Historiae	—.75	1.10
Vol. II. Fasc. II. Germ., Agric., dial.	—.45	—.75
Terentius ed. *Fleckeisen.* Ed. II .	2.10	2.60
Singulae comoediae	—.45	—.75
—— —— Ed. I	1.20	
[——] Scholia ed. *Schlee*	2.—	2.40
Testamentum, novum, Graece ed. *Buttmann.* Ed. V.	2.25	2.75
Themistius ed. *Spengel.* 2 voll. . .	6.—	7.20
Theodorus Prodromus ed. *Hercher*	—.50	—.75
Theon Smyrnaeus ed. *Hiller* . . .	3.—	3.50
Theophrastus ed. *Wimmer.* Vol. III	2.40	
Theophylacti historiae ed. *de Boor*	6.—	6.6
Thiofridi vita Willibr. ed. *Rossberg*	1.80	2.2
Thucydides ed. *Boehme.* 2 voll. . .	2.40	3.60
—— Rec. *Hude.* 2 voll. Ed. maior	4.80	6.—
Tibullus ed. *Müller*	—.30	—.6
Tryphiod. Colluthus ed. *Weinberger*	1.40	1.80
Ulpianus ed. *Huschke.* Ed. V. . .	—.75	1.10
Valerius Flaccus ed. *Baehrens* . .	1.50	2.—
Valerius, Iulius, ed. *Kuebler* . . .	2.70	3.20
Valerius Maximus ed. *Kempf.* . .	4.50	5.—
Varronis rer. rustic. libb. ed. *Keil*	1.50	2.—
Vegetius ed. *Lang.* Ed. II	3.90	4.40
Velleius Paterculus ed. *Haase* . .	—.60	—.90
—— —— ed. *Halm*	1.—	1.4
Vergilius Maro ed. *Ribbeck.* Ed. II.	1.50	2.—
—— —— Bucolica et Georgica . .	—.45	—.75
—— —— Aeneis	—.90	1.30
—— ed. *Güthling.* 2 voll. Vol. I. Bucolica et Georgica	—.45	—.75
—— —— Vol. II. Aeneis	—.90	1.30
Virgilius gramm. ed. *Huemer* . .	2.40	2.80
Viror. clar. ep. ed. *Weber*	2.40	2.80
Vitae sanct. IX metr. ed. *Harster*	3.—	3.50
Vitruvii de architectura libri X. Iterum ed. *V. Rose*	5.—	5.60
Xenophontis expeditio Cyri ed. *Gemoll.* Ed. min.	—.75	1.10
—— —— ed. *Gemoll.* Ed. maior .	1.20	1.60
—— hist. Graeca ed. *Keller.* Ed. min.	—.90	1.30
—— institutio Cyri ed. *Hug.* Ed. min. ℳ —.90. geb. ℳ 1.30. Ed. maior	1.50	2.—
—— commentarii ed. *Gilbert.* Ed. min. ℳ —.45. geb ℳ —.75. Ed. maior	1.—	1.40
—— scripta min. ed. *Dindorf.* 2 fascc.	1.35	2.10
Zacharias Rhetor, Kirchengesch. v. *Ahrens* u. *Krüger*	10.—	10.80
Zonaras ed. *Dindorf.* 6 voll. . . .	19.50	22.90

HYPERIDIS

ORATIONES SEX

CVM CETERARVM FRAGMENTIS

EDIDIT

FRIDERICVS BLASS.

EDITIO TERTIA

INSIGNITER AVCTA.

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.

MDCCCLXXXXIV.

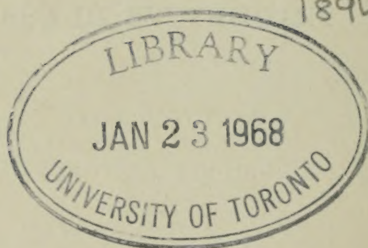

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI.

HERMANNO SAVPPIO

PIETATIS CAVSSA

Praefatio editionis tertiae.

§ 1. Hyperidis orationum sat magnam partem cum locupletibus scholiis etiam XVI. saeculo Budae in bibliotheca Matthiae Corvini regis exstitisse memoriae traditum est; sed antequam inde in lucem prodirent, capta urbe a Turcis a. 1526 bibliotheca illa neglecta periit. Salvusne sit Hyperidis codex an iniqua fortuna absumptus sit, nunc nescimus, neque magis de ceteris qui alibi exstitisse incertioribus rumoribus feruntur, quicquam compertum habemus.*) Plura fortasse aliquando sciemus, si bonae fortunae placuerit magis etiam memoriam clarissimi oratoris resuscitare, quam proximis decenniis fecit

Codices Hyperidis deperditi.

*) De his rebus omnibus cf. Kiessling. Comment. de Hyper. I p. 9 (140); Babington. Journal of classical and sacred philology I p. 407; H. Hager. Quaest. Hyperid. (Lipsiae 1870) p. 1 et 76. — De illo codice Budensi I. A. Brassicanus tradit: „vidimus," inquit, „integrum Hyperidem cum locupletissimis scholiis, librum multis etiam censibus redimendum". — In Gesneri biblioth. editionibus quae post a. 1545 prodierunt s. v. Hyperides legitur: „Hyperidis fragmenta quaedam orationum exstant apud Paulum Bornemiza episcopum in Hungaria" (h. e. in Transilvaniae oppido Alba Iulia, quod hodie Karlsburg nominatur). — Io. Taylorus porro in praef. ad Demosth. (Schaefer App. crit. I p. 102) describit codicem membranaceum, in quo infuerint „antiquorum rhetorum selectae orationes, ut Demosthenis, Aristidis, Himerii, Hyperidis, Libanii"; eum codicem in possessione Iacobi Harris Sarisberiensis fuisse. At iure Kiessling.: „quid, si Hyperidis nomen ortum sit ex Himerii sive Libanii declamatione Hyperidia?"

insperantibus omnibus. Nemo enim unquam opinatus est, fore ut primum sepulcra illa quae prope Aegyptias Thebas deserti montes continent, haud contemnendam partem Hyperidis operum nobis redderent, deinde ex aliis partibus Aegypti novae insuper copiae accederent.

Volumina prima in Aegypto inventa.

§ 2. Ingentem vim voluminum papyraceorum in Aegypto passim per sepulcra domuumve ruinas inventam esse invenirique notum est, sed eorum longe maxima pars libellos vario argumento de privatis rebus conscriptos continet, pauca admodum admixta sunt operum scriptorum vetustorum exemplaria. Illarum regionum incolae Arabes, postquam animadvertere volumina quoque illa a peregrinis in pretio haberi, diligenter conquirunt et inter ceteras res venditant. Exstitit igitur in sepulcro quodam Thebarum volumen papyraceum Hyperidis tres orationes continens, quod patefacto sepulcro ab Arabibus circa principium anni 1847 inter cetera inventum elatumque est.*) Habitabat illic inter ruinas vetustae urbis Castellarius quidam homo Italus, qui Arabes assuefecerat quaecunque invenissent ad se deferre, inde pretio exiguo eis soluto peregrinantibus eadem magno venditabat. Itaque cum vere anni 1847 A. C. Harris Britannus, qui Alexandriae domicilium constituerat, Thebas venisset, a Castellario, quem sane ipse non nominat, triginta duo fragmenta maiora minorave accepit, continentia illa reliquias orationis contra Demosthenem priorisque partis eius quae pro Lycophrone habita est. Sed haec fragmenta prioris tantum partis voluminis erant, misere habitae foedeque dilaceratae; altera pars et integra manserat neque in manus Castellarii venerat. Iosephus enim Arden, iureconsultus Britannus, cum Cal. Ian. a. 1847 Thebas venisset et ultra etiam processurus, dein Thebas reversurus esset, Arabes commonefecerat ut si qua interea invenissent sibi

---

*) De his conferas praefationes editionum Britannicarum, Ardenianae maxime, ubi diserte narrantur quae a me obiter indicata sunt.

reservarent; unde illi maioris pretii spe inducti amplum illud volumen Castellarium diligenter celaverunt, redeuntique Ardenio noctu clam Italo trecentis et quinquaginta nummis Turcicis vendiderunt. Sciscitanti tamen, ubi inventum esset, callidi homines numquam locum prodere voluerunt, neque aliud indicarunt quam circa locum qui Gournou dicitur in lignea arca sepulcrali inclusum repperisse. Volumen ab Ardenio in Britanniam asportatum, ubi diligenter evoluto cognitum est orationis pro Lycophrone posteriorem partem Euxenippeamque integram inesse. Nondum tamen copias Thebanas exhaustas esse tempus patefecit. Anno enim 1856 tertius Britannus H. Stobart ex peregrinatione Aegyptiaca alius voluminis, quod orationem funebrem Hyperidis continuerat, fragmenta in patriam secum attulit, quae a tabernario quodam Thebis habitante, quem eundem Castellarium esse putaveris, empta referebat. Praeterea parvula fragmenta prioris illius voluminis inter Ardenii varias schedas Babington investigavit, alia Parisios ad Michaelem Chasles devenerunt, quae Eggerus a. 1868 edidit; tum longiore tempore intermisso his proximis annis et C. C. Tancock Britannus ex Aegypto nova quaedam secum attulit (quae edidit F. G. Kenyon a. 1892), et in ipsa Britannia rursus alia paucis assibus emit O. C. Raphael, quae videlicet in illa terra iam diutius apud alium possessorem latuerant. Itaque spes est haud exigua, eadem ratione ceteras quoque particulas huius voluminis, si non omnes, at plerasque certe aliquando nos recuperaturos esse.

§ 3. Altera deinde aetas inveniendi litterarum Graecarum reliquias ex Aegyptiis sepulcris effossas insecuta est, priore quidem illa etiam multo splendidior: ad quam et Aristotelis Πολιτεία Ἀθηναίων inventa pertinet et Herodae carmina Platonisque librorum fragmenta mira vetustate insignia aliaque in vulgus nunc nota. Inter quae etiam Hyperidis aliae duae orationes prodierunt: qui quantum praeter ceteros oratores, Demosthene fortasse excepto, in Aegypto lectitari solitus sit, magis

Volumina recens inventa.

magisque perspicere nobis videmur. Novorum voluminum alterum habebat orationem Hyperidis κατὰ Φιλιππίδου et Demosthenis epistulam tertiam; sed deest eius voluminis et initium et pars extrema, ut neque sciri possit utrum praeterea alia infuerint necne, et ipsa haec magisque Hyperidea oratio parum integra habeamus. Tacent tacebuntque curatores Musei Britannici, apud quos est id volumen, unde et a quo acceperint; itaque nos ne simus curiosi. Paullo plura de altero horum voluminum innotuerunt, quod eodem fere tempore in lucem prodiit, illud dico quo oratio κατὰ Ἀθηνογένους prior — duae enim fuerunt — quamvis non plane integra exhibetur. Francogallorum et volumen hoc est et laus inventionis, quae quidem laus tota ad unum hominem pertinet, Eugenium Revillout, Musei Aegyptiaci celeberrimi Parisiaci praefectum. Anno 1888 negotiator quidam Graecus ei viro volumen papyraceum obtulit, male habitum nequedum evolutum, cuius quamvis pauca legi possent, extemplo ille et quid fere inesset divinavit et ut emeretur curavit, pretio quidem minime immodico, denariis Gallicis mille et quingentis. Videtur et ipsum ex Aegypto superiore provenisse; negotiator enim ille circa Panopolin vetustam hodiernumque Sohag habitat. Fuit autem ingens labor emptum volumen et evolvendi et recte digerendi; dilabebatur enim in fragmina interdum minutissima, quae oportebat cura exactissima examinare coagmentare reponere, donec est fere totum, quantum quidem eius superest, ad ordinem suum pristinum revocatum. Est autem ne hoc quidem omittendum, omni cura studioque virum doctissimum Francogallum usum esse, ut eas particulas quae deessent quasque putandum esset in Aegypto adhuc latere recuperaret, et recuperavit quasdam, quamquam non pro studio egregiaque voluntate ea res successit.

Editiones Hyperidis.

§ 4. Primus igitur Harrisius anno 1848 fragmenta sua lithographica arte diligenter expressa oculis hominum doctorum subiecit eorumque studia magna excitavit. Eodem tempore in Germania Sauppius Boeckhius-

que, neque multo post in Britannia Samuel Sharpe et Churchill Babington, vir de Hyperide imprimis optime meritus, operam in eis legendis componendis adornandis collocaverunt. Anno deinde 1853 Ardenius suum volumen edidit, splendidius etiam magnificentiusque quam Harrisius fecerat lithographi arte expressum, colore quoque papyri rimisque omnibus summa diligentia effictis; adiunctus erat commentarius Babingtonis locupletissimus ceteraque quae ad orationes legendas perpoliendas restituendas pertinebant ab eodem diligenter confecta. Integra quae iam prodierat oratio simulque ampla alterius pars multo maius etiam studium ubique evocaverunt: editorem Britannum secuti sunt in Germania Schneidewin et Caesar, in Batavia Cobet, apud Suecos quoque Linder et in Italia Comparetti, qui partim utramque orationem, partim Euxenippeam solam emendatiorem integrioremque reddere studuerunt. Tum anno 1857 oratio funebris ab eodem Babingtone parique splendore atque illae duae edita est; quam postea recensuerunt Sauppe, Kayser, Tell in Germania, apud Batavos Cobet, porro Italus idem Comparetti et Francogalli Dehèque et Caffiaux. Multi praeterea homines docti his orationibus Hyperidis operam navarunt, quorum enumerandorum postea locus erit. Philippideae autem editio princeps ab orationis funebris integris triginta quattuor annis discreta est; prodiit enim una cum Heroda aliisque chartis Londinii a. 1891, curante viro de litteris graecis insigniter merito F. G. Kenyon. Pro specimine scripturae adiuncta est tabula phototypica arte expressa, qua extremae duae columnae exhibentur. Post Kenyonem ediderunt in Batavia Henr. van Herwerden, in Gallia Henr. Weil, ego ipse in Germania, in Britannia idem iterum Kenyon; minime autem mirandum est, et Aristotelem et Herodam eodem fere tempore inventos ad se plerosque totos convertisse. Eugenius Revillout orationis ab se inventae primum duas columnas (tertiam quartamque) publici iuris fecit a. 1889; dein totam cum commentario amplo edidit eodem illo anno 1891; denique

a. 1892 et orationem iterum et tabulas phototypicas omnium columnarum et fragmentorum. Sed cum sibi diffideret vir egregius, in studiis Aegyptiarum litterarum ad id tempus magis versatus quam Graecarum, ultimi laboris socios sibi esse voluerat et me et Hermannum Dielsium Berolinensem, qui quidem multo plura contulit, pauciora ego, cum putarem scilicet non posse sine imagine chartae sollerti arte expressa pleraque recte satis constitui. Doctam praeterea et insignem statim post priorem Revillouti editionem huic orationi operam navavit Henr. Weilius; tum eidem recensuimus qui Philippideam: Herwerdenus Kenyon ego. Sunt postea singula scripta suo loco indicanda; nunc de quattuor voluminum ipsorum forma rationeque omni, simul aetate indole auctoritate quam brevissime potero absolvam.

Descriptio voluminis A.

§ 5. Itaque volumen illud quod ab Harrisio Ardenioque inventum est, quodque A littera designabo, chartam melioris notae habet omninoque cum aliqua cura neque ineleganter confectum est. Margo infra supraque et spatium commodum inter binas columnas; versus recte decurrunt; columnae quas dicimus — paginae rectius vocentur — longitudine inter se satis aequabiles. Numerus versuum in singulis columnis ita variat, ut neque plus triginta sint neque minus viginti septem; versus ipsi litteras continent nusquam fere plus XVIII, nusquam minus XIII. Litterae omnes paene eadem sunt magnitudine, nisi quod Φ et Ψ et sursum et deorsum versus producuntur nec non B aliquantum prominet. Ductus non ita pingues, satis elegantes; litterae maiores quam in ullo alio Hyperidis libro. C et Є rotundam formam habent, et huius media lineola summae quam maxime admota coniunctaque, M quoque rotundioribus ductibus exaratum; porro Ω eadem forma bipertita est qua in nostra scriptura vulgari. Atque haec quidem non tam huius voluminis propria quam omnium communia sunt, paucis antiquissimis exceptis. In litteris Λ et Δ postremus ductus aliquantum prominet, pariterque in A, ubi ceteri ductus in formam laquei

redacti. B litterae infra linea satis crassa in utramque partem producta affixa est; Ξ mediam lineolam cum exterioribus duabus in nostrum modum coniunctam habet, nisi quod sinistrorsum arcus spectant; porro ibi quoque infima linea longitudine notabilis. Denique Ψ crucis figuram monstrat. Frequenter litterae inter se colligantur, transversis lineis earum quae sunt Γ Τ Π Η Ε Θ usque ad proximam litteram productis, id quod claritati aliquantum officit. Quae corrector addidit, multo minoribus litteris exarata; inscriptio Euxenippeae indexque totius voluminis prorsus aliud scripturae genus monstrant, id scilicet quod cursivum vocamus. Accentus spiritusve nusquam apponuntur, exceptis tribus locis in Euxenippea, ubi ἡγοῦ in textu, ἧι et ἅ a correctore adscripta spiritu aspero signata sunt; frequentius in initio syllabarum iota et semel bisve υ quoque punctis binis notatur: itaque ϊδιον, ϊππαρχοc, ϋπερ scriptum est, eodemque modo ειϲ]ϊηc, τουτουϊ, ουτοcϊ. Quod etiam in codicibus antiquis factitari editores adnotaverunt; atque inde recentiorum consuetudo fluxit, ut eae litterae punctis augerentur. — Verborum nulla divisio; versus cum vocabulis pariter excurrere nulla necessitas; at in syllaba semper finiri Boeckhius primus perspexit. Si artius spatium, librarius litteras minores facit vel etiam versum paululum producit; est quoque compendium unum scripturae syllabae ων, quae in fine versuum saepe Ω littera et supra eam linea transversa in dextram ducta scribitur. Contra sicubi spatium superat, signum adhibetur etiam in voluminibus Herculanensibus alibique usurpatum, hac forma: 7. Ceterum in dirimendis syllabis sunt in quibus librarius parum sibi constet: modo ει|cαγγελιαc, ε|ξηλεγξα, α|ναπογραφων, etiam ἐ|να[ῖc, modo, idque multo saepius, ειc|αγγελια, cυν|ηγοpουc, πpοc|ηκεν scriptum est; cumque semper extet α|πεcτελλετε, υ|πελαμβανεc, non solum ταῦ|τ᾽ οὐχ, ὑ|φ᾽ ὑμῶν, ἀλ|λ᾽ ἐκ, sed etiam τοῦθ᾽|ἡμῖν et οὐδ᾽ | ὅcτιc invenitur. Οὐ|κ ἐποίησαc, οὐ|κ ἂν constanter scribi non mirabitur, qui meminerit οὐκ᾽, οὐχ᾽

(i. e. οὐκ(ί), οὐχ(ί)) et praecepta esse a quibusdam grammaticorum et adhuc scripta inveniri.*) Porro bis in mediis vocabulis C ab insequente consonante divellitur: ἐπικος|μῆcαι, προδεδανειc|μένος; alias semper ἀναγινώ|σκειν, ἑκά|cτοιc et ad hanc normam cetera. Interpunctionis ea ratio est, ut ubi insistat diutius oratio, vacuum quantumcunque spatium relinquatur, deinde eius versus principio lineola transversa supponatur, quae tamen saepissime, in minoribus praesertim distinctionibus, omissa est. Quam lineolam et in ceteris Hyperidis aliisque papyris**) et in codice Novi Testamenti Vaticano aliisque etiam recentioribus et in inscriptione tegeatica tertii fortasse a. Chr. n. saeculi***) eadem ratione adhibitam ipsam illam παραγραφὴν sive παράγραφον esse constat, quam primus commemorat Aristoteles.†) Notabile interpunctionis exemplum est in oratione contra Demosthenem: οἱ δ' ἀντὶ τοῦ ἀποδόντες ἃ ἔλαβον ἀπηλλάχθαι — τιμωρίας καθ' αὑτῶν καὶ ζητήσεις ἔγραφον: scilicet noluit librarius τιμωρίας tamquam genetivum cum ἀπηλλάχθαι coniungi. Omnino interpunctum non sine diligentia, et in quibusdam locis paragraphos non recte posita cancellis circumscripta est. — Correctoris manum liber ubique

---

*) ΟΥΚ' exstat in Sapphus fragmento Berolinensi VIII. fortasse saeculi, quod edidi Mus. Rhen. 1880 p. 287.

**) Ut in Platonicis antiquissimis, Chrysippeo, Alcmanico, Herculanensibus, etiam privatis quibusdam scriptis (v. Notices et extraits de manuscripts XVIII, 2 nr. 49; Gardthausen Palaeogr. p. 273; I. Müller Handb. d. klass. AW. I², 311).

***) I. Müller Handb. l. c. (Collitz Dialektinschr. I, 1222). Sunt etiam antiquiora paragraphi in titulis exempla: C. I. A. I, 319 (V. saec.), Roehl Inscr. gr. antiquiss. nr. 79 (tit. laconicus Damononis); sed ibi reliquum versus spatium omnino non expletum, quae est antiquior ratio. At in tit. Ephesio (Brit. Mus. III, 2 nr. 477) linea illa non infra versum sed in ipso versu interpunctionis loco posita.

†) Aristot. Rhet. III, 8: δεῖ δήλην εἶναι τὴν τελευτήν, μὴ διὰ τὸν γραφέα (qui versum finiat vel vacuum spatium relinquat), μηδὲ διὰ τὴν παραγραφήν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν. cf. etiam Harpocr. s. v. παραγραφή et Ath. X, 453 CF.

cum magno fructu est expertus. Signa haec sunt: delenda littera vel transfigitur vel puncto superposito notatur; omissa supra versum loco debito apponitur; in mutandis utrumque fit. Semel in Euxenippea versus totus omissus et supra columnam additus: ubi deest, ante columnam ductus brevis rotundus, post eam ᾶ (cum ν superscripto), hoc est ἄνω (vide supra) appictum, ante versum ipsum idem ille ductus, post κα (cum τ superscripto), quod κάτω (vide infra) interpretandum est. Semel totus versus male iteratus, semel etiam plus quam quattuor versus: ille uncis rotundis inclusus, haec punctis supra singulas litteras positis notata sunt.

§ 6. In orthographia liber complura notanda habet. Primum iota quod mutum dicitur quodque illa aetate revera obmutuerat, summa libidine vel omittitur vel ubi locum nullum habet ponitur: itaque περιήρημαι, τῆ, πολέμω, rursusque πλείωι, ἐπιεικῆι, ἤδηι, ἀλλάι, δικαστήριαι, ἐγώι, ἡτήσωι scripta reperimus. Scimus porro in Aegyptiis aliisque proximorum iam ante Christum saeculorum monumentis iota longum et ει diphthongum prorsus confundi, neque πολείτης solum et νεικᾶν, sed etiam ἰμί adeoque ἐστείν in privatis certe Aegyptiis libellis persaepe exstare, id quod et ipsum e pronuntiandi ratione repetendum, quae ει diphthongo, nisi ubi vocalis insequebatur (nam Ἀλεξάνδρηα et Πληάδα tum quidem scribunt), iota simplicis vocalis sonum tribuerat. Huius generis in Hyperidis libro reperiuntur προδεδάνισται, μιρακίων, ἐκλελιμμέναι, μεικράς, βέλτειον, ἀφειγμένας, aliaque exempla circiter viginti. Quod in istis libellis etiam ε et η, ο et ω, raro οι quoque et υ et paullo saepius αι et ε confunduntur, earum rerum non extant nisi perpauca vestigia, si quidem scriptura ακουειν κελευειν pro ἀκούειν καὶ κελεύειν inde facilius explicatur, quod librarius voculam istam κέ pronuntiaverit.*) — Id quoque non omittendum, extremae litterae praepositionum

Orthographia voluminis A.

---

*) V. etiam quae adnotata sunt ad or. III, col. XXI, 22.

ἐν et σύν in vocabulis compositis legitimas mutationes saepe neglegi. Pronuntiabatur sine dubio συγχωρεῖν et συλλαμβάνειν, sicut in Latina lingua „imperator“ et „attollere“; sed in scribendo alii praepositionem sequenti litterae accommodabant, alii, maxime ab Alexandrina inde aetate, genuinam formam ei relinquebant. Itaque hic librarius, quamquam aliquoties ἔγκλημα et συλλήψει, saepius tamen ἐνκαλεῖν et συνκατηγορεῖν et συνλέξειν scribit, etiam συνσκευάζεσθαι, in quo apud nos, sicut in ceteris, altera ratio evicit. Contrarium plane accidit in ἐκ praepositione, quam nos semper κ littera, sed Hyperidis librarius aliique omnes paullo antiquiores ante δ, ubi revera sonus emolliebatur, aurem suam secuti ea quae est γ paene constanter scribunt; semel est ἔκδοσις in fragmento orationis I. recens reperto. Quae ratio cum perinde iusta et antiquitus usitata sit atque ea quae est in συλλέγειν et ἐγκαλεῖν, retinendam eam iudicavi. Ἐκλελιμμέναι semel totiesque ἐγλειπομένην reperitur: nempe ante liquidas quoque scribebant ἐγ.*) — Porro N paragogicum quod dicitur ante vocalem diligenter additur: sed frequenter etiam ante consonantem, ubi noster usus, diversus ab antiquo inscriptionibus quoque confirmato, in pedestri certe oratione prorsus respuit. In fine enuntiati librarius ν istud ex libidine vel omittit vel addit. Hiatus porro, etiam illi qualis est in διὰ ἄλλον, saepe elisione vocalis removentur, saepe etiam tolerantur, quod et ipsum orthographiae magis quam sermonis esse puto, cum nemo aliter ac δι᾽ ἄλλον diceret. Pertinet et hoc ad accommodationem vocabulorum alterius ad alterum, quam accommodationem in inscriptionibus et in quibusdam chartis valde antiquis multo etiam latius patere notum, ut ἱερῶγ χρημάτων et τὸλ λόγον aliaque plurima hoc genus scribantur; sed talia ab hoc libro aliena sunt.

Fortunae voluminis A

§ 7. De fortuna autem qua volumen A usum est haec addenda videntur. Harrisius sua fragmenta chartae

*) V. Ausspr. d. Griech. 123[3].

agglutinata in undecim tabulis marginatis inclusit, ordine fortuito, qui necessario nunc eis retinendus est, ut ne recomponi quidem possint quae olim cohaeserunt. Diu Harrisius apud se habuit, sed post eius mortem curatores Musei Britannici emerunt. Ardenii volumen, postquam evolutum agglutinatum in forma lignea inclusum est, per multos annos in villa senis venerabilis, quae est in loco qui „Rickmansworth Park“ vocatur, insigne atrii ornamentum fuit; quippe non exstat usquam terrarum papyrus Graecus qui hunc longitudine aequet.*) Sed postquam Ardenius hac vita excessit, uno eodemque die et hoc volumen et clarissimum Bankesianum Iliadis a Musei curatoribns emptum est. Itaque quae dissipata erant iam maiorem partem rursus convenerunt.

§ 8. Orationis funebris codex (nunc A^3), cum in Britanniam portatus est, in XV fragmenta discerptus erat; at Babingto primus editor et sollertia usus et acumine id effecit, ut sex tantum essent particulae earumque ordo praeter unam minutissimam certo constitutus. Neque quicquam fere reliqui ille fecit proximis editoribus, nisi ut duo prima fragmenta ad unam columnam efficiendam coniungerentur. Tertium fragmentum secundo continuatur, columnas quattuor quintaeque partem complexum; inde continuo quartum excipit, in quo et quintae columnae maior pars et aliae quinque exstant. Extrema sane harum, undecima numero, ab initio usque ad finem nimium quantum mutilata est, neque haec pars eius usquam comparet. Quintum fragmentum insequentes duas continet; reliquae cum epilogo orationis periisse videntur. Nam sextum quidem fragmentum, quod sive ad harum aliquam sive ad undecimam pertinuit, XI est litterarum; aliudque postmodo inventum nequedum a Babingtone editum VII litteras habet. Ceterum ordine collocatis omnibus, explanatum volumen chartaeque caeruleae im-

Fortunae statusque voluminis A^3.

*) Ipse Aristotelis liber non est excipiendus: non enim in una charta sed in quattuor id scriptum ab initio exstitit.

missum, deinde vitro ab utraque parte ligneaque forma munitum in Museo Britannico repositum est.

De partibus deque tergo voluminis A³.

§ 9. Ideo autem sextum fragmentum ad posteriorum columnarum aliquam pertinuisse affirmo, quod chartae species prioribus id adscribi vetat. Namque inde ab XI. columna fibrae non rectae ut antea sed transversae decurrunt, neque cuiquam qui papyrum inspexerit dubium esse potest, quin ex duabus chartis olim separatis conglutinatus sit. Id autem quanti momenti sit statim apparebit. Est enim opisthographus, suntque in aversa eius parte scripturae cuiusdam astrologicae columnae sex, quarum capita imis Hyperidearum partibus ex adverso posita sunt. Itaque prima illa duo fragmenta libri, quae coniungenda esse dixi, ab altera quoque parte primam columnam habebant; tertium quartumque fragmentum reliquas habent; sed quintum eaque quarti pars, in qua XI. Hyperidis columna scripta est, a tergo omni scriptura vacant. Ita ex duabus chartis, e quibus constat volumen, altera tantum ὀπισθόγραφος est. Accuratius quum inspexeris, videbis e sex aversae partis columnis ultimam mirum in modum coangustatam esse, ut alterutrum tibi sumendum sit: aut defecisse spatium eum qui scripserit, aut eius columnae partem aliquam abscisam sive alterius chartae agglutinatione inductam esse. Inde autem necessario consequitur, eo tempore quo haec astrologica scripta sint duas chartas nondum coniunctas fuisse, et in eius demum usum eas esse coniunctas, qui Hyperidis orationem scripserit. Consentaneum autem est, prioris chartae non aversa parte sed adversa illum astrologum usum esse, hoc est (id quod Udalrici Wilcken opera nunc plane constat) ea in qua fibrae transversae superiacent, subiectae sunt rectae, atque inde differentia illa quam inter duas partes notavimus facile explicatur. Hyperidis autem librarius priorem partem ὀπισθόγραφον reddidit. Unde quid rursus sequatur, postmodo videbimus, cum sit antea descriptio libri absolvenda.

Descriptio voluminis A.

§ 10. Itaque astrologica illa a Musei Britannici curatoribus nuper splendide edita sunt,*) ut nihil opus sit his nunc immorari. Hyperideae autem orationis exemplar multo deterioris notae esse quam trium iudicialium orationum facile perspicitur. Iam ipsius chartae genus longe ab alterius bonitate distat; tum scriptura inaequabilis et longitudine ac latitudine columnarum et versuum densitate et litterarum magnitudine. Puto librarium pro orationis ambitu non ita amplum volumen habuisse; quare quum animadverteret spatium vix suffecturum esse, coactus est omnia in artius constringere neque marginibus parcere, cumque primam columnam XXXIV, alteram tertiamque tricenorum ternorum versuum fecisset, in proxima XXXVIII, dein XL, dein XXXIX, in ultimis duabus quadragenos quaternos facere. Singulas columnas satis exiguum spatium discernit, eoque ductus crassi singuli binive dirimendi causa additi. Numerus litterarum in singulis versibus adeo fluctuat, ut et in eadem columna modo quattuordecim sint, modo viginti quattuor, et in quibusdam usque ad unam et triginta litteras librarius progrediatur. — Scriptura crassioribus ductibus est quam in altero libro litterisque minus in latitudinem extensis neque tam crebro colligatis; quare in universum clarior evasit; at nulla in ea facilitas, nulla elegantia. Formae litterarum eaedem ferme, nisi quod angustiora omnia: itaque in Ξ littera exteriores lineae vix longiores media, neque Β semper lineam illam infra appictam habet. — In dirimendis syllabis sunt quae peculiaria codex habeat, sunt etiam quae contra sanam rationem admittat. Semper Ϲ in mediis vocabulis divellitur ab insequente consonante: ἐϲ|τίν, Λεωϲ|θένηϲ, δεϲ|πότου, ἀϲ|φαλέϲ.**)

*) Greek papyri in the British Museum (ed. F. G. Kenyon 1893) nr. 98 p. 126, Facsimil. tab. 72 sqq. V. etiam C. Wessely Denkschr. d. Akadem. Wien 1888, 2 p. 150 sqq.

**) Eadem dirimendi ratio est in breviario illo astronomiae, quod inter papyros a Parisiensibus editos (Notices et extraits de manuscr. XVIII, 2) primo loco positum est. Rationes aperire

Porro non modo με τηλλαχότων, ὑ παρξάσης, sed etiam παρ ών, ἀν ήρηται. Haec facile tolerantur; sed neque πρώτου ς ἀντιταξαμένους dirimere sani hominis est, neque προστῆν-αι, γέγον-εν, ἡγεμόν-α, τος-αύτας, τος-οῦτον, ὅς-ον. Aegyptius, credo, homo Graeceque parum doctus, cum in litteras Ν vel C toties in fine vocabulorum positas incidisset, dormitans tamquam finito vocabulo versum clausit. Ad versum explendum eodem illo signo 7 vel semel vel bis posito utitur; praeterea aliquoties etiam lineis transversis longissimis, quarum loco commode totas syllabas vel etiam voces scribere potuit, praesertim cum illorum versuum litterae quoque mirum in modum distractae sint; itaque ibi alia ratio valuisse videtur. Rursus in angustiis spatii vel minores fiunt litterae vel ultima paenultimae superponitur. Interpunctionem praeter paragraphum etiam lineola punctumve (στιγμή) in summo versu interpositum significat*); sed maxima neglegentia in hac re librarius versatus est. Initio scribendi alacrior fuit; post magis magisque somno oppressus et ubi debebat interpungere omisit et ubi non debebat signa sua apposuit. Neque correxit quisquam, et omnino e maximo numero erratorum paucissima a librario ipso inter scribendum emendata, reliqua intacta manserunt.

Orthographia voluminis A[3]. § 11. De rebus orthographicis haec monenda videntur. Iota mutum satis diligenter additum, raro omissum; ἐγώι, ἐπιεικῆι quaeque similia sunt nusquam reperiuntur. ΕΙ diphthongus pro Ι longa vocali frequenter

studui in „Miscellaneis epigraphicis“ (v. Saturam philologam Herm. Sauppio oblatam p. 123); cf. etiam Iw. Müller Handb. l. c. p. 310.

*) Cf. Handb. l. c. Puncta bina (:) cum paragrapho coniuncta habet privatus libellus quem iam supra commemoravi (v. p XII adn. **); puncto solo distinctum est in Iliade Bankesiana; sed id punctum ibi etiam circuli minuti vel semicirculi formam assumit, ponitur autem semper in summo versu. Eadem ratio obtinet in Euripidis fragmento membranaceo IV. fortasse saeculi, quod edidi in Mus. Rhen. 1880 p. 290 (U. Wilcken Tafeln z. älteren gr. Palaeogr. T. IV).

usurpatur, adeo ut etiam semel πολιτικῆς in πολειτικῆς mutatum sit; sed haud minus saepe πολίτηι et τιμᾶν quaeque similia sunt. Tum πόλι pro πόλει et ὕβρις pro ὕβρεις et οἰκίᾳ pro οἰκείᾳ, quibus ιναι pro εἶναι accederet, nisi id quidem ipse correxisset. Mendosum barbarumque δυναμειν pro δύναμιν positum. — Tum ἐπεδ[εύθησαν pro ἐπαιδεύθησαν et αιωρων pro ἑώρων primo, quod deinde correctum est, et μετε pro μήτε et οικητας pro οἰκέτας, ac saepius consonantes perperam geminatae, ut ἐλλαττόνων et frequenter γεγέννημαι pro γεγένημαι. Accedit proprium peccatum Aegyptiorum Δ mediae Τ tenuem substituendi, quod etiam in privatis eorum libellis cernitur: πατρίτι igitur legimus et ατου pro ᾅδου, quibus accedunt statim correcta ἄντρα, εὐτοξίαν, ἐφότιον. In universum igitur iudicanti hoc genus menda in epitaphii libro si non crebriora, foediora certe multo quam in altero reperiuntur.

§ 12. Itaque si in unum omnia collegeris: menda foeda a nemine correcta, manum rudem atque inelegantem, chartae mediocritatem, denique quod chartae adversa pars iam pridem erat alia scriptura occupata: manifestum tibi erit non esse hanc orationem eo consilio scriptam, ut pretium liber mereret. Est autem dudum perspectum, duo genera esse chartarum Aegyptiarum quae litterarum monumenta continent: alterum foro mercatuique destinatum, quos libros proprie voces, alterum quod intra privatum usum mansit, cuius generis clarissimum exemplum Aristoteleus liber est. Aliud eiusdem generis specimen est papyrus ab H. Weilio editus, continens poetarum locos a pueris adulescentulisve compluribus exercitationis causa scriptos. Ad huius igitur voluminis aliorumque similium societatem accedit papyrus Stobartianus, cuius scribam facile putare possumus puerum aliquem scribendo se exercentem fuisse. Nempe et inelegantiam in Weiliano eandem quam in hoc invenimus et manus perinde inexercitatas et menda non minus foeda; at in libris veris, ut in Ardeniano volumine reliquisque Hypereideis duobus, omnia contra se habent.

Origo scholica voluminis A^v.

Descriptio voluminis A[1].

§ 13. Accedamus iam ad tertium volumen, quod cum inventoris nomen non praesto sit vel A[1] vel Londiniense vocabimus. Vidimus priorem tantum eius partem ad Hyperidem pertinere, alteram autem ad Demosthenem, neque scripsit utramque eadem manus, quamquam correxisse videtur priorem eadem quae scripsit alteram. Vacuum spatium amplum, in latitudinem vel pedis unius, inter duo scripta relictum est; sed neque subscriptio consueta Hyperideae orationi adiecta neque inscriptio epistulae Demosthenicae. Num igitur hic quoque liber in usum privatum scriptus est? Nam etiam quod miscellaneus est neque unius auctoris, sic facile explicari videtur. At cetera omnia eum quam longissime ab hoc genere separant; vel enim similem reperimus esse Ardeniani libri vel etiam illo superiorem. Sunt autem etiam inter membranas nostras miscellanei codices multi, et in ipsa Alexandria traduntur fuisse multa milia βίβλων συμμιγῶν, quamquam hoc ipsum, quod eorum librorum summa quadruplo maior traditur quam ἁπλῶν καὶ ἀμιγῶν, profecto suadet ut aliam notionem sub hoc συμμιγῶν appellatione latere suspicemur. Hoc igitur mittamus (neque enim quaerendo quicquam proficiemus); videamus cetera. Charta est tenuissima atque optima, scriptura utriusque manus valde elegans, alterius quidem, quae Demosthenem scripsit, etiam minutior; litterarum formae partim eaedem atque in A, partim peculiares. Manus quidem α (sic enim priorem appellemus) primum hoc habet, quod litteris A, Δ, etiam B a sinistra parte inferiore quasi laquei parvuli appicti sunt, manente ductu litterae sinistro; exstant eaedem appendiculae litterarum A et Δ etiam in β, sunt autem ibi mirum in modum porrectae. Ceterum in β littera A saepe etiam vetustam formam epigraphicam habet, a qua interdum ne α quidem manus ita longe abest; semel autem in Hyperide cursiva forma vulgaris in extremo versu exstare videtur (col. 4, 25). Ξ et α et β tribus partibus discretis pinxit. In N ductus medius extremum non infra sed paullo su-

perius attingit; idem fere fit in β. Sed hoc α et β inter se maxime distant, quod in Hyperide pleraeque litterae eadem fere sunt magnitudine, nisi quod in utramque partem porriguntur Φ et Ψ, in inferiorem P et B; contra in Demosthene mira est litterarum inaequalitas. Praeterea notandum, quod manus α litteris Γ, Π, P, T, (N) addit infra ductus sinistrorsum porrectos, maxime quidem conspicuos in principio versuum; tum quod supra adduntur ductus dextrorsum porrecti his litteris: K, M, N, O, Υ, Ω, quibus ductibus fit colligatio cum proximis litteris, claritati scripturae interdum valde officiens. Sunt autem haec ne a β quidem aliena. — Columnae sive paginae in Hyperide angustiores sunt quam in Demosthene; continent illic versus litteras raro minus quam XVI, neque saepe plus quam XIX vel XX. Columnae versus habent neque minus XXVI neque plus XXVIII. Compendia nulla sunt; ad explendum spatium versus adhibetur vel 7 nota (semel geminata, semel punctis aucta) vel ═, sed neutra saepe. In dirimendis syllabis eaedem leges valent atque in Ardeniano volumine, nisi quod semper c ab insequente consona divellitur; notanda προc|ήκει (3, 2) et ἀν|αιρεθεῖcαι (5, 14), tum οὐ|κἄξιον (7, 8) ex more scriptum. Accentuum, spirituum, notarum talium plane nihil est. Interpungendi ratio in universum eadem quae in volumine A; paragraphi forma est interdum rotundior, sicut semper in Demosthene; spatium vacuum amplius quam in A relinquitur. Raro correctum est, bis quidem manu simili manus β et fortasse eadem hac, quae etiam suum opus ipsa correxit. Addo haec orthographica. Iota mutum saepius vel omittitur parum recte vel additur. Longum ι plerumque ЄΙ scribitur, estque aliqua in hac re constantia, quamquam occurrunt etiam λέγιc (2, 19) et ἐκῖνο (5, 10). Pari modo haec scribit manus β.*) Tum et cuγγνώμην est et cuμφέροντα aliaque id genus cum assimilatione, et semel etiam ἂμ μὴ (8, 11); at β cuνβαίνει

*) Cf. infra § 18.

et ad hanc normam cetera scribere solet. N paragogicum ab α paene constanter additur. Foeda vitia vitavit et α et β, apparetque librarios homines fuisse minime rudes, sed et scribendo valde exercitatos neque a litteris alienos.

Condicio voluminis A¹. § 14. De condicione libri A¹ qua nunc est haec sunt commemoranda. Cum deperierit prior pars, tamen earum paginarum quae ante eam quae nunc prima est fuerunt fragmina sunt servata. Eorum nullum eo tempore, quo prior Kenyonis editio prodiit, vel unum versiculum integrum habebat. Itaque ego cum Londinii essem a. 1892 interque manus ea fragmenta haberem, periculum faciendum esse putavi, num ex coniunctis eis quae per se nulli usui essent aliquid effici posset, neque conatus successu caruit, praesertim cum adesset Kenyon fragmentaque, quae non essent chartae recenti agglutinata sicut Harrisiana, statim adaptari possent. Itaque coniuncta opera nostra neque post discessum meum omissa id effectum est, ut sit ubi totae sententiae nunc uno tenore legantur. Duo autem ex illis fragmentis columnae primae accesserunt, unde factum ut ibi versus male truncati vel integri evaderent vel rectius suppleri possent. Ceterorum etiam ordinem quadamtenus constituit Kenyon, paginarum successiones cohaerentiasque ex aversa quoque chartae parte quaerens atque rimans, neque videtur amplius quicquam nunc effici posse, nisi miserae harum paginarum condicioni nova fragmenta libri reperta subvenerint.

Descriptio voluminis A². § 15. Inter omnes libros Hyperideos facile palmam habet volumen Revillouti (A²). Scriptura ea est, quae etsi vix dici possit elegans, tamen ne inelegans quidem possit; grandis est, nigra, clarissima; neque enim colligantur inter se litterae, sed unaquaeque per se exstat. Magnitudo earum satis aequalis, quamquam praeter Φ et Ψ etiam P longius est, infra versum enim alte descendit; tum ductus dextri litterarum Δ et Λ supra aliquantum prominent. Epigraphicam formam habet A, ut aliquoties in A¹, Ξ litterae ductus non magis quam illic sunt colligati; ceterae formae, etsi partim habent quod peculiare

sit, non tamen magnopere a consuetis papyrorum distant. Conspicuam autem differentiam facit paginarum latitudo: sunt enim grandium harum litterarum in unoquoque versu vel vicenae octonae vel etiam plures, usque ad tricenas ternas quaternasve. Fit ea ratione, ut difficilius lacunae resarciri possint; dimidiis enim versibus ablatis nimis multae litterae cuiusque desunt. Versus autem sunt in paginis viceni septeni octonive. Desunt accentus; adduntur hic illic puncta bina ι litterae in principio syllabarum: ϊνα, ουτοcϊ; semel bisve apostrophus exstat (c. VII, 3. XIII, 14?). Interpungendi diligentia in A^1 paullo maior est, ratio eadem in utroque, praeterquam quod in A^2 paragraphus non incurvatur neque sunt tam ampla interstitia. Correctum est hic illic vel ab ipso librario vel ab aliis manibus; sed sedulo id a nemine factum. Quod ad orthographiam attinet, non noverat librarius iustum usum ι muti, quod satis saepe vel omittit falso vel addit (εἴηι 1, 3. 2, 6. 11, 11. ποιήcωι 6, 11, ἀξιῶι 13, 8, ἀπέχρηιcε 7, 18, al.); etiam ει pro ῑ vel contra est ubi scriptum sit: Χολλίδου 1, 24. γείνεται 3, 9. ὑμεῖν 5, 26. πολείταc 15, 10. Ex Attica scribendi ratione mansit fortasse ἀνείρηκεν pro ἀνήιρηκεν 1, 25. Syllabae in fine versuum ita dirimuntur, ut c cum τ, θ, aliis consonis coniunctum maneat, id est inversa ratione atque in A^1.*)

§ 16. Proximum est ut aetatem quattuor voluminum quam minime late patentibus finibus includamus. Itaque de A olim Sauppius sententiam dedit, non videri id volumen post medium saeculum secundum ante Chr. natum confectum esse. Collegit hoc ex comparatione aliorum voluminum, quorum aetas certius definiri poterat; neque olim modo virum doctum J. B. Lightfoot assensorem nactus est, sed etiam post tot nova inventa ipsum Kenyonem, virum imprimis magnae in his rebus auctoritatis, qui vel secundo vel primo a. Chr. n. Aetas voluminis A.

*) Notandum praeterea προc[εδέξαντο] quod fuisse vid. c. 8, 20.

saeculo librum tribuit. Equidem in tanta obscuritate, quae per hanc partem disciplinae palaeographicae etiam nunc obtinet, nihil de hoc volumine affirmare praeferrem, ni accessisset ceteris eius reliquiis fragmentum indicis cursivo genere scripturae confecti. Id autem eas quarundam litterarum formas habet, quae in ceteris libellis papyraceis ante secundum post Chr. n. saeculum fere non usurpentur. Nam et N formam Π litterae induit et Π eam quae Λ propria fuit, et Φ adeo deformatum amputatumque est, ut haud multum inter illud et vulgare Λ intersit: quippe si huius formae laqueum parvulum a sinistra parte addideris dextramque lineam deorsum produxeris, Φ quod dico habebis. Sit igitur hic liber, si me audias, Hadriani vel Antoninorum temporibus conscriptus.*)

Aetas voluminis A^3. § 17. Epitaphii codicem Babingto, assentiente Sauppio, ad alterum post Chr. n. saeculum refert; at Comparettius suo iure contendit, ex eo quod deteriora in eo sunt omnia quam in altero, recentiorem esse concludi non posse; itaque si illum, hunc quoque alteri ante Chr. n. saeculo adscribere licere. Ad hanc autem rem disceptandam maximi momenti est genitura illa, quam in altera papyri parte scriptam esse supra commemoravi. De ea qui primus scripsit C. W. Goodwin ex positionibus planetarum ibi indicatis computavit annum spectari post Chr. n. 154.**) Ego quoque cum in hanc rem inquirendum esse ducerem, collegam coniunctissimum Kiliensem G. D. E. Weyerum rogavi ut eam computationem denuo institueret. Sunt autem hae positiones, quae partim diserte leguntur, partim, ubi lacuna haustae sunt, ex ceteris quae auctor addit certo restituuntur: Saturnus in Virgine, 1^0. Iuppiter in Virgine, $8^0\,20'$. Mars in Geminis, $6^0\,12'$. Venus in Tauro, $20^0\,45'$. Mercurius in Ariete, 20^0. Ea

*) V. quae exposui in Herm. vol. X. p. 24 sq. Tamen V. Gardthausen (Griech. Palaeogr. p. 154) negat ea argumenta ad definiendam voluminis aetatem sufficere videri.

**) V. annales Lepsii (Zeitschr. f. aegypt Spr.), VI (1868) p. 18; Mélanges égyptologiques, 2me série p. 294.

autem non in ipso caelo observata, sed e tabellis astronomicis quales illa aetate fuerunt computata esse recte Weyerus affirmare videtur; itaque ut cum vera aliqua positione exactis numeris congruant fieri vix potest. Duo autem anni intra ea saecula quae omnino in censum venire possunt positiones similes stellarum errantium exhibuerunt: quarum positionum conspectum iam exhibebo.

	Sat.	Iupp.	Mars	Venus	Merc.
A. 95 post Chr. n. d. I. Apr.	147° 44′	155° 53′	58° 45′	50° 21′	27° 22′
A. 155 p. Chr. n., d. XV. Maii.	161° 33′	176° 15′	66° 51′	37° 58′	28° 23′
Papyrus	151°	158° 20′	66° 12′	50° 45′	20°

Iam cum optio inter duos annos haud difficilis sit, certum esse videtur annum spectari 95 p. Chr. n., et post id tempus cum genituram tum Hyperidis orationem scriptam esse.*) Etenim prius illam quam hanc in charta exstitisse supra demonstravi.

§ 18. Volumen Londiniense A[1] ab editore Kenyone merito antiquius esse quam A dicitur. Id et ex formis quarundam litterarum colligi potest, velut A et Ξ (testatur Kenyon Z quoque formam non nimis longe ab epigraphica vetusta I distare), et paullo maiore cum confidentia ex orthographia; non enim multum abest quin ει pro ῑ tanquam iusta scribendi ratio sit, a qua uterque librarius non ita saepe declinat. Caesarum primorum aetate scimus eam normam a multis neque indoctis viris adhibitam esse, quae postea ex Herodiani maxime auctoritate abiecta est. Ne in ι quidem adscripto puto hos librarios, satis doctos homines, tantopere titubaturos fuisse, si disciplina orthographica iam fuisset eorum tempore ex- Aetas voluminum A[1] et A[2].

---

*) Δεκανός nomen, quod saepe in genitura usurpatur, pro Latino vulgo habetur; confirmari id putes inscr. Alexandrina a. 166 p. Chr. n. (Bull. de corresp. hell. II, 177): Δεκανῶν τῶν ἐν στόλῳ πραιτορίῳ τὸ προσκύνημα θεῶν Καισάρων ἐν τῇδε τῇ στήλῃ ἀναγέγραπται. Itaque hoc quoque vetabit papyrum ad ea tempora quae ante Augustum fuerunt referri.

culta. Quare si circa Augusti Tiberiive tempora sive paullo post ea hunc librum scriptum esse putabimus, non nimis longe a vero aberrabimus. Minime autem necessarium est cum Kenyone ad secundum usque a. Chr. n. saeculum regredi, id quod ne orthographia quidem facile pati videtur; accedit forma litterae Ν, non ita longe distans ab illa quam in A exstantem Hadriani fere aetatem indicare paullo supra diximus. Itaque saeculum secundum a. Chr. Revillouti volumini reservemus, quod sine dubio omnium antiquissimum est. Sunt enim in tergo eius scripta quaedam privati generis, lingua aegyptiaca concepta, quae Ptolemaeorum aetatem diserte indicant. ipsiusque Hyperidis scriptura, maxime quidem Α litterae forma, egregie cum hac aetate convenit. Ni essent orthographica illa peccata quae retulimus, tertium quoque saeculum statui posset: verum etsi ει pro ῑ iam tum a quibusdam scribi coeperat*), confusio tamen quae in A^2 est inter ωι et ω plane ab illo saeculo aliena videtur.

Fides voluminis A. § 19. Quae cum ita sint, antiquitate quidem librorum manuscriptorum plurimum abest ut quisquam ex oratoribus aliis cum Hyperide certare possit; at nimirum non sola antiquitas bonitatem fidemve facit. Edidit H. Weilius amplum papyrum, in quo praeter alia poetarum fragmenta opusculave etiam Medeae Euripideae octo versus scripti sunt: papyrum scimus annum 161 ante Chr. n. vetustate superare, at Medeae ne unus quidem versus, quorundam versuum ne unum quidem vocabulum incorruptum est. At enim, inquies, istum papyrum non librarius qui proprie dicendus sit conscripsit, sed pueri exercitationis gratia. Id autem ipsum fere in Hyperidis quoque librum A^3 cadere supra exposuimus. Sed non cadit profecto in reliquos tres. Ei autem omnes cum sint aetate inferiores Platonicis illis quorum pretio-

*) In papyris III[i] saeculi a Mahaffio editis (Flinders-Petrie Papyri, magis etiam in t. altero, Dublin 1893) vel ἐν Πτολεμαιδει et βασιλεικην quamvis raro invenitur; sed ι quod mox obmutuit neque omitti solet multoque minus falso poni.

sissima fragmenta Mahaffius in lucem protraxit, num sunt minus mendosi putandi? Non consentio equidem de Phaedonis libri lectionibus novis cum Usenero, sed a Gomperzii partibus confidenter sto; at mendis immunem omnibusque locis membranis nostris praeferendum esse illum librum neque Gomperzius affirmavit neque potest a quoquam affirmari. Ardenianum quidem volumen suo tempore plane inter vulgares libros fuisse putaverim. Ipse corrector eius orthographica non curavit: reliquit intacta τῆ, πλείωι, δικαστήριαι; semel tantum εἰcαγγελίᾳ pro εἰcαγγελία, semel ἔπειτα pro ἔπειται, semel cυνείλεκται pro cυνίλεκται repositum, et cum ἐπείκεια ἐπεικῆc bis non tetigisset, uno loco ι omissum adscripsit. Porro semel ν ἐφελκυcτικόν sine necessitate additum rursus deletum est. Quare in his rebus omnibus libro nulla fere fides habenda est, neque multo maior in eis quae ad dialectum spectant, cum ne ex hoc quidem genere praeter οιομαι loco eius quod fuit οιμαι semel repositum usquam quicquam correctum reperiatur. Non tamen ideo statim Πειραιῶc pro Πειραιέωc cum Cobeto reposuerim, neque omnia ad normam severissimi Atticismi exegerim: quid enim? Hyperidem vel in vocabulis ipsis neglegentiorem num scimus in declinandis eis diligentem fuisse? Sic ille, opinor, et loquebatur et scribebat, quemadmodum ceteri eius aetatis Athenienses, quorum usum ex inscriptionibus satis cognitum habemus; itaque quidquid in eis usurpatum videmus, Hyperidi quoque concedamus. Genuina enim Ἀτθίc, si ei fides qui quinto saeculo librum de re publica Atheniensium scripsit, iam tum commercio peregrinorum hominum infecta erat; quarto autem in civitate, ut Isocratis verbo utar, internecione civium receptione peregrinorum paene ἀντηλλαγμένῃ vereor ne plane non potuerit subsistere. Itaque nisi quid praeter inscriptionum usum codices peccant, in talibus rebus eorum auctoritatem, quantacumque est, sequamur oportet. Solutae autem formae qualis est Πειραιέωc in inscriptionibus illius aetatis multo frequentiores sunt quam contractae,

quas probe scio solas genuinae Atthidis esse. Sed haec leviora; graviora alia, quae iam ad sententiam ipsam pertineant, atque in eis etsi non librarius, corrector certe Ardeniani libri maiore cum diligentia versatus est. Correxit is circiter centum locos mendosos, neque usquam de correctionis veritate dubitare licet; quae intacta reliquit aperte mendosa, orthographicis illis omissis, triginta numerum vix excedunt. Quorum mendorum ut genus origoque perspiciatur, haec quae non correcta sunt iam in conspectu ponam. Λογογον (λόγον) Dem. 3, 7; Παινιεύς (Παιανιεύς) 26, 13; omissum ἄν 30, 8; ἀλ' (ἀλλ') 34, 15; συνκατηγορεῖ pro συνκατηγορεῖν Lyc. 44, 2; οικειοι pro οἱ οἰκεῖοι ibd. (pap. Arden.) col. 3; τούτων pro τούτου et ακουεινκελευειν omisso καί col. 9, οὐ post ᾤου omissum col. 11, αιτιαι pro αἱ αἰτίαι 15; porro μυρρινη pro Μυρίνῃ 14 et συναπολλυοντας 15 et τηλικια (τῇ ἡλικίᾳ) 12, in quibus imperfecte correctum est. In Euxenippea habes perversas nominum scripturas Ἀγησικλῆς pro Ἀγασικλῆς col. 19, Αιζηνιεα 38. Porro εισαγγελιανανδουναι 40 male iterata syllaba, et ιδιον, ut plerisque videtur, contrario vitio pro ἴδιον ὄν 30. Huius simile est ὡς post Παλληνέως omissum (ut Cobetus coniecit) col. 44, etiam τουτων pro τούτου τῶν 25 et δεινατον pro δεινότατον 41; illius υπηρετεικαικατατηςπολεως 39, si quidem ibi abundat και neque ὑπηρετήκει reponendum. Vix ullum defensorem nactum est μηουταaριστα 20 pro μὴ τὰ ἄριστα. Neque defendam equidem vel αυτοις c. 30, ubi αὐταῖς requiritur, vel αὐτοὺς ὑπηρετοῦντας 48 pro αὐτοῖς ὑπ., quanquam retinet Caesar. Porro εισισασιν scriptum pro εἰσίασιν 21, οἴεσθε pro ᾤεσθε 22, ταν pro τοῖν vel ταῖν et ποιησαι pro πορίσαι 29, κοσμησάμενοι pro ποιησάμενοι 36 (ubi mox sequitur κόσμον), δοκεῖ pro ἐδόκει 39, ην pro ᾗ 46. Denique cum 31 τεταφεναι pro τεθάφθαι ναί librarius dedisset, τ incorrectum mansit. Sunt sine dubio alia vitia magis latentia, quorum tamen numerum ex his quae in propatulo sunt aliquatenus coniectare possis. E correctis pauca

profero: pro ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, quod corrector dedit, a prima manu τουεξουου in codice exstitisse; tum πλεονασῃ pro πλησιάσῃ, πολυτιμως pro φιλοτίμως, ουτεθεωνος pro οὔτε ἔθνος, δίκαια pro correcto τὰ παιδία, aliaque complura, quae inscitiam librarii satis superque arguunt. At interpolatus interpretationis causa codex omnino non est*), cum neque scholiorum vestigium exstet neque usquam tale aliquid correctum sit: nam etiam quod D. c. 40 verba [καὶ] Ἁγνωνίδης a correctore deleta sunt, casu erroreque id librarius peccavisse videtur. Itaque quod Cobetus Eux. 36 in verbis ὡς ἡ χώρα εἴη ἡ Μολοσσία αὐτῆς, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν ἐστιν, ista ἡ Μολ. manifestum emblema dicit vel dialecto convictum, mendum quidem manifestum tollendumque sit, at aliud quid novare non facile in animum induxerim.

§ 20. In Stobartiano volumine, quod est multo minoris ambitus, correcta menda ferme viginti insunt, non correcta autem plus centum, etiamsi mittas ὑπολάβῃ et μεικράς quaeque similia sunt. Pauca quaedam generatim disposita enumerabo.**) Omisit librarius litteras finales N vel C, scripsitque του pro τοὺς, το pro τὸν, τη pro τὴν, η pro ἦν, porro ετοις pro ἐν τοῖς, εκαστω pro ἑκάστων, τολμα pro τόλμαν, κακου pro κακοὺς; etiam contrario mendo ην pro τὴν et ης pro τῆς rursusque εξτων pro ἐξ ὧν. Omissa porro compluribus locis articuli particulaeque quales sunt γάρ et δέ, et plus semel etiam maioribus lacunis omnia turbata. Deinde male iteratae syllabae reperiuntur: ουου, συνσυνεληλυθοτες, παρεπαρεληλυθοτι, μνημονονευτους, vocabulaque tota, ut πασανπασαν. Casus continuorum vocabulorum similiter formavit: νόμῳ δὲ τῷ τούτῳ τρόπῳ, ubi τούτου verum est, atque adeo αλλους τινους et iterum τινους αλλους, quae ipse correxit; at incorrectum mansit

Menda voluminis A.

*) Exponit hoc in priore dissertatione Fritzschius; Comparettius non recte contra dicere mihi videtur.

**) Integrum conspectum vitiorum exhibet Cobetus p. 23 sqq.

ουθενουϲ (h. e. οὐδένας) — — οικειοτερουϲ. Confudit praepositiones πρό et πρόϲ, προδοκώμενα scribens et προϲείλοντο, porro ὑπό et ὑπέρ, unde monstrum illud vocabuli ὑπερμεμνηκεναι pro ὑπομεμενηκέναι ei excidit. Foedissima autem omnium πληγαϲλαμβανειν col. 9, quod Cobetus totum ut ineptum emblema tolli voluit, et αξαθαι correctum ex αξαθην col. 10 et maxime in col. 12 immania illa: τωνδεηγορμενωνκαλουμενουϲτουϲεπιϲτρατειανϲτραϲανταϲ. Itaque profecto fides huius librarii perexigua est, et quidvis ei iure imputabimus. Atque qui id audacissime fecit Cobetus praecipue magnam laudem meruit, quantum ingenio praeter ceteros polleret plus semel splendidissime ostendens. Quippe in Ardeniano cautione aliqua opus est et propter auctoritatem libri et quod Hyperides in talibus orationibus vel ex neglegentia elegantiam quaesivit; at in laudatione artificiosa nequaquam tantum vel illi oratori licuit. Et videmus etiam ab hiatibus qui dicuntur admittendis in hac una oratione eum sedulo cavisse, si quidem in ipso A^3 vitiosissimi generis hiatus non plus XII reperiuntur, praeterea ubi αι elidendum sit VI, ubi vocalis brevis (vocularum quales sunt δέ, οὔτε, ὑπό ratione non habita) V, ubi καί, οἱ, τῇ, similia hiatum faciant XVI, denique ubi pausa hiatus excusetur fere XX. At in Euxenippeae quinque primis columnis eorundem sunt generum hiatus XII, I, IV, XXIV, XV. Quae cum ita sint, quid sequatur nobis editoribus tandem aliquando videndum est. Non sequitur profecto, ut illos XII hiatus omnes quamvis incerta ratione tollere conemur, verum sequitur fortasse ut vitium traxisse eos locos suspicemur, imprimis autem ut ipsi ab inferendis novis hiatibus caveamus, quod nemo adhuc nostrum fecit. Itaque cum sit alioquin in hoc libro magna corrigendi licentia, aliqua tamen ex parte fit eius licentiae restrictio perquam salutaris.

Fides voluminum A^1 et A^2.

§ 21. Iam quod ad duos libros recens inventos attinet, genus quidem eorum idem est atque Ardeniani, aetate huic praestant. Aperte mendosa neque correcta

in Londiniensi (A^1) paucissima sunt, ut ἄν omissum col. 6, 21, nisi quod in eis quae ad formam vel verborum vel declinationis attinent exigua huius quoque libri fides est: γεινώϲκω an γιγνώϲκω exstaret et librario et correctori perinde fuit, neque εἴωθεϲ (4, 20) vel hunc vel illum offendit. Valet idem de Revillouti libro, a quo non magis aliena γείνεται et ἀναγινώϲκειν et ἐπίλημπτοϲ. Alia menda aperta neque correcta vix sunt plura (ratione ambitus habita) in A^2 quam in A^1: ωϲειϲτην pro ὥϲ τὴν (fort. correctum) 2, 13; Μίδαϲ pro Μίδαν 2, 26, πραγματ[ι]ον pro γραμματεῖον 3, 27 (correctum ex parte), οἰόμεθα pro ᾠόμ. 5, 23 (sed οι pro ωι non multum differt ab ει pro ηι), omissum οἱ 7, 16, μέλλει pro -ειν 11, 4, τὰϲ et fort. ἰδίαϲ pro ταῖϲ ἰδίαιϲ 15, 2. Sed minime dubium est alia quoque inesse non plane pauca et in A^2 et in A^1: id quod certissima ratione, quod ad hunc attinet, colligitur e Demosthenica epistula ibidem exstante, cuius alios testes habemus. Etsi enim inter plurimas novas lectiones, quas A^1 praebet, mihi quidem dimidia fere pars verior esse videtur quam eae quae membranarum consensu traduntur, tamen de tertia fere parte contrarium dixerim, I. H. Lipsius autem etiam paullo ulterius progressus mendorum numerum utrobique fere parem exstare statuit. Itaque in Hyperide quoque, neque minus in A quam in reliquis, menda non pauca deprehenderemus, si adesset membranarum auxilium. Verum ut res est, latent ea menda et latebunt, sicut paucis exceptis in Demosthene et latuerant adhuc et latitura erant ea quae papyracei voluminis ope detecta sunt. Et sunt graviora in universum haec quam illa, de quibus membranae papyrum convincunt.

§ 22. Pauca addere liceat de ratione qua lacunae horum librorum explendae sint. *De explendis lacunis.* Numquam fere exacto numero sciri potest, quot in spatio aliquo litterae exstiterint, vel propter amplitudinem aliarum aliam vel propter inaequabilem scripturam; sed ea libertas certis finibus coercetur. Si in medio versu lacuna

exstat, unam litteram plus minusve quam in superioris eodem spatio facile condones; at non, si in hoc quinque exstant, in lacunam octo satis caute inculcabuntur. Aliquanto plus libertatis in eis lacunis conceditur, quibus initium versus absumptum est, plurimumque ubi finis interceptus, cum librarii et vacuum ibi spatium saepe admittant notisve tantum nihil significantibus expleant, et producant versum extra spatium vel litteras multo minores faciant. At ne ibi quidem omnia prudens criticus sibi permittet. Denique spatii quoque vacui ratio habenda, quod in pausa relinqui solet, amplissimum quidem in Londiniensi libro.

Subsidia huius editionis. § 23. Reliquum est ut de mea ipsius opera adiumentisque meis breviter exponam. Librorum A, A^1, A^3 omnes partes praeter recentissime inventas (i. e. voluminis A fragmenta Tancockiana Raphaelianaque) vel in Britannia vel Parisiis ipse contuli, qua in re insigni liberalitate et comitate eorum penes quos erant semper adiutus sum. Babingto quidem hospes coniunctissimus, quem multi lugemus lugebimusque, iam a. 1869, cum in eo essem ut primam editionem meam publici iuris facerem, suae editionis Harrisianorum fragmentorum exemplum mihi ultro oblatum transmisit, in quo exemplo quae in eis fragmentis summa industria et cura iterum atque iterum vitri quoque ope inspectis invenerat, ad marginem enotata erant. Ea in Addendis primae meae editionis exhibita sunt. Postea et haec fragmenta et Ardenianum volumen Stobartianumque bis examinavi, cum probe cognitum haberem, non solum duos homines plus quam unum videre, sed etiam eundem eo plura invenire solere, quo saepius distinctis temporibus conatum repetierit. Sunt autem multa in his reliquiis lectu perquam difficilia, quae quamvis adnitaris, conatum frustrari possint. In aliis vel Babingtoni vel mihi res prospere cessit, multumque inde fructus in Demosthenicam praesertim orationem devenit. Eiusdem Babingtonis comitati debeo, quod iam prima mea editio eis fragmentis, quae eo usque inedita in illius

possessione erant, locupletata est. Postmodo et ipsa bis contuli. Sunt autem ambitu parva, usu minime spernenda. Eggeriana porro fragmenta, quae et plura et maiora sunt, Eggeri principis editoris praecipua benignitate statim mecum communicata insigne iam primae editioni incrementum attulerunt. Ea quae ille edidit XII numero fuerunt; tertium decimum postea inventum per litteras mihi impertivit.*) Ceterum ex eis alia inter se coniungenda, alia in bina dirimenda fuerunt. Nempe ea omnia fragmenta ab Arabibus insigni quadam industria una cum aliis aliorum voluminum ita conglutinata erant, ut integri voluminis speciem praeberent; quod postquam evolutum est, fraus manifesta fuit. Alius ficticii voluminis pars fuit fragmentum Londiniense, quo index trium orationum iudicialium continetur; id ad alteram demum editionem praesto fuit. E tertio fragmenta Tancockii prodierunt, e quarto Raphaelii; sed ex unoquoque messis exigua fuit; puto eas voluminis partes, quae desunt adhuc, vel quinquaginta ficticiis voluminibus facile suffecisse. — Orationis funebris volumen vir mihi amicissimus I. E. Sandys contulit, quaeque ibi invenerat, mecum communicavit. — De eis quae in volumine A^1 facienda fuerunt iam supra (§ 14) expositum est; sed hoc addendum, Kenyonem qua est summa humanitate atque industria locos obscuros iterum atque iterum me rogante inspexisse adnisumque ex sua parte esse, ut haec editio quam emendatissima prodiret. — In A^2 ectypo uti potui (sicut in Tancockianis quoque fragmentis); ipsum volumen nondum vidi. — Denique commemorandum, quod Babingto, postquam ex me audivit alteram me editionem parare, ultro mihi commentaria sua omnia obtulit, quae ad deperditarum orationum fragmenta aliquando edenda ante multos annos sibi paraverat: unde additamentis non sano paucis neque levibus ea pars meae editionis ditata est.

---

*) De decimo quarto v. ad I col. 4, 4.

Ordo fragmentorum orationis I.

§ 24. Nulla autem re magis iam altera mea editio a prima distulit, quam ordine fragmentorum primae orationis commutato. Antea ordine a Sauppio introducto usus eram, non quo certum putarem, sed quod alium probabiliorem nullum inveniebam. Atque re ipsa bonitas illius ordinis comprobata est; nam bis vel ter inventum est cohaerere quae Sauppius iuxta collocaverat. Sed ea nimirum est horum fragmentorum condicio, ut nulla humana sagacitas, qua illum abunde instructum fuisse scimus, ad verum ordinem ubique restituendum valeat. Itaque cum prodiissent Eggeriana fragmenta, patefactumque esset ad primam orationis Demosthenicae partem ea omnia pertinere — quae res etsi non primo obtutu, postea tamen apparuit —, concidit aliqua ex parte ordo Sauppianus, novumque in ordinem eumque certum ea fragmenta quae prope principium orationis fuere convenerunt. De reliquis eadem manebat obscuritas; quare etsi necessario eorum quoque ordo mihi refingendus erat, tamen praestare poteram multa me perverse collocasse. Nunc autem, cum nova rursus subsidia accessissent, unum quidem ex fragmentis mediae partis suo loco (ut puto) reponi potuit, ordine iterum mutato. Sed ut dixi, opus est inventis multis aliis voluminibus ficticiis, ex quibus nova fragmenta Hyperidea prodeant; ita fortasse aliquando miseriae levabuntur, quibus adhuc duae primae orationes oppressae sunt.

Conclusio.

§ 25. Tertia autem haec editio non id tantum proprii habet, quod iam sex sunt pro quattuor orationibus (unde e deperditarum fragmentis quaedam demenda erant, numerique quibus reliqua signata erant necessario mutandi), sed id quoque, quod multis suadentibus obsecutus has orationes praeter primam alteriusque atque tertiae partes non iam per versiculos eos qui in ipsis papyris sunt, sed secundum usum vulgatum nostrum typis describendas curavi. Accessit etiam partitio consueta nobis, qua paragraphos distinguimus numeramusque. Denique adieci indicem verborum, quem mihi confecit iuvenis optimae

spei Henricus Reinhold. Sed iam notis criticis quibus usus sum omnibus coniunctim propositis explicatisque praefandi finem faciam.

Uncis quadratis ([—]) ea inclusi, quae nunc non legantur, sed exstitisse olim in libro vel certum sit vel satis probabile.

Uncis rotundis ((—)) circumscripta sunt quae librarios per errorem omisisse putandum sit.

Uncis quadratis geminatis (⟦—⟧) notavi quae per errorem in librum pervenisse removendaque esse videantur. Eis tamen quae ad solam orthographiam pertinent hoc signum plerumque non apposui.

Asteriscus (*) eis vocabulis praepositus, in quibus aliud quoddam mendum, neglectis tamen orthographicis, in libro reperiatur.

Litteris minoribus usus sum, ut ea quae neque prorsus evanuerunt neque perspicue exstant designarem.

Punctis in lacunis numerus litterarum quae interciderunt indicatur, quem tamen exactum non esse ipsa res declarat.

Linea transversa (—) interpunctio antiqua, cum paragraphus tum στιγμή, exprimitur.

A = liber priorum trium orationum.

A[1] = liber Philippideae.

A[2] = liber orat. contra Athenogenem continens.

A[3] = liber epitaphii.

Ad orat. I. II. III. VI:

B = Boeckh, qui frg. Harris. in „Allgem. Litteraturzeitung" 1848 No. 223—227 recensuit.

Bb = Babington (Or. c. Demosth., London 1850; pro Lyc. et Eux., Cambridge 1853; Or. fun., Cambridge 1858).

Bb[1] = Babington in altera editione or. funebr. (Cambridge 1859).

Bhn. = Boehnecke (Demosth. Lykurg. u. Hyperides p. 113 sqq., 1864, or. Lycophr.).

Bs. = Bursian (N. Jahrb. f. Phil. 1858 p. 474, ad or. fun.).

Buc. = Buecheler (N. Jahrb. f. Phil. CXI, 1875, p. 307—309).

C = Caesar (editio orationum pro Eux. et Lyc., Marburg 1857; ad. or. fun., Zeitschr. f. Alterth. 1857 No. 84 sq.).

Cb = Cobet (recensio Euxenippeae, Mnemos. II, p. 310; editio or. fun., Lugd. Batav. 1858).

Cb.[1] = Cobet in altera editione (Hyperidis orationes duae, Lugd. Bat. 1877).

Cf = Caffiaux (Hyp. Plaidoyer pour Euxénippe — traduit — avec des notes, Valenciennes 1860; Hyp. oraison funèbre — traduite — et suivie d'un essai de restitution, Valen-

ciennes 1858; ed. II ibd. 1861; recension nouvelle du texte de l'orais. fun., Paris 1866; quelques observations sur la dernière recension du texte de l'oraison fun. d'Hyp. dans la collection Teubner, Journ. général de l'instruction publique, Mai 1870).

Cp = Comparetti (editio Euxenippeae, Pisa 1861; Observationes in or. fun., Rh. Mus. 1858, p. 533; Spettatore Fiorentino Apr. 1859, de or. fun. 10, 22 et 12, 10; editio or. fun., Pisa 1864. Quae ab eo antea proposita in editione reiecta sunt, hac nota: [Cp.], designavi).

D. = Dehèque (L'or. fun. d'Hyp. —, texte de M. Ch. Bab. avec une traduction française, Paris 1858).

E. = Egger (Mémoire sur quelques nouveaux fragm. inédits de l'orateur Hypéride, Paris 1868).

F. = Fritzsche (Ind. lect. in acad. Rostockiensi sem. aest. 1860, de Hyp. laudat. funebri; Ind. lect. ibd. sem. hib. 1861, Hyperideorum specimen II).

Fro. = Frohberger (Philol. XXIX, 1870, p. 632).

Fu. = Fuhr (Animadv. in orat. Att., dissert. Bonn. 1877; Mus. Rhen. 1878 p. 309).

H. = Hager (Quaest. hyperideae, diss. Lips. 1870; de graecitate hyperidea, in „Studien zur gr. u. lat. Gramm. herausgeg. v. G. Curtius“ vol. III p. 101—114; Journal of Philology V, p. 44 sqq.).

J. B. L. = J. B. Lightfoot (Journal of class. and sacred philology 1854, p. 109, ad or. pro Lyc. et Eux.).

K = Kayser (ad or. pro Lyc. et Eux., Heidelb. Jahrb. 1853 p. 641; recensio or. funebris, N. Jahrb. f. Ph. 1858 p. 369).

K[1] = Kayser in posterioribus dissertationibus (ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1858 p. 117; ad orat. funebr., Heidelb. Jahrb. 1858 p. 561).

K[2] = Kayser in recens. editionum Cp. et Cf., Heidelb. Jahrb. 1868 p. 241.

Kch. = Kirchhoff (Hermes X, 124 sqq.).

Kn. = Kenyon (Classical Review 1892, p. 288, frg. Tancock. or. I. II).

Ls. = Lissner (ad or. pro Eux. et Lyc., Eger 1856; zur Krasis in Hyp., Zeitschr. f. oest. G.-W. XI, 1860, p. 648; üb. ν ἐφελκ. in Hyp., ibd. p. 836; recens. Wst., ibd. XII p. 105, XIII p. 34; XV p. 346; über die Elision in Hyp., ibd. XV, 1864, p. 72).

L = Linder (editio Euxenippeae, Upsalae 1856; de eadem epistula, Zeitschr. f. Alterth. 1857 Nr. 65 sq.).

LL = Lionardo Levi (l' Euxenippea d' Ip., Pisa 1889; Osservazioni sul testo dell' Epit. d' Ip., Pisa 1891).

M = Aemil. Müller (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 474).

MO = Car. Müller in Oratoribus Atticis, Paris 1858.
Mh. = Maehly, N. Jahrb. f. Phil. CV (1872) p. 607—612.
Pc. = Piccolomini (Studi di filol. greca I, 107 sqq., ad epitaph.).
R = Roersch (ad or. fun., Revue de l'instr. publ. en Belgique 1859 Nr. 1).
S = Sauppe (recensio or. c. Dem., Philolog. 1848 p. 610; it. in Orat. Att. II p. 347. Ubi sententiam mutavit, prior propositio nota [S] designabitur. — Recensio or. fun., Philolog. Suppl. I p. 1 (1858). — Recens. editionis meae, Gött. Gel. Anz. 1870 p. 247. — Symbolae ad emendandos or. Att., progr. Goett. 1873).
Sch = A. Schäfer (ad or. c. Dem., N. Jahrb. 1851 p. 227; ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1853 p. 27; it. ibd. 1861, p. 607; de or. fun., Philol. 1860 p. 150, ubi lectiones quaedam codicis ab ipso denuo comparati referuntur).
Schk. = K. Schenkl (ad or. fun., Zeitschr. f. österr. G.-W. 1877, 896).
Sch. = Schnitzer (Eos I, 1864, p. 623).
Sh = Shilleto (Journ. of class. and sacred philol. 1860 p. 318, ad or. pro Lyc. et Eux.).
Shp. = Sam. Sharpe (Fragments of orations in accusation and defence of Demosth., London 1849).
Sp. = Spengel (ad or. pro Lyc. et Eux., Münch. Gelehrt. Anz. 1853 Nr. 4 sq.; ad or. fun., ibd. 1858 Nr. 48—50).
Sr. = Sitzler, Philolog. Rundschau 1883 Nr. 33.
Sw = Schneidewin (editio or. pro Lyc. et Eux., Gottingae 1853).
Sw[1] = Schneidewin in epicrisi (Philol. 1853 p. 341, ad easdem or.).
T = Tell (editio or. funebris, Nordhausen 1861).
V = Volckmar (ad or. fun., Philol. 1860 p. 150).
W = H. Weil (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 746; de fragm. Eggerianis, N. Jahrb. 1869 p. 96; add. Revue crit. 1881 p. 221. 465).
Wst. = Westermann (Index graecitatis hyperideae, Lips. 1860 —1864).
Z = Zilch (de quibusdam or. fun. locis, Marburg 1866).*)

---

*) Ne quid desit enumerationi, etiam haec scripta addo. Laves de or. pro Eux. (progr Lyck 1864). — Buecholc or. pro Eux. (progr. Freiburg i./Br. 1869). — A. N. Schwarz, editio or. Eux., Moscoviae 1875, qui libellus russica lingua utitur. Duobus his scriptis mihi uti non licuit. — Wittich de persona Lycophronis ab Hyperide defensi (progr. Marburg 1864). — Wold. Troebst, ad or. c. Dem. (N. Jahrb. f. Phil. 1876 p. 205); eiusd. Quaest. Hyperid. et Dinarch., pars I Hameloae 1881, pars II Berol. 1882 — F. v. Duhn, zur Geschichte des harpal. Processes (N. Jahrb. f. Phil. 1875 p. 33). — I. E. Sandys Academy 1870 p. 221 (recens. edit. meae). — T. I. Halbertsma, Otium Harlemense, Mnemos. V, 1877, p. 341. — Meuss N. Jahrb. f. Phil. 1889, 334 (ad or. III, § 37). — Kaibel Herm. XVII, 415 (ad eand. § 12). — Denique

Ad or. IV. V:

D. = H. Diels (Monatsb. der Berl. Akad. 1889, p. 663, de V, col 3. 4; id. de tota or. V. ap. R.).

H. = Henr. van Herwerden (Mnem. XIX, 397, or. IV; ibd. XXI, 383, or. V).

Kn.[1] = Kenyon in ed. princ. or. IV, Classical Texts from Papyri in the Brit. Museum, London 1891. p. 42.

Kn.[2] = Kenyonis curae secundae ad IV (ap. me Neue Jahrb. f. Philol. 1892 p. 97).

Kn.[3] } Kenyon the orations against Athen. (Kn.) and Philipp.
Kn. } (Kn.[3]), London 1893.

Koe. = U. Köhler (die Zeit d. Rede des H. gg. Phil, Monatsb. d. Berl. Akad. 1891, 931).

P. = J. Pantazides (or. V col. 3. 4, Ἐφημερίς 1889 Nr. 233).

R. = E. Revillout (le nouveau pap. d'Hyp., Revue des études gr. 1889, p. 1, or. V col. 3. 4; Mémoire sur le discours d'H. contre A., Revue égyptologique t. VI. nr. III—IV).

R.[2] = Revillout in ed. altera or. V: Corpus papyrorum Aegypti a Rev. et Eisenlohr conditum, t. III fasc. I, Paris 1892.

S. = J. E. Sandys ap. Kn.[1], ad or. IV.

W. = H. Weil, or. IV, Revue des études gr. V (1892), p. 1; or. V ibd. p. 157.*)

---

meas ipsius commentationes commemoro: N. Jahrb. f. Phil. 1870 p. 741 (ad or. fun.); Herm. X p. 23 (ad or. c. Dem.); Revue de philologie N. S. VIII (1884) p. 167 sqq. 199 sq. (ad eiusd. frg. Igg.); N. Jahrb. f. Phil. 1892 p. 577 (ad or. I et II frg. Tancock.).

*) Addo: F. Rühl, die Rede gg. Phil., N. Jahrb. f. Philol. 1892, p. 41. Tum commentationes meas: ibd. 1892, 97 (or. IV). 575 (ad eand.). 1893, 145 (or. V).

Scrib Halis Saxonum mense Iunio CIƆIƆCCCLXXXXIV.

F. Blass.

VITA HYPERIDIS

ex Vitis X oratorum Plutarcho adscriptis.

Ὑπερείδης Γλαυκίππου μὲν ἦν πατρὸς τοῦ Διονυσίου, τῶν δὲ δήμων Κολλυτεύς. ἔσχε δὲ υἱὸν ὁμώνυμον τῷ πατρὶ Γλαύκιππον, ῥήτορα καὶ λόγους συγγράψαντα· οὗ πάλιν Ἀλφίνους ἐγένετο. — ἀκροατὴς δὲ γενόμενος Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου ἅμα Λυκούργῳ 1 2

Egerat de Hyperide Hermippus in libro tertio περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν: Ath. VIII, 342 C. — § 1. Ὑπερείδης Γλαυκίππου Κολλυτεύς C. I. A. II, 2, 808 c 102; 809 d 242 (tab. naval.); ibd. 941 (catal. diaet. a. 330/29, unde colligitur natum esse Hyp. a. 390/89, v. Th. Reinach. Revue des études gr. V (1892) p. 250); denique Ἐφημ. ἀρχ. 1883 p. 123/4, v. ad § 16. — Suid. s. v.: Ὑπερίδης, υἱὸς Γλαυκίππου τοῦ ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους. — de nominis forma v. E. M. s. v.: Ὑπερίδης. παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν γίνεται Ὕπερος καὶ Ὑπερίδης, ὡς Ὕλλος Ὑλλίδης; similiter Choeroboscus A. Ox. II, 270 (Herod. ed. Lenz. II, 435, 6; 596, 18). contra [Herodianus] A. Ox. III p. 249: πῶς οὖν οὐχ Ὑπερείδους λέγομεν τὴν γενικήν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ σ̄ Ὑπερείδου, καίτοι τὸ εἶδος τοῦ εἴδους λέγοντες; φαμὲν οὖν, εἰ καὶ παρ' οὐδέτερον μάλιστα σύγκειται τὸ εἶδος, ὅμως οὐ προσλήψεται τὸ σ̄, ἐπειδὴ τύπον ἔχει πατρωνυμικοῦ Ὑπερείδης, ὡς Ἀτρείδης καὶ Πηλείδης, cf. Herodian. Lob. p. 454. .ΠΕΡΕΙΔΟΥ in ipsius A frg. E. invenit. Compositum esse nomen ex ὑπέρ et εἶδος ex eo elucet, quod etiam Dorienses Ὑπερείδης dicebant (v. C. I. Gr. 2448. 2463b). — v. Kiessling. Lyc. fr. p. 153 sqq. Sauppe O. A. II, 275. — τῶν δὲ δήμων Westerm.: τὸν δὲ δῆμον. — de filio Suid. s. v. Ὑ.: ἔσχε δὲ καὶ παῖδα Γλαύκιππον. cf. infra § 28. — § 2. Suid. s. v.: μαθητεύσας ἅμα Λυκούργῳ καὶ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ (καὶ) Ἰσοκράτει τῷ ῥήτορι. — de Platone magistro Chamaeleon tradiderat: Diog. L. III, 46. — Λυκούργῳ Paris. E et cum Blumio Westerm.: Λυκούργου. — inter Isocratis discipulos Hyp. recensuit Hermippus: Ath. VIII, 242 C. Vit. X

καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἐπολιτεύσατο Ἀθήνησιν,
καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τῶν Ἑλληνικῶν ἥπτετο
3 πραγμάτων· καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν ὧν ᾔτει παρ'
Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων· συνεβούλευσε
δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ταινάρῳ ξενικὸν μὴ διαλῦσαι, οὗ Χάρης
4 ἡγεῖτο, εὐνόως πρὸς τὸν στρατηγὸν διακείμενος. — τὸ
5 δὲ πρῶτον μισθοῦ δίκας ἔλεγε. — δόξας δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτῃ, τριήραρχός τε
6 αἱρεθείς, ὅτε Βυζάντιον ἐπολιόρκει Φίλιππος, βοηθὸς
Βυζαντίοις ἐκπεμφθεὶς κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον ὑπέστη χορηγῆσαι, τῶν ἄλλων λειτουργίας πάσης ἀφειμένων.
7 ἔγραψε δὲ καὶ Δημοσθένει τιμάς, καὶ τοῦ ψηφίσματος
8 ὑπὸ Διώνδα παρανόμων γραφέντος ἀπέφυγε. — φίλος
δ' ὢν τοῖς περὶ Δημοσθένην καὶ Ναυσικλέα καὶ Λυκοῦργον, οὐκ ἐνέμεινε μέχρι τέλους· ἀλλ' ἐπεὶ Ναυσικλῆς

---

or. Isocr. 837 D: ὡς δέ τινές φασι καὶ Ὑπερείδης καὶ Ἰσαῖος. adde Cic. de or. II, 94; Philostr. V. S. I, 17, 4; Anon. V. Isocr. Sauppe O. A. II, 4 b, 24. — § 3. ipsum H. expostulatum esse tradunt Arrian. I, 10, 4; Plut. Phoc. 17; idem Plut. Dem. 23 secutus τοὺς πλείστους καὶ δοκιμωτάτουτ τῶν συγγραφέων octo cives enumerat, inter quos Hyperidis nomen non occurrit. v. Schaefer Dem. III², 137. — de navibus cf. Plut. Phoc. 21; V. X or. Dem. 847 C (Schaefer l. c. p. 174). de Charetis mercenariis Schaefer p. 307, 4. — § 4. Timocl. com. ap. Ath. VIII, 242 A; v infra ad § 17. — § 5. ἔδοξε δὲ καὶ ci. Reisk. — Vit. X or. Dem. 847 F: ἔλαβε (Δημ.) καὶ παρ' Ἐφιάλτου χρυσίον, ἑνὸς τῶν δημαγωγῶν, ὃς πρεσβεύσας πρὸς βασιλέα χρήματα ἧκε φέρων λάθρᾳ, ὅπως διανείμας τοῖς δημαγωγοῖς τὸν πρὸς Φίλιππον ἐξάψῃ πόλεμον. Schaef. II², 483. — § 6. Tab. nav. 808 c 98 = 809 d 236: ἐπὶ Θεοφράστου ἄρχοντος τῶν μετὰ Φωκίωνος καὶ Κηφισοφῶντος πλευσασῶν ἐπιδόσιμος τριήρης Ἀνδρεία — τριήραρχος Ὑπ. Γλ. Κ. Schaef. II², 512. — κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτόν Boeckh. (Seeurk. p. 189); καὶ τὸν ἐ. τοῦτον Sauppe. — § 7. Δημοσθένει cum Photio (cod. 266) Reiske: Δημοσθένους. — Dem. de coron. 222 sq.: ἐστεφανώθην — ὁ δὲ γραψάμενος Διώνδας τὸ μέρος τῶν ψήφων οὐκ ἔλαβεν. — καίτοι τότε τὸν Δημομέλην τὸν ταῦτα γράφοντα καὶ τὸν Ὑπερείδην κτέ. — Vit. X or. 846 A: πολλάκις ἐστεφανώθη, πρότερον μὲν ὑπὸ Δημομέλους, Ἀριστονίκου, Ὑπερείδου χρυσῷ στεφάνῳ κτέ. — § 8. Ναυσικλ. em. Schaef. II², 330, 4; libri Λυσικλέα et Λυσικλῆς. cf. V. X or. Dem. 844 F: (Δημ.) συμπολιτευόμενος Ὑπερείδῃ Ναυσικλεῖ Πολυεύκτῳ. Per-

μὲν καὶ Λυκοῦργος ἐτεθνήκεσαν, Δημοσθένης δὲ ὡς παρ' Ἁρπάλου δωροδοκήσας ἐκρίνετο, προχειρισθεὶς ἐξ ἁπάντων (μόνος γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγόρησεν αὐτοῦ. — κριθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστογείτονος παρα- 9
νόμων ἐπὶ τῷ γράψαι μετὰ Χαιρώνειαν τοὺς μετοίκους πολίτας ποιήσασθαι, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἱερὰ δὲ καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέσθαι, ἀπέφυγεν. αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡς παριδόντα 10
πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψηφίσματι, Ἐπεσκότει, ἔφη, μοι τὰ Μακεδόνων ὅπλα, καὶ Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἡ δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη. μετὰ μέντοι τοῦτο νεκρῶν ἔδωκεν ἀναίρεσιν ὁ Φίλιππος φοβηθείς, πρότερον οὐ δοὺς τοῖς ἐλθοῦσιν ἐκ Λεβαδείας κήρυξιν. — ὕστερον 11
δὲ μετὰ τὰ περὶ Κραννῶνα συμβάντα ἐξαιτηθεὶς ὑπ' Ἀντιπάτρου καὶ μέλλων ἐκδίδοσθαι ὑπὸ τοῦ δήμου, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως εἰς Αἴγιναν ἅμα τοῖς κατεψη-

---

fidiam Hyperidis acerbe exagitat Lucian. Enc. Dem. 31: τὸν ἄπιστον Ὑπ., τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακείᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην. — Vit. X or. Dem 846 C: εἰσαχθεὶς δὲ (Δημ.) εἰς δικαστήριον ὑπὸ Ὑπερείδου Πυθέου Μενεσαίχμου Ἱμεραίου Προκλέους. Suid. s. v. Ὑ.: ὃς καὶ φίλος ὢν Δημοσθένους ἐγράψατο αὐτὸν ἐπὶ τοῖς Ἁρπαλείοις χρήμασιν. — Munera ab Harpalo Hyperidem quoque accepisse Timocles comicus ap. Ath. VIII 342 A criminatur; v. infra ad § 17. — § 9. Lyc. c Leocr. 36 sq.: καί μοι λαβὲ τὸ ψήφισμα, γραμματεῦ, τὸ Ὑπερείδου, καὶ ἀναγίγνωσκε. — ἀκούετε τοῦ ψηφίσματος ὦ ἄνδρες, ὅτι τὴν βουλὴν τοὺς φ' καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ χρηματιοῦσαν περὶ φυλακῆς τοῦ Πειραιέως ἐν τοῖς ὅπλοις ἔδοξε κτέ. — § 41: ἡνίχ' ὁρᾶν ἦν τὸν δῆμον ψηφισάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους Ἀθηναίους, τοὺς δ' ἀτίμους ἐπιτίμους. ceterum cf. frg. or. c. Aristog.; [Dem.] c. Aristog. II, 11; Sauppe O. A. II, 280; Schaefer Dem III^2, 9. — § 10 καὶ ante Οὐκ ex Photio (cod. 266) addidi; οὐδ' Westerm. Sauppe. — § 11. Suid. Ἀντίπατρος 3: ὅτι τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ — παραδόντων ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοὶ (οἳ πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπάραντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ' αὐτοὺς ἐνέγκωσιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθ. θανάτῳ ἐρήμην τούτους κατεδίκασαν, ὧν ἦν Δημοσθένης — καὶ Ὑπ. καὶ Ἱμεραῖος, τὴν τοῦ θανάτου εἰσήγησιν εἰσενεγκόντος (Δημάδου) (ita Schaefer III^2, 391, 1). Plut. Dem. 28: — — οἱ μὲν περὶ τὸν Δημ. φθά-

φιϲμένοιϲ· καὶ ϲυμβαλὼν Δημοϲθένει καὶ περὶ τῆϲ δια-
φορᾶϲ ἀπολογηϲάμενοϲ, ἀπαλλαγεὶϲ ἐκεῖθεν, ὑπ᾽ Ἀρχίου
τοῦ Φυγαδοθήρου ἐπικληθέντοϲ, Θουρίου μὲν τὸ γένοϲ,
ὑποκριτοῦ δὲ τὰ πρῶτα, τότε δὲ τῷ Ἀντιπάτρῳ βοη-
θοῦντοϲ, ἐλήφθη πρὸϲ βίαν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποϲειδῶνοϲ,
ἐχόμενοϲ τοῦ ἀγάλματοϲ· καὶ ἀχθεὶϲ πρὸϲ Ἀντίπατρον
εἰϲ Κόρινθον, ἔπειτα βαϲανιζόμενοϲ, διέφαγε τὴν γλῶτ-
ταν, ὥϲτε μηδὲν ἐξειπεῖν τῶν τῆϲ πόλεωϲ ἀπορρήτων
δυνηθῆναι· καὶ οὕτωϲ ἐτελεύτηϲε, Πυανεψιῶνοϲ ἐνάτῃ
12 ἱϲταμένου. Ἕρμιππος δέ φηϲιν αὐτὸν γλωττοτομηθῆναι
εἰϲ Μακεδονίαν ἐλθόντα καὶ ῥιφῆναι ἄταφον, Ἀλφίνουν
δὲ, ἀνεψιὸν ὄντα αὐτῷ, [ἢ ὥϲ τινεϲ Γλαύκιππον τὸν
υἱὸν] διὰ Φιλοπείθουϲ τινὸϲ ἰατροῦ λαβόντα ἐξουϲίαν
τοῦ ϲώματοϲ καῦϲαι αὐτόν, καὶ τὰ ὀϲτᾶ κομίϲαι εἰϲ
Ἀθήναϲ τοῖϲ προϲήκουϲι, παρὰ τὰ Ἀθηναίων καὶ Μακε-
δόνων δόγματα· οὐ μόνον γὰρ κελεῦϲαι αὐτοὺϲ φυγεῖν,
13 ἀλλὰ μηδ᾽ ἐν τῇ οἰκείᾳ ταφῆναι. οἱ δ᾽ ἐν Κλεωναῖϲ

ϲαντεϲ ὑπεξῆλθον ἐκ τῆϲ πόλεωϲ, ὁ δὲ δῆμοϲ αὐτῶν θάνατον κατέγνω, Δημάδου γράψαντοϲ. adde Arrian. ap. Phot. Bibl. 92 p. 69 b. Vit. X or. Dem. 846 E. Nep. Phoc. 2. — de Archia cf. Plut. Dem. Arrian. ll. c. — τοῦ ante ἀγάλμ. cum Photio (cod. 266) addidi. — Aeginae in Aeaceo vel Hermionae in Cereris templo Hyperidem comprehensum esse alii tradunt; Demosthenis res vitarum auctor admiscere videtur. Plut. Dem. 28: οὗτοϲ οὖν ὁ Ἀρχίαϲ Ὑπ. μὲν — καὶ Ἀριϲτόνικον — καὶ — Ἱμεραῖον ἐν Αἰγίνῃ καταφυγόνταϲ ἐπὶ τὸ Αἰάκειον ἀποϲπάϲαϲ, ἔπεμψεν εἰϲ Κλεωνὰϲ πρὸϲ Ἀντίπατρον· κἀκεῖ διεφθάρηϲαν. Ὑπερείδου δὲ καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθῆναι ζῶντοϲ (hoc add. cod. N Grauxii) λέγουϲι. cf. Phoc. 29: ὁ — Ὑπερείδου πρὸϲ Κλεωναῖϲ θάνατοϲ. Suid. Ὑπ. 1: ἀνῃρέθη δὲ καὶ αὐτὸϲ ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ βαϲιλέωϲ, ἐξαγαγόντοϲ αὐτὸν τοῦ ἐν Ἑρμιόνῃ ναοῦ τῆϲ Δήμητροϲ, δι᾽ Ἀρχίου τοῦ ἐπικληθέντοϲ Φυγαδοθήρα, καὶ ἀποτμηθεὶϲ τὴν γλῶτταν ἀπέθανεν. ὁ δὲ υἱὸϲ αὐτοῦ Γλαύκιπποϲ τὰ ὀϲτᾶ λαβὼν εἰϲ τὸ πατρῷον ἔθαψε μνῆμα. Linguam Hyperidi exsectam esse etiam Lucian. enc. Dem. 31 tradit. — § 12. ῥιφῆναι ἄταφον] auctor inc. ap. Suid. s. v. ὑπερόριον: „τὸ ϲῶμα τοῦ Ὑπ. ἔρριψαν Ἀθηναῖοι ὑπερόριον.“ καὶ αὖθιϲ: „καὶ ἀναπείθει τοὺϲ Ἀθ. ὑπερόριον τὸ ϲῶμα τοῦ ῥήτοροϲ Ὑπ. ῥῖψαι“. — Γλαυκίππου τῶν υἱῶν cod. E, Γλαυκίππου τινὸϲ τὸν υἱόν v., Γλαυκίππου υἱοῦ τὸν υἱόν Westermannus. cf. Suidam. — § 13. ἐν Κλεωναῖϲ] cf. Plut.

αὐτὸν ἀποθανεῖν λέγουσιν, ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων,
ὅπου γλωττοτομηθῆναι καὶ διαφθαρῆναι ὃν προείρηται
τρόπον· τοὺς δ' οἰκείους τὰ ὀστᾶ λαβόντας .... θάψαι
τε ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν, ὥς φησι
Διόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ μνημάτων. νυνὶ δὲ κατε-
ρήριπται τὸ μνῆμα καὶ ἔστιν ἄδηλον. — πάντων δὲ 14
κατὰ τὴν δημηγορίαν διενεγκεῖν λέγεται, τέτακται δὲ
ὑπ' ἐνίων πρὸ Δημοσθένους. — φέρονται δ' αὐτοῦ λό- 15
γοι ἑβδομήκοντα ἑπτά, ὧν γνήσιοί εἰσι πεντήκοντα δύο.
— ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὡς 16
ἐκβαλεῖν μὲν τὸν υἱόν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην, τὴν
πολυτελεστάτην ἑταίραν· ἐν Πειραιεῖ δ' ἔχειν Ἀρισταγ-
γόραν, ἐν Ἐλευσῖνι δ' ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν
Θηβαίαν, εἴκοσι μνῶν λυτρωσάμενος. — ἐποιεῖτό τε τὸν 17

---

11 c. — aut post λαβόντας excidisse κομίσαι εἰς Ἀθήνας (vel tale quid) aut τε delendum esse statuit Franke; hoc Sauppe praefert. — Διόδωρος emend. Ruhnken; Ἡλιόδωρος libri. — κατερήριπται AHP: κατερήρειπται. — § 14. cf. Phot. p. 495 b. ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπ. Timocl. l. c. Demostheni praetulisse Rhodii oratores videntur, cf. Dionys. Dinarch. 8. — § 15. Suid. Ὑπ. 1: εἰσὶ δὲ οἱ πάντες λόγοι αὐτοῦ νϛ', ubi Bernh. (post Meursium Att. Lect. V c. 25, quod monet Bb.): immo νβ'. In indice a Studemundio edito (Herm. 1867 p. 434 sqq.) CLXX orationes Hyperidi tribuuntur. — § 16. Ex Idomeneo, ut videtur; cf. Ath. XIII 590 C: Ὑπ. δ' ὁ ῥήτωρ ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν Γλαύκιππον Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν ἀνέλαβε, καὶ ταύτην μὲν ἐν ἄστει εἶχεν, ἐν Πειραιεῖ δὲ Ἀρισταγόραν, Φίλαν δ' ἐν Ἐλευσῖνι, ἣν πολλῶν ὠνησάμενος χρημάτων εἶχεν ἐλευθερώσας, ὕστερον δὲ καὶ οἰκουρὸν αὐτὴν ἐποιήσατο, ὡς Ἰδομενεὺς ἱστορεῖ. unde Φίλαν τὴν ap. biogr. pro Φίλτην emend. Keilius. — Suid. s. v. Ὑ. 1: γυναικῶν δὲ ἡττήθη. De praediis Hyperidis Eleusiniis testatur inscr. Ἐφημ. ἀρχ. 1883 p. 123/4: μισθωτὴς] Ῥαρίας Ὑπ. Γλ. Κολλ. (v. Wilamowitz Herm. XXII, 229). — § 17. Ex Hermippo. Ath. VIII, 342 C: καὶ Ἕρμιππος δέ φησιν ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἰσ. μαθ. ἑωθινὸν τὸν Ὑπ. ποιεῖσθαι νῦν (ἀεὶ Kaib.) τοὺς περιπάτους ἐν τοῖς ἰχθύσιν. unde ἑωθινὸς biographo West. reddendum esse ci. (cf. ad § 18). — Cf. Timoclis versus ap. Ath. 341 EF (e Δηλίῳ fabula), ubi ab Harpalo corrupti enumerantur: — — A. ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει. B. τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῶν πλουτιεῖ, ὀψοφάγος (γὰρ add. codd.) ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. — Id. in Icariis

18 περίπατον ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι ὁσημέραι. — ὡμιληκὼς
δὲ καὶ [δίκῃ]Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνεξη-
τάσθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ· μελ-
λούσης δ᾽ αὐτῆς ἁλίσκεσθαι, παραγαγὼν εἰς μέσον καὶ
περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα, ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναικός,
καὶ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. —
19 συνετίθει δὲ ἡσυχῇ κατὰ τοῦ Δημοσθένους ἐγκλήματα,
ὡς καὶ φωραθῆναι· νοσοῦντος γὰρ τοῦ Ὑπερείδου ἥκοντα
εἰς τὴν οἰκίαν τὸν Δημοσθένη, ὡς ἐπισκεψόμενον, κατα-
λαβεῖν κατέχοντα τὸ καθ᾽ αὑτοῦ βιβλίον· τούτου δ᾽
ἀγανακτοῦντος εἶπε· „Φίλον μὲν ὄντα οὐδὲν λυπήσει,
ἐχθρὸν δὲ γενόμενον κωλύσει τι κατ᾽ ἐμοῦ πρᾶξαι". —

(Ath. 342 A): τόν τ᾽ ἰχθυόρρουν ποταμὸν Ὑπερείδην περᾷς, ὃς ἠπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου κόμποις παφλάζων ἠπίοις (ὑπτίοις Kaib.) πυκνώμασιν πρὸς παν . . . . δυσας ἔχει μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος. Pergit Ath.: Φιλέταιρος δ᾽ ἐν Ἀσκληπιῷ [τὸν Ὑπ.] (haec del. Wilam.) πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φησι. — § 18. ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ libri; emend. Buecheler (ἑωθινός cum praecedentibus iunctum pro ὡς εἰκός ci. Westerm.; ὡς εἰκός. καὶ δὴ καὶ Reiske). — αὐτὸς γὰρ κτλ. ad ὡμιληκώς referendum, nisi vero post συνεξητ. lacuna est. cf. frg. orationis pro Phryne; Sauppe O. A. II, 301 et 319. Narrant rem Ath. XIII 590 DE; Syrian. in Hermog. IV, 414 (Syr. ed. Rabe II, 91); Maxim. Plan. V p. 285; Anonym. VII, 335 et 338 W.; Quint. II, 15, 9. Sed quae hi Hyperidem, eadem alii (schol. Herm. VII, 7 W.; Sext. Emp. adv. math. II, § 4, Alciphr. Ep. I, 31) Phrynen ipsam fecisse tradunt, ac dubitationem movent praeterea cum ea, quae Athenaeus narrationi subicit (καὶ ἀφεθείσης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος, μηδὲ βλεπόμενον τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορουμένην κρίνεσθαι) — haec enim nimis incredibilia sunt — tum Posidippi comici versus ap. Ath. 591 E, quibus de illo indicio longe diversa narrantur: Φρύνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη πολὺ τῶν ἑταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα τῶν τότε χρόνων εἶ, τόν γ᾽ ἀγῶν᾽ ἀκήκοας. βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλάβας τὴν ἡλιαίαν εἷλε (εἶδε Bothe, lac. post σώμ. Kaib.) περὶ του σώματος, καὶ τῶν δικαστῶν καθ᾽ ἕνα δεξιουμένη μετὰ δακρύων διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις. — ceterum Hermippum rem attigisse apparet ex Ath. XIII 590 D. — § 19. καθ᾽ αὑτοῦ] κατ᾽ αὐτοῦ Duebner Westerm. — οὐδὲν Reisk.: οὐδένα. — Merito huic narratiunculae fidem derogat Schaefer. III^2, 340, 3.

ἐψηφίσατο δὲ καὶ τιμὰς Ἰόλᾳ τῷ δοκοῦντι Ἀλεξάνδρῳ 20
τὸ φάρμακον δοῦναι. — ἐκοινώνησε δὲ καὶ Λεωσθένει 21
τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, καὶ ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν εἶπε τὸν
ἐπιτάφιον θαυμασίως. — Φιλίππου δὲ πλεῖν ἐπ' Εὐβοίας 22
παρεσκευασμένου, καὶ τῶν Ἀθηναίων εὐλαβῶς ἐχόντων,
τετταράκοντα τριήρεις ἤθροισεν ἐξ ἐπιδόσεως, καὶ πρῶ-
τος ὑπὲρ αὑτοῦ καὶ τοῦ παιδὸς ἐπέδωκε δύο τριήρεις.
— συστάντος δὲ πρὸς Δηλίους ἀμφισβητήματος, ποτέρους 23
δεῖ προΐστασθαι τοῦ ἱεροῦ, αἱρεθέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν
ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ Ὑπερείδην ἐχειροτόνησεν·
καὶ ἔστιν ὁ λόγος Δηλιακὸς ἐπιγεγραμμένος. — ἐπρέ- 24
σβευσε δὲ καὶ πρὸς Ῥοδίους. — ἡκόντων δὲ καὶ παρ' 25
Ἀντιπάτρου πρέσβεων, ἐπαινούντων τὸν Ἀντίπατρον ὡς
χρηστόν, ἀπαντήσας αὐτοῖς εἶπεν· „Οἴδαμεν ὅτι χρηστός
ἐστιν, ἀλλ' ἡμεῖς γ' οὐ δεόμεθα χρηστοῦ δεσπότου". —
λέγεται δ' ἄνευ ὑποκρίσεως δημηγορῆσαι, καὶ μόνον 26

---

§ 20. δοκοῦντι cum Reiskio Duebner West.: δόντι (Meziriacus δοῦναι del.). — E rhetoris cuiusdam μελέτῃ depromptum esse Kiessling Lyc. frg. p. 147 et Schaefer. III², 353, 5 affirmant. — § 21. Λεωσθένει Xyl.: Δημοσθένη vel Δημοσθένει (hoc etiam Photius cod. 266). — Plut. de frat. am. 15: οἱ δὲ βίοις χρώμενοι διαφόροις — συνεργοῦσιν ἀλλήλοις μᾶλλον, ὡς — καὶ Ὑ. καὶ Λεωσθένης, οἱ μὲν λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ καὶ γράφοντες, οἱ δὲ στρατηγοῦντες καὶ πράττοντες. Plut. Phoc. 23. Dexipp. fr. 2 (III, 669 sq. Müller), qui Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum introduxit. — Diod. XVIII, 13: ταφέντος (Λεωσθένους) ἡρωϊκῶς διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δόξαν, ὁ μὲν δῆμος τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον εἰπεῖν προσέταξεν Ὑπερείδῃ τῷ πρωτεύοντι τῶν ῥητόρων τῇ τοῦ λόγου δεινότητι καὶ τῇ κατὰ των Μακεδόνων ἀλλοτριότητι. — Longin. π. ὕψ. XXXIV, 2. — § 22. Εὔβοιαν mal. Westerm. Cf. § 6. Schaefer II², 495, 1 eandem rem hic et priore loco respici putat. — § 23. Dem. de cor. 134: χειροτονησάντων αὐτὸν (Aesch.) ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ — (ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρ. π.) τοῦτον μὲν εὐθὺς ἀπήλασεν ὡς προδότην, Ὑπερείδῃ δὲ λέγειν προσέταξε κτέ. Vit. X or. Aesch. 840 E. Apollon. de vita Aesch. p. 402 ed. tur. — v. Sauppe O. A. II, 285 et 309; Schaefer II², 371. — § 24. cf. Sauppe O. A. II, 300; Schaefer II², 484. — § 25. eadem auctore Stobaeo (Floril. 13, 31) Hippocrates dixit adversus eum qui suadebat ad Xerxem proficisci. — οἴδαμεν Xyl. cum Photii B: οἶδα μέν. — § 26. cf. Timoclis locum male corruptum, quem

διηγεῖcθαι τὰ πραχθέντα, καὶ τούτοιc οὐκ ἐνοχλεῖν τοὺc
27 δικαcτάc. — ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸc Ἠλείουc ἀπολογηcόμενοc ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλητοῦ, ἔχοντοc αἰτίαν
28 φθεῖραι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκηcε. — γραψάμενοc δὲ καὶ τὴν Φωκίωνοc δωρεάν, ἣν εἶπε Μειδίαc Μειδίου Ἀναγυράcιοc ἐπ᾽ Εὐξενίππου ἄρχοντοc, Γαμηλιῶνοc ἑβδόμῃ φθίνοντοc, ἡττήθη.

DE HYPERIDIS ELOQVENTIA

IVDICIA VETERVM.

Dionysius Ἀρχαίων κρίcιc V, 6 (qui liber e Dionysii περὶ μιμήcεωc commentario secundo excerptus est):

Ὁ δὲ Ὑπερείδηc εὔcτοχοc μέν, cπάνιον δ᾽ αὐξητικόc· καὶ τῇ μὲν τῆc φράcεωc καταcκευῇ Λυcίαν ὑπερ-

---

supra attuli. — § 27. Pausan. V, 21, 5: φαcὶν Ἀθηναῖον Κάλλιπον ἀθλήcαντα πένταθλον ἐξωνήcαcθαι τοὺc ἀνταγωνιουμένουc χρήμαcι, δευτέραν δὲ ἐπὶ ταῖc δέκα καὶ ἑκατὸν ὀλυμπιάδα εἶναι ταύτην. ἐπιβληθείcηc δὲ τῷ Καλλίππῳ καὶ τοῖc ἀνταγωνιcαμένοιc ζημίαc ὑπὸ Ἠλείων, ἀποcτέλλουcιν Ὑπερείδην Ἀθηναῖοι πείcοντα Ἠλείουc ἀφεῖναί cφιcι τὴν ζημίαν. ἀπειπόντων δὲ Ἠλείων τὴν χάριν κτέ. Hinc apparet, falsum esse quod addit biogr.: καὶ ἐνίκηcε. — § 28. ἐπ᾽ Εὐξενίππου Schaefer emendavit: ἐπὶ Ξενίου libri. cf. Philol. IX, 163 sqq. itaque idem Glaucippo Hyperidis filio hanc orationem tribuit coll. Plut. Phoc. 4: εἰ γὰρ ἦν (Phocion), ὥc φηcιν Ἰδομενεύc, δοιδυκοποιοῦ πατρόc, οὐκ ἂν ἐν τῷ λόγῳ Γλ. ὁ Ὑπερείδου, μυρία cυνειλοχὼc καὶ εἰρηκὼc κακά, τὴν δυcγένειαν παρῆκεν.

Antiquiorum Dionysio scriptorum Graecorum unus, quod nos sciamus, Demetrius Magnes ap. Dionys. Din. 1 genus Hyperidis eloquentiae attingit, de Dinarcho dicens: ἔcτι τοίνυν οὗτοc — οὐδὲν ἀπολείπων τῆc Ὑπερείδου χάριτοc. Apud ipsum Dionysium in eis libris qui adhuc manent non ita frequenter Hyperidis mentio fit; sed egit de eo in cυντάξει secunda operis de antiquis oratoribus, quippe quem praestantissimis oratoribus sex adnumeraret. cf. π. τ. ἀρχ. ῥητ. prooem. c. 4; de Isae. extr.; de Dinarch. c. 1 init. — εὔcτοχοc] εὔτονοc Monac. fort. recte; cf. antea §§ 4. 5. — Λυcίαν] cf. de Din. c. 5: τοῦ δ᾽

ηρκώς, τῇ δὲ τῆς εὑρέσεως πανουργίᾳ πάντας. ἔτι δὲ τοῦ κρινομένου διαπαντὸς ἔχεται, καὶ τοῖς ἀναγκαίοις τοῦ πράγματος προσπέφυκε, καὶ συνέσει πολλῇ κεχορήγηται, καὶ χάριτος μεστός ἐστι· καὶ δοκῶν ἁπλοῦς, οὐκ ἀπήλλακται δεινότητος. τούτου ζηλωτέον μάλιστα τῶν διηγήσεων τὸ λεπτὸν καὶ σύμμετρον, ἔτι δὲ καὶ τὰς ἐφόδους, (αἷς) ἐπὶ τὰ πράγματα βαδίζει.

Id. de Dinarcho c. 6:

Ὁ δ' Ὑπερείδης κατὰ μὲν τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων ἡττᾶται Λυσίου, κατὰ δὲ τὸν πραγματικὸν τόπον διαφέρει. διηγεῖται δὲ πολλαχῶς, ποτὲ μὲν κατὰ φύσιν, ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν πορευόμενος· πιστοῦται δ' οὐ κατ' ἐνθύμημα μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπιχείρημα πλατύνων.

Idem ibid. c. 7:

Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν Ὑπερείδου· ἐὰν τῆς μὲν λέξεως τὸ ἰσχυρόν, τῆς δὲ συνθέσεως τὸ ἁπλοῦν, τῶν δὲ πραγμάτων τὸ εὔκαιρον, τῆς δὲ κατασκευῆς τὸ μὴ τραγικὸν μηδὲ ὀγκῶδες ἔχῃ· ταῦτα γὰρ μέγιστα ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς ἴδιά ἐστιν· Ὑπερείδου λεγέτω.

Longinus qui dicitur περὶ ὕψους XXXIV:

Εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ μεγέθει κρίνοιτο τὰ κατορθώματα, οὕτως ἂν καὶ Ὑπερείδης τῷ παντὶ προέχοι Δημοσθένους. ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ πένταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἀλ-

---

Ὑπερείδου, ταῖς τε οἰκονομίαις ἀκριβεστέρου καὶ ταῖς κατασκευαῖς γενναιοτέρου πως ὄντος τῶν Λυσιακῶν. — εὑρέσεως Usener ex Paris.: om. in lac. ceteri (οἰκονομίας ego antea). — τοῖς ἀναγκαίοις Us. ex Par.: ταῖς ἀνάγκαις. — προσπέφυκε(ν) codd. Us.: πέφυκε. — χάριτος] cf. de Din. 8: οἱ μὲν Ὑπερείδην μιμούμενοι, διαμαρτόντες τῆς χάριτος ἐκείνης καὶ τῆς ἄλλης δυνάμεως, αὐχμηροί τινες ἐγένοντο. — ἁπλοῦς] tamen media dicendi forma ei tribuitur proleg. ad Hermog. W. Rh. Gr. VII, 26. — διηγήσεων] cf. proleg. Hermog. l. c.: γίγνεται δὲ ἡδυτάτη (scil. ἡ διήγησις), ἐὰν γνώμας ἀναμείξῃς, καὶ ἀρχαιολογίαν εἴπῃς εὐκαίρως, ὡς ἡ παρ' Ὑπερείδῃ καὶ ἤθεσι καὶ πάθεσι ποικίλλεται (ubi orationem Deliacam respici vidit Bb.). — αἷς add. Hoeschel Sylb., ὡς Us.

λων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. ὁ μέν γε Ὑπερείδης πρὸς τῷ πάντα ἔξω γε τῆς συνθέσεως μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελείας, ἔνθα χρή, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως ὡς ὁ Δημοσθένης λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος [ἡδὺ] λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοί, μυκτὴρ πολιτικώτατος, † εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ᾽ ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ᾽ ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαί τι εὐκαμπὴς ἄκρως· ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ᾽ ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς ὡς οὐκ οἶδ᾽ εἴ τις ἄλλος διέθετο. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἁπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται. τό γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησεν. ἀλλ᾽ ἐπειδήπερ οἶμαι τὰ μὲν θατέρου καλά, καὶ εἰ πολλά, ὅμως ἀμεγέθη καὶ οἷα νήφοντος ἀργὰ καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα — οὐδεὶς γοῦν Ὑπερείδην ἀναγινώσκων φοβεῖται —, ὁ δὲ † ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου, καὶ ἐπ᾽ ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίαν, τόνον, ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν ἀγχίνοιαν τάχος, ἔνθα δὲ καίριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν, ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεόπεμπτα δεινὰ δωρήματα — οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα — ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, καὶ ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ᾽ αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντα-

νοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆϲαι τοῖϲ ἐπαλλήλοιϲ ἐκείνου πάθεϲιν.

Dio Chrysost. XVIII, 11:

Πλὴν οὐκ ἂν ἐγώ ϲοι ϲυμβουλεύϲαιμι τὰ πολλὰ τούτοιϲ (Lysiae et Demostheni) ἐντυγχάνειν, ἀλλ' Ὑπερείδῃ τε μᾶλλον καὶ Αἰϲχίνῃ· τούτων γὰρ ἁπλούϲτεραί τε αἱ δυνάμειϲ καὶ εὐληπτότεραι αἱ καταϲκευαί, καὶ τὸ κάλλοϲ τῶν ὀνομάτων οὐδὲν ἐκείνων λειπόμενον.

Hermogenes περὶ ἰδεῶν τόμ. β′ c. 21 p. 382 W.:

Ὁ δ' Ὑπερείδηϲ τὸ μὲν ἐπιμελὲϲ ἥκιϲτα ἔχει, διὸ καὶ ἧττον δυνατὸϲ εἶναί πωϲ δοκεῖ, μέγεθοϲ δὲ αὐτῷ ἐϲτιν ὑπέρογκον, ϲκληρὸν δὲ τοῦτο καὶ οὐ κεκραμένον, ὥϲτε μὴ ϲφόδρα εὖ τῷ ἠθικῷ καὶ καθαρῷ κεκρᾶϲθαι. κίνηϲιϲ δὲ καὶ γοργότηϲ ϲχημάτων πάνυ ὀλίγη παρὰ τούτῳ, δεινότηϲ δὲ ἡ κατὰ μέθοδον ἔϲτι μὲν καὶ παρὰ πᾶϲι τοῖϲ ἄλλοιϲ ῥήτορϲι καὶ παρὰ τούτῳ, ἔλαττον δὲ ἢ κατὰ τὴν παρὰ τῷ Λυϲίᾳ τε καὶ Ἰϲαίῳ, καὶ ἔτι τῷ κορυφαίῳ αὐτῶν, λέγω τῷ Δημοϲθένει. παρὰ δὲ Ὑπερείδῃ κἀκείνην εὕροι τιϲ ἂν τὴν δεινότητα, ἣ καὶ φαίνεται καὶ ἔϲτιν, οὐχὶ τὴν κατὰ μέθοδον μόνην, ϲπανίωϲ μέντοι, ὅπου γε καὶ παρὰ τῷ Δημοϲθένει

Hermogenes Hyperidi inter principes τοῦ πολιτικοῦ λόγου, excepto Demosthene, tertium locum assignat, antepositis nempe Lysia et Isaeo. cf. praeterea p. 387 (de Antiphonte): μεγέθει δὲ χρῆται μὲν οὐκ ὀλίγῳ, καλῶϲ δέ πωϲ καὶ ϲυνυφαϲμένῳ καὶ οὐ κατὰ τὸν Ὑπερείδην διεϲτηκότι τῶν ἄλλων, et p. 331 de Lysia et Hyperide: φύϲει γὰρ οἱ ἄνδρεϲ ἠθικώτεροι, ταῖϲ δὲ μεθόδοιϲ καὶ μᾶλλον.

Inter Romanos Cicero Hyperidem saepe, sed breviter semper, commemorat. de orat. III, 28: *Suavitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.* — Brut. 285: (Demetrius Phal.) *est floridior, ut ita dicam, quam Hyperides, quam Lysias.* — Orat. 90: *Lysias satis* (facetus) *et Hyperides, Demades praeter ceteros fertur, Demosthenes minus habetur.* — 110: (Demosth.) *nihil Lysiae subtilitate cedit, nihil argutiis et acumine Hyperidi, nihil laevitate Aeschini et splendore verborum.* — Cum Lysia Hyp. componitur etiam Brut. 67. 68; cum Demosthene ibd. 138. 290, de orat. I, 58. Academ. I, 10; ab utroque valde distare dicitur

σπάνιον τοῦτο. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι, ὥσπερ ὅταν μονώτατος λέγῃ καὶ γαλεάγρα καὶ ἐκκοκκύζειν καὶ ἐστηλοκόπηται καὶ ἐπήβολος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Quintil. Inst. or. X, 1, 77:

Dulcis in primis et acutus Hyperides, sed minoribus causis, ut non dixerim utilior, magis par.

ARGVMENTA ORATIONVM BREVITER DESCRIPTA.

Or. I. Demosthenes quum vulgo munerum ab Harpalo acceptorum argueretur, rogationem tulit ut Areopagus, cui priore populiscito de omni pecunia Harpali, quae de summa deerat, quaestio demandata erat, de se nominatim quaereret, capitis poenam sibi irrogans, si Areopagus noxae se coarguisset. Areopagitae diu cunctati tandem de eis qui munera accepissent ad populum retulerunt, inter quos Demosthenes XX talentum nomine scriptus erat. Itaque de eo ceterisque ex populiscito iudicium exercitum est, mille quingentis iudicantibus, accusatoribus decem ex more constitutis. Inter quos cum is fuit, cui Dinarchus orationem adhuc servatam conscripsit, tum Hyperides, iratus Demostheni quod praeclaram occasionem belli una cum Harpalo contra Alexandrum suscipiendi regia pecunia corruptus e manibus emisisset. Damnato Demostheni, qui primus in iudicium venit, multa L talentum dicta est, quam cum solvere non posset in exilium abiit. Acta res ol. 114, 1, a. 324 a. Chr. exeunte vel 323 ineunte.

Brut. 285. — Quintiliani praeterea conferas locum XII, 10, 22; Romanorum aliorum Tacit. Dialog. c. 25; Plin. Epist. I, 20, 4; Petron. sat. c. 2 (Bb.).

Or. II. Lycophron nobilis Atheniensis, cum Lemni praefectus equitum tertium iam annum commoraretur, εἰcαγγελίᾳ petitus est quod feminam civem, sororem Dioxippi nobilis athletae, stupro polluisset. Exstiterunt Lycurgi duae contra Lycophronem orationes hac ipsa in causa habitae; qui tamen apud Hyperidem ὁ κατήγοροc dicitur quique εἰcαγγελίαν scripsit, is non Lycurgus est, sed Aristo, cui Lycurgus advocatus et in contione et in iudicio affuisse videtur.*) Femina illa civi cuidam Atheniensi nupta fuerat, qui moriens uxorem gravidam et testamentum reliquit, in quo Euphemus postumi tutor, ceterum si quid puero vel in nascendo vel postea accidisset, cognatorum quidam heredes scripti erant. Istum iam puerum accusatores illique ipsi cognati Lycophrone revera genitum esse affirmant, idque caput accusationis fuit. Mulier Charippo secundo marito nupsit, cuius cum domum duceretur, Lycophronem in via ad eam accessisse et ut fidem promissam sibi servaret hortatum esse Lycurgus in contione pridem arguerat. Euphemus ille, cuius subinde mentio fit, κύριοc mulieris (fortasse frater maior) putandus est. — Quod ad tempus causae attinet, A. Schaeferus paullo ante 107, 4 actam esse statuit, propter populationes Philippi, qui ol. 106 Lemnum quoque navibus adortus erat, Lycophronem illuc missum putans locumque Theonis rhetoris, qui ex Lycurgi τῆc ὕβρεωc λόγοιc Demosthenem in Midianam suam aliqua transtulisse dicit, ad has orationes referens. At ex praefectura Lycophronis Lemniaca nihil quicquam concludi posse Aristotelis πολιτείᾳ Ἀθηναίων inventa iam edocti sumus,**) neque alterum argumentum multo validius est. Sed cum εἰcαγγελίαν accusatori semper impune esse Hyperides affirmet (§ 12), eam autem impunitam proximis post pugnam Chaeronensem temporibus non iam fuisse

*) Hoc cum iam antea statuissem, novo fragmento orationis invento confirmatum est, v. col. 47, 8.

**) V. Aristot. Πολ. Ἀθ. c. 61, 6.

Demosthenes testis esse videatur, suo iure H. Hagerus ante annum 338 orationem habitam esse concludit.

Or. III.*) Post pugnam Chaeronensem Oropo a Philippo Atheniensibus reddita, agri Oropii quod profanum erat inter decem tribus ita divisum est, ut binae singulas partes sorte ducerent. Aliquanto post de monte aliquo, qui Hippothoontidi Acamantidique obtigerat, religio incessit, ne is quoque Amphiarao olim consecratus esset. Itaque Euxenippus dives civis cum duobus aliis populi iussu ex Amphiarao per incubationem de hac re sciscitatus somnium ambiguum ut videtur quodque pro se duae tribus interpretari possent rettulit.**) Tamen Polyeuctus Cydantida rogationem tulit, ut eae tribus montem deo restituerent, relicuae octo illis damnum pensarent. Quae rogatio ad iudices delata eorum sententiis antiquata, auctorique Polyeucto multa XXV drachmum dicta est. Quamobrem iratus ille Euxenippo, cui culpam tribuebat, εἰςαγγελίᾳ eum in iudicium arcessivit, quod a civium quibusdam, duabus nempe tribubus, pecunia corruptus falsum somnium ad populum rettulisset. Accusatori Lycurgus, reo Hyperides advocatus affuit, habuitque hanc orationem postquam accusatus ipse aliusque quidam advocatus verba fecerunt. Tempus Comparettius ita definivit, ut aliquanto post Alexandri Epirotae mortem (quae accidit circiter a. 330) causam actam esse statueret, cum Olympias tanquam Molossiae Dodonaeque imperium tenens in oratione commemoretur.

---

*) De huius orationis argumento nemo diligentius copiosiusve disseruit quam Comparetti in dissertatione editioni suae praemissa.

**) Schneidewinus et A. Schaeferus contra duas tribus, Comparettius Sauppiusque pro eis responsum esse statuerunt. Itaque ψήφιςμα πρὸς τὸ ἐνύπνιον γράφειν (col. 28) illis est „secundum somnium“, his „contra somnium“. Videndum autem, num necessarium sit alterutrum diserte responsum fuisse, et plus in praepositione πρός inesse quam simplicem relationis significationem („ad somnium“, „auf den Traum hin“, h. e. non expectato alio oraculo).

Or. IV. Post pugnam Chaeronensem pacemque cum Philippo factam cum temporibus serviendum esset, et in Philippum et in Alexandrum aliosque Macedones honorifica decreta Athenis perlata sunt, quibus ne ipsi quidem partium popularium oratores obsistere vel voluerunt vel potuerunt, quamvis leges quaedam eis decretis infringerentur. Tamen cum verendum esset Macedonum fautoribus, ne πρόεδροι contionis, qui de decretis illis populum in suffragium miserant, γραφῇ προεδρικῇ peterentur, id ut anteverteret Philippides rogationem tulit, qua prohedris corona decernebatur, quia cum summa erga populum iustitia secundumque leges munere suo functi essent. Est autem hoc antiquissimum talis collaudationis prohedrorum exemplum, quod quidem nobis notum sit.*) Sed huic rogationi altera oratorum pars obsistendum censuit, sicut obstitit aliis quoque, quae et nimis turpes neque propter tempora necessariae viderentur. Itaque γραφῇ παρανόμων auctor rogationis petitus est, et in iudicio cum alii tum Hyperides eum accusaverunt. Acta est ea causa a. vel 337 vel 336, certe Philippo vivo; cum enim de eo dictum sit (col. 5, 7 sqq.): ἓν μὲν cῶμα ἀθάνατον ὑπείληφαc ἔcεcθαι, hoc ὑπείληφαc i. e *putas* (minime *putasti* vel *putabas*) manifesto declarat eam opinionem nondum re ipsa, occiso scilicet Philippo, refutatam esse.**) Similis argumenti eiusdemque fere temporis oratio Hyperidis κατὰ Δημάδου fuit, dicta adversus Demadis rogationem illam, qua Euthycrati Olynthio honores decreti erant. De Philippide vix quicquam notum quod non in hac oratione vel exstet vel exstiterit (v. ad init. or. locos Athenaei). Valde mutilata ad nos pervenit; nam etsi longam non fuisse in ipsa (col. 8, 20 sqq.) significetur, quippe quae una ex compluribus in eundem reum habitis

*) V. Koehleri dissertationis (supra p. XXXVIII) p. 936.

**) Non recte, ut mihi quidem videtur, et Koehlerus et Weilius orationem ad a. 336/5 referunt; etiam longius aberrans Ruehlius (v. ibd.) et post bellum Lamiacum orationem detrudit et Hyperidi demit.

fuerit, tamen vel triplo vel quadruplo longiorem quam nunc est fuisse putaverim. Ne inscriptio quidem exstat, ipsumque rei nomen nonnisi ex parte servatum (col. 4, 14); neque tamen dubitari potest esse ab editore principe et hoc recte restitutum et orationem Hyperidi tributam, cuius fuisse orationem κατὰ Φιλιππίδου Athenaeus testis est.

Or. V. Athenogenes inquilinus Atheniensis, natione Aegyptius, praeter artem λογογράφου unguentariam antiquitus exercebat habebatque in foro tabernas unguentarias tres. In quarum una servum suum Midam constituerat procuratorem, cui erant filii tres adulescentuli puerive. Iam cum Atheniensis quidam, cui Epicrates nomen fuisse videtur (v. col. 11, 17), homo neque dives neque sapiens, in amorem pueri filii Midae incidisset*) eumque ab Athenogene emere vehementer cuperet, ille qua erat astutia adiutusque ab Antigona meretrice hominem post multas contentiones dilationesque eo usque perpulit, ut cum amasio etiam patrem fratresque eius cum ipsa taberna aereque quod debebat Midas alieno iusta emptione XL minis acquireret. Quantum autem deberetur aeris, neque praedixerat Athenogenes neque emptor multum curaverat, sed postquam ex agricola unguentarius factus est, intra tres menses cognovit se quinque fere talenta debere. Iam cum rescindere vellet pactionem, id nequaquam ab Athenogene impetrare potuit, sed in ius illum vocare coactus est. Nulla vero exstabat lex qua ita inniti posset ut firmiter staret accusatio, cum pro reo adesset lex ea quae pactiones privatas ratas esse iubebat. Actio fuisse videtur βλάβης apud XL viros, aestimatio autem litis (τίμημα) quinque talenta; si damnatus est Athenogenes, profecto pactionem rescindere quam illa solvere maluit. Bis autem in hac causa ab utraque parte

*) De amore suo accusator pluribus locis loquitur, sed nusquam in parte orationis superstite diserte indicat quem quamve adamaverit. Cognovit rem primus Weilius cum Theod. Reinach.

oratum est, sicut in causis Aphobi, Stephani, aliorum; unde duae fuerunt Hyperidis κατὰ Ἀθηνογένους orationes, quarum prioris maior pars reperta est. Tempus in ipsa oratione indicatur, cum dicuntur plus CL anni inde ab anno 480 praeterlapsi fuisse (col. 15, 17 sq.); itaque annus fuit unus ex eis qui a. 430 proxime insecuti sunt. Quo cum tempore etiam reliqua quae insunt (v. 15, 2) optime congruunt. Fuit autem magna huius orationis apud veteres fama: quae una cum or. ὑπὲρ Φρύνης ab auctore libri περὶ ὕψους (v. supra p. XLVIII) ut exemplum eius generis subtilioris et festivioris affertur, in quo et excelluerit Hyperides neque Demosthenes ipse cum illo certare potuerit.

Or. VI. Leosthene in obsidione Lamiae caeso consiliorum eius socius Hyperides a populo delectus est, qui illum eosque qui una in illa expeditione occubuerant oratione funebri collaudaret. Quod factum hieme anni ol. 114, 2, a. Chr. a. 322, cum iam nuntius de re adversus Leonnatum prospere gesta Athenas pervenisset.

Addenda.

Th. Thalheim (Philolog. Wochenschr. 1894, 897 sqq.): or. IV, c. 6, 4 οὔ(τω) παραφυλάξαντες. V, c. 5, 3 sqq.: οὗ ἦν Δικ. (= cuius particeps erat D.). ibd. 9, 22 sqq.: ἐγγυητ[ή]ν. ε[ἰ γὰρ μὴ ἤ]ιδειc πολλὰ τ]ὰ χρέα ὄντα, ἱκανὸ[c ἂν ἦν ἐ]γὼ ἐγγεγραμμέ]νοc. οὐ μὲν δὴ ἐγὼ [μάχεcθαι || βούλομαι τῶι λό]γωι cου τού[τωι, ὅτ' αὐτ|ὸc ἐξηπατῆcθαι φὴι]c καὶ οὐκ εἰδ[έναι | καίπερ κεκτημέ]νοc καὶ τῶι [ἀνθρώπωι | χρηcάμενοc τ]ουτονὶ τ. τρ.

Ad fragmenta a Stobaeo servata editor Stobaei O. Hense benigne mecum ea communicavit, quae ex suis copiis ad ea congesserat.

VOLVMEN A.

ΓΟ[ΙΔΕ] ΛΟ[ΓΟΙ Υ]ΠΕΡΕΙΔΟΥ (E. XII)

— — —
— — —
— — —

ΟΙΔ'ΕΝΕΙCΙ [ΛΟΓΟΙ (Frg. Londin.)
ΚΑΤΑ ΔΗ[ΜΟCΘΕΝΟΥC
ΥΠΕΡ ΤΩ[Ν ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙ[Α ΥΠΕΡ ΛΥΚΟ-
ΦΡΟΝΟC

ΥΠΕΡ ΕΥΞ[ΕΝΙΠΠΟΥ
ΕΙCΑΓΓΕΛΙ[ΑC ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΠΡΟC ΠΟ[ΛΥΕΥΚΤΟΝ.

Inscriptionem ad universum volumen recte refert E.; nam et infra et supra nomen Hyperidis amplum spatium vacuum exstat (it. post nomen spatium est). Infra supraque extremam litteram singulae lineae transversae conspiciuntur (Eggero teste etiam supra primam litteram). cf. subscriptionem Lycophroneae. Adiunxi fragmentula duo (v. Egg. tab. A), quorum alterum habet ΛΟ cum linea transversa infra Λ, alterum ΓΟ cum spatio vacuo lineisque transversis ante h. litt.; id frg. alii (II Egg.) perperam adhaeserat. Sequebatur sine dubio index orationum sicut in frg. Londin.; alteruter index in tergo voluminis collocatus fuisse potest. V. Revue de philol. N. S. VIII (1884) p. 167 sq.

Indicem fragmenti Londiniensis ipse edidi Herm. X, 24. Genus scripturae est quod cursivum vocamus, sicut in inscriptione Euxenippeae (v. infra), cuius tamen manum diversam esse iudicat vir harum rerum peritissimus E. M. Thompson. Idem v. primum huius frg. recte legit.

I.

[ΚΑΤΑ ΔΗΜΟϹΘΕΝΟΥϹ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ.]

(Numeri uncis inclusi sunt ed. II)

Frg. I.

Col. I | Ἀλλ᾽ ἐγὼ ὦ [ἄνδρες δικασταί, [ὅπερ καὶ] πρὸς το[ὺϲ παρακαθη]μένουϲ [ἀρτίωϲ ἔλ]εγον, θαῦ[μα τ]ηλ[ικ]ουτὶ νομίζω] τουτὶ τὸ πρᾶγμα· εἰ μ]ὴ νὴ Δία κατὰ Δημ]οϲθένουϲ μόνου τ]ῶν ἐν τῆι πόλει μήτε ο]ἱ νόμοι ἰϲχύουϲιν, οἵ] κελεύον[τεϲ] κύρια εἶν]αι ὅϲα ἄν τιϲ αὐτ]ὸϲ καθ᾽ αὑτοῦ διάθ]ηται, — μήτε τὰ ψηφίϲματα τοῦ δήμου, καθ᾽ ἃ ὑμεῖϲ μὲν ὀμωμόκατε τὴν ψ[ῆ]φον οἴϲειν, ἔγραψεν δὲ αὐτὰ οὐδεὶϲ τῶν ἐχθρῶν τῶν Δημοϲθένουϲ, ἀλλ᾽ αὐτὸϲ οὗτοϲ, ἐψηφ]ίϲα[τ]ο δὲ ὁ δῆμοϲ το]ύτου κελεύο[ντο]ϲ καὶ μόνον] οὐχ ἑκουϲίωϲ αὐτὸν ἀπο]λλύοντοϲ.] . . . . υ (desunt vers. II?) [τὸ |

II δίκα[ι]ον ὦ ἄνδρεϲ δικαϲταὶ ἁπλοῦν ὑπολαμβάνω ἡμῖν εἶνα[ι] πρὸϲ Δημοϲθένη. — ὥϲπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἰδίων ἐγκλημάτων 6

Frg. I or. c. Dem., quod est principium orationis, componitur ex frg. Harris. XXI, Egg. V. XI. VI. III. I. IX. IV.

Col. I. Principia versuum 1—5 sunt in E. V, quod coniectura huc rettuli. In sinistra eius parte amplum spatium vacuum est; itaque haec prima columna fuit. Clausulam v. 2 habet E. XI, clausulas v. 3—5 E. VI; v. Rev. de phil. l. c. p. 190 sq. — 5 incipit frg. E. III a (5—26), quocum XXI H. (v. 13—24) coniunxit E. Τηλικουτὶ vid. δεικτικῶϲ dictum pro ὑπερβάλλον, μέγιϲτον. Cet. litt. ΑΥ transfixae esse vid. — 7 ἐϲ]τὶ νὴ Δία E., εἰ νὴ Δία W., quorum neutrum cum litterarum vestigiis satis convenit. — 10 μήθ᾽ οἱ W. — 11 ἰϲχύουϲι] κελεύοντεϲ E. — 12 κυρῶϲαι ὅϲα ἄν τιϲ E. — 13 cf. (E.) Harpocr. v. διάθεϲιϲ: διαθέϲθαι ἀντὶ τοῦ ϲυνθέϲθαι Ὑπ. κατὰ Δημ. (schol. Dem. 2, 16 p. 94 sq. Dd.). — inde a μήτε τὰ (14) usque ad κελεύοντοϲ v. 23 omnia iam S. recte restituerat. — 19 εχθρω̄ A. — 24 sq. οὐχ ἑκου[ϲίωϲ E.

Col. II. δικα v. 1 et δικαϲ v. 2 sunt in E. IX, reliqua eorum versuum in I. Ipse coniunxi. — 3—7 partim in I sunt, partim

πολλὰ διὰ προκλήσεων κρίνεται, οὕτως καὶ τουτὶ τὸ πρᾶγμα κέκριται. — σκέψασθε γὰρ ὦ ἄνδρες δικασταὶ οὑτωσ[σ]ί. — ἠ(ι)τιάσατό σε ὦ Δημόσθενες ὁ δῆμος εἰληφ[έναι εἴκοσ[ι] τάλαντ[α ἐπὶ τῆ(ι) πολιτεία(ι) κ[αὶ τοῖς νόμοις. ταῦτα σ[ὺ ἔξαρνος ἐγένου μ[ὴ λαβεῖν, καὶ πρόκλ[ησιν· [*γρά*]*ψας* ἐν ψηφ[ίσματι προσήνεγκα[ς τῶι δήμωι, ἐπιτρέπων ὑπὲρ ὧν τὴν αἰτίαν ἔσχες τῆ(ι) βουλῆ(ι) *τῆ*[ι] ἐξ Ἀρείου πάγου] (desunt v. III?) |

Frg. II.

[καὶ συκοφαντεῖς τὴν βουλήν, προκλήσεις ἐκτιθεὶς καὶ
ἐρωτῶν ἐν ταῖς προκλήσεσιν,
πόθεν ἔλα]*βε*[ς τὸ χρυ- III
σίον, καὶ τίς] ἦν σο[ι ὁ
δούς, καὶ ποῦ· τελευ-
τῶν δ᾽ ἴσως ἐρωτή-
σεις καὶ ὅ,τι ἐχρήσω
λαβὼν τῶι χρυσίωι,
ὥσπερ τραπεζιτι-
κὸν λό⟦γο⟧γον παρὰ τῆς
*βουλῆ*ς] ἀπαιτῶν. ἐ-

in inferiore parte frg. IV. Id enim fragmentum ab Arabibus male conglutinatum rursus in duo dirimendum fuit, qua in re color quoque papyri viam monstrabat. I et IVb ipse coniunxi; versus 2—4, 6—7 iam E. recte restituerat. — 8 γίνεται ut videtur pr. A, quod praefert E. — 12 incipit frg. IIIb E. (12 ουτω, 13 ωδημος); frg. I in v. 13 desinit. Ipse coniunxi. ουτωcϊ ut vid. A. — 17 ταῦτα ο[ὐκ ἔξ. E.; O an C exstiterit, ex sensu solo diiudicandum est. — 20 γράψας certum est e vestigiis litterarum. — 25 ληтη ut vid. A.

Frg. II componitur ex frg. Egg. II. IV.

Col. III. Praeter finem col. II et huius dimidiam partem nihil inter frg. I et II deesse videtur. — Verba καὶ συκοφαντεῖς — ἀπαιτῶν (v. 9) ab Alexandro (π. σχημ. VIII, 457 W.) ex hac oratione ut exemplum διασυρμοῦ afferuntur. Eorundem partem continere frg. E. II (col. III) E. vidit. — ἐκτιθεὶς Par. 1, Vindob.: προτιθεὶς Par. 3 Ald., v. W. Troebst Quaest. Hyp. et Din. I (Progr. Hameloae 1881) p. 13. — ἐν om. Vindob. — 2 που A: πῶς Alex. — 3 τελευτῶν A: τελευταῖον Alex. — 4 οτιεχρηсωι A; εἰ ἐχρ. Alex.; τί ἐχρ. S., εἰς τί ἐχρ. reponi iubet E. (Dem. 49, 44). Secunda persona ad Demosth. refertur, quod recte intellexerunt Sch. (Dem. u. s. Z. III², 327, 1), W., L. Schmidt (Mus. Rh. XV, 230). Neque probavit qui alia docere studuit W. Troebst l. c. — 5 λαβὼν om. Alex. — 7 τραπεζειτικον A. cf. Dem. l. c.

γὼ δ[ὲ τ]οὐναντίον |
IV ἡδέως ἂν] παρὰ coῦ
πυθοίμ]ην, τίνος
ἂν ἕν]εκα ἡ ἐξ Ἀρείου
πάγου βου]λὴ εφη
. . . . . . ις αδικο
. . . . τατοχρ.
. . . . . . ροιη . που
. . . . οτατις
. . . . ιτιο . .
. . . . φ . .
. . . . ακυ.
(desunt v. XVII?) |

Frg. III (III. VII).

V | (desunt v. VI)
. . . . ειϭ. . . . .
. . . . . . ε δικαςτ. .
. . . . . . αν ενοι. . . .
. . . . . . εcθαι εμ. . .
. . . . . . αιωcτω. . .
. . . . . . τὰc ἀποφάcειc.
ο]ὐκ ἔcτι ταῦτα, ἀλλὰ
π]άντων φανήcον-
τα]ι μάλιcτα δημο-
τικώ]τατα τῶ(ι) πράγμα-
τι κ]εχρημένοι· τοὺc
μὲ]ν γὰρ ἀδικοῦνταc
ἀπ]έφηναν, κα[ὶ] ταῦ-
τ' οὐ]χ ἑκόντεc, ἀλλ' ὑπὸ
τοῦ δ]ήμου πολλάκιc
ἀναγ]καζόμενοι· τὸ
δὲ κο]λάcαι τοὺc ἀδι-
κοῦντα]c οὐκ ἐφ' αὑτοῖc
ἐποί]ηcαν, ἀλλ' ὑμ[ῖν
ἀπέδ]οcαν τοῖc κυ-

Col. IV. Adiunxi hanc particulam columnae, exstantem in frg. E. IV. Adiungendam esse W. quoque suspicatus est, qui haec supplet: ἐγὼ δὲ τὸν ἐναντίον | δικαίως ἂν] παρὰ coῦ [λόγον ἀπαιτοίη]ν, τ[ίν]οc | [ἕνεκα τὴ]ν ἐξ Ἀρείου | πάγου βουλήν, ἣν] ψη[φίcματι] — —. Sed hoc fragmentum nunc, postquam ab illa particula quae male adhaeserat (v. ad col. II, 3) diremptum magisque evolutum est, aliquanto plura certioraque quam antea praebet. — v. 1 sqq. . . . παρὰ coῦ [ἂν ἐροί μη]ν τίνοc . . . . ἑνε κα η ἐξ Ἀ. [πάγου | βου]λὴ εφη (vel εψη; ἔφηνε?) E. — 4 sqq. tentavi (Rev. de ph. l. c. 169 sq.: ἐφη[γοῖτο το]ῖc ἀδικο[ῦcίν τι κα]τὰ τὸ χρ[υcίον τῆc] βοῆc· ποῦ [ἴcτ' εἰληφ]ότα; τίc [ἔδωκε;] Exstat ЄΔC (cf. 9 init.) in frg. parvulo, quod in tabulis suis E. non exhibuit; infra Δ in prox. v. est Λ. — 5 ο vel ω. — 7 ρ potius quam β; pro η π?

Frg. III componitur e frg. H. XXVI. XXVII, E. VIII. VII. XIII, H. I. VII. XXV. XVI. XXX, T. III, H. IV. XIX. XXII, R. I, H. XX. X.

Col. V. V. 7—24 sunt in frg. H. XXVI, praeter priorem partem versuum 13—16, quam habet frg. H. XXVII. Coniunxit S. — 9 post αν spatium vacuum est in A; itaque ibi sententia finiri videtur. — 11 τω fuisse videtur, non το vel π. S.: εἰ]πεῖν | ὡc οὐ δικ[αίωc π[εποίηται] τὰc ἀποφάcειc. — 15 δημοτικώτατα S., qui etiam 19—21 restit. — 25 sqq. addidi frg.

ρ]ίοιϲ. Δ[ημοσθένηϲ
δ' οὐ μόνον ἐπὶ το[ῦ |
VI αὐτοῦ ἀγῶνοϲ οἴε-
ται δεῖν ὑμᾶϲ παρα-
κρούϲαϲθαι διαβαλὼν
τὴν ἀπόφαϲιν, — ἀλλὰ
καὶ τοὺϲ ἄλλουϲ ἀγῶ-
ναϲ ἅπανταϲ ἀφελέ-
ϲθαι ζητεῖ τοὺϲ τῆϲ
πόλεωϲ· ὑπὲρ οὗ δεῖ
ὑμᾶϲ νυνὶ βουλεύϲα-
ϲθαι προϲέχονταϲ
τὸν νοῦν, καὶ μὴ τῶι
λόγωι ὑπὸ τού[τ]ου ἐ-
ξ]απατηθῆναι. — τὰϲ γὰρ
ἀποφάϲειϲ ταύταϲ τὰϲ
ὑπὲρ τῶν χρημάτων
Ἁρπάλου πάϲαϲ ὁμοί-
ωϲ ἡ βουλὴ πεποί-
ηται καὶ τὰϲ αὐτὰς κα-
τὰ πάντων, καὶ ο[ὐ]δε-
μιᾶ(ι) προϲγέγραφεν,
δ[ιὰ] τί ἕκαϲτον ἀπο-
φαί]νει, ἀλλὰ ἐπ[ὶ] κε-
φαλαίου γράψαϲα ὁπό-
ϲον ἕκαϲτοϲ εἴληφεν
χ]ρυϲίον· τοῦτ' οὖν
ὀφε]ιλέτω. [ἢ] ἰϲχύ[σει
Δημοϲθ]ένη[ϲ] παρ' ὑ- |
μ[ῖν τῆϲ κατ' αὐτοῦ VII
ἀπο[φάϲεωϲ μᾶλλον;
οὐκ ἄ[ρ'] ἔσ[τιν ὁ λαβών,
ἀπογι[γνωϲκόντων τὴν
ἀπόφα[ϲιν ὡϲ οὗτοϲ οὐκ
ἔλαβεν, [καὶ ἀποφεύγου-
ϲι καὶ οἱ ἄ[λλοι πάντεϲ·
οὐ γὰρ δή[πουθεν Δημο-
ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ-
το ἰϲχυρὸ[ν ἔϲται, τοῖϲ
δ' ἄλλοιϲ ο[ὔ. — νῦν τοίνυν
οὐχ ὑπὲρ [εἴκοϲι τα-
λάντων δ[ικάζετε,

E. VIII: ..ιϲαν αλλυμ.. | ..οϲαντοιϲκυ; XIII (quod E. mecum per litteras communicaverat): ιοιϲ δ? | δουμο |, denique VII: νονεπιτο |. Πεποίηνται v. 25 S. addere voluerat; sicut idem v. 28 (h. e. ante col. VI): οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ.

Col. VI. Frg. H. Ia. Ipse hanc columnam cum antecedenti coniunxi; iuxta posuit iam S. — 3 διαλαβω̅ A pr., διαβαλω corr. — 7 τοὺϲ delendum esse facile conieceris. — 8 οὗ S., ὧ[ν] B. ου in A exstitisse recte affirmat Bb. — 23 γραψαϲ A pr. — 26 ὀφειλέτω B. S. — 27 παρ' ὑ|μ[ῶν Bb.

Col. VII. Frg. H. Ib. 1 [μᾶλλον τῆϲ | ἀπ[οφάϲεωϲ Finke (de Dinarcho, diss. Gryphisw. 1873). cf. Din. 1, 54. — 3 post α superscripta est littera, quam τ (ρ??) fuisse putaveris; certe ι non fuisse videtur. Sequebatur post ε rotunda littera (c, o); ι profecto non fuit, neque alius litterae pone eam ullum vestigium est. — 4 απογει A. — 7 ἄλλοι B. — 8 sqq. οὐ γὰρ δ[ίκαιον Δημο]ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ]το ἰϲχυρὸ[ν εἶναι S.; οὐ γὰρ δε[ῖ Δημ. μὲν B. Sed post δ exstitisse videri η etiam Bb. testatur. — 10 sq. τοῖϲ δ' ἄ. οὔ rest. S. B. — 11 καὶ γὰρ inserit S., καὶ B., et v. 13 δικάζετε S., δοῦναι δίκην B.; at εἴκοϲι v. 12 uterque. —

ἀλλ' [ὑ]πὲρ τ[ετρακο-
cίων, — οὐδ' ὑ[πὲρ ἑνὸc
ἀδικήμ[ατ]ο[c, ἀλλ' ὑ-
πὲρ ἁπάντ[ων· — ἡ γὰρ
cὴ ἀπόνο[ια ὦ Δημό-
cθενεc ὑπ[ὲρ πάντων
τῶν ἀδ[ι]κο[ύ]ντων
νῦν προκ[ι]νδυν[εύ-
ει καὶ προαναιcχ[υν-
τεῖ. — ἐγὼ δ' ὅτ[ι *μὲν*
ἔλαβεc τὸ χρυcίον
ἱκανὸν οἶμαι εἶν[αι
cημεῖον τοῖc δικα-
cταῖc τὸ τὴν βουλήν
cου καταγνῶναι, |
VIII ἧι cαυτὸν ἐ]πέτρεψαc·
τίνων δὲ ἕ]νεκα ἔλαβεc.
ἔτι δὲ τί]cιν αἰτίαιc
. . . . . τὴ]ν πόλιν κα-
. . . . ενοc
. . . . χρυcί-
. . . . τοc τοὺc
. . . . περ ει
. . . . ον ποι-
ήcομαι. ἐπ]ειδὴ γὰρ ἦλ-
θεν ὦ ἄν]δρεc δικα-
cταὶ Ἅρπα]λοc εἰc τὴν
Ἀττική]ν, καὶ οἱ πα-
ρὰ Φιλοξέ]νου ἐξαι-
τοῦντεc αὐ]τὸν ἅμα
προcήχθηcα]ν πρὸc
[τὸν δῆμον, μέμνηcθε]
ὡc τότε Δημ]οcθένηc
διεξῆλθεν] *μακρὸν*
λόγον, φ]άcκων οὔτε
τοῖc παρ]ὰ Φιλοξέ-
νου ἐλθο]ῦcι καλῶc
ἔχειν τὸν] Ἅρπαλον

---

14 τετρακοcίων B., τριακοcίων S., cum deessent re vera paullo minus CCCL. — 16 ἀδικημάτων S., ἀδικήματοc B. probante Sch. — 17 sqq. B.: ὧν ἡ | cὴ ἀπ. ὦ Δ. ὑ[πόδικοc ἔργων ἀδ[ί]κ[ω]ν οὖcα κτέ. Quae ego dedi a S. inventa sunt, nisi quod is v. 17 καὶ γὰρ ἡ scripsit et v. 19 ἁπάντων. V. 20 ἀδικούντων certum est (ita Bb. quoque affirmat). — 23 ὅτι μὲν B. Bb. recte (ὅτι cὺ μὲν S.) — 25 ἴκανον A.

Col. VIII. Ipse adiunxi. Septem primi v. sunt in frg. II. VII, octavus partim in VII partim in XXV, quinque proximi in XXV, tres deinde in XXX, extremi undecim in XVI leguntur. Frg. VII. XXV. XVI coniunxit S.; XXX ego huc rettuli. Id coniungendum esse cum XVI iam Shp. coniecerat, cui coniecturae negat Bb. papyri speciem favere; recte, nam intercidit unus versiculus (17). — 1 επετρεψαc Bb. — 3 αἰτίαιc] cf. col. XI, 14; XIII, 19 sqq. — 4 sq. ἔνοχον τὴν πόλιν κατέcτηcαc MO., qui cf. Din. 1, 93. Fuerit: πᾶcαν τὴ]ν πόλιν κατῄcχυναc ἐκθέμ]ενοc, | περὶ τοῦ πάλαι] χρυcίου ληφθέν]τοc τοὺc | ἐλέγχουc ὥc]περ εἰ που διὰ βραχέ]ων ποι|ήcομαι] (τὸν λόγ]ον ποι. ed. 2). — 10—13 rest. S. — 19 ἐδημηγόρει] ed.[2] — 20 φάcκων Kn.; διαπλ]έκων ed.[2] — 21 sqq. ope novi frg. (v. col. IX) nunc melius restitui potuerunt. — 23 Ἅρπαλον iam Bb.

ἐγδοῦναι τ]ὴν πόλιν, οὔτε δεῖν] αἰτίαν οὐδεμίαν τ]ῶι δήμωι δι᾽ ἐκεῖνο]ν παρ᾽ Ἀλεξάνδρο]υ καταλει- |
IX πεϲθαι. — ἀϲφαλέϲτατον δ᾽ εἶναι τ[ῆι πόλει τά τε χρήματα [καὶ τὸν ἄνδρα φυλάτ[τειν, καὶ ἀναφέρει[ν τὰ χρήματα ἅπα[ντα] εἰϲ [τὴν ἀκρόπολιν, ἃ [ἦ]λθ[εν ἔχων Ἅρπαλοϲ εἰ[ϲ τὴν Ἀττικήν, ἐν τῆ(ι) αὔρι[ον ἡμέραι, — Ἅρπαλο[ν δ᾽ ἤδη ἀποδεῖξαι τὰ [χρήματα, ὁπόϲα ἐϲτ[ίν· — οὐχ ὅπωϲ πύθο[ιτο τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ὡϲ ἔοικεν, ὁπόϲα ἦν, ἀλλ᾽ ἵνα εἰδῆ(ι) ἀφ᾽ ὅϲων αὐτὸν δεῖ τὸν μιϲθὸν πράττεϲθαι. — καὶ καθήμενοϲ κάτω ὑπὸ τῆ(ι) κατατομῆ(ι), οὗπερ εἴω]θε κα[θ]ῆ[ϲ]θ[αι], ἐκέλευ[ε Μνηϲ]ίθεον τὸν χορευτὴ[ν ἐρω]τῆϲαι τὸν Ἅρπαλον, ὁπόϲα εἴη τὰ χρήματα τὰ ἀνοιϲθηϲόμενα εἰϲ τὴν ἀκρόπολιν. — ὁ δ᾽ ἀπεκρίνατο ὅτι ἑπτα- |
κόϲια τάλαντα] (desunt v. XII) X

[τὰ χρήματα εἶναι τη]λικ[αῦτα] αὐτ]ὸϲ ἐν τῶι δ[ήμωι πρὸϲ ὑμᾶϲ ε[ἰπών, ἀναφερομέν[ων τριακοϲίων ταλά[ντων καὶ πεντ[ήκοντα ἀνθ᾽ ἑπ[τ]ακοϲίων, λ[αβὼν τὰ εἴκοϲι τάλα[ντα οὐ-

---

24 ἐκδοῦναι Kn.

Col. IX. Versus 1—2 sunt in frg. T. III, item partes mediae v. 3—5, eorundem initia, tum 6—11 in frg. H. VII b, proximorum duorum pars in hoc, pars in XXV b; v. 14 divisus inter VII. XXV. XVI b, 15 inter XXV et XVI; reliqui in XVI servati sunt. Coniunxit pleraque S., frg. T. adiunxit Kn. Dinarch. 1, 68; 70; 89 confert S. — 10 δὲ | δὴ S., δ᾽ ἤδη Sch. — 18 cf. Harpocr. v. κατατομή: Ὑπερ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.: „καὶ καθήμενοϲ κάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ.“ — 19 κατωι A. — 20 οὗπερ B. Bb. — 21 είωθε καθῆϲθαι (ci. MO.) certum puto. — 22 ..[θε]ον B.; etiam Bb. vel θεον vel ειον fuisse affirmat.

Col. X. Totidem versuum fuisse videtur; qui exstant in frg. H. XVI c servati sunt. — 13 sq. τηλικ. αὐτὸϲ ἐν τ. δ. | πρὸϲ ὑμᾶϲ εἰπὼν περὶ τῶν | ἀναφ. B. — 15 εἶπεν ὡϲ S. — 16 ἑπτα[κοϲ. S. Bb.; cautius B. . . . ακοϲίων; οὐ τριακοϲ. MO. — 19 ante Є littera Θ a corr. supra v. addita. — 20 sqq. cf. Plut. Vit. X or. Demosth. 846 B: — — αἰτίαν ἔϲχεν ὁ Δημ. δωροδοκίαϲ

δένα λόγον ἐπ[οιήσα-
το. . . . .
(desunt v. II)
ἐν τῶι δήμωι ἕ[πτα-
κόσια φήσας εἶν[αι
τάλαντα, νῦν τὰ ἡ[μί-
ση ἀναφέρεις, κα[ὶ οὐ- |
XI δ' ἐλογίσ]ω ὅτι τοῦ
πάντα ἀνε]ν[ε]χθῆναι
ὀρθῶς] ε[ἰς ἀ]κ[ρ]όπολιν
καὶ ταῦ]τ[α] τὰ πρά-
γματα (evanuere v. IV)
. . . . ο]ν δ[η. . . . .
. . . . . εκρινοντ.[ε]υ
. . . . . . οὔ]τ' ἂν ἐπρί-
ατο Ἅρπαλ]ος τὸ ἀφε-
θῆναι, ο]ὔτ' ἂν ἡ πόλις
ἐν αἰ]τίαις καὶ διαβο-
λαῖς ἦν]. ἀλλὰ πά[ν-
τω]ν τούτων ὦ Δημό-
σθενες] . . . . . .
. . . . . . α ἐστίν
. . . . μως ἐγ-
. . . . . . ς τοὺς
. . . . α]ισχυν
. . . . νει
. . . . χρ]υσίον
. . . . νοίας
. . . . γ]ὰρ ὅτι
. . . . αισιω
. . . . του
. . . . πεν
. . . . σ]τατῆ- |
ρας ἔλαβε· — σὺ δ' ὁ τῶι XII
ψηφίσματι τοῦ σώ-
ματος αὐτοῦ τὴν φυ-
λακὴν καταστήσας
καὶ οὔτ' ἐγλειπομέ-
νην ἐπανορθῶν
οὔτε καταλυθείσης
τοὺς αἰτίους κρίνας,
προῖκα δηλονότ[ι] τὸν
καιρὸν τοῦτον τετα-
μίευσαι; — καὶ τοῖς μὲν
ἐλάττοσι ῥήτορσιν
ἀπέτινεν ὁ Ἅρπαλος
χρυσίον, τοῖς θορύβου
μόνον καὶ κραυγῆς

καὶ διὰ τοῦτο μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνακομισθέντων μεμηνυκὼς μήτε τὴν τῶν φυλασσόντων ἀμέλειαν (v. col. XII init.). haec enim, sicut quaedam eorum quae praecedunt, ex Hyperide desumpta puto. — 27 τὰ ἡ[μί]ση (σηι A) B. Bb.

Col. XI (frg. IVa H.). Cum iam S. hoc frg. hoc loco collocavisset, ego etiam coniunxi cum eo quod praecedit. — 2 ἀνενεχθῆναι Bb. — v. 5 desinebat in N vel AI, 7 in ΝΕΤ. — 10 ante υ certe ο non fuit. ἐκρίνοντο εὐθύς, καὶ οὔτ' κτέ.? — 17 in dextra parte versus dispicere mihi visus sum τα (vel pro his η) χαρισ (vel το pro ισ). — 20 ante Τ vel Ε vel C. — 22 vel νει vel αιει. — 26 νσιω vel αισιω legitur; at illud sensum non praebet. — 28 πεν τακισχιλίους] vel tale quid fuisse ci. MO. Demadem sex milia staterum accepisse Dinarchus auctor est (I, 104), qua de re monet S.

Col. XII (frg. H IVb).

κυρίοιϲ, — ϲὲ δὲ τὸν τῶν ὅλων πραγμάτων ἐπιϲτάτην παρεῖδεν; καὶ τῶ(ι) τοῦτο πιϲτόν; — Τοϲοῦτον δ' ὦ ἄνδρεϲ δικαϲταὶ τοῦ πράγματοϲ καταπεφρόνηκεν Δημο[ϲ]θένηϲ, μᾶλλον δέ, εἰ δεῖ μετὰ παρρηϲίαϲ εἰπεῖν, ὑμῶν καὶ τῶν νόμων, — ὥϲτε τὸ μὲν πρῶτον *ωσ..τελι* |

XIII ὁμο[λογεῖν μὲν εἰληφέναι τὰ χρήματ[α, ἀλλὰ κατακεχρῆϲθαι αὐτὰ ὑμῖν προδεδανειϲμένοϲ εἰϲ τὸ θεωρικόν· — καὶ περιὼν Κνωϲίων καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι αὐτοῦ ἔλεγον ὅτι ἀναγκάϲουϲι τὸν ἄνθρωπον οἱ αἰτιώμενοι εἰϲ τὸ φανερὸν ἐνε[γ]κεῖν ἃ οὐ βούλετα[ι, καὶ εἰπεῖν ὅτι τῶ(ι) δήμωι προδεδαν(ε)ιϲτ[αι τὰ χρήματα εἰϲ τὴν διοίκηϲιν. — ἐπειδὴ δ' ὑμῶν οἱ ἀκούϲαντεϲ πολλῶ(ι) μᾶλλον ἠγανάκτουν ἐπὶ τοῖϲ κατὰ τοῦ πλήθουϲ τοῦ ὑμετέρου λόγοιϲ, εἰ μὴ μόνον ἱκανὸν εἴη αὐτῶ(ι) ἰδίαι δεδωροδοκη[κ]έναι, ἀλλὰ καὶ τὸν δῆμο]ν οἴοιτο δεῖν ἀνα]πιμπλάναι]........*α*

(desunt v. II) |

XIV (XIV. XXVI)

..........*ντοπα*
..........*ατοαν*
..............*α*
..............*ο*
.............*τι*
.............*οι*
.............[μ]ε-

---

28 ᾠ[ετο δεῖν | ὁμο[λογεῖν εἰληφ. S., quod cum litterarum vestigiis non convenit. Post ω apices tantum litterarum servati sunt; ei qui post C (?) exstant ad N pertinuisse possunt.

Col. XIII est in frg. H. IVc, sed clausulae v. 21 sqq. accesserunt ex frg. R. Ia, quod ipse adiunxi. 1 εἰληφέναι etiam B.; sed omnia hic incerta. — 6 περιὼν nunc cum B. relinquere malui; neminem enim περϊὼν pronuntiavisse pro certo habeo. cf. Steph. Thes. ed. Dind. VI, 815. — 12 ου a corr. supra v. additum. — 13 littera H partim exstat in frg. H. XIX (v. ad col. XIV). — 23 τὸ δεδωροδ. B. Bb.; καταδεδ. S.

Col. XIV. Composuit S. ex frg. H. XIX et XXII; prior pars versuum usque ad 20 in XIX, posterior in XXII exstat. Idem S. hanc columnam post XIII collocavit; coniunxi ipse, cum et margines fragmentorum H. IV et XIX congruant, et

νοϲ . . . . λέγ[ω]ν καὶ αἰτιώ[μενοϲ, ὅτι Ἀλεξάνδρωι χαριζομένη ἡ βουλὴ ἀνε[λ]εῖν αὐτὸν βούλεται· — ὥϲπερ οὐ πάνταϲ ὑμᾶϲ εἰδόταϲ, ὅτι οὐδεὶϲ τὸν τοιοῦτον ἀνα[ι]ρεῖ, ὃν ἔϲτιν πρίαϲθ[α]ι, ἀλλ᾽ ὅντινα μήτε πεῖϲαι ἔϲτιν μή[τ]ε χρή[μ]αϲιν διαφθεῖραι, τοῦτον δ[ὲ ϲ]κοποῦϲιν ὅπω[ϲ ἐ]κ παντὸϲ τρόπ[ου ἐκ]ποδὼν ποιήϲου[ϲιν]. — κίνδυνοϲ δ᾽ ὡϲ ἔ[οι]κεν ἐϲτίν, μὴ ϲὺ ὦ Δημ[όθενεϲ ἀπ[α]ραίτ[ητοϲ καὶ ἄπ(ε)ιϲτ[ο]ϲ εἶ πρὸϲ δωροδ[οκίαν, ἢ |

XV (XXVII)

μὴ νομίζ[ει τιϲ διὰ τῆϲ τούτω[ν δωροδοκίαϲ τὰ τυ[χόντα τῶν πραγμάτω[ν ἁλίϲκεϲθαι. — ο[ὐ γὰρ ἄδηλόν ἐϲτιν ὅτι [πάντεϲ οἱ ἐπιβουλεύοντε[ϲ τοῖϲ Ἑλληνικοῖϲ πρ[άγμαϲιν τὰϲ μὲν μ[ικρὰϲ πόλειϲ τοῖϲ ὅπλοιϲ ϲυϲκευάζο[νται, τὰϲ δὲ μεγάλαϲ τοὺϲ δυναμένουϲ ἐν αὐταῖϲ ὠνούμενοι, ο]ὐδ᾽ ὅτι Φίλιπποϲ τηλικ]οῦτοϲ ἐγένετο ἐξ ἀρχ]ῆϲ χ[ρ]ήματα διαπέμψα]ϲ [ε]ἰϲ Πελοπόννη]σον καὶ Θετταλίαν] κ[α]ὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα], καὶ τοὺϲ ἐν δυνάμει] ὄνταϲ ἐν

---

ex col. XIII una littera (v. 13 extr.) in frg. XIX servata sit. Accessit nunc frg. R. Ib (v. ad col. XIII), in quo sunt particulae litt. αϲινδιαφ (v. 20) et reliqua usque ad finem columnae; tum adiunxi frg. H. XX. Xa, e quibus antea (ed. 2) col. XXVI effeceram, ad coniungenda ea etiam colore utriusque paullo pallidiore ductus. Cf. ad col. XV. Sunt in XX clausulae v. 1—3, in Xa 4—7. — vv. 21—28 suppl. Kn. — 23 ποδω A. — 29 δωροδοκίαν K.

Col. XV. Frg. H. Xb. Sententia ductus hoc frg. nunc hoc loco collocavi. — 1 νομίζη[τε ed.[2], sed incertius η (cf. XIV, 28). — 3 δοκιαϲατυ A pr. — τὰ τυχόντα τῶν B. S. — 4 sq. παρέλκεϲθαι ed.[2]; κ certe fuit, non π (ἀνατρέπεϲθαι S.), neque ν (λυμαίνεϲθαι Bb.). — 5 ἄδηλον S., ἀφανέϲ B. — 6 πάντεϲ S., ἐκεῖνοι B. — 9 μεγ[ι κραϲ A. — 11 ϲυνϲκευαζεϲθαι A pr., -άζονται corr. — 16 γε τοϲοῦτοϲ S., τηλικοῦτοϲ B. ουτοεγενετο A pr. — 17 πολλο]ὶϲ S., ἐξ ἀρχ]ῆϲ B., δεϲπότ]ηϲ Bb., et η quidem certum vid. — 18 δια[πέμψα]ϲ [εἰ]ϲ S., διαδιδοὺϲ εἰ[ϲ [τ]ε non

ταῖc πόλε]σιν καὶ προ-
εcτῶτας] (desunt v. V?) |

Frg. IV.

xvi| (desunt v. XXIV?)
. . . . ων
. . . . ν
. . . . c
(desunt v. I?) [τερα-
XVII (XV) τεύη(ι) καὶ οὐχ ἅπαcιν
οἴει φανερὸν εἶναι,
ὅτι φάcκων ὑπὲρ τοῦ
δήμου] λέγειν ὑπὲρ
᾿Αλεξά]νδρου φανερῶc
ἐδημηγ]όρειc; ἐγὼ γὰρ
οἶμαι καὶ] ἔμπροcθεν
γνῶναι] πάνταc ὅτι
τοῦτ᾿ ἐ]ποίηcαc καὶ περὶ Θη-
βαί]ων καὶ περὶ τῶν
ἄλ]λων ἁπάντων,
κ]αὶ ὅτι χρήματα εἰc
ταῦτα] δοθέντα ἐκ τῆc
᾿Αcίαc αὐ]τὸc cαυτῶι
ἰδίαι περιπ]οιηcάμε-
νοc κατανήλω]σαc τὰ
[πολλά, καὶ νῦν δὲ ναυ-]
τικοῖc ἐργάζη[ι τι-
cὶν καὶ ἐκδόc(ε)ιc δί[δωc,
καὶ πριάμενοc ο[ἰκί-
αν. . . . μο. . . . . υ

---

recte B. — 22 ἐν τέλει S., ἐν τέλει τε Bb. — 23 sq. προ[cτάταc τοῦ δήμου S.

Frg. IV componitur ex frg. H. V et R. II. Fieri nequit ut hoc frg. cum III coniungatur, cf. ad c. XVI.

Col. XVI miserae reliquiae sunt in R. II a. Extremi ductus etiam versuum 18 (ι), 19 (σ), 24 (ι) supersunt, vetantes haec cum col. XV in unum componi. — 25 ω̄ A.

Col. XVII est H. Va, cui accedit nunc (vv. 18–27) frg. R. II b, quod sententia ductus hic collocavi. — 1 πραγματεύη pridem S. (τί γὰρ ὦ Δημόcθενεc πραγμ.?). — 6 ἐδημηγόρειc S., δημηγορεῖc B. — 7 sq. οἶμαι καὶ et γνῶναι S., εἶπον καὶ et καὶ πρὸc B. — 9 $\overset{\text{ποιηc·}}{\text{ηκαcκαιπεριθη}}$ A. ὅ,τι πεποίηκαc B. Bb., uterque iudicans correctionem variamve lectionem fuisse ἐποίηcαc. Contra S.: ὅτι [πάντα] ποιήc[αc ἠπάτ]ηκαc, putans πάντα ποιήcαc omissa et a corr. addita esse. Sed post ποιηc nihil unquam nisi punctum fuit, quod var. lectionem significare nunc etiam ex Aristotelis Herondaeque chartis apparet. Fuerit $\overset{\text{·τουτε]ποιηc·}}{\text{πεποι]ηκαc}}$ h. e. τοῦτ᾿ ἐποίηcαc (pro ὅ,τι πεποί.; delendi notae etiam XVII, 1 absunt). — 13 εἰc πόλεμον Sch. — 14 διοικήcε]ωc S. probante Sch.; at TOC (ΓOC, COC) in A fuisse etiam Bb. affirmat. — 15 περιπ. S.; ἰδίᾳ ipse addidi. — 17 sq. cf. Plut. Comp. Dem. et Cic. 3. — 19 εκδοcιc (non εγδ.) A, cf. Praef. § 6. ἔκδοcιc ναυτικὸν δάνειcμα (e Dem. 27, 11) Harpocr. — 21 ante υ linea recta, non nimis prope admota.

πα....πω.....ιωι, οὐκ οἰκεῖς [ἐν Πε]ιραιεῖ, ἀλ(λ)' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς πόλεως. — δεῖ δὲ τὸν δίκαιον δημαγωγὸν σω]τῆρα τῆς [πατρί-[δος εἶναι, μὴ δραπέ-] [την. ἐπειδὴ δὲ νῦν Ἅρ-] [παλος οὕτως ἐξαίφνης] |

XVIII (XVI) πρὸς τ[ὴ]ν Ἑλλάδα προσέπ[ε]σεν, ὥστε μηδένα προαισθέσθαι· — τὰ δ' ἐν Πελοποννήσω(ι) καὶ τῇ(ι) ἄλλη(ι) Ἑλλάδι οὕτως ἔχοντα κατέλαβεν ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς Νικάνορος καὶ τῶν ἐπιταγμάτων ὧν ἧκεν φέρων παρ' Ἀλεξάνδρου περί τε τῶν φυγάδων καὶ περὶ τοῦ τοὺς κοινοὺς συλλόγους Ἀχαιῶν τε καὶ Ἀρκά[δ]ων καὶ Β]οιωτῶ[ν.... (desunt v. XII?) |

XIX (XVII) ταῦτα σὺ πα[ρήιρησ[αι τ]ῶι ψηφ[ίσματι, συλλαβὼν τὸ[ν Ἅρπαλον, — καὶ τοὺς μὲ[ν Ἕλλη[ν]ας ἅπαντας [πρεσ]βεύεσθαι πεπ[οίηκας ὡς Ἀλέξανδ[ρον, οὐκ *ἔχοντας ἄλλ[ην οὐδεμίαν ἀποσ[τροφήν, — τοὺς δὲ [σατράπας, οἳ αὐτοὶ ἂν ἧκο[ν ἑκόντες πρὸς ταύτ[ην τὴν δύναμιν, ἔχοντες τὰ χρήματα καὶ τοὺ[ς στρατιώτας ὅσους ἕκ[αστος αὐτῶν εἶχεν,

---

22 in fine ρωι s. *ιωι* sec. Kn.; ἐμπορίωι? — 23 suppl. Kn. Descripsit Hyp. ex Aeschine, 3, 209: ἐκλιπὼν μὲν τὸ ἄστυ οὐκ οἰκεῖς ὡς δοκεῖς ἐν Π., ἀλλ' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς πόλεως. Num igitur 21 sq.: [φυγὼν] μὲ[ν τὸ ἄσ]τυ, πα[ρὰ δὲ] τῶ[ι ἐμπορ]ίωι? — 24 αλ pro ἀλλ' ut XXI, 15. XXXIII, 15; μ legerat Kn., sed concedit posse et λλ esse et αλ. — 27 suppl. Kn.

Col. XVIII (frg. H. Vb). 1 ε^{λα}λπιδα A; Ἑλλάδα B. probante Sch. καὶ παρ' ἐλπίδα ταῦτα praecessisse putat Bb. — 6 supra ουτ linea transversa conspicitur. — 8 cf. Harpocr.: Νικάνωρ· Ὑπ. ἐν τῷ κ. Δημ. — 13 κοινω|νους A. pr.

Col. XIX (frg. H. Vc). — 1 περιήρησαι S.; idem in A fortasse fuisse dicit Bb. π[άντ' ἔγραψας | ἐ[ν τ]ῷ B. — 4 sq. Ἕλληνας Sch. et nunc Bb., quod unice verum est. — 5 πρεσβεύεσθαι B. Bb. Sch. — 8 ελοντ^{α}ς A. — 10 ἄλλους B., βαρβάρους Bb., σατράπας S. τουσδες vel τουσδεο Bb. quoque in A invenit. — 11 sq. ἧκον φέροντες πρὸς ταὐτὸ τὴν δύν. Bb.; ἧκον ἀπιδόντες πρὸς ταύτην τ. δ. S.; ηκον ἑκόντες πρὸς ταύτην τ. δ. B.

τούτουc cύμπανταc
οὐ μόνον κεκώλυ-
καc ἀποcτῆναι ἐκε[ί-
νου τῆ(ι) cυλλήψει τῆ(ι)
Ἁρπάλου, ἀλλὰ καὶ
. . . . κaccτον . .
(desunt v. VI?) |

Frg. V.

XX (XVIII) | (desunt v. X) [ὑπὸ
Δη]μοcθένο[υc ἀπο-
cταλείc, — παρὰ δ᾽ Ὀλυμ-
πιάδι Καλλίαc ὁ [Χαλ-
κιδεύc, ὁ Ταυροcθέ-
νουc ἀδελφόc· — τούτουc
γὰρ ἔγραψε Δημοcθέ-
νηc Ἀθηναίουc εἶ-
ναι καὶ χρῆται τούτοιc
πάντων μάλιcτα. —
καὶ οὐδὲν θαυμαcτόν·
οὐδέποτε γὰρ οἶμαι
ἐπὶ τῶν αὐτῶν μέ-
ν]ων εἰκότωc φί-
λουc] τοὺc ἀπ᾽ Εὐρίπου
κ[έ]κτηται. — εἶτα cὺ περὶ
φιλ]ίαc πρὸc ἐμὲ τολ-
μήcειc αὐτίκα μά]λα
λέγειν] (deest v. I?) |
(desunt v. II) [ταύτην XXI (XIX)
τὴν φιλίαν
οὐ δια]λύcαc αὐ[τόc, ὅ-
τε χρ]υcίο[ν κα]τὰ τῆc
πατρ]ίδοc ἔλα[β]εc καὶ
μετ]εβαλο[ῦ]; κ[α]ὶ κατα-
γέλα]cτον μ[ὲ]ν cαυ-
τὸν] ἐποίηcαc, κατή(ι)-

---

20 τῆ [τοῦ B. — 22 ἕκαcτον B. S. an πεποίη]καc τὸν?

Frg. V componitur ex frg. H. XV. XVIII. III. Bb. V. Colore pallido prae reliquis omnibus insigne est.

Col. XX. Frg. H. XVa, quocum coniunxi Bb. V (v. 19 sqq.). — 10 sqq. de Aristione sermo fuerit, v. S., qui cf. Harpocrat.: Ἀριcτίων· Ὑπ. κατὰ Δημ. . οὗτοc Cάμιοc μέν ἐcτιν ἢ Πλαταιεύc —, ἐκ μειρακυλλίου δ᾽ ἑταῖροc Δημοcθένουc, ἐπέμφθη δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ πρὸc Ἡφαιcτίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν, ὥc φηcι Μαρcύαc ἐν ε΄ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. — 19 sqq. frg. Bb.: π (paragr.) — | κ — | ουδ — | επιτω — | . ων — | — | κ — | . Margines optime congruunt. — 25 κέκτηται B. Bb. — dein B.: εἶτα cὺ ποικιλί]αc πρὸc ἐμὲ τολ[μᾷc; Bb. et περι et ιαc v. 26 recte agnovit. Cf. Philipp. col. 5, 26, unde hunc locum nunc plenius restitui. Αὐτίκα μάλα est or. V, § 13.

Col. XXI. V. 3—17 sunt in frg. H. XVIII, proximorum duorum pars in hoc pars in XV, reliqui omnes in XV. Coniunxi ipse, neque dubia res est; ceterum ante me Bb. idem suspicatus est. — 2 sqq. v. Philipp. 6, 2 sqq. (φιλίαν διέλυcαc ed.[2]). — 4 sqq. [λαβὼν χρ]υcίο[ν κα]τὰ τῆc [πατρ. B.; ἔλαβεc Bb. — 6 καταγέλαcτον Bb. ci. (nunc — CΙΟΝ in A dispicitur); an κατάπτυcτον? — 7 μὲν cαυτὸν Bb.; idem v. 9 τοὺc ἐκ τῶν

cχυν]ac δὲ τ[o]ὺ[c] ἐκ τῶν ἔμπρ]ocθεν χρόνων τῶν α]ὐτῶν τί σοι προελομέ]νο[υc· κ]αὶ ἐξὸν ἡμῖν] λαμπροτάτοιc εἶναι] παρὰ τῶ(ι) δήμωι καὶ τὸ]ν ὑπόλοιπον βίον ὑ]πὸ δόξηc χρηcτῆc πα]ραπεμφθῆν[αι, ἅπα]ντα ταῦτα ἀνέτρ[εψαc, κα]ὶ οὐκ αἰcχύνει νυνὶ τηλικοῦτ[oc ὢν ὑπὸ μ(ε)ιρακίων κρινόμενοc περὶ δωροδοκίαc. — καίτοι ἔδει τοὐναντίον ὑφ᾽ ὑμῶν παιδεύεσθαι τοὺc νεωτέρουc τ]ῶν ῥητόρων, καὶ εἴ] τι προπετέcτερον |

XXII (XX) ἔπραττον ἐπιτιμᾶcθαι καὶ κολάζεcθαι. — νῦν δὲ τοὐναντίον οἱ νέοι τοὺc ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη cωφρονίζουcιν. — διόπερ ὦ ἄνδρεc δ[ικα]σταὶ δικαίωc ἂν ὀργίζοιcθ]ε Δημοcθένει, εἰ καὶ δόξηc ἱκανῆc καὶ] πλούτου πολλοῦ δ[ιὰ ὑ]μᾶc μετεcχηκὼ[c] μηδ᾽ ἐπὶ γήρως ὀδῶι κήδεται τῆc πα[τρί]δος. ἀλλ᾽ ὑμεῖc μὲν ἠ(ι)cχ[ύ]νεcθε ἐπὶ .ησ. . . . . . . .υ τοὺc περιεcτηκόταc τῶ]ν Ἑλλήνων, ὅτε τινῶ]ν κατεχειροτον]εῖτε, εἰ τοιούτου[c καὶ] δημαγωγοὺc κα[ὶ cτρ]ατηγοὺc καὶ φύλακα]c τῶν πραγμ[άτων

---

invenit. — 10 ἔμπροcθεν B. S. — 18 sq. frg. XV: ν — — τρ. . . . . . .ο (inferior pars litterae, congruens cum superiore quae est in XVIII) — | . — 20 τηλικοῦτoc ὢν B. — 26 sq. νεωτερουcτῶν|.ων A.

Col. XXII. Frg. H. IIIa, quod adiunxerunt S. B. Bb. Quorundam versuum principia sunt in XVIII. — 4 οινεοιοιτουc A. — 8 primae litterae quod superest exstat in XVIII. — 10 sq. expediverunt S. B. — 12 δι᾽ ὑμᾶc S., διά γ᾽ ὑμᾶc B. — 13 κ est in XVIII. — 14 ἐπὶ γήρωc οὐδῷ S. Bb., qui ὀδῷ mavult. cf. Poll. II, 15: λέγοιτο δ᾽ ἂν καθ᾽ Ὑπ. καὶ ἐπὶ γήρωc οὐδῷ. — κήλδεται τῆc πατρίδοc ei. MO. — 15 π(XVIII)α . . . δοcαλυμειc A. — 16 u, 17 πιτ sunt in XVIII. In III autem superficies chartae laesa neque bene curata est; nam litterae ενηcχ nunc in v. 17 detrusa leguntur. — 17 tentavi (ed. 2) ἐπὶ τῆc οἴκαδ᾽ ὁδοῦ. — 18 περιεcτηκόταc Bb. -- 21 τοιούτουc S. — 22 μὲν δημ. S. — 23 φύλακαc S.

ἔχειν δοκ]οῖτ[ε.....
(desunt v. III?) |

XXIII (XXI) ο..............
ϱ..............
μ..............
δε.............
νε.............
τοι............
εϲα............
κου............
κε.............
να.............
δικ............
την............
κτην........... —
μεν.........
ταϲτ...........
κυν............
των............
ταϲ λα..........
κουντ..........
χαισε..........
τημ............
κλαπ...........
των.........[κιν-
δυνε[υ..........
τουσ...........
πιϲτ...........
καιτ[α..........
ταιϲδ..........
τεδ[α...........

Frg. VI.

XXIV (XXII) ο]ὐ γάϱ ἐϲτιν ὁμοίωϲ
δεινό]ν, εἴ τιϲ ἔλα-
βεν], ἀλλ' εἰ ὅθεν μὴ
δεῖ, ο]ὐδ[έ] γ' ὁμοίωϲ
ἔχ]ου[ϲ]ιν οἱ ἰδιῶται
οἱ λαβ]όντεϲ τὸ χρυϲίον
καὶ] οἱ ῥήτοϱεϲ καὶ οἱ
ϲτρατ]ηγοί. διὰ τί; ὅτι τοῖϲ
μὲν] ἰδιώταιϲ Ἅρπα-
λοϲ ἔ]δωκεν φυλάτ-
τειν τ]ὸ χρυϲίον, οἱ δὲ
ϲτρατη]γοὶ καὶ οἱ ῥήτο-
ρεϲ πρ]άξεων ἕνεκα

Ad huius col. v. 10 spectant fortasse Plutarchi verba (Demosth. c. 12): — — ὁμολογεῖν δὲ καὶ τοὺϲ ἀπεχθανομένουϲ, ὅτι πρὸϲ ἔνδοξον αὐτοῖϲ ἄνθρωπον ὁ ἀγών ἐϲτι· καὶ γὰρ Αἰϲχίνηϲ καὶ Ὑπερ. τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ κατηγοροῦντεϲ εἰρήκαϲιν.

Col. XXIII. Frg. H. III b. — 16 ante h. v. in A signum ⸖ appictum est. — 26 πειϲ. A pr., corrector Ε literam transfixit et Τ supra versum addidit.

Frg. VI. Coniunxit duo fragmenta H. (VIII et XIV) primus S.; columnarum trium XXII–XXIV superiorem partem VIII, inferiorem XIV servavit.

Col. XXIV. Novem primi versus exstant in VIII, et decimi undecimique pars prior; reliqua in XIV. — 1 restit. S. B. — 2 δεινόν S., ἄδικον B. — 4 δεῖ S., ἐξῆν B. — 5 litterae ΟΥ in A transfixae sunt. Fortasse dittographia olim fuit: εχουϲ|ου-[ϲ]ιν. Ἀδικοῦϲιν S. B. — 6 λαβόντεϲ S. (οἱ ipse addidi), λαμβάνοντεϲ B. — 7—9 restit. B. S. — 10 sq. rest. S. — 13 πράξεων

εἰλή]*φασιν*. οἱ δὲ νόμοι τοῖς] μὲν ἀδικοῦcιν ἁπλ]ᾶ, *τοῖς* δὲ δωροδοκοῦσι]*ν δεκαπλᾶ* τὰ ὀφλ]*ήματα* π[ρ]οcτάττουcιν] *ἀποδιδόν*[α]ι· καὶ θάνατο]ν τὸ τίμημα τιμῆ]*σαι* ἔcτιν ἐκ τῶν νό]*μ*ων τούτοιc μόνοι]c· οὕτω καὶ αἱ ζημί]*αι* παρ᾽ ὑμῶν καθεcτᾶc]*ιν* κατ᾽ αὐτῶν δεινότερ]*αι*. ὅπερ γὰρ καὶ ἐν τ]ῶι δήμωι εἶπον, π]ολλὰ ὑμεῖc ὦ ἄνδρ]εc δικαcταὶ δίδοτε ἑ]κόντεc τοῖc |

XXV (XXIII) cτρατηγοῖc καὶ τοῖc ῥήτορcιν ὠφελεῖcθαι, — οὐ τῶν νόμων αὐτοῖc δεδωκότων τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῆc ὑμετέραc πραότητοc καὶ φιλανθρωπίαc, — ἓν μόνον παραφυλάττοντεc, ὅπωc δι᾽ ὑμᾶc καὶ μὴ καθ᾽ ὑμῶν ἔcται τὸ λαμβανόμενον· — καὶ Δημοcθένη καὶ Δημάδην ἀπ᾽ αὐτῶν τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει ψηφιcμάτων καὶ προξενιῶν οἶμαι πλείω ἢ ἑξήκοντα τάλαντα ἑκάτερον εἰληφέναι, ἔξω τῶν βαcιλικῶν καὶ τῶν παρ᾽ Ἀλεξάνδρου. — οἷc δὲ μήτε ταῦτα ἱκανά ἐcτιν μήτ᾽ ἐκεῖνα, — ἀλλ᾽ ἤδη ἐπ᾽ αὐτῶι τῶι cώματι τῆc πόλεωc δῶρα εἰλήφαcι, πῶc οὐκ ἄξιον τούτουc κολ[άζ]ειν ἐcτίν; — ἀλλὰ τῶν μὲν ἰδιωτῶν ὑμῶν ἐάν |

XXVI (XXIV) τιc ἀρχήν τιν[α ἄρχων δι᾽ ἄγνοιαν ἢ [δι᾽ ἀπει-

---

recte S[1]. — 14 *φασιν* in A legit Bb., recte ut videtur; εἰλήφαcιν Bb. Sch. (δωροδοκοῦcιν, quod S[1]. ci., ne cum spatio quidem convenit). — qui sequitur locus concinit cum Dinarcheis (1, 60; 2, 17), quae contulit S.; nunc accessit Aristot. Πολιτ. Ἀθ. c. 54, 2: ἂν δ᾽ ἀδικεῖν καταγνῶcιν, ἀδικίου τιμῶcιν, ἀποτίνεται δὲ τοῦθ᾽ ἁπλοῦν, unde ἁπλᾶ 16 scripsi (διπλᾶ ed. 2). — 20 τὸ τίμημα S. B. Cf. Din. l. c. — 21 ἔνεcτιν ed. 2. — 23 inter c et ουτωι (ita A, cf. or. II, 42, 2) aliquantum spatii est. — 25 ante κατ ιν potius quam αι esse visum est. — αυτω̄ A. — 26 vel αι vel ν. — 27 ἤδη ἐν τ. δ. S. — 30 restit. S.

Col. XXV. Frg. VIII b habet versus 1—9 primasque litteras (κ et c) decimi et undecimi. — 10 rest. S. — 13 αυτω A. — 16 πλειωι A. — 26 φαcιν A pr.

Col. XXVI. 1—8 sunt in VIII c, 12—29 in XIV c, 9—11 versuum priores partes in XIV, posteriores in VIII. — 1 τιν᾽

ρίαν ἁμάρτη(ι) τ[ι, οὗτοϲ
ὑπὸ τούτων κ[αταρρη-
τορευθεὶϲ ἐν τῶι [δικα-
ϲτηρίωι ἢ ἀπο[θανεῖ-
ται ἢ ἐκ τῆϲ πατ[ρίδοϲ
ἐκπεϲεῖται· — αὐτ[οὶ δὲ
τηλικαῦτα ἀδικ[ήϲαν-
τεϲ τὴν πόλιν οὐδ[ε-
μιᾶϲ τιμωρία[ϲ τεύ-
ξονται; καὶ Κόν[ων
μὲν ὁ Παι(α)νιεύϲ, [ὅτι
ὑπὲρ τοῦ ὑοῦ ἔλαβ[εν
τὸ θεωρικὸν ἀπ[οδη-
μοῦντοϲ, πέντ[ε δρα-
χμῶν ἕνεκεν [ἱκε-
τεύων ὑμᾶϲ τάλαν-
τον ὦφλεν ἐν τῶι
δικαϲτηρίωι τούτων
κατηγορούντων· —
καὶ Ἀριϲτόμαχοϲ ἐ-
πιϲτάτηϲ γενόμε-
νοϲ τῆϲ Ἀκαδημ(ε)ίαϲ,
ὅτι ϲκαφεῖον ἐκ τῆϲ
παλαίϲτραϲ μετενεγ-
κὼν εἰϲ τὸν κῆπον
τὸν αὑτοῦ πληϲίον
ὄντα ἐχρῆτο καὶ ἐφη |
(desunt v. XXIV) XXVII (XXV)
τ. . . . .
οτ. . . . .
ατ. . . . .
ϲθο. . . . .
μεπ. . . . . |

Frg. VII (VIII).

| (desunt v. VII?) [οὐ μέντοι XXVIII
ἡμᾶϲ ὁ δῆμ[οϲ ἐν τῶι
μετὰ ταῦτα χρ[όνωι
οὐκ εἴα προϲ[ιέναι
αὐτῶι οὐδὲ δια[λέγε-
ϲθαι, ἀλλὰ καὶ ϲυ[μβού-
λοιϲ ἐχ]ρῆτο καὶ ϲ[υνη-
γόροιϲ]. . . . .
. . . . .ου

ἄρχων B., τινα ἄρξαϲ S. — 2 ἢ δι' ὀλιγωρίαν B., οὐ πονηρίαν S., ἢ δι' ἀπειρίαν Bb. — 3 οὗτοϲ S., τι ipse addidi. — 4 καταρρητ. S. — 5 τορηθειϲ A pr. — 12 Κόνων B. S. — 14 υπερ τουου A pr.; corr. υ addidit. ὑοῦ, non υἱοῦ Atticam scripturam esse docuit P. Foucart (Revue de philol. N. S. I. p. 35). — 20 τουτω A. — 22 cf. Harp. v. ἐπιϲτάτηϲ: ἐλέγετο δ' ἐν τοῖϲ κοινοῖϲ καὶ ὁ ἐφεϲτηκὼϲ πράγματι ὁτῳοῦν, ὡϲ Ὑπ. τε ἐν τῷ κ Δημ. καὶ Αἰϲχίνηϲ ἐν τῷ κατὰ Κτηϲιφῶντοϲ φανερὸν ποιοῦϲιν. Si compares Aeschinis locos (§ 14 et 222), huc potius glossam referas quam ad col. XII, 18. — 24 Ἀκαδημείαϲ West. — 29 ἔφη B.; S. de ephebis cogitare mavult.

Col. XXVII. Frg. H. XIVd. — 1. 2. 3 pro τ etiam π fuisse potest. — 4 ϲθο vel ϲθε.

Frg. VII componitur ex frg. T. II, quod ipse hic collocavi, et H. XI. XXIII, quae coniunxit Bb. Subieci Babingtoniana duo, quae incertioris loci sunt.

Col. XXVIII (T. IIa). Vv. 7. 8 ea pars quae exstat legi

. . . . . . π]λείcτων
. . . . ἐ]πὶ τὴν δι-
οίκηcιν τῶ]ν αὑτοῦ
ἅπαcαν [ταμ]ίαν ἐχει-
ροτόνηc[εν, ὑπ]ολαμ-
βάνων [χ]άριν α[ὐ]τῶι
π]αρ' ἡμῶν ὀφ(ε)ίλε-
c]θαι, — ὅπερ δίκαιον ἦν.
καὶ πρὸc τούτοιc ἀγώνων
ἡμῖν ὕcτερον πολ-
λῶν γεγενημένων
ἐξ ἐ]κείνων τῶν
πραγ]μάτων [καὶ πε- |

XXIX (XXVIII) | ρὶ τοῦ π]*ολέμ*ου, οὐδε-
πώποτε ἡ]μ[ῶ]ν ο[ὗ]*τοι*
κατε]*ψηφίσαντ*ο, ἀλ-
λ' ἐκ πάν[τ]*ων* ἔcωcαν,
ὅπερ μ]*έγιστον καὶ*
. . . . ότατον τῆc
τοῦ δήμ]ου [δια]*ν*οία[c
cημεῖον. καὶ γρά]ψαι ὦ
Δημόcθενεc]

* * *

(Bb. III) . . . . . ὑ]πὸ το[ῦ ψη-
φίcματοc [ἡλωκέ-
ναι cε αὐτόμ[ατον, οὐ-
κ ἐποίηcαν . . . . . .
γενομεν . . . .

* * *

π . . . .
πα . . . .
τοετ . . . .
ϱ . . . .
ρε . . . .
(desunt v. III vel IV) [ὁ δῆ- |

XXX (XXIX) μοc ἐποίηcεν, ὥcτ'
αὐτ[ὸ]c ὑπὸ τῆc τύχηc
ἀφαιρεθεὶc τὸν cτέ-
φανον, ἡμῶν ὃν ἔ-
δωκεν οὐκ ἀφείλετο. —
οὕτωc οὖν ἡμῖν τοῦ
δήμου προcενηνε-

---

nequit. — 10 sqq. agitur de Lycurgo. — 12 sqq. suppl. Kn. — 14 βανειν A pr. — 16 ante οπερ spatium vacuum. — 17 αγωνῶ A. — 19 in fine -νῶ A. — 20 scripseram antea περὶ ἐ]κ., sed tribus tantum litt. spatium est.

Col. XXIX. Frg. H. XIa, T. IIb (habet hoc v. 21—25). — 2 ὑμ[ῶ]ν ed.[2] — 3 τ(vel π)εψηφιcαντο αλ dubitanter etiam Bb. — 4 rest. S. B. — 5 ὑμᾶc et μεγ. γὰρ ed.[2] (in γὰρ etiam Bb. incidit); sed και potius legendum esse mihi probavit Kenyon. — 6 καὶ λαμ]*π*[ρ]ότατον ed.[2]

Frg. Bb. III argumento coniungi videtur. Ita fere sententiam expleas: καὶ γράψαι ὦ [Δημόcθενεc τολμήcαντοc coῦ κατὰ cαυτοῦ θάνατον τὴν ζημίαν, ἐὰν ἀποφήνῃ c' ἡ βουλὴ εἰληφότα τι παρ' Ἁρπάλου, ἐπειδὴ ἀπέφηνεν καὶ cυνέβαινεν] ὑπὸ τοῦ ψηφίcματοc ἡλωκέναι cε αὐτόματον, οὐκ ἐποίηcαν οὗτοι τὸ γενόμενον ἐπ' αὐτοῖc κτέ. — Bb. sic: καὶ νῦν δὴ τοῦτο καλῶc cυμβέβηκεν, ὑπὸ τοῦ coῦ ψηφ. ἡλωκέναι cεαυτόν, ὡc ἔοικε, ποιήcαντα τὴν γενομένην ζήτηcιν.

Col. XXX (frg. H. XIb). — 2 τύχηc B. Bb. — 5 ειλατο

γμένου, οὐ πάντ᾽ ἄ(ν) δι-
κ[αίως] αὐτῶ(ι) ἡμεῖϲ
ὑπη]ρετοῖμεν καὶ
εἰ δ[έοι ἀ]ποθνή(ι)ϲκοι-
μεν [ὑπὲρ] αὐτοῦ; ἐγὼ
. . . . υκατα
. . . . ε
. . . . θο
. . . . ια
* * *
(Bb. II) μ . . ευπ . . ε . . . . . .
ϲ]θαι εὐεργετήματ[α·
οὐ γὰρ τὴν ἑτέρων
π]ατρίδα εὖ π[ο]ιεῖν
αὐ]τούϲ, ἀλλὰ τὴν ἑαυ-
τῶν, ο]ὐδὲ μ . . . . ε
* * *
XXXI (XXX) | αν καὶ λόγου δύνα-
μιν ἀποδεικνύμε-
νοϲ διατετέλεκαϲ· — καὶ
ὅτε μὲν ἡγοῦ τὴν
βουλὴν ἀποφανεῖν
τοὺϲ ἔχονταϲ τὸ χρυ-
ϲίον, πολεμικὸϲ ὢν
καὶ ταράττων τὴν πό-
λιν, ἵνα τὴν ζήτηϲιν
ἐκκρούοιϲ· — ἐπειδὴ δὲ
ἀναβάλοιτο τὸ ἀπο-
φῆναι ἡ βουλή, οὔπω
φάϲκουϲα εὑρηκέ-
ναι, τότ᾽ ἐν τῶ(ι) δήμωι
ϲυγχωρῶν Ἀλεξάν-
δρω(ι) καὶ τοῦ Διὸϲ καὶ
τοῦ Ποϲειδῶνοϲ εἶ-
ναι εἰ βούλ]οιτο, [κ]αὶ ἀφι-
κομένου?] (desunt v. X?) |
XXXII (XXXI) οϲτουϲ . . . .
εβουλευ . . . .
ϲτῆϲαι εἰκό[να Ἀλεξάν-
δρου βαϲιλ[έωϲ . . .

A pr. — 9 δίκαι᾽ ἂν B., δικαίωϲ ἂν S., adversante Sch. propter spatium lacunae. Est autem necessarium ἄν, neque cum Bb. et Sch. ante ὑπηρ. insertum cum spatio magis convenit. — 11 δὴ καὶ ἀπ. S.; rectius B. Bb. εἰ δέοι.

Frg. Bb. II melius collocari non posse visum est. Sententia haec fuerit: atque ego quidem (col. XXX, 12) omnia quae civium quidam populo praestent, non puto iure beneficia appellari posse; non enim alienae patriae eos benefacere, sed suae e. q. s. — 1 εὖ π[οι]ε[ῖ?

Col. XXXI. Frg. H. XIc XXIIIa, quae coniunxit Bb. In hoc sunt extremae litterae versuum 16—18, viditque Bb. fibram quandam conspicuam decurrentem supra ΤΟΥΔΙΟϹΚ (v. 16, frg. XI) continuari supra ΑΙ (XXIII). Color in XXIII magis fuscus est. — 1 „fort. ἀναίδειαν“ S. — 5 αποφαινειν A. — 15 ϲυνχωρων A. — 16 posterius αι est in XXIII; item v. 17 ϲει, v. 18 ιαφι. S.: καὶ τοῦ Δ. καὶ τοῦ Π. εἶ[ναι υἱῷ, εἰ βού-λ]οιτο, [κα]ὶ ἃ φί[λον εἴη αὐτῷ ἀπενέγκαϲθαι. Sed υἱῷ vocabulo spatium non sufficit.

Col. XXXII. Frg. H. XId, XXIIIb; in hoc exstant v. 13—21. — 1 ϲετουϲ? Bb. — 2 vel εβουλετ vel εβουλευ fuit. ἐβουλεύεϲθε

κητ. . του θε[οῦ. — . . . . . .
του. . . . .
θει*ν*. . . . .
καιε. . . . . [αγ-
γελίαν. . . . . [Ὀλυμ-
πίας. . . . .
(desunt v. II)
κακα*ι*. . . . .
ἀπήγ[γειλε τῶι δή-
μωι. . . . . —
ξ. . . . .
c. . . . .
ε. . . . .
π. . . . . —
ψ. . . . .
τ. . . . .
(desunt v. VII?) |

Frg. VII (IX).

XXXIII (XXXII) | (desunt v. III)
. . . . ε
. . . . *ι*coι
. . . . τηι
. . . . η7
. . . . ραυ
. . . . πε
(desunt v. IV)
. . . . ν
(desunt v. XIV?)
[ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ-|
κλημάτων, καὶ κ[ή- XXXIV (XXXIII)
ρυγμα περὶ [τού]τω*ν*
ἐποιήcατο· — οἱ δ᾽ [ἀντὶ
τοῦ ἀποδόντες ἃ ἔλαβο[ν
ἀπηλλάχθαι — τιμω-
ρίας καθ᾽ αὑτῶν καὶ
ζητήcειc ἔγραφον. —
τοὺc δὴ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆc
ἀδικήcαντας καὶ δω-
ροδοκήcαντας, ἀδεί-
αc δ᾽ αὐτοῖc δοθείcηc
μὴ ἀποδόντας τὸ
χρυcίον τί χρὴ ποιεῖν;
ἐᾶν ἀτιμωρήτουc; —
ἀ(λ)λ᾽ αἰcχρὸν ὦ ἄνδρεc
δικαcτ[αὶ ἰ]δίων ἕνε-
κα ἐγκ[λη]μάτων πό-
λεωc cωτηρίαν κιν-
δυ]νεύειν· οὐ γὰρ ἔ-
στι]ν ὑμᾶc τ[ο]ύτων

περὶ τοῦ B. — 5 κητηcθε A pr.; litterae (τ?)ηc a correctore lineolis transfixae sunt, qui superscripsit τ. . του (post prius τ ductus plures sunt valde intricati; putes scriptum fuisse α, rursusque id transfixum esse. de altero Τ nunc Γ tantum superest). Προcθήκη τῇ τοῦ θεοῦ B.; καὶ (vel τοῦ) ἀνικήτου θεοῦ S.; ἂν δ᾽ ἀνάγ|κη ᾖ τοῦ θεοῦ ego ed. I. — 19 vel π vel το legitur.

Frg. VII. H. frg. II, cui adiunxi parvulum frg. Bb. IV.

Col. XXXIII. Frg. H. IIa.

Col. XXXIV. Frg. H. IIb. — ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ- adiecit S. — 3sqq. restit. S. — 4 αποδοντοcελαβο[ν A pr. — 5 de interpunctione v. praefat. § 5. — 19—21 restit. B. et S. Non recte Bb. v. 20 *χρηνυ*μαc in A legisse videtur.

ἀπ]οψηφίcα[c]θαι, μὴ
οἰομένο]υς ἀναδέξα-
cθαι δεῖν ἀδική]μα-
τα]. . . . . .εν
(desunt v. IV?) |
XXXV (XXXIV) (desunt v. XIII)
σ. . . . .
σ. . . . . —
ὑπ. . . . . . .[᾿Αλεξαν-
δρο. . . . .
᾿Αττ[ικη. . . . .
κ. . . . . —
μ[ὴ τοίνυν ὦ ἄνδρεc
δικασ[ταὶ προτιμᾶτε
τὴν τούτω[ν πλεο-
νεξίαν τ[ῆc ὑμετέ-
ραc αὐτῶν [cωτηρί-
αc· — μηδὲ λη[μμάτων
αἰcχρῶν ἕν[εκα τὸν
πόλεμον, ἀλ[λὰ πρα-
γμάτων ἀξιω[τέρων |
XXXVI (XXXV) καὶ] μεταλ[λ]α[γῆc ἀμεί-
νονοc] ποιή[cηcθε
(desunt v. XXVI?) |

Frg. X (XV).
| (desunt v. V) XXXVII (XXXVI)
. . . . . . .εσαλε.
. . .ὑ]πὲρ αὐτῶν ε-
. . . . .οιc τὴν εἰρή-
νην ἐπ]οιηcάμεθα
. . . . . . .βουλευω
. . . . .ων χρη
. . . . .εν χε.
(desunt v. XVI?) |
αὐτῶ(ι) παρ᾿ ἑκάcτου XXXVIII (XXXVII)
ἡμῶν γίγνεcθαι, — καὶ
τὸ μὲν κατηγορεῖν
ἐν τῶι δικαcτηρίωι
καὶ ἐξελέγχειν τοὺc
εἰληφόταc τὰ χρήμα-
τα καὶ δεδωροδοκη-
κόταc κατὰ τῆc πατρί-
δοc ἡ[μῖν] προσ[έτ]α-
ξεν [τοῖc ἡιρημένοιc
κατη[γόροιc]· τὸ δ᾿ ἀ[πο-
φῆναι τοὺc ε]ἰληφόταc
ἀπέδωκεν τ]ῆ(ι) βουλῆ(ι)
τῆι ἐξ ᾿Αρείου] πάγου, ἣ

---

22 propter ἀναδέξαcθαι cf. or. IV, § 10. Dinarch. 1, 106.

Col. XXXV. Frg. H. IIc. — 20 sq. ὦ ἄνδρεc δικαcταί ci. B.; δί[κ]αι[ον S.; 22 τὴν τούτων πλεον. uterque. — 26 πόλεμον ἀ[λλὰ πρα]γμάτων ἀξίων S.; πρ. ἀξ. etiam B. — Margo infra non exstat.

Col. XXXVI. Frg. Bb. IV, quod initium columnae continet.

Frg. X componitur ex frg. H. VI et XII, quae coniunxit S.; etiam Bb. coniungenda esse suspicatus est.

Col. XXXVII. Frg. H. VIa. — 6 post λ vel ε vel ο insecutum esse videtur. — 7 ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνοιc S.; ὑπ. αὐτ. ἐπὶ τούτοιc B.

Col. XXXVIII. Frg. H. VIb. — 1 αὐτῷ recte B., quod vocabulum ad populum refertur; praecesserint ὁ δῆμοc διώριcεν ἃ δεῖ. — 2 ημιν A pr. — 5 εξελεγξειν A pr. — 9 sq. S. dubitanter: ἡμῖν προcήκει, ξένουc τε καὶ φίλουc κατηγοροῦcιν· τὸ

τούτους εἰc τ]ὸν δῆμον ἀπέδει]ξεν· τὸ δὲ κολάcαι τ]*οῖς* [δικαcταῖc ὑμῖν] desunt vers. XI?) [ἐξ Ἀρείου |

XXXIX (XXXVIII) πάγου. — ἐὰν δὲ ἡ ψῆφοc μὴ ἀκόλουθοc γένηται τοῖc νόμοιc καὶ τοῖc δικαίοιc, τοῦτο δὴ ὦ ἄνδρεc δικαcταὶ παρ᾽ ὑμῖν ἔcται καταλελειμμένον. — διόπερ δεῖ πάνταc ὑμᾶ[c] το.......... ....*δας* (desunt v. II) τὴ]ν *σωτη*[ρίαν τῆc π]όλεωc [*καὶ*] τὴν ἄλ*λη*]ν ⟦τὴν⟧ εὐδαιμονί*αν* τὴν ὑπάρχουcαν ὑμῖν ἐν τῆι χώραι καὶ κοινῆ(ι) πᾶcι καὶ ἰδία(ι) ἑνὶ ἑκάcτωι, — καὶ εἰc τοὺc τάφουc τοὺc τῶν προγόνων τιμωρήcαcθαι τοὺc ἀδικοῦνταc ὑπὲρ ἁπάcηc τῆc πόλεωc, καὶ μήτε λ]όγου παράκληcιν μήτε]........... (desunt v. II?) [τοὺc εἰληφό-|

XL (XXXIX) ταc δῶ[ρα κατὰ τῆc πατρίδοc καὶ τ[ῶν νόμων· μηδ[ὲ τοῖc δακρύοιc τοῖc Ἀγ[νωνίδου προcέχετε [τὸν νοῦν, ἐκεῖνο λο[γιζόμενοι, ὅτι ἀτυχ[ήcαντι μὲν ο...... (desunt v. VIII) [ἐφοδι........... οὗτοc δ᾽ ἂν [κλαίων οὐ δίκαια ποιήc[ειεν, ὥcπερ καὶ οἱ λ[ηιcταὶ

δὲ..; contra B.: ἡ βουλὴ προcέταξεν ἡμῖν τοῖc αὐτῶν κατηγόροιc, et Sch.: ἡμῖν προcέταξεν ἡ βουλὴ τοῖc κατηγόροιc, τὸ δὲ κρί|νειν τοὺc κτέ. Recte S. sententiam ita comprehendit: „nos accusamus —, areopagum de re quaerere oportebat, vos iudices damnare debetis“.

Col. XXXIX. Decem primi versus sunt in VIc, reliqua in XIIa. — Sensus ita continuatur: Itaque et nos et areopagus officio defuncti sumus; iam reliqua penes vos sunt. — 13 ἀποβλέψανταc εἰc praecessisse conicit B. — πρ]οcωπ[ον in A Bb. legit. — 14 γῆν S. B.; deinde ἀλλὰ καὶ] τὴν B., ἄλ|λη]ν τὴν S. — 15 Sit audacius tollere τήν; at sensus optimus exsistit. — Lacuna in fine col. S. haec fere hausta putat: [μήτε τὰc τῶν ἐξαιτουμένων δεήcειc ἐᾶτε cῶcαι τοὺc εἰληφό]ταc.

Col. XL. Octo primi versus sunt in VId, reliqua in XIIb. — 4 Ἀγνωνίδου B. S. Bb. coll. v. 25. — 7 ἀτυχήcαντι B. S., ἀτυχοῦντι Bb. — 8 μενμεν A pr. — 18 ἂν [ὀδυρόμενοc edit. I; sed post N O certe non fuit. — 20 ληcταί B.; ἀ[νόητοι E.

οἱ ἐπὶ τοῦ τροχο[ῦ κλαί-
οντεϲ, ἐξὸν αὐ[τοῖϲ
μὴ ἐμβαίνε[ιν εἰϲ
τὸ πλοῖον. οὕτω
καὶ Δη[μο-
ϲθένηϲ τί προϲ[ῆκον
κλαιήϲει, — [δ]έ[ον αὐτὸν
μὴ λαμ[βάνειν. . . . |

* * *

[οὐδὲ μέχρι παραγραφῆϲ]

* * *

[Ἀλλὰ τοὺϲ νεωτέρουϲ ἐπὶ
βοήθειαν καλεῖϲ, οὓϲ ὕβρι-
ζεϲ καὶ ἐλοιδοροῦ ἀκρα-
τοκώθωναϲ ἀποκαλῶν;]

* * *

[εἰ μέν τιϲ ἀκρατέϲτερον
ἔπιεν, ἐλύπει ϲε]

* * *

---

21 οιεπιτουχορ A pr.; corrector supra X addidit τρο; deinde P litteram et quae sequebatur O expunctas fuisse puto. (Litteras OP expunctas videri dicit Bb.) Itaque τροχοῦ B. S., κλαί|οντεϲ B. S[1]. — 24 οὕτω [δὴ| ego edit. I; cf. ad v. 25. — 25 αγωνι-δηϲκαιδη . . A pr.; corrector N inter Γ et Ω supra versum addidit, deinde singulas litteras usque ad K punctis notavit. Fortasse v. 24 ουτωκ̇α̇ι̇ exstitit. — 26 τί πρὸϲ ὑμᾶϲ Sch.; τί πρὸϲ ταῦτα ci. S. — 27 καὶ δεήϲεται μὴ λαμβάνειν B.; ἐξὸν αὐτῷ μὴ λαμβ. S.; ἐξῆν γὰρ αὐτῷ μὴ λ. S[1]. (edit. I).

Accedunt tria huius orationis fragmenta, quae apud veteres servata sunt nequedum in papyro reperta. Primum est ap. Harpocr. v. παραγραφή, qui explicat: οὐδὲ μέχρι τινὸϲ ὡριϲμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐϲτι περιγεγραμμένου. Deest fortasse tale quid: εὖ ποιεῖν δεῖ τὴν πατρίδα. — Alterum habet Priscianus XVIII c. 25 § 235; ἀκρατοκώθωναϲ vocabulum etiam ab Athenaeo (XI, 483 E) ex hac oratione, et a Polluce (6, 25) ex Hyperide affertur. — Tertium servavit Athen. X, 424 D; ἀκρατέϲτεροϲ etiam ap. Polluc. l. c. Hyperidi tribuitur. Ἔπινεν ci. Meineke.

Porro ea papyri fragmina, quae neque per se ipsa sensum aliquem praebent neque cum aliis coniungi poterant, hoc loco subicienda putavi (praeterquam si quae ad Lycophroneam pertinere videbantur). — H. XXIV: (des. vers. —) | —*νει* | — *δικη* | — γονε | — *ισαν* | — *ου* (*σου* Bb.) κατεψη φι] — ωιμενγαρ | — *δ*ενανυ | — ἀπ]οθνηϲκω̄ | — *νηγα* | — *τ.* | (desunt vers. —) | (desunt vers. — + 1) ο — | εξ — | τι — (paragr.) | μ — | ω — | τη — (paragr.) | ει — | βο — | (des. vers. —). Color chartae idem fere atque in frg. H. XI (v. col. XXVIII sq.), atque in utroque fibrae quaedam transversae rubrae conspiciuntur. — H. XXIX: — π]εϲομφα —. Videtur finis columnae esse. — H. XXXI: — κωτ —. — Bb. I: | — | — *υρηται* | — *σ* | — | — ν | (des. v. XXIII?) | τ — | — | — | βα — | ριτη — | νειϲ — |

ϲιμ — | εμ— | τει — |. Adhaesit aliud fragmentum, quod cum ad Lycophroneam aperte pertineat, infra p. 26 referam. — Bb. VIa: | — αντ — |. — b: — . . . μ — | — αλεν — | — ειν. — | — . . α. — |. c: — λειντα. d: — ντο. — E. X: κυ. — R. IV: — ντοιϲκο | — πεχεπαϲ (έχει τὰϲ?) | — τῆ]ι πόλει | — . . . τοϲ (spat. vac.) |. Non plane certum est, clausulas versuum hoc frg. contineri. — R. V: — ντε (ητε?) . . | — 'Α]ττικη. — | —τ]ηλικού-[των (Kn.) — | —καὶ τοι]ούτων (Kn.) — | — τωαγων[ι — | — καιτην — |. Facile ad Lycophr. retuleris (ἐν τῆι 'Αττικῆ[ι ταφῆναι). — R. VI: νων — [ὅ]ταν τιϲ — | τῶν φίλ[ων (Kn.) καὶ οἰκεί|ων κληθ — | . Hoc quoque Lycophroneae esse potest.

II.

[ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟϹ.]

Frg. I.

[καὶ ἰδί- |
XLI αι] ἕκαϲτοϲ καὶ κοι-
νῆι, ἔπειτα τῶι νό-
μω]ι καὶ τῶι ὅρκωι, ὃϲ κε-
λεύει] ὑμᾶϲ ὁμοίωϲ
ἀκούειν] τῶν τε κατη-
γορούντων καὶ τῶ]ν ἀπο-
λογουμένων] καὶ
(desunt v. XXI?) |

Frg. II.

XLII (XL) | . . . . εου
(desunt v. IV)
. . . . σω
. . . . αιεν
. . . . ν
(desunt v. XX?) |
τῆι κατηγορίαι χρῆ- XLIII (XLI)
ϲθαι, — οὕτω καὶ ἐμὲ
ἐᾶτε ὃν τρόπον προ-
ή(ι)ρημαι καὶ ὡϲ ἂν
δύνωμαι ἀπολογεῖ-
ϲθαι· — καὶ μηδεὶϲ ὑμῶν
ἀπαντάτω μοι μετα-
ξὺ λέγοντι· — „τί τοῦθ᾽
ἡμῖν λέγειϲ“; μηδὲ
προϲτίθετε τῆι κατ[η-
γορίαι παρ᾽ ὑμῶν αὐ-
τῶν μηδέν, ἀλλὰ
μᾶ]λλον τῆι ἀπολογία(ι).
. . μεν . . . ν . ικ . . . .
(desunt v. XIV?) |

ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟϹ. Inscriptio hoc loco deperdita in fine orationis et in titulo quem p. 1 exhibui legitur.

Frg. I, col. XLI. (Raph. 1). Praecesserint haec fere (Aesch. 3, 1): ἐγὼ δὲ πεπιϲτευκὼϲ ἥκω πρῶτον μὲν τοῖϲ θεοῖϲ, οἷϲπερ εἰώθατε καὶ ὑμεῖϲ πιϲτεύειν καὶ ἰδίᾳ κτέ. Suppl. omnia Kn.

Frg. II (H. IX). Col. XLII (frg. H. IXa).

Col. XLIII (frg. H. IXb). — 1 Sensum S. sic explet: ὥϲπερ καὶ τοῖϲ ἀντιδίκοιϲ ἐπετρέψατε ὡϲ ἐβούλοντο] τῇ κατ. χρ. — 2 ουτωι A. — 6 υμω̄ A. — 9 υμιν A pr. — 14 εἰ] μὲν [οὔ]ν fuisse potest (inter duo N vel duae vel tres litt. interciderunt).

Frg. III.

XLIV (XLII) | (desunt v. X?)
οὐδ]ὲ ὁ νόμος c[υ]γκα-
τηγο]ρεῖ(ν) μὲν τῶι βου-
λομ]ένωι κατὰ τῶν
κριν]ομένων ἐξου-
cίαν] δίδωcι, cυναπο-·
λογεῖcθαι δὲ κωλύ-
ει. — ἵνα δὲ μὴ π[ρ]ὸ τοῦ
πράγματος πο[λλ]ο[ὺc
λόγους ἀναλ[ώcω,
ἐπ᾽ αὐτὴν τὴν [ἀπολο-
γ]ίαν πορεύcομα[ι, —
τοῖc μὲν θεοῖc εὐ-
ξάμενος βοηθῆ-
caί μοι καὶ cῶcαι ἐ[κ] τοῦ
παρόντος ἀγῶνος,
ὑμᾶc δὲ ὦ ἄνδρες δι-
κασταὶ ἐκεῖνο παραι-
τ]ηcάμενος, πρῶτ[ο]ν |
(desunt v. XXI?) XLV (XLIII)
ε. . . . .
δ. . . . .
κ. . . . . —
τω. . . . .
αυ. . . . .
κρο. . . . . |
Ἢ νεωρίων προδοcίαν ἢ
ἀρχείων ἐμπυριcμὸν ἢ
κατάληψιν ἄκρας]

Frg. IV.

(desunt v. XV?) XLVI (XLIV)
. . . . ὁ Εὔ-

Frg. III est Harrisianum XIII, quocum coniunxerunt S. et Bb. parvum frg. H. XXVIII.

Col. XLIV. Frg. H. XIIIa. XXVIII; in hoc sexti versus quattuor septimique duae primae litterae exstant. — 1 cυγκατηγορεῖν S.; cυνκατηγορει A habuit. — 5 cυναπολ. recte legit S. — 9 ἀναλώcω Bb., ἀναλίcκω B. S. (ego edit. I). — 18 .ηcομενος A pr. — πρῶτον ad ea quae sequebantur refero (πρῶτον περὶ τοῦ . . . . ἐᾶcαί με εἰπεῖν).

Col. XLV. Frg. H. XIIIb.

Post frg. III inserui frg. servatum a Polluce (IX, 156; cf. B. A. 97, 12; Phryn. p. 335 Lob.), quod sane etiam ante III vel adeo II locum habuisse potest, cf. initium Euxenippeae. Nempe εἰcαγγελίαν suae causae minime convenire reus exponit. Ceterum Pollux: ἐν μέντοι τῷ Ὑπ. ὑπ. Λ. εὗρον γεγραμμένον — καὶ οὕτωc ἐγέγραπτο ἐν πλείοcι βιβλίοιc (offendit nimirum in voce inusitata ἐμπυριcμόc), et Phryn.: ἐμπυρ.· οὕτωc Ὑ. ἠμελημένωc, δέον ἐμπρηcμὸc λέγειν.

Ad eandem partem orationis pertinuisse videtur parvulum fragmentum Bb. Ia, quod nunc cum I male coniunctum est (v. supra p. 24 adn. v. 1): γ]ραφη — | μοιχε — | .ομηε — | . λ.εφ — | .

Frg. IV constat ex frg. XVII H. et I T., quae coniunxit Ku.

Col. XLVI (frg. H. XVIIa). 1 ωευ Bb. — 3—6 dedi ex restit. S.

φημος]. . . . ωτον
. . . . . . ἐπε]ιδὴ ἐτε-
λεύτηϲεν ἐκ]εῖνοϲ
. . . . ροϲ ὁ Φλυ-
εὺϲ]. . . . . ε. αὐτοῦ
. . . . . . οιαν τοῦ
. . . . καὶ ἠξί-
ου. . . . . ννε
. . . . εϲ εγ-
. . . . λειναι
. . . . εξελ. .
. . . . ατοα |

XLVII (XLV) . . . . . ὅτι ἡ γυν[ὴ. .
. . . . . τον καὶ το[. .
τοῦτ]ο ἐκεῖνοϲ [κυ-
οῦ]ϲαν τὴν γυνα[ῖκα
ἐξ] αὐτοῦ καταλέ[λοι-
πε]ν, οὐ παρὰ τοὺϲ ν[ό-
μο]υϲ γενόμενον. [εἰ
δ' ὥϲ]περ Ἀρίϲτων ἐ[ν
τῆι ε]ἰϲαγγελίαι γρά-
φει], οὕτωϲ ὑπέλα-
βον τ]ὰ περὶ το[ῦ παι-
δίου], οὐκ ἔδει δήπ[ου
αὐτ]οὺϲ κωλύειν [τοὺϲ
ἐγγυ]τάτω γένου[ϲ
ἐ]ξ[ά]γειν τὸν Εὔφ[η-
μον, ἀλλ' ἐᾶν. — νῦ[ν
δὲ τοῦτο ποιήϲαν-
τεϲ ἔργω(ι) μεμαρτυ-
ρήκαϲιν αὐτοί, ὡϲ ψευ-
δήϲ ἐϲτιν ἡ αἰτία κα-
τ' ἐμοῦ. — πρὸϲ δὲ τού-
τοιϲ πῶϲ οὐκ ἄτοπον, —
εἰ μέν τι ἔπαθεν
τὸ παιδίον ἢ γιγνό-
μενον ἢ καὶ ὕϲτε-
ρον, ταύταιϲ ταῖϲ δια-
θήκαιϲ ἰϲχυρίζεϲθαι
ἂν αὐτούϲ, ἐν αἷϲ ὑ- |
(desunt v. XX?)

XLVIII (XLVI) λα. . . . .
τὸν Εὔφη[μον. . . . ἐ-
κώλυε ε. . . . . —
τοντ. . . . . . . [παρέ-
χοντα. . . . . . . [μαρ-
τυρίαϲ α. . . . .
τερων. . . . .

Col. XLVII partim (v. 1—13 cum particulis litt. ΥΤ 14) est in T. I, partim (14—28 cum parte litt. Ω v. 13) in H. XVIIb. — 2 κοῖτο[ν Kn., sed in ect. αι potius agnoscitur. Antea vel τ vel γ. — 3 prima litt. (ante ο) ν sec. Kn., sed potest etiam τ fuisse. — 4 γυναῖκα Kn. — 8 ὥϲπερ Kn., id. ἐν τῆι et 11 τὰ. — 14 τατωιγενου A; ἐγγυτάτω γένουϲ B. S. — 15 ἐξάγειν] cf. Isae. 3, 62; 5, 22. ἀπάγειν B., εἴργειν S. — 20 (ἡ) κατ' ἐμοῦ West. — 28 ειναιϲυ A pr., prius ι a corr. transfixum. εἶναι ϲυ — pridem S.; ἐν αἷϲ ὑ — B.

Col. XLVIII (frg. H. XVIIc). — 5 μαρτυρίαϲ B.

Fragmenta duo e Tancockianis hic appono, quae huius potius orationis quam primae fuisse videntur. T. IV: — νουφο — (φόβοϲ fuisse potest) | —ὑ]μεῖϲ μ — | — τ (vel γ, sive ε) ἐγὼ δω (vel ο, sive ε) — | — ιειτιειν — | — ἄνδρε[ϲ — | . —

σκε. . . . . |

[Οὔτε γὰρ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι]

[Νωθρεύεσθαι]

Pap. Ardenianus. Col. I. | — — — ντην
— — — ταερω
— — — διατι
— — — ααυ
— — — αιου
— — — ημεν
— — — υεις
— — — νου
— — — υναι
— — — συν
— — — με
— — — εως
— — — μης
— — — δε
— — — ου
— — — ρω̄
— — — με
— — — ων
— — — σις
— — — μενος
— — — ιως
— — — νη
— — ἄνδ]ρες δικασταὶ] — υσιος
— — — ενφι
— — — το
— — — ος

1 — — — Ἀρί- | στωνος δὲ ἀνδ[ρά|ποδα εἶχεν ἐν το[ῖς | ἔργοις· καὶ ταῦ-[τ]α α[ὐ|τὸς ὑμῖν ἐμαρτύ[ρη|σεν ἐπὶ τοῦ δικασ[τη|ρίου,

2 ὅτ' ἦν το[ύτ]ωι | ὁ ἀγὼν πρὸς [Ἀρχε|στρατίδην. τοιο[ῦτο γάρ ἐστι τὸ Ἀρίστ[ωνος ‖ τουτουῒ πρᾶγμα· — [οὗ|τος προσκαλ[εῖ]τα[ι | μὲν περιὼν πά[ν|τας ἀνθρώπους, — | τῶν δ' ὅσοι μὲν [ἂν ‖ μὴ διδῶσιν αὐ[τῶι | ἀργύριον, κρίν[ει καὶ | κατηγορεῖ, ὁπ[όσοι | δ' ἂν ἐθέλωσιν [ἀπο-|τίνειν, ἀφίησιν, [τὸ ‖ δ' ἀργύριον Θεο[μνή|στω(ι) δίδω-

T. V: εἰσαγ[γελ — ? | μεν — | το συ[ν — | νοσ̊ — | ημέρα — | . Fuerit hoc eiusdem col. atque IV (Kn.).

Accedunt frg. a veteribus servata duo, alterum ap. Poll. II, 152 (cf. Bachmann Anecd. I, p. 414, 24; Suid. s. v. χεῖρα); alterum (νωθρεύεσθαι) ap. Poll. IX, 137, qui addit: ὅπερ ἔγωγε οὐ πάνυ ἐπαινῶ.

Pap. Arden. col. I. 5 antea νου legebatur. — 8 vel νου vel αιου. — 16 super ρ signum aliquod in A appictum est.

Col. II. 6 τούτων Bb. Sw. C.; το . . ωι ut videtur A; τούτῳ Sh. — 7 Ἀρχεστρ. Bb. — 8 τοιοῦτον Sh. — 9 sq. restit. Sw., qui αὐ]τὸς; οὗ]τος Sh. — 10 τουτουῒ A. — 12 περιών] cf. or. I col. 13, 6. — 19 αφηςιν A pr. — 20 Θεομνήστῳ rest. Sw.

ϲιν· — ἐκ[εῖ]νοϲ δὲ λαμβάνω[ν | ἀνδράποδα ἀγοράζει,
καὶ παρέχει ὥϲπερ τοῖϲ ληιϲταῖϲ ἐπιϲιτιϲμόν, — καὶ
III δί|δωϲι τούτωι ὑπὲρ | ἑκάϲτου τοῦ ἀνδραπό|δου ὀβολὸν
τῆϲ ἡ|μέραϲ, ὅπωϲ ἂν ἦ(ι) ἀθάνατοϲ ϲυκοφάντηϲ. |
Ἄξιον δ' ἐϲτὶν ὦ ἄνδρεϲ δικαϲταὶ κἀκεῖ|θεν ἐξετά- 3
ϲαι τὸ πρᾶγμα, ἀφ' ὧν ἐν τῶι δήμωι τὸ πρῶτον αὐ|τοὶ
εὐθὺϲ ᾐ(ι)τιάϲαντο. ‖ — ἐμοὶ γὰρ (οἱ) οἰκ[εῖ]οι ἀπέ|ϲτει-
λαν γράψα[ντ]εϲ | τήν τε εἰϲαγ[γ]ελίαν | καὶ τὰϲ αἰτίαϲ
ἃϲ ἐν | τῆ(ι) ἐκκληϲία(ι) ᾐ(ι)τιάϲαντό με, ὅτε τὴν εἰϲαγ-|
γελί[αν] ἐδίδοϲ[α]ν, ἐ|ν α[ἷϲ ἦ]ν γεγρα[μ]μέ|νον ὅτι Λυ-
κο[ῦργ]οϲ | λέγ[ει], φάϲκω[ν τῶ]ν | οἰ]κ[είω]ν ἀκ[ηκοέ]ναι,|
ὡ]ϲ ἐγὼ παρακολουθῶν, ὅτε Χάριπποϲ | ἐγάμει τὴν
γυναῖκα, | παρεκελευόμην ‖ αὐτῆι ὅπωϲ μὴ πληϲιάϲη(ι)
Χαρίππωι, ἀλ|λὰ διαφυλάξει αὐτήν. | — ἐ]γὼ [δ]ὲ ἃ 4
IV καὶ πρὸϲ τοὺϲ | ἐπιτηδείου[ϲ καὶ | πρὸϲ τοὺϲ ο[ἰκείουϲ |
τοὺϲ ἐμαυτ[οῦ εὐθὺϲ | ἥκων ἔλεγ[ον, κ]αὶ ‖ νῦν πρὸϲ
ὑμ[ᾶϲ ἐ]ρῶ, | — ὅτι, εἰ ἔϲτιν τ[αῦ]τα | ἀληθῆ, ὁμολ[ογ]ῶ |
καὶ τἆλλα πάν[τα πε|ποιηκέναι τὰ [ἐν τῆι ‖ εἰϲαγγελία(ι)
γε[γραμ|μένα· — ὅτι δὲ [ψευδῆ | ἐϲτιν, ῥάιδιον [οἶμαι |
εἶναι ἅπαϲι[ν ἰδεῖν· | — τίϲ γὰρ οὕτω[ϲ ἐϲτὶ ‖ τῶν ἐν
τῆι π[όλει | ἀλόγιϲτοϲ, ὅϲ[τιϲ ἂν | πιϲτεύϲαι τού[τοιϲ
τοῖϲ | λόγοιϲ; — ἀνάγ[κη γὰρ | ὦ ἄνδρεϲ δικ[αϲταὶ 5
πρῶτον μὲν ὀρε|ωκόμον καὶ προηγητὴν ἀκολουθε[ῖν |
V τῶ(ι) ζεύγει, ὃ ἦγεν | τὴν γυναῖκα, | ἔπ[ε]ιτα δὲ | παῖ-

Col. III. 10 οἱ add. Sw. al. — num ἐπέϲτειλαν? — 19 τῶ]ν S.: ἐκ τῶ]ν ed. I. — 25 sq. πλεοναϲη A pr., πληϲιαϲη A corr. Coniunctivum tuentur B. JBL. C.; πληϲιάϲει Sw. K. — 28 ε]γω-[δ]εκαι A pr.

Col. IV. 3 ἐμαυτ[οῦ τότε | Bb. C., καθ|ήκων ci. Sw.; at non ita librarius syllabas dirimit. — 5 ἐ]ρῶ Bb., qui ρω dignosci recte affirmat; Sw. in add. λέ]γω reponit, sed Sw.[1] ut Bb. — 6 ἔϲτιν ἐκ[εῖν]α non recte S. — 7 ομολ[ογ]ωι A. — 11 ψευδῆ Sw. in scholiis. — 12 [νομίζω] Bb.; οἶμαι C. propter spatium. — 13 [δηλῶϲαι] Bb.; γνῶναι Patakis ap. Sw.[1]; ἰδεῖν C. — 15—19 rest. Bb., nisi quod v. 17 το[ιούτοιϲ scripsit. — 18 ἀνά-γ[κη γὰρ ἦν vel ἀνάγ[κη ἦν S. — 21 προηγ.] cf. Hesych. et Eustath. 1399, 18 (Bb. II.). — 23 οϲηγεν A pr. — 24 sqq. A: τηνγυναικα ἐπεὶ|τὰδὲπαιδάϲτό[υ^ϲπρ]ὸ πέμποντὰ ϲαυτὴν|ἀκολουθεῖν-

δας τοὺς προπέμ|ποντας αὐτὴν ἀκο|λουθεῖν καὶ Διώξιπ-|
πον· καὶ γὰρ οὗτος ἠ|κολούθει διὰ τὸ χή|ραν ἐγδίδοϲθαι
αὐτήν. | — εἶτ᾽ ἐγὼ εἰϲ τοῦτο ἀπο|νοίαϲ ἦλθον, ὥϲτε
ἄλλων τε τοϲούτων | ἀνθρώπων ϲυν|ακολουθούντων | καὶ
Διωξίππου καὶ | Εὐφραίου τοῦ προϲ|γυμναϲτοῦ αὐτοῦ,
οἳ τῶν Ἑλλήνων | ὁμολογουμένωϲ | ἰϲχυρότατοί εἰϲιν, |
6 — οὐ[κ] ἠ(ι)ϲχυνόμην ‖ το[ιο]ύτουϲ λόγουϲ | λέγων περὶ
γυναι|κὸϲ ἐλευθέραϲ πάν[τ]ων ἀκουόντων, | οὐδ᾽] ἐδεδίειν
μὴ πα|ραχρ]ῆμα ἀπόλωμαι | πνι]γόμενοϲ; τίϲ | γὰρ] ἂν
ἠνέϲχετο | τοι]αῦτα περὶ τῆϲ αὑ|τοῦ ἀδελφ[ῆϲ ἀκού]ων VI
οἷά με ο[ὗτοι αἰτι]ῶν|ται εἰρηκ[έναι καὶ οὐ | κἂν ἀπέ-
7 [κτεινε τὸν ‖ λέγοντα; — [καὶ τὸ κεφ]άλαιον ἁπ[άντων,
ὡϲ | καὶ μικρῶ[ι πρότερο]ν | εἶπον, εἰϲ [τοῦτο ἀν]αι|ϲθη-
ϲίαϲ ὁ Χ[άριππ]οϲ, ‖ ὡϲ ἔοικεν, [ἦλθε]ν, | ὥϲτε πρότ[ερον]
μὲν, | ὡϲ φαϲὶν, [τῆϲ γυν]αι|κὸϲ προλε[γούϲηϲ] ὅτι | ϲυνο-
μωμο[κυῖα εἴ]η ‖ πρὸϲ ἐμέ, πά[λιν δ]ὲ | ἀκούων ἐμο[ῦ
παρα|κελευμένο[υ αὐτῆι, | ὅπωϲ ἐμμ[ενεῖ ἐν | τοῖϲ ὅρκοιϲ
οἷ[ϲ ὤμο|ϲεν, ἐλάμβανε[ν | γυναῖκα; — καὶ ταῦ[τα δο- |
κεῖ ἂν ὑμῖν ἢ [Ὀρέϲτηϲ | ἐκεῖνοϲ ὁ μαιν[ό|μενοϲ ποιῆ-
ϲαι [ἢ ‖ Μαργίτηϲ ὁ πάντ[ων | ἀβελτερώτατοϲ; —

τωζευ|γειοϲη|γεντηνγυ|ναικα επειταδε e. q. s., cum scribentis oculus ab ἀκολουθεῖν v. 27 aberrasset ad idem vocabulum exstans v. 22.

Col. V. 7 εγδιδοϲθαι A ut paene semper, quod merito retinet Sw.; ceterum a pr. m. εγδιδοναι. — 14 προγυμναϲτοῦ Wst. II., recte fortasse. — 19 οὔτ᾽ S., item v. 24. — 26 ἀπα]γόμενοϲ Bb.; πνι]γόμενοϲ K., Car. Fr. Hermann ap. Sw., C.; τυπ]τόμενοϲ JBL. Littera est vel Γ vel Τ.

Col. VI. 1 ω̄ in fine vers. A. — 3 εἰρηκέναι; ἆρ᾽ οὐ|κ κτέ. Bb.; εἰρ. καὶ οὐκ Sw. — 5 sqq. dedi ex Sauppii restitutione, sed pro ὃ scripsi ὡϲ. Bb.: τὸ δὲ κ. ἀπ[ὸ τῶν ὀλίγων | καὶ μικρῶ|ν τούτων ὧ]ν εἶπον, eademque Sw., nisi quod contra cod. μιαρῶν; tum K.: ἃ περὶ τούτων καὶ μικρῷ πρότερον εἶπον, nec aliter JBL., nisi quod in initio ἀπὸ τούτων, ὃ καὶ vult. Denique C.: τὸ δὲ κ., ἃ πρὸϲ ὑμᾶϲ καὶ μικρῷ πρόϲθεν εἶπον. — v. 8—15 cum C. lectiones Bb. secutus sum; at aliter K.: ὥϲτε προ-καταγνοὺϲ, ὥϲ φαϲιν, τῆϲ γυναικὸϲ προδοϲίαϲ, ὅτι ϲυν. κτέ. — 16 rest. Sw. — 18 ἐμμένῃ Bb., ἐμμενεῖ Sw. in adn., K. — 20 cum aliquantum spatii supersit, Bb. ἐλ—ε τὴν restituit; ἐλ—ν᾽ αὐτὴν K. Sw., qui tamen in addendis ἐλάμβανεν probat.

VII [Ἀλ|λ' οἶμαι ὦ ἄνδρε[c δι|κασταὶ πολλὰ πλεο|νε- 8
κτοῦcιν ἐν τοῖc | ἀγῶcιν οἱ κατήγοροι | τῶν φευγόντων· |
οἱ μὲν γὰρ διὰ τὸ ἀκίν|δυνον αὐτοῖc εἶναι | τὸν ἀγῶνα
ῥαιδίωc | ὅ τι ἂν βούλωνται | λέγουcι καὶ καταψεύ|δον-
ται, οἱ δὲ κρινό|μενοι διὰ τὸν φόβον | πολλὰ καὶ τῶν
πε|πραγμένων αὐτοῖc | εἰπεῖν ἐπιλανθά|νονται· — ἔπειτα 9
οἱ μὲν ἐπειδὰν πρότε|ρον λόγον λάβωcιν, | οὐ μόνον ἃ
ἔχουcιν | αὐτοὶ δίκαια περὶ τοῦ | πράγματοc λέγου|cιν,
ἀλλὰ cυcκευ|άcαντεc λοιδορίαc | ψευδεῖc κατὰ τῶν | κρι-
νομένων ἐξι|cτᾶcιν τῆc ἀπολο|γίαc, — ὥcτε cυμβαί|νειν
αὐτοῖc δυοῖν τὸ ἕτερον, ἢ περὶ τῶν | ἔξωθεν διαβολῶν |
VIII ἀπο[λογου]μένοιc | τῆc [περὶ τοῦ] πράγμα|τοc [ἀπολο-
γία]c ἀπο|λελ[εῖφθαι, — ἢ] μὴ με|μνη[μένων περὶ] τῶν |
προκ[ατηγορηθ]έν|των, ο[ὕτω δόξα]ν κατα|λείπ[εcθαι παρ]ὰ
τοῖc | δικαcτ[αῖc ὅτι] ἀληθῆ ‖ ἐcτιν [τὰ εἰρ]ημένα· | —
πρὸc δ[ὲ τού]τοιc τούc | τε μέ[λλοντα]c βοη|θεῖν το[ῖc 10
φε]ύγουcι | προδιαβ[άλλ]ουcι καὶ ‖ αὐτοῦ το[ῦ κριν]ομέ-
νου τὴν [ἀπολο]γίαν | διαcτρ[έφουcιν]· — οἷ|ον καὶ
Ἀ[ρίcτων] οὑτοcὶ | ἐνεχεί[ρηcε ποιῆcαι ‖ ἐν τῆ(ι) κα-
[τηγορία(ι), — ὃc] οὐ|δ' ἀπολ[ογίαν δίδω|cι τῶν ἀ[ναβαι-
νόν|των ὑπὲ[ρ ἐμοῦ καὶ | cυναπολ[ογηcομέ|νων. — δι[ὰ

Possis etiam ἐλ. ὅμωc. — 22 Ἡρακλῆc Bb. in add., S., Sw., qui in schol. ci. ἢ [Αἴαc. Ductus qui in A post H superest, minime P sed O vel C indicat. — 24 ἢ M. Sw.; ὁ M. Bb.

Col. VII. 4 ομεν A pr. — ἀκίνδυνον] cf. Polluc. VIII, 52. — 14 επειταιοι A pr. — 16 πρότεροι Patakis. — 20 αλλαιcυνcκευ | A; cυνcκ. retinet Sw. — 27 et 28 in fine vs. ων compendio scr.

Col. VIII. 1—3 rest. Bb. — 4 ἀπολελεῖφθαι Sw. JBL. — ἢ εἰ μὴ μέμνηνται Bb.; ἢ μὴ μεμνημένοιc Sh. — 5 περὶ τῶν Bb.; τῶν Sh. — 6 rest. Bb. — 7 ο[ἴημ]α Bb.; οίηcιν Sw.; at sic spatium non expletur. οὕτωc ἐγκαταλείπειν ἐλπίδα τοῖc δικ. Sh. — 8 καταλείπειν παρὰ (Bb.) spatio non prorsus sufficit. — 9—12 rest. Bb. — 13 τοῖc φεύγουcι C.; π[ρὸc το]υτουcὶ Bb. Sw.; το[ῖc εἰ]cιοῦcι Sh. — 14—17 rest. Bb. — 18 Ἀ[ρίcτων S., ἀ[ρτίωc ego ed. 1; [αὐτὸc] Bb. Sw. C., quod cum spatio minus convenit. — ουτοcϊ h. e. οὑτοc-ί A. — 19 ἐνεχείρηcεν Sw.; ἐνεχ. ποιεῖν K. C.; ἐν. νῦν Sh. Vel ἐν vel ευ vel tale quid (cαι) in fine vs. dignoscitur; desiderantur VII fere litterae. — 20 κατηγορία Bb., dein K.: οὐ|δ' ἀπολ[ογεῖcθαί τι|cι τῶν ἀ[ναγκαίων | τῶν ὑπὲ[ρ ἐμοῦ | cυναπολ[ογηcομέ|νων δι[δούc, ὧν δέομαι | μὴ

τί δ᾽ οὗτοι | μὴ ἀπο[λογῶνται; ¦ πότερ᾽ οὐ δ[ίκαιόν ἐ|cτι IX
τοῖc κρινομέ νοιc τοὺc οἰκείουc | καὶ τοὺc φίλουc βο-
ηθεῖν; — ἢ ἔcτιν τι ‖ τῶν ἐν τῆι πόλει | *τούτου δη-
μοτικώ τερον, τοῦ τοὺc δυ ναμένουc εἰπεῖν | τοῖc ἀδυνά-
11 τοιc τῶν ‖ πολιτῶν κινδυνεύ¦ουcι βοηθεῖν; cὺ δὲ | οὐ
μόνον περὶ τῶν | cυνηγόρων τοὺc λό γουc πεποίηcαι,
ἀλ λὰ καὶ τὴν ἀπολο γίαν τὴν ἐμὴν δια¦τάττειc, καὶ
παραγ γέλλειc τοῖc δικαcταῖc | περὶ ὧν δεῖ αὐτοὺc
ἀκούειν (καὶ) κελεύειν | με ἀπολογεῖcθαι, | καὶ περὶ ὧν
μὴ ἐᾶν | λέγειν. — καὶ τοῦτο | πῶc καλῶc ἔχει, ‖ cὲ
μὲν ὅπωc ἠβού λου τὴν κατηγορίαν | ποιήcαcθαι, προει-¦
δότα δὲ ἃ ἔχω ἐγὼ | δίκαια λέγειν πρὸc | τὰ παρὰ coῦ X
ἐψευcμέ να, ὑφαιρεῖcθαί μου ‖ τὴν ἀπολογίαν; — καὶ
ἐμὲ μὲν αἰτιᾶι ἐν τῆι | εἰcαγγελία(ι) καταλύειν | τὸν δῆ-
12 μον παραβαί ν[ον]τα τοὺc νόμουc, ‖ — αὐ[τὸc] δ᾽ ὑπερ-
πηδήc[αc ἅπ]αντac τοὺc | ν[όμο]υc εἰcαγγελί α[ν δέδ]ω-
κac ὑπὲρ | ὧν [γρα]φαὶ πρὸc τοὺc ‖ θεc[μοθ]έταc ἐκ
τῶν | νό[μων] εἰcίν, ἵνα | π[ρῶτον μ]ὲν ἀκίν δ[υνοc
εἰc]ίη(ι)c εἰc ¦ τὸ[ν ἀγῶνα,] ἔπε[ιτ]α ‖ ἐξ[ῆι coι τραγ]ω(ι)-
δίαc | γρ[άψαι εἰc τὴ]ν εἰcαγ γελ[ίαν οἵαc]περ νῦν

ἀπολ[ιπεῖν μ᾽, ὁρᾶν δὲ | πότερ᾽ κτέ. Sed ante, non post δι... v. 25 sententiam terminari spatium vacuum in A indicat. Itaque ex parte melius JBL.: οὐδ᾽ ἀποδέξεcθαί φηcι τῶν ἀπαντώντων ὑπὲρ ἐμοῦ cυναπολογηc.· διὰ τί δὴ ἀξιοῖc μὴ ἀποδέχεcθαι; πότερ᾽ κτέ., et S.: οὐδ᾽ ἀποδέχεcθαι ἐφίηcι τῶν ἀντερούντων ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ cυναπολογηcομένων. διὰ τί γὰρ δεῖ μὴ ἀποδέχεcθαι; At v. 21 απολ, non αποδ in A exstat; ibd. extr. ι fuerit et fort. ante eam litt. ω; itaque δίδωιcι. — 27 οὐ δίκαιον S.: idem Boehneckio in mentem venit (οὐκ ἔννομον JBL., οὐκ ἔξε|cτι Bb.).

Col. IX. 6 τουτων A; τούτου Sw. Cb., cf. Eux. col. 25. — 20 ἀκούειν deleri iubet Sw.; K. et JBL. καὶ inserunt, omissum a librario propter consimilem sequentem syllabam.

Col. X. 1 εχωι A. — 6 εν primo omissum a corr. demum additum. — 11 πάνταc Bb. Sw. C. — ἅπανταc τοὺc π[ατρίουc Sh. — Quae sequuntur usque ad v. 20 Bb. restituit (v. 18 .. ιηc A); deinde scripsit: ἐξῇc τραγῳδίαc γράφων τὴν εἰc. ὥcπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι τ. τὴν γυν. — ἄγαμον ἔνδον καταγηράcκειν. K.: ἐξῇ coι τρ—αc γράφειν δέον εἰc., οἵαcπερ νῦν γέγρ.. ϵc ἐμ᾽ αἰτιᾷ ὅτι ταύτῃ τῇ γυναικὶ παρεcκεύαcα ἄγ. ἔ. κ., εἴγε

γέγρ[αφας, — ὅς μ' α]ἰτιᾶι | ὅτι [πολλὰς μὲν γ]υνα[ῖκας
ποιῶ] ἀ[γάμ[ους ἔνδον κα]ταγηρ[άσκειν, πολλ]ὰς | δὲ
XI c[υνοικεῖν ο]ἷς | οὐ προσήκει παρὰ | τοὺς νόμους. οὐκοῦν 13
ἄλλην μὲν οὐδεμίαν τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει γυναῖκα ἔχεις
εἰπεῖν, ἧ(ι)τινι ἐγὼ | τούτων αἴτιός εἰμι, | περὶ ἧς δὲ
νῦν τὴν | κατηγορίαν πεποίησαι, πότερα ὤ(ι)ου (οὐ)
προσήκειν συνοικεῖν ἐγδεδομένην Χαρίππω(ι), ἑνὶ τῶν
πολιτῶν, ἢ ἀνέγδοτον ἔνδον καταγηράσκειν, | ἢ εὐθὺς
ἐξεδόθη | τάλαντον ἀργυρίου | προσθέντος αὐτῆι | Εὐφή-
μου, — δῆλον ‖ ὅτι οὐ διὰ πονηρίαν, | ἀλλὰ δι' ἐπ(ι)-
είκειαν; |

Τούτω(ι) μὲν οὖν ἔξε|στιν (ὦ) ἄνδρες δικασταὶ | καὶ 14
λέγειν ὅ τι ἂν βούληται καὶ καταψεύ|δεσθαι, ὑμᾶς δ'
XII οἶμαι | δεῖν οὐκ ἐκ τῶν | τοῦ κατηγόρου δια|βολῶν περὶ
ἐμοῦ | δικάζειν, — ἀλλ' ἐξ ἅπαν|τος τοῦ βίου ὃν βεβί-
ωκα ἐξετάσαντας· ‖ λαθεῖν γὰρ τὸ πλῆθος | τὸ ὑμέτερον
οὐκ ἔνι | οὔτε πονηρὸν ὄν|τα οὐδένα τῶν ἐν τῆ(ι) | πό-
λει οὔτε ἐπ(ι)εικῆ, ‖ — ἀλλ' ὁ παρεληλυθὼς | χρόνος
μάρτυς ἐστὶν | ἑκάστωι τοῦ τρόπου | ἀκριβέστατος, —
ἄλλως | τε δὴ καὶ περὶ τούτων ‖ τῶ]ν αἰτιῶν οἷα αὕτη | 15

τοιάσδε συνοικεῖν, ὡς φῄς, οὐ προσήκει κτέ. Pat.: ἐξῆ σοι ὥσπερ τραγ. γράψαι τὴν εἰσ., ὥσπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἐγὼ ἐβουλόμην ἄ. ἔ. κ. — JBL.: ἐξῆ σοι τραγ. γράφειν (haec etiam Bhn.) εἰς τὴν εἰσ., οἵασπερ νῦν γέγρ. — — αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἔπραττον ἄ. ἔ. κ. Tum S.: ὅς α]ἰτιᾷ ὅτι π[ολλὰς μὲν γ]υνα[ῖκας πέπεικα] ἀγάμ[ους ἔ. κ., πολλ]ὰς δὲ c[υνοικεῖν οἷ]ς οὐ προσήκει, παρὰ τ. ν. — Keh.: ὅτι τινὰς μὲν τῶν γυναικῶν ἐποίησα ἄ. ἔ. κ., τινὰς δὲ συνοικεῖν κτέ. Sed cum litterae να v. 25 in A transfixae sint, putandum γυ|ναναικας (vel γυ|ναιναικας) primo fuisse; itaque ποιῶ scripsi pro ἐποίησα. — ad v. 17 sqq. (et ad col. VII, 4) referendus Pollucis locus VIII, 52.

Col. XI. 2 οὔκουν Sw. C., recte nisi sequeretur μέν. — 6 ατινι A pr. — 8 ηεγε A pr. — 10 οὐ add. Keh. — 11 malim προσῆκον. — 21 επεικειαν A ut XII, 9 επεικη, quae servat Sw.; at pro Eux. col. 26 επεικη in επιεικη correctum reperitur. — 23 ω ανδρες A corr. secundum Bb.; ego nihil reperio nisi ductus quosdam litterarum (HI??) similes supra versum inter N et Δ.

Col. XII. 2 εκπαντος A pr. — 14 τουτω̅ A.

ἐςτ]ίν. ὅςα μὲν γὰρ | τῶ]ν ἀδικημάτων | ἐν ἁ]πάςηι τ(ῆι)
ἡλικίαι | τῆ(ι) το]ῦ ἀνθρώπου ‖ ἐνδέ]χεται ἀδικῆ|cαι, τα]ῦ-
τα μὲν δεῖ | cκοπεῖ]ν ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ | ἐγκλή]ματος οὗ
ἂν | ἔχηι τις· μο]ιχεύειν ‖ δ᾽ οὐκ ἐνδέ]χεται ἀπὸ | πεν-
τήκο]ντα ἐτῶν | ἀρξάμενον,] ἀλλ᾽ ἢ πά|λαι τοιοῦτ]όc
ἐςτιν, | ὃ δειξάτωςαν οὗτοι, | ἢ ψευδῆ τὴν αἰτίαν | εἰκὸς XIII
16 εἶναι. — ἐγὼ τοί|νυν ὦ ἄνδρες δικαςταὶ μεθ᾽ ὑμῶν δια- |
τρίβων ἐν τῆ(ι) πόλει | τὸν ἅπαντα χρόνον, | οὔτε αἰτίαν
πονηρὰν | οὐδεμίαν πώποτ᾽ ἔλαβον, οὔτ᾽ ἔγκλη|μά μοι
πρὸς οὐδένα | τῶν πολιτῶν γέγονεν, οὐδὲ πέφευγα |
δίκην οὐδεμίαν, ‖ οὐδ᾽ ἕτερον δεδίωχα, | ἱπποτροφῶν δὲ
διατετέλεκα φιλοτ[ί|μωc τὸν ἅπαντα χρό|νον παρὰ δύ-
ναμιν ‖ καὶ ὑπὲρ τὴν οὐcίαν | τὴν ἐμαυτοῦ· — ἔςτε φά-
νωμαι δ᾽ ὑπό τε | τῶν ἱππέων πάν|των ἀνδραγαθίας
17 ἕνεκα καὶ ὑπὸ τῶν | cυναρχόντων. ὑ|μεῖc γάρ με ὦ ἄν-
δρες δικαςταὶ πρῶ|τον μὲν φύλαρχον | ἐχειροτονήςατε, XIV
ἔπειτα εἰc Λῆμνον | ἵππαρχον, καὶ ἦρξα ‖ μὲν αὐτόθι
δύ᾽ ἔτη | τῶν πώποθ᾽ ἱππαρχηκότων μόνος, | προςκατέ-
μεινα δὲ | αὐτόθι τὸν τρίτον ἐ|νιαυτόν, οὐ βουλόμενος
πολίτας ἄν|δρας ἐπὶ κεφαλὴν | εἰςπράττειν τὸν μι|cθὸν
18 τοῖc ἱππεῦςιν ‖ ἀπόρως διακειμέ|νους. — καὶ ἐν τούτωι
μοι τῶι χρόνωι ἔγκλημα μὲν οὐδεὶc | τῶν ἐκεῖ ἐνεκάλε-
cεν οὔτε ἰδία(ι) οὔτε δη|μοςία(ι), — cτεφά|νοις δὲ τριςὶν

---

18 παςηι(τ)ηλικιαι A. — 19 τῇ add. S. — 20 ἐνδ. ἀδικῆ cαι Bb. K. JBL. (ἀδικηθῆναι Sw., quod spatium excedit). εὑρίς]κεται ἀδικη-[θέντα S.; sed de littera χ non dubitandum est. — 22 cκοπεῖν Bb., κρίνειν MO. — 23 sq. πράγ]ματος οὗ ἂν ἐρᾷ τις K., quod recepit C. ἀξιώ]ματος οὗ ἂν [ἔχῃ τις Bb.; ἀδικήματος οὗ ἂν ἀδικῇ τις Sw.; ἁμαρτήματος οὗ ἂν γένηται S., qui deinde: μ. [δ᾽ οὐδεὶc ἄρ]χεται ἀπὸ [τῶν? πεντήκο]ντα ἐτῶν· [οὐ μὲν οὖν·] ἀλλ᾽ κτέ. Ego in his Bb. potius secutus sum. — 26 πεντήκοντα cum spatio magis convenit quam ἑξήκοντα; unde illud omnes. — 28 πάλαι μοι πρόςεςτιν Bb., sed in addendis π. τοιοῦτόc ἐςτιν, quod cum S. accepi. Litteram ante O non posse fuisse nisi aut Γ, aut T, aut Π, recte affirmat Bb. (π. τις τοιοῦτόc ἐ. JBL., π. ἀκάθαρτόc ἐ. Bb. ap. eundem; π. τις ἄςωτόc ἐςτι C.).

Col. XIII. 6 διατρειβων A. — 8 οτε A pr. — 10 λαβων A pr. — ενκλημα A, quod retinet Sw. — 17 πολυτ[ι]μωc A pr.

Col. XIV. 4 ιππαρχον A. — 17 ενκλημα A. — 20 ιδια A.

ἐϲτε φανώθην ὑπὸ τοῦ | δ[ήμ]ου τοῦ ἐν Ἡφαιϲ[τί]αι καὶ
ἑτέροιϲ | ὑ[πὸ] τοῦ ἐν Μυ‿ρ‿ρίνηι· | ἃ [χρ]ὴ τεκμήρια
XV ὑμῖν | ε[ἶνα]ι εἰϲ τοῦτον τὸν | ἀγῶνα, ὡϲ ψευδεῖϲ | κατ’
ἐμοῦ (αἱ) αἰτίαι εἰϲίν· | — οὐ γὰρ οἷόν τε τὸν Ἀθήνηϲι
πονηρὸν ‖ ἐν Λήμνω(ι) χρηϲτὸν | εἶναι, οὐδ’ ὑμεῖϲ ὡϲ |
τοιοῦτον ὄντα με ἀ|πεϲτέλλετε ἐκεῖϲε, | παρακατατιθέμε-
νοι δύο πόλειϲ τῶν | ὑμετέρων αὐτῶν. — |

Ὅϲα μὲν οὖν ἐγὼ | εἶχον ὦ ἄνδρεϲ δι|καϲταὶ ὑπὲρ 19
ἐμαυτοῦ εἰπεῖν, ϲχεδὸν | ἀκηκόατε· ἐπ[ει]δὴ | δὲ ὁ κα-
τήγορ[ο]ϲ οὐκ ἀπείρωϲ ἔχων τοῦ | λέγειν, — εἰωθὼϲ
δὲ ‖ πολλάκιϲ ἀγωνίζεϲθαι, ἐκάλει ϲυνηγόρουϲ τοὺϲ ϲυν-
απο[λ]|λοῦνταϲ τινα τῶν πολιτῶν ἀδίκωϲ, δέομαι
ὑμῶν καὶ ἐγὼ | καὶ ἀντιβολῶ κελεῦϲαι κἀμὲ καλέϲαι |
XVI τοὺϲ ϲυνεροῦνταϲ | ἐμοὶ ὑπὲρ τηλικούτου ἀγῶνοϲ —
καὶ ἀκοῦ|ϲαι εὐνοϊκῶϲ, εἴ τίϲ | μοι ἔχει τῶν οἰκείων ἢ
τῶν φίλων | βοηθῆϲαι, — πολίτηι | μὲν ὄντι ὑμετέρωι, 20
ἰδιώτηι δὲ καὶ οὐκ εἰωθότι λέγειν, — ἀγωνιζομένω(ι)
δὲ καὶ | κινδυνεύοντι οὐ | μόνον περὶ θανάτου, | ἐλάχι-
ϲτον γὰρ τοῦτό | ἐϲτιν τοῖϲ ὀρθῶϲ λογιζομένοιϲ, ἀλλ’
ὑπὲρ τοῦ ἐξοριϲθῆναι | καὶ ἀποθανόντα | μηδὲ ἐν τῆι
πατρίδι ταφῆναι. — ἐὰν οὖν ‖ κελεύητε ὦ ἄνδρεϲ | δι-
καϲταί, καλῶ τινα | βοηθήϲοντα. ἀνάβηθί μοι Θεόφιλε
καὶ ϲύνειπε ὅ τι ἔχειϲ· ‖ κελεύουϲιν οἱ δικαϲταί. |

Ἀπολογία ὑπὲρ | Λυκόφρονοϲ. |

— 21 δημοϲιαουδειϲ A pr; corrector ουδειϲ ut delendum notavit. — 27 sq. ἃ [δ]ὴ — ἔ[ϲτι]ν Bb.; ἃ δεῖ — εἶναι S.; sed δὴ spatio non sufficit, δεῖ cum eis quae discernuntur minus convenit. δὴ — ἔϲτω non recte Sh.

Col. XV. 2 αἱ αἰτ. Bb. in adnot., Sw., C.; αἱ κ. ἑ. αἰτ. ci. West. — 22 ϲυναπολ|λυνταϲ A pr.; corrector o adscripsit. — 25 εγωι A. — 26 αντιβολωι A.

Col. XVI. 4 μου A pr. — 8 ϊδιωτηι A. — 12 μονπερι A pr. — 25 Ante hunc proximumque versum atque etiam infra multae lineae obliquae pictae sunt, quae clausulam denotant. Item supra infraque subscriptionis utrumque versum aliquot lineae conspiciuntur. Cf. finem or. III.

III.

ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ ΕΙϹΑΓΓΕΛΙΑϹ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟϹ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ. | XVII

1 Ἀλλ' ἔγωγε ὦ ἄνδρες | δικασταί, ὅπερ καὶ | πρὸϲ XVIII
τοὺϲ παρακαθη|μένουϲ ἀρτίωϲ ἔλεγον, θαυμάζω, εἰ μὴ |
προϲίϲτανται ἤδη | ὑμῖν αἱ τοιαῦται εἰϲ|αγγελίαι. — τὸ
μὲν γὰρ | πρότερον εἰϲηγγέλ λοντο παρ' ὑμῖν Τιμό|μαχοϲ
καὶ Λεωϲθέ|νηϲ καὶ Καλλίϲτρα|τοϲ καὶ Φίλων ὁ ἐξ Ἀ-|
ναίων καὶ Θεότιμοϲ ‖ ὁ Cηϲτὸν ἀπολέϲαϲ | καὶ ἕτεροι
τοιοῦτοι· | — καὶ οἱ μὲν αὐτῶν | ναῦϲ αἰτίαν ἔχον|τεϲ
προδοῦναι, οἱ δὲ ‖ πόλειϲ Ἀθηναίων, | ὁ δὲ ῥήτωρ ὢν
2 λέγειν | μὴ τὰ ἄριϲτα τῶι δή|μωι· — καὶ οὔτε τούτων |
πέντε ὄντων οὐδεὶϲ ὑπέμεινε τὸν | ἀγῶνα, ἀλλ' αὐτοὶ
ὤ(ι)χον|το φεύγοντεϲ ἐκ | τῆϲ πόλεωϲ, οὔτ' ἄλ|λοι πολ- XIX
λοὶ τῶν εἰϲ|αγγελλομένων, | ἀλλ' ἦν ϲπάνιον ἰδεῖν | ἀπ'
εἰϲαγγελίαϲ τινὰ | κρινόμενον ὑπακούϲαντα εἰϲ τὸ δι-|
καϲτήριον· — οὕτωϲ | ὑπὲρ μεγάλων ἀδι|κημάτων καὶ
3 περιφανῶν αἱ εἰϲαγγελίαι τότε ἦϲαν. — νυνὶ | δὲ τὸ
γι(γ)νόμενον | ἐν τῆι πόλει πάνυ | καταγέλαϲτόν ἐϲτιν. |

Col. XVII. Inscriptio litteris quas nunc cursivas vocamus exarata est, sicut ea quam supra p. 1 rettuli.

Col. XVIII. 6 ηδηι A. — 13 ἐξ Ἀναίων] ὁ Αἰξωνεύϲ (Ἀνακαιεύϲ, Ξυπεταίων) ci. Sw.; ἐξ Ἰωνιδῶν ci. MO.; Laves sic locum refingit: — καὶ Λεωθ. καὶ Κάλλιπποϲ ὁ Φίλωνοϲ ὁ Αἰξωνεὺϲ καὶ Θεότ. ὁ C. ἀ. καὶ Καλλίϲτρατοϲ· καὶ οἱ κτἑ. — 17 καὶ del. S. — 23 τουτω̄ A. — 25 οὐδ' εἷϲ Sw.

Col. XIX. 3 ἀλλ' ἦν ϲπάνιον ἰδεῖν a corr. supra columnam adscriptum; de notis adhibitis v. praef. — 6 δικαϲτηέριον A. — 10 τουτο A pr. — 11 γίγνομαι et γιγνώϲκω, quemadmodum in quibusdam locis etiam scriptum est, Hyperidi ubique restituit

— Διογνίδης μὲν καὶ ‖ Ἀντίδωρος ὁ μέτοι|κος εἰσαγγέλ-
λονται | ὡς πλέονος μισθοῦν|τες τὰς αὐλητρίδας | ἢ ὁ
νόμος κελεύει, ‖ — *Ἀγασικλῆς δ' ὁ ἐκ Πει|ραιέως ὅτι
εἰς Ἁλι|μουσίους ἐνεγρά|φη], Εὐξένιππος | δ' ὑ]πὲρ τῶν
ἐνυπνί|ων] ὧν φησιν ἑω|ρακέ]ναι· ὧν οὐδε μ[ία] δήπου
XX τῶν αἰ|τι[ῶ]ν τούτων οὐδὲν | κοινωνεῖ τῶ(ι) εἰσ|αγγελ-
τικῶι νόμωι. — |
Καίτοι ὦ ἄνδρες δικα|σταὶ ἐπὶ τῶν δημοσί|ων ἀγώ- 4
νων οὐ χρὴ | τοὺς δικαστὰς πρότε|ρον τὰ καθ' ἕκαστα |
τῆς κατηγορίας ὑπο|μένειν ἀκούειν, ‖ πρὶν αὐτὸ τὸ κεφά-
λαιον τοῦ ἀγῶνος | καὶ τὴν ἀντιγραφὴν | ἐξετάσωσιν εἰ
ἔστιν | ἐκ τῶν νόμων ἢ ‖ μή· — οὐ μὰ Δία οὐχ ὥσ|περ
ἐν τῆ(ι) κατηγορία(ι) | Πολύευκτος ἔλεγεν, ο[ὐ | φάσκων
δεῖν τοὺς | ἀπολογουμένους ‖ ἰσχυρίζεσθαι τῶ(ι) εἰσ|αγ-
γελτικῶ(ι) νόμωι, | ὃς κελεύει κατὰ τῶν | ῥητόρων αὐ-
τῶν | τὰς εἰσαγγελίας ε[ἶ|ναι περὶ τοῦ λέγει[ν | μὴ ⌜οὐ⌝
XXI τὰ ἄριστα τῶι | δήμωι, οὐ κατὰ πάν|των Ἀθηναίων. |
— ἐγὼ δὲ οὔτε πρότε|ρον οὐδενὸς ἂν μνη|σθείην ἢ 5
τούτου, ‖ οὔτε πλείους οἶμαι | δεῖν λόγους ποιεῖσθαι
περὶ ἄλλου τινός, ἢ | ὅπως ἐν δημοκρα|τίαι κύριοι οἱ
νόμοι ‖ ἔσονται, καὶ αἱ εἰσαγ|γελίαι καὶ αἱ ἄλλαι κρί|σεις

Cb.; Bb. Sw. C. codicem sequuntur. — 13 ειναι A pr, εστιν A corr. — 14 Διογνίδης nomen iniuria tentavit Cb.; Διογενείδης potius, quod reponere vult, insolentius derivatum est (Kühner Gr. I, 2³, 283). Δίογνις est C. I. A. I, 164. — 17 cf. Aristot. Πολ. Ἀθ. c. 50, 2. πλείονος West. — 20 αγησικλης A; corr. Bb. collato Harpocrationis loco (s. v. Ἀγ.): περὶ Ἀγασικλέους Ὑπ. λέγει κτέ. — 21 Πειραιῶς Cb. solus. — 25 ἑορακέναι Cb. solus. — 26 sq. neglegentiam quae est in τούτων repetito postquam praecessit ὧν alii defendunt (cf. etiam Iambl. Protr. p. 103, 18 Pist., ex Antiphonte sophista ut puto); Patakis καὶ ὅμως οὐδεμία conicit; S. ἀλλ' οὐδεμία; Cb. τῶν δ' αἰτ. τ. οὐδεμία δήπου.

Col. XX. 1 ουδε νι A pr.; ουδε|ν A corr. — 10 πρὶν (ἂν) αὐτὸ ci. Sw., probav. Cb. S. — 12 cf. Harpocr. v. ἀντιγραφή (frg. 258 S.). — καὶ del. Jernstedt (Observat. Antiphont. p. 29). — 13 εξετασιν A pr. — 15 μή tollere vult Cb., cui praeter Sw.¹ et West. nemo assensus est. — 17 ὁ φάσκων mire Sp. — 23 ῥητόρων ὄντων S., propter col. 39, 20. 18, 21. 23, 9. — 26 μὴ οὐ nemo defendit praeter JBL.

κατὰ τοὺϲ νό|μουϲ εἰϲί[ϲ]αϲιν εἰϲ | τὸ δικαϲτήριον· —
διὰ || τοῦτο γὰρ ὑμεῖϲ ὑπὲρ | ἁπάντων τῶν ἀδι κημάτων,
ὅϲα ἔϲτιν | ἐν τῆ(ι) πόλει, νόμουϲ | ἔθεϲθε χωρὶϲ περὶ
6 ἑκάϲτου αὐτῶν. | — ἀϲεβεῖ τιϲ περὶ τὰ ἱερά· | γραφαὶ
ἀϲεβείαϲ | πρὸϲ τὸν βαϲιλέα. | — φαῦλόϲ ἐϲτι πρὸϲ
τοὺϲ ἑαυτοῦ γονεῖϲ· | ὁ ἄρχων ἐπὶ τούτου | κάθη[ται].
— παράνο|μά τιϲ ἐν τῆ(ι) πόλει | γράφει· θεϲμοθε|τῶν XXII
ϲυνέδριον ἔϲτι. | — ἀπαγωγῆϲ ἄξια ποι|εῖ· ἀρχὴ τῶν
ἕνδεκα || καθέϲτηκε. — τὸν αὐ τὸν δὲ τρόπον καὶ ἐ πὶ
τῶν ἄλλων ἀδικη|μάτων ἁπάντων | καὶ νόμουϲ καὶ ἀρ-
χὰϲ καὶ δικαϲτήρια | τὰ προϲήκοντα ἑκά ϲτοιϲ αὐτῶν
7 ἀπέδο τε. — ὑπὲρ τίνων οὖν | *ᾤιεϲθε δεῖν τὰϲ εἰ ϲαγ-
γελίαϲ γίγνεϲθαι; | τοῦτ᾽ ἤδη καθ᾽ ἕκαϲτον | ἐν τῶι νό-
μωι ἐγρά|ψατε, ἵνα μὴ ἀγνοῆ(ι) | μηδείϲ. — ἐάν τιϲ,
φηϲὶ, || τὸν δῆμον τὸν Ἀθη ναίων καταλύη(ι)· —
εἰ κότωϲ ὦ ἄνδρεϲ δικα ϲταί· — ἡ γὰρ τοιαύτη αἰ τία
οὐ παραδέχεται || ϲκῆψι[ν ο]ὐδεμίαν | οὐδενὸϲ οὐδ᾽ ὑπω-
μοϲίαν, ἀλλὰ τὴν | ταχίϲτην αὐτὴν δεῖ | εἶναι ἐν τῶι XXIII
8 δικα ϲτηρίωι· — ἤ ϲυνίηι | ποι ἐπὶ καταλύϲει | τοῦ
δήμου ἢ ἑταιρι κὸν ϲυναγάγη(ι), ἢ ἐάν | τιϲ πό-
λιν τινα προ δῶι ἢ ναῦϲ ἢ πεζὴν | ἢ ναυτικὴν
ϲτρατι|άν, ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ || λέγηι τὰ ἄριϲτα τῶι
δήμωι τῶι Ἀθηναί|ων χρήματα λαμβά|νων· —
τὰ μὲν ἄνω | τοῦ νόμου κατὰ πάν των τῶν πολιτῶν
γράψαντεϲ, — ἐκ πάντων | γὰρ καὶ τἀδικήματα | ταῦτα

Col. XXI. 22 γραφαιβαϲεβειαϲ A pr. (eodem fortasse errore quo col. 9, 20 ἀκούειν κελεύειν pro ἀκ. καὶ κελεύειν scripsit); γραφαιαϲεβ. A corr. Itaque εἰϲὶν desiderat Bb.; inserit Cb. post γραφαί, K. Sw.[1] post ἀϲεβ., L. C. Cp. post βαϲ. Cf. Lyc. § 12. Contra γράψαι ci. S. (ego ed. 2). — 23 βαϲιλεαι A [sec. Bb. A pr.]. — 25 γονέαϲ Cb. At v. C. I. A. II, 243. 251. 263. 589. 612.

Col. XXII. 1 γραφη A pr. — 4 αχρη A pr. (ἡ) ἀρχὴ S. — 10 δικαϲτηριαι A. — 12 αποδοτε A pr. — 14 ᾤεϲθε Cb., οιεϲθε A. Cf. or. V. c. 5, 23. — 21 καταλυϲη A. — 23 τοιαυτηι A. — 27 υπωμθϲιαν A pr., quod puncto sub mediam lineolam Θ litterae posito correctum est.

Col. XXIII. 1 εἰϲιέναι εἰϲ τὸ δικαϲτήριον ci. Bakius ap. Cb.; κρ[ι]θ[ῆ]ναι ἐν Halbertsma. — 3 που A pr. — 16 παντῶ A. —

γένοιτ᾽ ἄν· — τὸ | δὲ τελευταῖον τοῦ ‖ νόμου κατ᾽ αὐ-
τῶν τῶν ῥη|τόρων, παρ᾽ οἷc ἔcτιν | καὶ τὸ γράφειν τὰ
ψη|φίcματα. — ἐμαίνε|cθε γὰρ ἄν, εἰ ἄλλον τινὰ τρό- 9
πον τὸν νό|μον τοῦτον ἔθε|cθε ἢ οὕτωc, — εἰ τὰc | μὲν
XXIV τ[ι]μὰc καὶ τὰc | ὠφελίαc ἐκ τοῦ λέ|γειν οἱ ῥήτορεc καρ-
ποῦνται, τοὺc δὲ κιν|δύνουc ὑπὲρ αὐτῶν ‖ τοῖc ἰδιώταιc
ἀνεθή|κατε. — ἀλλ᾽ ὅμωc Πολύ|ευκτοc οὕτωc ἐcτὶν | ἀν-
δρεῖοc, ὥcτε εἰc|αγγελίαν διώκων ‖ οὐκ ἔφη δεῖν τοὺc |
φεύγονταc τῶι εἰc|αγγελτικῶι νόμωι | χρῆcθαι. — καὶ 10
οἱ μὲν | ἄλλοι πάντεc κατή|γοροι, ὅταν οἴωνται | δεῖν
ἐν τῶι προτέρωι | λόγωι ὑφελεῖν τῶν | φευγόντων τὰc
ἀπο|λογίαc, — τοῦτο παρα|κελεύονται τοῖc δι|καcταῖc, μὴ
ἐθέλειν | ἀκούειν τῶν ἀπολο|γουμένων, ἐάν τι|νεc ἔξω
τοῦ νόμου ‖ λέγωcιν, ἀλλ᾽ ἅπαν|τᾶν πρὸc τὰ λεγόμε|να
καὶ κελεύειν τὸν | νόμον ἀναγι(γ)νώ|cκειν· — cὺ δὲ
XXV τοὐναν|τίον τὴν εἰc τοὺc νό|μουc καταφυγὴν ἐκ | τῆc
ἀπολογίαc οἴει | δεῖν ἀφελέcθαι Εὐξε|νίππ[ο]υ. —

Καὶ πρὸc τού|τοιc οὐδὲ βοηθεῖν οὐ|δένα φῂc δεῖν 11
αὐτῶ(ι) | οὐδὲ cυναγορεύειν, | ἀλλὰ παρακελεύη(ι) τοῖc
δικαcταῖc μὴ θέλειν | ἀκούειν τῶν ἀναβαι|νόντων. —
καίτοι τί | τού(του) τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει | βέλτιον ἢ
δ[ημο]τικώτερόν ἐcτι, πολ|λῶν καὶ ἄλλων κα|λῶν ὄντων,

---

20 κατατωνρητορων A pr. — 24 αλλοτια να A pr.: corr. N addidit et A transfixum delevit. — 27 ἦτας A., puncto supra H litteram addito; unde εἰ τὰc omnes praeter C., qui ἢ εἰ τὰc edidit. Cobeto tamen post οὕτωc aliqua intercidisse videntur. cf. L.[1] p. 518; Gebauer argum. ex. contr. p. 179 sq.

Col. XXIV. 1 ὠφελείαc West. — 3 ἐκαρποῦντο K., qui et αὑτῶν v. 4 scribendum putavit, sed postea et ipse αὐτῶν agnovit. — 9 ειcαγγελιαc A pr. — 21 μὴ θέλειν West ut c. 25, 10. — 23 εαντι·|νεc A.; ἐάν τι Cb. — 27 K.[1] post κελεύειν excidisse putat τὸν γραμματέα.

Col. XXV. 7 φηc ubique A, quam scripturam non mutavi. — 9 παρακελεύει Cb. — 10 μὴ ἐθέλειν Cb. — 13 τούτου τῶν Cb.[1]: τούτου Sw. Cb. Cp. MO.; retinent τούτων ceteri, coll. pro Lyc. col. 9, 6. C. tamen quod utrobique illud vocabulum cum ἐν τῇ πόλει coniungit, hoc loco coactus est τούτων τῶν conicere. — 14 βελτειον A.

ἢ ὁπό|ταν τις ἰδιώτης εἰς ἀ|γῶνα καὶ κίνδυνον ‖ κατα-
στὰς μὴ δύ|νηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ | ἀπολογεῖcθαι, τούτωι |
τὸν βουλόμενον | τῶν πολιτῶν ἐξεῖ|ναι ἀναβάντα βο-
ηθῆcαι καὶ τοὺς δικα|cτὰς ὑπὲρ τοῦ πράγμα|τος τὰ δί-
12 καια διδάξαι; | ἀλλὰ νὴ Δία αὐτὸς τοι|ούτωι πράγματι XXVI
οὐ | κέχρηcαι. ἀλλ' ὅτ' ἔφευ|γες τὸν ἀγῶνα ὑπ' Ἀλε-
ξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, δέκα μὲν cυν|ηγόρους ἐκ τῆς Αἰγῆι- |
δος φυλῆς ἠ(ι)τήσω, | ὧν καὶ ἐγὼ ε[ἷ]c ἦν αἱ|ρεθεὶς ὑπὸ
cοῦ, ἐκ δὲ ‖ τῶν ἄλλων [Ἀ]θηναί|ων ἐκάλεις ἐπὶ τὸ |
δικαστήριον τοὺς βο|ηθήcοντάς cοι. — καὶ τὰ | μὲν ἄλλα
τί δεῖ λέ|γειν; αὐτῶι δὲ τούτωι | τῶι ἀγῶνι πῶς κέ- |
χρηcαι; οὐ κατηγόρη|cας ὁπόcα ἐβούλου; οὐ | Λυκοῦργον
ἐκάλεις ‖ cυγκατηγορήcον|τα, οὔτε τῶι λέγειν | οὐδενὸς
τῶν ἐν τῆ(ι) | πόλει καταδεέστερον | ὄντα, παρὰ τού-
13 τοις τε ‖ μέτριον καὶ ἐπιει|κῆ δοκοῦντα εἶναι; | — εἶτα
cοὶ μὲν ἔξεcτι | καὶ φε[ύ]γοντι τοὺς | βοηθήcοντας κα- |
λε[ῖ]ν καὶ διώκοντι | το[ὺς] cυγκατηγόρους | ἀναβιβά- XXVII
cαcθαι, ὃς οὐ | μόνον ὑπὲρ cεαυτοῦ ‖ δύναcαι εἰπεῖν,
ἀλ|λὰ καὶ ὅλη(ι) πόλει πρά|γματα παρέχειν ἱκα|νὸς εἶ,
— Εὐξενίππω(ι) | δ' ὅτι ἰδιώτης ἐcτὶ καὶ ‖ πρεcβύτερος
οὐδὲ τοὺς | φίλους καὶ τοὺς οἰκεί|ους ἐξέcται βοηθεῖν, |
εἰ δὲ μή, διαβληθήcον|ται ὑπὸ cοῦ; —
14 Νὴ Δία, ‖ τὰ γὰρ πεπραγμένα | αὐτῶι δεινά ἐcτι
καὶ | ἄξια θανάτου, ὡς cὺ | λέγεις ἐν τῆι κατη|γορία(ι).
cκέψαcθε δὴ ὦ ‖ ἄνδ[ρ]ες δικαcταὶ κα|θ' ἓν ἕκαcτον αὐ-
τῶν | ἐξετάζοντες. — ὁ δῆ|μος προcέταξεν | Εὐξενίππωι

Col. XXVI. 1 μὰ Δία requirebat pridem Cb. — τοι τούτῳ Patakis, τοι οὕτω τῷ Hertlein (Polyaen. p. 13), τοι cὺ τῷ S, τῶι πρ. οὐχ οὕτω Kaibel. — 4 αγωνατουεξουουδεκα A pr.; corrector deletis ΤΟΥ litteram Ε mutavit in Π et ΥΠΑΛΕ post vs. adscripsit; porro v. 5 ανδρ post Ξ et deinde τουεξοι supra vs. addidit. — 6 sq. αιγη|ιδος h. e. Αἰγηΐδος A, quae est forma poëtica, non Attica. — 7 ητηcωι A. — εγωι A. — 13 κατα A pr. — 16 τουαγωνος A pr. — 18 ου a correct. additum. οὐ, κατηγορήcας ὁπ. ἐβ., [οὐ] A. Halbertsma. — 20 cυνκατ. A. Sw. — 24 τουτοιcι om. τε A pr.? — 25 επεικηι A pr.; επιεικηι corr.
Col. XXVII. 2 cυνκατηγορους A. Sw. — 6 ὅλῃ τῇ πόλει Cb.

τρίτωι || αὐτῶι ἐγκατακλιθῆ|ναι εἰϲ τὸ ἱερόν, οὗτοϲ | δὲ
XXVIII κοιμηθεὶϲ ἐνύ|πνιόν φηϲιν ἰδεῖν, | ὃ τῶι δήμωι ἀπαγ-|
γεῖλαι. — τοῦτ᾽ εἰ μὲν ὑ|πελάμβανεϲ ἀληθὲϲ | εἶναι, καὶ
ὃ εἶδεν ἐν || τῶι ὕπνωι τοῦτ᾽ αὐτὸν | ἀπαγγεῖλαι πρὸϲ
τὸν | δῆμον, τί καὶ ἀδικεῖ, | ἃ ὁ θεὸϲ αὐτῶι προϲέ|ταττε
ταῦτ᾽ ἐξαγγείλαϲ || πρὸϲ Ἀθηναίουϲ; — εἰ | δέ, ὥϲπερ 15
νυνὶ λέγειϲ, | ἡγοῦ αὐτὸν καταψεύ|ϲαϲθαι τοῦ θεοῦ καὶ
χαριζόμενόν τιϲι μὴ || τἀληθῆ ἀπηγγελκέ|ναι τῶι δήμωι,
οὐ ψήφιϲμα ἐχρῆν ϲε πρὸϲ | τὸ ἐνύπνιον γράφειν,
ἀλλ᾽ ὅπερ ὁ πρότεροϲ || ἐμοῦ λέγων εἶπεν, | εἰϲ Δελφοὺϲ
πέμψαν|τα πυθέϲθαι παρὰ τοῦ | θεοῦ τὴν ἀλήθειαν. | —
ϲὺ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίηϲαϲ, ψήφιϲμα | δὲ αὐτοτελὲϲ
ἔγραψαϲ | κατὰ δυοῖν φυλαῖν | οὐ μόνον ἀδικώτατον, |
XXIX ἀλλὰ καὶ ἐναντίον | αὐτὸ ἑαυτῶι· — δι᾽ ὅπερ | ἥλωϲ
παρανόμων, | οὐ δι᾽ Εὐξένιππον. ||
Ἐξετάϲωμεν δὲ περὶ | αὐτοῦ τουτονὶ τὸν τρό|πον. 16
— αἱ φυλαὶ ϲύνδυο | γενόμεναι τὰ ὄρη | τὰ ἐν Ὠρω-
πῶι διείλοντο, τοῦ δήμου | αὐταῖϲ δόντοϲ. τοῦτο | τὸ
ὄροϲ ἔλαχεν Ἀκαμαντὶϲ καὶ Ἱπποθ[ο]ωντίϲ. — | ταύταϲ
τὰϲ φυλὰϲ ἔγραψαϲ ἀποδοῦναι τὸ ὄροϲ | τῶι Ἀμφιαράωι
καὶ τὴν | τιμὴν ὧν ἀπέδοντο, ὡϲ πρότερον τοὺϲ | ὁρι-
ϲτὰϲ τοὺϲ πεντήκοντα ἐξελόνταϲ αὐ|τὸ τῶι θεῶι καὶ
ἀφο|ρίϲανταϲ, καὶ οὐ προϲ|ηκόντωϲ τὰϲ δύο φυ|λὰϲ ἐχού-
ϲαϲ τὸ ὄροϲ. — || μικρὸν δὲ διαλιπὼν | ἐν ταὐτῶ(ι) 17
ψηφίϲματι | γράφειϲ τὰϲ ὀκτὼ | φυλὰϲ *πορίϲαι *τοῖν |
XXX δυοῖν φυλαῖν τὰ διάφορα καὶ ἀποδοῦναι, | ὅπωϲ ἂν μὴ

---

25 ενκατακλιθηναι A. Sw.; ἐγκατακλινῆναι Cb. — 26 ϊερον A.
Col. XXVIII. 3 αληθη A pr.; αληθεϲ A corr. Tamen illud secutus est Sw. — 7 αδικια (ἀδικῖ ἃ) A pr.; αδικει del. α corr., qui ά (sic) ante v. 8 addidit. Etiam in ηγου v. 12 spiritus nota conspicitur. — 12 κατεψεῦϲθαι Patakis. — 19 ποτεροϲ A pr. — 20 ειπειν A pr.

Col. XXIX. 8 ορηι A. — 11 τὸ αὐτὸ ὄροϲ K. — 12 ἔλαχον Cb., recte fortasse; ἐλαχέτην West. — 13 sustuli poëticam formam Ἱπποθοωντίϲ. — 19 πεντηι A. — 27 οκτωι A. — 28 πορίϲαι Cb.: ποιηϲαι. — τοῖν Westermann (Ind. graec. hyper. 8, p. 16) S.: ταν A, ταῖν Bb. (quod et ipsum ferri potest, v. E. Hasse d. Dualis im Attischen p. 17).

ἐλαττῶνˈται. — καίτοι εἰ μὲν ἴδιˈον (ὂν) τῶν φυλῶν ἀφη(ι)|ροῦ τὸ ὄρος, πῶς οὐκ ὀρ|γῆς ἄξιος; — εἰ δὲ μὴ προσηκόντως εἶχον | αὐτό, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, || διὰ τί τὰς ἄλλας φυλὰς | ἔγ[ρ]αφες αὐταῖς προσ|αποδιδόναι ἀργύριον; | ἀγαπητὸν γὰρ ἦν *αὐˈταῖς εἰ τὰ τοῦ θεοῦ ἀποδώσουσιν καὶ μὴ | προσαποτ(ε)ίσουσι ἀρˈγύριον. —

18 Ταῦτ᾽ ἐν τῶι δικαˈστηρίωι ἐξεταζόμε|να οὐκ ὀρθῶς ἐδόκει || γεγράφθαι, ἀλλὰ κατεˈψηφίσαντό σου οἱ δι|κασταί. εἶτ᾽ εἰ μὲν ἀπέ φυγες τὴν γραφήν, | οὐκ ἂν κατεψεύσατο || οὗτος τοῦ θεοῦ, ἐπειˈδὴ δὲ συνέβη σοι ἁλῶναι, Εὐξένιππον δεῖ | ἀπολωλέναι; — καὶ σοὶ | μὲν XXXI
τῶι τοιοῦτο ψήφισμα γράψαντι πέν|τε καὶ εἴκοσι δραχμῶν | ἐτιμήθη, — τὸν δὲ || κατακλιθέντα εἰς τὸ | ἱερὸν τοῦ δήμου κεˈλεύσαντος μηδ᾽ ἐν | τῆι Ἀττικῆ(ι) δεῖ *τεθάφθαι; |

19 Ναί· — δεινὰ γὰρ ἐποίησεν περὶ τὴν φιάλην, | ἐάσας Ὀλυμπιάδα ἀ|ναθεῖναι εἰς τὸ ἄγαλˈμα τῆς Ὑγιείας. — τοῦτο | γὰρ ὑπολαμβάνεις, || ἐφόδιον ἑαυτῶ(ι) εἰς | τὸν ἀγῶνα τὸ ἐκείˈνης ὄνομα παραφέ|ρων καὶ κολακεί|αν ψευδῆ κατηγορῶν || Εὐξενίππου, μῖσος | καὶ ὀργὴν αὐτῶ(ι) συλˈλέξειν παρὰ τῶν | δικαστῶν. — δεῖ δὲ ὦ | βέλτιστε μὴ ἐπὶ τῶ(ι) || Ὀλυμπιάδος ὀνό|ματι καὶ τῶ(ι)

Col. XXX. 5 ἴδιον (ὂν) Cb. Patakis Sw.[1] Cp. JBL.; ἴδιον C. — 7 ἄξιος (εἶ); εἰ Sw. Cb. Cp., ἄξιον; εἰ Langius ap. Sw. — Eo difficilius hoc in loco εἶ excidere potuit, quod post ἄξ. spatium vacuum est in codice; neque praesens tempus aptum est. Num igitur ὀργῆς (ἦσθα) ἄξιος? cf. v. 13. — 12 τἀργύριον Cb. — 14 αυτοις A, quod retinet L. — 22 ετει A pr. — 23 απεφέυγες A.

Col. XXXI. 4 ετειμηθηι A. — 5 κατακλινέντα Cb. — 6 ϊερον A. — τεταφ|ναι A pr.; τεταφθαιˈναι A corr. Τεταφέναι exstiterit; inde interpunctionis signum nono demum versui suppositum. — τεθάφθαι· δεινὰ Bb.; ταφῆναι· δεινὰ Sw. Cp. JBL.; ταφῆναι. (νὴ Δία), δεινὰ Cb. Sw.[1]; ταφῆναι. ναί· δεινὰ L. Ipse K. et C. secutus sum. Ναί in figura subiectionis usurpatur or. IV, c. 7, 2 (Din. 1, 7. Andoc. 3, 26 al). de τεθ. cf. Gebauer argum. ex contr. p. 176. — 9 δειν γαρ A pr. — 13 υγειας A pr. — τούτῳ Sw.; οὕτω K., quo reiecto idem K. ἕξειν καὶ post ἀγῶνα excidisse putavit. — 15 σαυτῷ Cb. — 18 κολαζεια ανψευδει A pr. — 21 συν λεξειν A Sw. — 24 των ut videtur A pr.

XXXII Ἀλεξάν|δρου τῶν πολιτῶν | τινα ζητεῖν κακόν | τι
ἐργάϲαϲθαι, ἀλλ' ὅταν ἐκεῖνοι πρὸϲ τὸν | δῆμον τὸν 20
Ἀθηναίων ἐπιϲτέλλωϲι μὴ | τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προϲ- |
ήκοντα, τότε ἀναϲτάν|τα ὑπὲρ τῆϲ πόλεωϲ | ἀντιλέγειν
καὶ πρὸϲ || τοὺϲ ἥκονταϲ παρ' αὐ|τῶν δικαιολογεῖϲθαι |
καὶ εἰϲ τὸ κοινὸν τῶν | Ἑλλήνων ϲυνέδρι|ον πορεύεϲθαι
βοηθήϲοντα τῆι πατρίδι. — | ϲὺ δ' ἐκεῖ μὲν οὐδε|πώ-
ποτε ἀνέϲτηϲ | οὐδὲ λόγον περὶ αὐ|τῶν ἐποιήϲω, ἐνθά-
δε δὲ μιϲεῖϲ Ὀλυμ|πιάδα ἐπὶ τῶι ἀπο|λέϲαι Εὐξένιππον, |
καὶ φῂϲ κόλακα αὐτὸν | εἶναι ἐκείνηϲ καὶ || Μακεδόνων·
XXXIII — ὃν ἐ|ὰν δείξη(ι)ϲ ἀφιγμέ|νον πώποτε εἰϲ Μα|κεδο- 21
νίαν, ἢ ἐκεί|νων τινὰ ὑποδεξά|μενον εἰϲ τὴν αὑ|τοῦ οἰ-
κίαν, ἢ χρώμε|νον τῶν ἐκεῖθέν τινι | ἢ ἐντυγχάνοντα,
ἢ λόγουϲ καὶ οὑϲτι|ναϲοῦν ἢ ἐπ' ἐργα|ϲτηρίου ἢ ἐν τῆ(ι)
ἀγο|ρᾶι ἢ ἄλλοθί που περὶ | τούτων τῶν πραγμά|των
εἰρηκότα, καὶ | μὴ κοϲμίωϲ καὶ με|τρίωϲ τὰ αὑτοῦ πράτ-
τοντα ὥϲπερ εἴ τιϲ | καὶ ἄλλοϲ τῶν πολι|τῶν, χρηϲά-
ϲθωϲαν | αὐτῶ(ι) οἱ δικαϲταὶ ὅ τι | βούλονται. — εἰ γὰρ 22
ταῦτα ἦν ἀληθῆ ἃ κατη|γορεῖϲ, οὐκ ἂν ϲὺ μόνοϲ | ἤ(ι)-
δειϲ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλ|λοι πάντεϲ οἱ ἐν τῆι | πόλει, ὥϲπερ
καὶ περὶ || τῶν ἄλλων ὅϲοι τι | ὑπὲρ ἐκείνων ἢ λέ|γουϲιν
XXXIV ἢ πράττουϲιν, | οὐ μόνον αὐτοί, ἀλ|λὰ καὶ οἱ ἄλλοι
Ἀθη|ναῖοι ἴϲαϲι καὶ τὰ παιδία τὰ ἐκ τῶν διδαϲκαλείων
καὶ τῶν ῥη|τόρων τοὺϲ παρ' ἐκεί|νων μιϲθαρνοῦν|ταϲ
καὶ τῶν ἄλλων | τοὺϲ ξενίζονταϲ || τοὺϲ ἐκεῖθεν ἥκον|ταϲ
καὶ ὑποδεχομέ|νουϲ καὶ εἰϲ τὰϲ ὁδοὺϲ | ὑπαντῶνταϲ
ὅταν | προϲίωϲι· καὶ οὐδαμοῦ ὄψει οὐδὲ παρ' ἑ|νὶ τού-
των Εὐξένιππον καταριθμούμε|νον· — ϲὺ δ' ἐκείνων | 23

Col. XXXII. 12 τῶι A. — 20 μειϲειϲ A. — 26 αφειγμενον A.
Col. XXXIII. 5 τινι in margine additum. — 7 λογουϲϲ A pr. — 17 χρηϲάϲθων Cb.
Col. XXXIV. 1 οὗτοι [Cb.], ut intellegantur iudices, quod probant K. Cp. Cb. At hic est sensus: „non hercle occulta res est, ut ipsi modo sibi conscii sint". Non possunt iudices ceteris civibus ita opponi, ut accuratior notitia talium rerum eis adscribatur. Neque magis post ἴϲαϲι excidit γάρ (K^{1}) — 14 προΐωϲι Cb. Pat. Cp. JBL., quod et ipsum non necessarium est. „Cum advenientes in urbem eos prospiciant, in viam oc-

μὲν οὐδένα κρίνειϲ || οὐδ' εἰϲ ἀγῶνα καθί|ϲτηϲ, οὓϲ πάντεϲ ἴϲα|ϲι ταῦτα πράττονταϲ, | κατ' Εὐξενίππου δὲ | κολακείαν [κ]ατηγο|ρεῖϲ, οὗ ὁ βίοϲ τὴν αἰτί|αν οὐ παραδέχεται. | καίτοι, εἰ νοῦν εἶχεϲ, | περί γε τῆϲ φιάληϲ | xxxv τῆϲ ἀνατεθείϲηϲ | οὔτ' ἂν Εὐξένιππον || ἠ(ι)τιῶ, οὔτ' ἂν ἄλλον | λόγον οὐδένα ἐνταῦ|θα ἐποιήϲω· οὐ γὰρ | ἁρμόττει. — διὰ τί; καί | μου τὸν λόγον ὦ ἄν|δρεϲ δικαϲταὶ ἀκούϲα|τε, ὃν μέλλω λέγειν. | (—)

24 Ὑμῖν Ὀλυμπιὰϲ ἐγ|κλήματα πεποίηται | περὶ τὰ ἐν Δωδώνη(ι) || οὐ δίκαια, ὡϲ ἐγὼ δὶϲ | ἤδη ἐν τῶι δήμωι | ἐναντίον ὑμῶν | καὶ τῶν ἄλλων Ἀθη|ναίων πρὸϲ τοὺϲ ἥ|κονταϲ παρ' αὐτῆϲ ἐ|ξήλεγξα οὐ προϲήκον|τα αὐτὴν ἐγκλήμα|τα τῆ(ι) πόλει ἐγκαλοῦ|ϲαν. ὑμῖν γὰρ ὁ Ζεὺϲ ὁ Δωδωναῖοϲ προϲ|έταξεν ἐν τῆι μαν|τείαι τὸ ἄγαλμα 25 τῆϲ | Διώνηϲ ἐπικοϲ|μῆϲαι· καὶ ὑμεῖϲ πρό|ϲωπόν τε xxxvi *ποιηϲά|μενοι ὡϲ οἷόν τε | κάλλιϲτον καὶ τἆλλα || πάντα τὰ ἀκόλουθα, | καὶ κόϲμον πολὺν | καὶ πολυτελῆ τῆι θε|ῶι παραϲκευάϲαν|τεϲ, καὶ θεωρίαν καὶ || θυϲίαν πολλῶν χρη|μάτων ἀποϲτείλαν|τεϲ, ἐπεκοϲμήϲατε | τὸ ἕδοϲ τῆϲ Διώνηϲ | ἀξίωϲ καὶ ὑμῶν αὐ|τῶν καὶ τῆϲ θεοῦ. — ὑ|πὲρ τούτων ὑμῖν | τὰ ἐγκλήματα ἦλθε | παρ' Ὀλυμπιάδοϲ ἐν | ταῖϲ ἐπιϲτολαῖϲ, ὡϲ || ἡ χώρα εἴη ἡ *Μολοτ|τία αὐ-

---

currunt.“ προϲείωϲι aliquando ci. Sh. — 22 πραττοντεϲ A pr. — 23 κατ' delet Cb. — 25 ουͦβιοϲ A. — τὴν αἰτίαν iniuria sollicitant Bakius et Cb. (ταύτην τὴν, τοιαύτην). — In fine columnae additus fuit versus: καιτοιειουνειχεϲ, qui a correctore uncis inclusus est.

Col. XXXV. 1 ειουνειχεϲ A pr. — 5 ητιωι A. — 7 εποιηϲωι A. — 8 Spatium vacuum hoc loco et ante et post διὰ τί relictum est; sed cf. c. Dem. 22, 8. Ceterum διὰ τί deleri vult K.[1] — 12 in codice post ὑμῖν demum interpunctum; praeterea linea extremo vs. 11 supposita est. — ενκλ. A Sw. — 15 pro ὡϲ K.[1] conicit καί, consulens eidem difficultati cui Cb. expungendo verba οὐ προϲήκ. — ἐγκαλοῦϲαν mederi studuerat. Nunc idem Cb. longe melius: ἐξήλεγξα (καὶ ἀπέδειξα). — 22 et 23 cod. εγκ. offert.

Col. XXXVI. 2 κοϲμηϲαμενοι A. κομιϲάμενοι Pat. Sw.[1] Cp.; ποιηϲάμενοι K. — 7 πολυτεληι A. — 11 απεϲτειλαντεϲ A pr. — 15 υ|περ A. — 17 Hic quoque εγκλ. A. — 20 ἡ Μολοϲϲία (sic

τῆϲ, ἐν ἧ(ι) τὸ ἱερόν | ἐϲτιν· οὔκουν προϲ|ῆκεν ἡμᾶϲ
τῶν ἐ|κεῖ οὐδὲ ἓν κινεῖν. — ‖ ἐὰν μὲν τοίνυν τὰ | περὶ 26
τὴν φιάλην γεγο|νότα ἐν ἀδικήματι | ψηφίϲηϲθε εἶναι, |
XXXVII τρόπον τινὰ καὶ ἡ|μῶν αὐτῶν καταγι|(γ)νώϲκομεν ὡϲ
τὰ ἐ|κεῖ οὐκ ὀρθῶϲ ἐπρά|ξαμεν· — ἐὰν δ' ἐπὶ | τοῦ
γεγενημένου | ἐῶμεν, τὰϲ τραγω(ι)δί|αϲ αὐτῆϲ καὶ τὰϲ
κατη|γορίαϲ ἀφη(ι)ρηκότεϲ ‖ ἐϲόμεθα. — οὐ γὰρ δή|που
Ὀλυμπιάδι μὲν | τὰ Ἀθήνηϲιν ἱερὰ ἐ|πικοϲμεῖν ἔξεϲτιν, |
ἡμῖν δὲ τὰ ἐν Δωδώ|νη(ι) οὐκ ἐξέϲται, καὶ | ταῦτα τοῦ
θεοῦ προϲ|τάξαντοϲ.

Ἀλλ' οὐκ ἔ|ϲτιν ὦ Πολύευκτε, | ὡϲ ἐμοὶ δοκεῖϲ, 27
ὅθεν ‖ κατηγορίαν οὐκ ἂν | ποιήϲαιο. καίτοι ϲε |
ἐχρῆν, ἐπείπερ προ|ή(ι)ρηϲαι πολιτεύε|ϲθαι, καὶ νὴ Δία
καὶ δύ|ναϲαι, μὴ τοὺϲ ἰδιώ|ταϲ κρίνειν μηδ' εἰϲ | τούτουϲ
XXXVIII νεανιεύε|ϲθαι, ἀλλὰ τῶν ῥητό|ρων ἐάν τιϲ ἀδικῆι, |
τοῦτον κρίνειν, ϲτρα|τηγὸϲ ἐάν τιϲ μὴ τὰ | δίκαια πράτ-
τηι, τοῦ|τον εἰϲαγγέλλειν· | παρὰ γὰρ τούτοιϲ ἐϲτὶ | καὶ
τὸ δύναϲθαι βλά|πτειν τὴν πόλιν, ὅ|ϲοι ἂν αὐτῶν προαι-
ρῶνται, οὐ παρ' Εὐξε|νίππωι οὐδὲ τῶν δι|καϲτῶν τού-
των οὐ|δενί. — καὶ οὐ ϲὲ μὲν οὕ|τωϲ οἴομαι δεῖν πράτ-| 28
τειν, αὐτὸϲ δὲ ἄλλον | τινὰ τρόπον τῆ(ι) πο|λιτεία(ι)
κέχρημαι, ἀλ|λ' οὐδ' αὐτὸϲ ἰδιώτην | οὐδένα πώποτε
ἐν τῶι βίωι ἔκρινα, | ἤδη δέ τιϲι καθ' ὅϲον | ἐδυνάμην
ἐβοήθη|ϲα. τίναϲ οὖν κέκρι|κα καὶ εἰϲ ἀγῶνα κα|θέϲτακα;

---

enim A) ut manifestum emblema eicit Cb., non adversante Sw.[1], probantibus K. Cp.; at JBL. monuit, formam tantum suspectam esse. Kallenberg Philol. 49, 516 in ἡ χ. ἡ M. haeret, sed v. Eur. Andr. 1244 (LL.). — 21 τοϊερον A. — 22 οὐκοῦν Bb. — 23 προϲήκειν Cb. Pat. Cp. S.; sed ita imperfecti notio obscuratur. Krüger Gr. § 54, 6, 4. 6. — 26 φιληη A pr. — 27 ἀδικήμαϲι Ls. coll. Xenoph. Oec. 4, 4.

Col. XXXVII. 2 αὐτῶν errore om. C. — καταγεινωϲκομεν A. — 7 Post ἐῶμεν recte distinguunt Sch. K.[1] Cp. Cb.[1] — 19 δοκειϲ A, δοκεῖ errore Bb. Sw.; δοκεῖ, ὁπόθεν ci. Cb. (cf. 6, 39). — 22 εἴπερ Cb. — 23 προηρηϲθαι A pr. — 24 νηδυα A pr.

Col. XXXVIII. 2 κρίνειν (ἢ) Cb.; at asyndeton optime se habet. — 10 spatio vacuo quod est post προαιρ. respondet linea huic versui supposita; at ea cancellis circumscripta est. — 14 οιμαι A pr. — 15 αὐτὸϲ δὲ (καὶ) ἄλλον male L. — 20 εκρεινα A. — 24 καὶ εἰϲ ἀγῶνα καθέϲτακα delet Cb.; JBL. καθέϲτακα

Ἀριστοφῶντα τὸν ʽΑζηνιέα, ὃc | ἰcχυρότατοc ἐν τῆι |
πολιτεία(ι) γεγένηται· — | καὶ οὗτοc ἐν τούτωι | τῶι XXXIX
29 δικαcτηρίωι πα|ρὰ δύο ψήφουc ἀπέ|φυγε· — Διο-
π(ε)ίθη τὸν ‖ Cφήττιον, ὃc δεινό|τατοc (ἐ)δόκει εἶναι
τῶν | ἐν τῆι πόλει· Φιλο|κράτη τὸν ʽΑγνούcιον, | ὃc
θραcύτατα καὶ ἀcελ|γέcτατα τῆι ποηιτεία(ι) | κέχρηται·
τοῦτον (ε)ἰ|cαγγείλαc ἐγὼ ὑπὲρ | ὧν Φιλίππω(ι) ὑπηρέ-|
τει ⌈και⌉ κατὰ τῆc πό|λεωc, εἷλον ἐν τῶι | δικαcτηρίωι,
καὶ τὴν | εἰcαγγελίαν ἔγραψα | δικαίαν καὶ ὥcπερ | ὁ
νόμοc κελεύει, ῥή|τορα ὄντα λέγειν | μὴ τὰ ἄριcτα
τῶι δή|μωι τῶι Ἀθηναίων | χρήματα λαμβάνον-|τα
καὶ δωρεὰc παρὰ | τῶν τἀναντία πρατ|τόντων τῶι
30 δήμω(ι)· | καὶ οὐδ' οὕτωc ἀπέ|χρηcέ μοι τὴν εἰc|αγγε- XL
λίαν ⌈αν⌉ δοῦναι, | ἀλλ' ὑποκάτω παρέ|γραψα· τάδ'
εἶπεν οὐ τὰ | ἄριcτα τῶ(ι) δήμωι ‖ χρήματα λα-
βών, | εἶτα τὸ ψήφιcμα αὐ|τοῦ ὑπέγραψα· — καί· πά-|
λιν τάδε εἶπεν οὐ τὰ | ἄριcτα τῶι δήμωι χρή-|
ματα λαβών, καὶ τὸ | ψήφιcμα παρέγραφον. καὶ ἔcτι
μοι πεν|τάκιc ἢ ἑξάκιc τοῦτο | γεγραμμένον· δίκαι|ον
γὰρ ᾤ(ι)μην δεῖν | τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν κρί|cιν ποιῆcαι.
— cὺ δ' ἃ μὲν | εἰπεῖν Εὐξένιππον | φῂc οὐ τὰ ἄριcτα
τῶι ‖ δήμωι, οὐκ εἶχεc γρά|ψαι εἰc τὴν εἰcαγγελί|αν,
ἰδιώτην δ' ὄντα | κρίνειc ἐν τῆ(ι) τοῦ ῥή|τοροc τάξει·
31 — μικρὰ ‖ δὲ περὶ τῆc ἀντιγρα|φῆc εἰπών, ἑτέραc | αἰ-
τίαc καὶ διαβολὰc | ἥκειc φέρων κατ' αὐ|τοῦ, — λέγων XLI
ὡc Φιλο|κλεῖ τὴν θυγατέρα ἐ|δίδου καὶ Δημοτίω|νοc
δίαιταν ἔλαβεν, | καὶ ἄλλαc τοιαύταc | κατηγορίαc, ἵν'

in κατέcτηcα mutari iubet. Sw. K. C. Cp. codicis lectionem retinent; sed cf. Cp. p. 90. — 26 ʽΑζηνιέα Sch. Cp., ʽΑζηνιᾶ Cb.; αιζηνιεα A. — 28 ἐγεγένητο S.

Col. XXXIX. 6 ἐδόκει Sch. S. propter temporum rationes. — 11 ἐκέχρητο S. — 11 sq. ι cαγγελιαc A pr. — 13 ὑπηρετήκει Schoemann ap. Sw.[1] (quamquam ipse ὑπηρέτηκε propter maiorem similitudinem praeferens) Cb. C. al. Ego και delere malui. — 24 δωρεc A pr.

Col. XL. 7 καί· πάλιν S.; interpungebatur καὶ πάλιν·. — 24 μεικρα A.

Col. XLI. 7 post κατηγορίαc excidisse aliqua putat K.[1], in

ἐὰν μὲν | ἀφέμενοι τῆς εἰσαγ|γελίας περὶ τῶν ἔξω ‖ τοῦ
πράγματος κατη|γορηθέντων ἀπολο|γῶνται, ἀπαντῶσιν
αὐτοῖς οἱ δικασταί· «τί | ταῦθ' ἡμῖν λέγετε;» — ἐὰν
δὲ μηδένα λόγον | περὶ αὐτῶν ποιῶν|ται, ὁ ἀγὼν αὐ-
τοῖς χείρων γί(γ)νηται· τῶν γὰρ | κατηγορηθέντων ‖ τὸ
μὴ λαβὸν ἀπολογίαν ὑπὸ τῆι ὀργῆι | τῶν δικαστῶν
κατα λ(ε)ίπεται. — καὶ τὸ πάν|των δειν(ότ)ατον τῶν 32
ἐν τῶ(ι) λόγωι λεγομέ|νων ὑπὸ σοῦ, ὃ σὺ ὤ(ι)ου λαν-
XLII θάνειν ὧν ἕ|νεκα λέγεις, οὐ λανθάνων, ὁπότε παρα-
φθέγγοιο ἐν τῶ(ι) λόγω(ι) | πολλάκις, ὡς πλούσιός
ἐστιν Εὐξένιππος, | καὶ πάλιν διαλιπών, | ὡς οὐκ ἐκ δι-
καίου πολλὴν οὐσίαν συνείλε|κται· ἃ εἰς μὲν τὸν ἀγῶνα
τοῦτον οὐδὲν | δήπου ἐστίν, εἴτε | πολλὰ οὗτος κέκτη|ται
εἴτε ὀλίγα, τοῦ δὲ | λέγοντος κακοηθία ‖ καὶ ὑπόληψις
εἰς τοὺς | δικαστὰς οὐ δικαία, | ὡς ἄλλοθί που οὗτοι |
τὴν γνώμην ἂν | σχοίησαν, ἢ ἐπ' αὐτοῦ ‖ τοῦ πράγματος
καὶ πότε[ρον] ἀδικεῖ ὑμᾶς ὁ κριν[όμ]ενος ἢ οὔ.

Κα|κ[ῶς] μοι δοκεῖς εἰ|δ[έν]αι ὦ Πολύευκτε ‖ κ[αὶ 33
XLIII σὺ] καὶ οἱ ταὐτὰ γι|γνώσκο]ντες, ὅτι οὔ|τε δῆμός ἐ]στιν
οὐδ[ὲ εἷς] ἐν τῆι οἰκου|μένη(ι) οὔτε μόναρχος οὔτε
ἔθνος | μεγαλοψυχότερον | τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων,

---

hunc fere modum: οἵας οἱ συκοφάνται εἰώθασι κατὰ τῶν φευγόντων λέγειν. — 13 versui interpunctionis nota subscripta, sed deinde uncis inclusa est. Idem accidit 38, 10. — 26 οσωιου A a pr. m. habuit; sed alterum ο in υ correctum est.

Col. XLII. 7 pro εκ antea εδ scriptum fuit. — 8 συνιλεκται A pr. — σχοίησαν] cf. H. de gr. Hyp. 106. — 14 κακοηθία cf. Kühner Gr. I, 2³, 276. — 20 Verba καὶ — οὔ cum antecedentibus cohaerere primi intellexerunt Cb. K. — 23 κακῶς ἐμοὶ Cb. Cp.; κακῶς δ' ἐμοὶ K. C. (κ. δέ μοι S.), quod spatium excedere videtur. — 25 sq. καὶ σὺ καὶ οἱ ταὐτὰ γινώσκοντες πάντες MO., cf. nunc or. V c. 7, 16. Cb.¹: σύ τε καὶ οἱ ταὐτὰ γιγν. σοι; S. ὅς γε δίκαιος ταῦτα γι[νώσκειν. Sed de ΝΤΕϹ v. 26 minime dubitandum. L.: [ὥσπερ] καὶ οἱ ταὐτὰ ἤ[δη σοι γνόν]τες; sed ΓΙ esse videmus, non Η. — 26 sqq. K.: ὅτι οὐδεμία πόλις ἐστὶν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκ.; JBL. L. (nunc etiam S. Cb.): ὅτι οὔτε πόλις ἐστὶν οὐδεμία ἐν —. Sed v. 28 littera quae fuit ante Ε non Α sed Ϲ fuisse videtur; quare οὔτε δῆμός ἐστιν οὐδὲ εἷς (ita, nisi quod οὐδείς, pridem Cb. Cp.; cf. col. 36, 24) praeferendum duxi.

Col. XLIII. 2 ουτεθεωνος A pr.; ουτεεθνος A corr. —

— τοὺc δὲ cυκο|φαντουμένουc τῶν | πολιτῶν ὑπό τι-
νων | ἢ καθ' ἕνα ἢ ἅθρουc | οὐ προΐεται ἀλλὰ βοη|θεῖ.
34 —καὶ πρῶτον μὲν | Τ(ε)ίcιδοc τοῦ Ἀγρυλῆ|θεν ἀπογρά-
ψαντοc | τὴν Εὐθυκράτουc οὐ|cίαν ὡc δημοcίαν ‖ οὖcαν,
ἢ πλεόνων | ἢ ἑξήκοντα ταλάν|των ἦν, καὶ μετ' ἐ|κεί-
νην πάλιν ὑπι cχνουμένου τὴν ‖ Φιλίππ[ου] καὶ Ναυcι- |
κλέουc ἀ[πο]|γράψειν, | καὶ λέγο[ντ]οc ὡc ἐξ ἀ|ναπο-
γρ[άφ]ων μετάλλ ων π[επλ]ουτήκαcι, ‖ τοcο[ῦτον οὖ]τοι
ἀπέ λιπον [τοῦ πρ]οcέcθαι | τινὰ τ[οιοῦτο]ν λόγον | ἢ XLIV
τῶν ἀλλοτρίων | ἐπιθυμεῖν, ὥcτε τὸν | ἐγχειρήcαντα cυ-
κο φαντεῖν αὐτοὺc εὐθὺc ‖ ἠτίμωcαν, τὸ πέμπτον | μέροc
35 τῶν ψήφων | οὐ μεταδόντεc. — τοῦτο | δ', εἰ βούλει,
τὸ πρώην | ὑπὸ τῶν δικαcτῶν ‖ πραχθὲν τοῦ ἐξελ|θόν-
τοc μηνὸc πῶc | οὐ μεγάλου ἐπαίνου | ἄξιόν ἐcτι; —
φήναντοc γὰρ Λυcάνδρου τὸ ‖ Ἐπικράτουc μέταλ λον
ποῦ Παλληνέωc | (ὡc) ἐντὸc τῶν μ[έτ]ρων | τετμημένον,
ὃ ἠρ|γάζετο μὲν ἤ[δ]η τρία ‖ ἔτη, μετεῖχον δ' αὐ τοῦ οἱ
πλουc[ιώ]τατοι | cχεδόν τι τῶ[ν] ἐν τῆι | πόλει, — ὁ
δὲ Λ[ύcα]νδροc | ὑπιcχνεῖτ[ο τρι]ακόcια ‖ τάλαντα εἰc-
[πράξει]ν | τῆι πόλει· τ[οcαῦτα γ]ὰρ | εἰληφέναι α[ὐτοὺc
36 ἐ]κ | τοῦ μετάλλου· — ἀλλ' ὅ|μωc οἱ δικαcταὶ οὐ | πρὸc XLV
τὰc τοῦ κατηγό|ρου ὑποcχέcειc ἀπο βλέποντεc, ἀλλὰ
πρὸc | τὸ δίκαιον, ἔγνωcαν | ἴδιον εἶναι τὸ μέταλ|λον,
καὶ τῆι αὐτῆ(ι) ψή φω(ι) τάc τε οὐcίαc αὐτῶν ‖ ἐν ἀcφα-

---

15 πλεῖν ἢ West. — 19 υπιcχο primum scriptum esse videtur; sed libr. statim O in N mutavit. — 25 τοcοῦτον C. Cb., τοcοῦτο Bb. — 26 τοῦ προcέcθαι Sp. JBL. L. C.; προcέcθαι contra spatium Sw. Cp.; αὐτοῦ προcέcθαι S., tamquam exigente spatio, quod secus est. Ceterum A pr. . . οεcθαι; Cb. προcίεcθαι, Patakis προcήcεcθαι emendari volunt. — 27 τοιοῦτον (Bb. Sw. al.) melius spatium explet quam τούτων (Sp. JBL).

Col. XLIV. 3 ενχειρ A. Sw. — 5 ητιωcαν A pr. — 8 προιην A pr., πρωην corr. — 17 ὡc addidi cum Cb. coll. col. 43, 14. — ἐκτὸc Cb. et hic et ap. Dem. 37, 36. — 18 εἰργάζετο Cb. JBL. Cp. Cf. Meisterhans Gr. d. att. Inschr. 135^2 sq. — 20 ετηι A. — 24 υπειcχνειτο A. — 25 εἰcπράξειν Sw. — 26 rest. Bb. — 27 αὐτοὺc Cb. Sw.[1] L. C.; Bb. αὐτὸν.

Col. XLV. 5 αλα A pr. — 9 αυτω̅ A. — 10 ἐν ἀcφαλεῖ Cb.

λεία(ι) κατέcτη cαν, καὶ τὴν ὑπόλοι|πον ἐργαcίαν τοῦ με|τάλλου ἐβεβαίωcαν. | τοιγαροῦν αἱ καινοτομίαι πρότερον ἐκλε|λ(ε)ιμμέναι διὰ τὸν φό|βον νῦν ἐνεργοί, | καὶ τῆc πόλεωc αἱ | πρόcοδοι αἱ ἐκεῖθεν || πάλιν αὔξονται, ἃc ἐ|λυμήναντό τινε[c | τῶν ῥητόρων ἐξ[απ]ατήcαντεc τὸν δῆ|μον καὶ δαcμολ[ογή cαντεc τοὺc ἐκ[εῖθεν. — |
ἔcτι γὰρ ὦ ἄνδρ[εc δι|καcταὶ οὐχ οὗτοc [χρη|cτὸc πολί- 37
XLVI τηc, ὅ[cτιc | μικρὰ δοὺc πλείω | βλάπτει τὰ κοινά, οὐδ' |
ὅcτιc εἰc τὸ παραχρῆ|μα ἐξ ἀδίκου πορίcαc || κατέλυcε τῆc πόλε|ωc τὴν ἐκ δικαίου πρόcοδον, ἀλλ' ὅτωι μέλει | καὶ τῶν εἰc τὸν ἔπει|τα χρόνον ὠφελίμων || τῆι πόλει καὶ τῆc ὁμονοίαc τῶν πολιτῶν | καὶ τῆc δόξηc τῆc | ὑμετέραc· ὧν ἔνιοι | οὐ φροντίζουcιν, ἀλλὰ τῶν ἐργαζομένων | ἀφαιρούμενοι πόρουc | φαcὶ τούτουc πορίζειν, | ἀπορίαν ἐν τῆ(ι) πόλει | παραcκευάζοντεc· — || ὅταν γὰρ *ἦι φοβερὸν | τὸ κτᾶcθαι καὶ φείδε cθαι, τίc βουλήcεται | κινδυνεύειν; —

Τού τουc μὲν οὖν ἴcωc || οὐ ῥάιδιόν ἐcτι κωλῦ cαι 38
XLVII ταῦτα πράττειν, (—) ὑμεῖc δὲ ὦ ἄνδρεc δικα|cταί,
ὥcπερ καὶ ἄλλουc | πολλοὺc cεcώκατε | τῶν πολιτῶν ἀδίκωc | εἰc ἀγῶναc καταcτάν ταc, οὕτω καὶ Εὐξενίππωι βοηθήcατε —, | καὶ μὴ περιίδητε αὐτὸν | ἐπὶ πράγματι

— 14 καινοτομίαι (αἱ) πρότ. ἐκλ. Cb., probantibus Sw.[1] JBL. Cp. West. — 17 ἐνεργοί (Sw.[1] al.) et spatio satisfacit et sensui, neque post οι in papyro quidquam praeter signum 7 exstitit. Bb. ἐνεργοῦνται, quod spatium excedit; Cb. ἐνεργοί εἰcι siglo scriptum fuisse dicit. — 25 ἐκεῖθεν JBL. Cp. L. S., cf. [Dem.] 58, 62 τοὺc ἐκεῖθεν γραφόμενοι; ἐκεῖ K., ἐκτημένουc Sw. in schol., quorum neutrum cum spatio convenit. ἐκτενεῖc ci. C.; ἐκλύτουc L.[1]; ἔχ[ονταc non recte Sw. Cb.; ἐκ[δόνταc Cb.[1] coll. Xenoph. de Vect. IV, 15 sq. — 27 χρη]cτὸc Meuss (Dem. Lept. 7); ἄρι]cτοc antea omnes (ed. 2).

Col. XLVI. 1 πλειωι A. — 9 ωφελιμω̄ A. — 15 εργαζομενω̄ A. — 18 τῇ πόλει remoto ἐν Bakius ap. Cb., quod probat K. — 20 ηv A; corr. Bb. — v. 27 paragraphum habet, quam debebat v. 26.

Col. XLVII. 4 καθεcτανταc A pr. — 7 Frohb. ἀπολλύμενον vel διαφθαρέντα excidisse putat; S. v. 14. 17 εἰcηγγελμένον et ἀπολελυμένον scribendum esse ci.; sed comparat Cb. Dem. c.

οὐδε|νὸϲ ἀξίωι καὶ εἰϲαγ|γελίαι τοιαύτηι, ἧι οὐ μό|νον οὐκ ἔνοχόϲ ἐ|ϲτιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πα|ρὰ τοὺϲ νόμουϲ ἐϲτὶν | εἰϲηγγελμένη καὶ ‖ πρὸϲ τούτοιϲ ὑπ᾽ αὐτοῦ | τοῦ
39 κατηγόρου τρόπον | τινὰ ἀπολελυμένη. — | εἰϲήγγελκε γὰρ αὐτὸν | Πολύευκτοϲ λέγειν ‖ μὴ τὰ ἄριϲτα τῶι δή|μωι τῶι Ἀθηναίων | χρήματα λαμβάνον|τα καὶ δωρεὰϲ παρὰ | τῶν τἀναντία πραγ|τόντων τῶ(ι) δήμωι | τῶ(ι) Ἀθηναίων. εἰ μὲν | οὖν ἔξωθεν τῆϲ | πόλεώϲ τιναϲ ἠ(ι)- XLVIII τι|ᾶτο εἶναι, παρ᾽ ὧν τὰ | δῶρα εἰληφότα Εὐξέ|νιππον ϲυναγωνί|ζεϲθαι αὐτοῖϲ, ἦν ἂν αὐ|τῶι εἰπεῖν ὅτι, ἐπειδὴ ἐκείνουϲ οὐκ ἔϲτι | τιμωρήϲαϲθαι, δεῖ | τοὺϲ ἐνθάδε *αὐτοῖϲ ‖ ὑπηρετοῦνταϲ δίκην | δοῦναι. — νῦν δὲ Ἀθη|ναίουϲ φηϲὶν εἶναι, | παρ᾽ ὧν τὰϲ δωρεὰϲ | εἰληφέναι αὐτόν. — ‖ εἶτα ϲὺ ἔχων ἐν τῆι | πόλει τοὺϲ ὑπεναν|τία πράττονταϲ τῶι | δήμω(ι), οὐ τιμωρῆ(ι), | ἀλλ᾽ Εὐξενίππω(ι) πρά|γματα παρέχειϲ; —

40 Βρα|χὺ δ᾽ ἔτι εἰπὼν περὶ | τῆϲ ψήφου ἧϲ ὑμεῖϲ | μέλλετε φέρειν | καταβήϲομαι. — ὅταν ‖ γὰρ μέλλητε ὦ ἄν|δρεϲ δικαϲταὶ διαψη|φίζεϲθαι, κελεύετε XLIX | ὑμῖν τὸν γραμματέα | ὑπαναγνῶναι τήν | τε εἰϲαγγελίαν καὶ τὸν | νόμον τὸν εἰϲαγγελ|τικὸν καὶ τὸν ὅρκον | τὸν ἡλιαϲτικόν· καὶ τοὺϲ μὲν λόγουϲ ἁπάν|των ἡμῶν ἀφέλε|τε, — ἐκ δὲ τῆϲ εἰϲαγγε‖λίαϲ καὶ τῶν νόμων | ϲκεψάμενοι ὅ τι ἂν | ὑμῖν δοκῆ(ι) δίκαιον | καὶ εὔορκον εἶναι, | τοῦτο ψηφίϲαϲθε. ‖ —

41 Ἐγὼ μὲν οὖν ϲοὶ Εὐ|ξένιππε βεβοήθη|κα ὅϲα εἶχον.

Apatur. 12; Arist. Ach. 55; Fu. Isocr. 14, 55, 6, 70; ipse Fro. Dem. 28, 20. 19, 229 affert. — 10 ειϲαγγελια A pr., ειϲαγγελιαι corr. — τοιαυτηιου A pr.; corr. HI supra versum cum spiritus signo addidit. — 20 sq. τωιδηι|μωι A.

Col. XLVIII. 5 ηεν αυ|τωι A pr. — 9 αυτουϲ A; αὐτοῖϲ Bb Sw. (qui tamen dubitat an αὐτοῦ verius sit) Cb. L.; C. codicis lectionem defendit. — 18 τειμωρη A; τιμωρεῖ Cb. — 21 βραχὺ δέ τι Bb. JBL.; βρ. δ᾽ ἔτι Cb. Sw.[1] L. C. Cp., cf. nunc or. IV, 2, 20.

Col. XLIX. 14 τουτοτοψηφιϲαϲθαι A pr. — 15 post ϲοι exciderit ω vel ωι (ῶ) propter summam similitudinem. —

λοιπὸν | δ᾽ ἐcτὶ δεῖcθαι τῶν | δικαcτῶν καὶ τοὺc ‖ φίλουc παρακαλεῖν | καὶ τὰ παιδία ἀναβιβάζεcθαι. |

Ὑπὲρ Εὐξενίππου | εἰcαγγελίαc ‖ ἀπολογία πρὸc | Πολύευκτον. |

---

18 δειcθαι exstare in A etiam Bb. ap. Sw.[1] testatur. — 21 τα-παιδια A corr.; a pr. m. δικαια fuit. — 22 principium versus ultimi eodem modo exornatum est quo Lycophroneae finis.

VOLVMEN B.

IV.

[ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ.]

a | . . . . ἐν] ἐλευθέρα(ι) πό-
α λει τ]οῖϲ τυράννοιϲ [ἀ-
εὶ πά]ντα πραττον[τ.
. . . . ν εἰϲ δουλεία[ν
* * *
[δη-
β μοκρ[ατία. — ἀφεὶϲ δὲ τὰ πολ-
λὰ περ[ὶ ὧν καὶ ϲυνηγό-
ρει Φιλί[ππωι καὶ ἐϲτρα-
τεύϲατ[ο μετ᾽ ἐκείνου ἐπὶ
τὴν χ[ώραν, ὅπερ μέγιϲτον,
τοῦτο δ[ηλώϲω. — . . . . . Φι-
λιππο . . . . . . [ἐϲτρατεύ-
ϲατο ἐφ᾽ [ἡμᾶϲ καὶ τοὺϲ ϲυμ-
μάχουϲ . . . . [ἀκρι-
βῶϲ γε α . . . .
* * *

Respicit hanc orat. Athenae. XII, 552 D: λεπτὸϲ δ᾽ ἦν καὶ Φιλιππίδηϲ, καθ᾽ οὗ λόγοϲ ἐϲτὶν Ὑπερείδῃ τῷ ῥήτορι, λέγων αὐτὸν ἕνα τῶν πολιτευομένων εἶναι. ἦν δ᾽ εὐτελὴϲ τὸ ϲῶμα διὰ λεπτότητα, ὡϲ ὁ Ὑπ. ἔφη. Addit Ath. comicorum locos, quibus λεπτότηϲ Philippidis irridetur, v. etiam VI, 230 C. 238 C. XI, 503 A. Cf. Aelian. V. H. X, 6.

Primorum frg. quae fuerit inter se successio plane incertum est.

a = Kn.[3] 1. Margo est a parte super. tantum. — 4 δουλεια nunc recte sine dubio Kn. legit. — β. Exstat margo a parte sinistra. Cuius col. sit incertum est (ad d refert Kn.[3]). Agi putes de Alcimacho vel Antipatro, quibus erant honores Athenis tributi, v. frg. 77, si quidem omnino non prorsus falsa supplevi. — 1 μοκα Kn.[3]; sed concedit idem etiam ρ esse posse. Est in Λ[1] ductus transversus a M ad P pertinens, ut deleta quaedam esse suspiceris. — 7 vel ο vel ω. — 10 post γε est interstitium parvum.

b | cυμβαίνει μ. . . .ρου
α . . . . .λαμ
. . . . .ομ
. . . . .οcε
. . . . .και
. . . . .ιc
* * *
[καὶ τῆι πόλει
β κ]αὶ τοῖc Ἕλλη[cιν αἴτιοc ἐ-
γένετο. — τὸ π[αλαιὸν καὶ
παρ' ἡμῖν κα[ὶ παρὰ τοῖc
ἄλλοιc πᾶcιν [Κόνων? μεγίc-
των δωρεῶ[ν ἔτυχεν. . . .
δ]ικαίωc. — . . . .
γ]ὰρ. . .ὑπο. . . . .
* * *

| . . . . .μιᾶ(ι) πόλει c
α . . . . .τιν
. . . . .κηι
. . . . .θυ
. . . . .ωι
. . . . .νει
. . . . .ν
. . .ἔ]δει χάρι[ν ἡμᾶ]c ἀ-
ποδ]ιδόναι Ἀλεξ[άνδ]ρωι
διὰ τοὺ]c τελευτή[cαντ]αc
ἡμῶν.] — ἐγὼ δὲ. . . . .ν
* * *
β . . . . .ναι χά[ρ]ιν
. . . . .ιcπ.ρα
. . . . .χ]άριταc
. . . . .ειλήφοι

---

b, α = Kn.^{3} 4. Sunt duo frg. a Kn. composita, ratione non plane certa; margo exstat a parte super. in utroque, in altero (cυμβαινειμ) etiam a sinistra; alterum extremos versus habuisse potest. — β. Est margo a sinistra parte. Hoc frg. ego cum α coniungere volui, ut esset extremus v. 1 in α, 4, tum 2 in 5, 3 in 6; sed negat Kn. fibras satis congruere, negatque agnosci posse in α, 3 pro ομ id quod postulandum erat, ολι vel ολε[ι. Concedit tamen eiusdem col. et α et β esse videri. — 2 τογ Kn.^{3}, sed nihil dispicitur nisi principium litt. vel γ vel π. — 3 ημειν A^1. — 4 Κόνων] cf. Dem. 20, 67 sqq. — 7 αρουυπε ipse legeram.

c. Fuit haec col. proxima ante d, v. infra. Clausulae v. 1—11 (cum margine etiam a parte super.) sunt in frg. 8 Kn.^{3}; adiunxi aliud, ab omnibus partibus mutilum (5 Kn.^{3}), quod cum illo in sententiae communionem facile coire videtur, habetque (ut testatur Kn.) etiam fibras similiter decurrentes (8—11 med.). — 1 μια [π]όλει Kn.^{3} — 2 μιν Kn.^{3} — 8 sqq. agi videtur de honoribus Alexandri, qui inter alia civitate Attica erat tum donatus (Schaefer Dem. III^2 p. 32). — β cuius col. fuerit incertum est. Coniunxi (probante Kn.) duo frg., quorum alterum habet extremos v. 1—10 (A, = 9 Kn.^{3}), alterum medios 1—5 (B). Cum B Kn.^{3} incertiore ratione, ut ipse fatetur, composuit propter fibras similes alia duo, alterum longissimum (C), alterum exiguum (D), fecitque ex CDB unum Kn.^{2}, undique mutilum, in duas partes inconexas diremptum

........πο]λιτ(ε)ίαν
.................ν
................ωι
................ε
................ην
.................ν

* * *

d ἐκεῖνοϲ. — ἔπ[ε]ιϑ᾽ [οὗτοι ἐπεμβα[ί]νουϲιν τ[ῶι δήμωι ἐν ταῖϲ ἀτυχ[ίαιϲ. ἧιπερ καὶ πολὺ μᾶ[λλον ἄξιοί εἰϲιν [μ]ιϲεῖϲθ[αι. ὥϲπερ γὰρ τ[ὰ] ϲώματ[α μεγίϲτης ἐπ[ιμ]ελείαϲ ἐ[ν ταῖϲ ἀρρωϲτ[ί]αιϲ [δ]εῖται, οὕτωϲ καὶ [αἱ] π[ό]λειϲ πλείϲτηϲ θερ[απ]εί[α]ϲ ἐν ταῖϲ ἀτυχίαιϲ δ[έο]ντ[αι]. — μόνοιϲ δ]ὲ τούτο[ιϲ]........ο
... .ν
.................ω
.................7
.................ν

(desunt v. X?) |

β..ην ἕκα[ϲ]τοϲ αὐτῶν, e ὁ μ[ὲ]ν ἐν Θή[β]αιϲ, ὁ δ᾽ ἐν Τα[ν]άγραι, ὁ δ᾽ ἐν τῆι ἐλευθέ[ραι βεβαιό]τατα τῶν Ἑλληνίδων πράτ]των. [—]η ....κρατηϲαν ....ον τὴν ....τεϲ. [—] καὶ

(C et DB), inter quas quantum interciderit non constet. V. 1 — η — (frg. C) | 2 — γα — | 3 — το — | 4 — ϲμοικατ — | 5 — ντων ψηφ — (velut τούτω]ν τῶν ψηφ[ιϲμάτων) | 6 — κειvοκ — | 7 — παντα (C) — ρον (D) — | 8 — ν (spat. vac.) ϲὺ δὲ (C) — ἡμᾶϲ α (D) — | 9 — δικαϲτ — ἀπαιτ — | 10 — ουϲηλω (legeram λ ego, μ Kn., sed rectius esse illud concedit) — παντο[ϲ] — | 11 — δικα — ηναι — | . Deinde v. 12 Kn. = nostro β, 1: — αλλο — ναιχ —, et sic deinceps: 13 = 2 in C ϲωτ (sive κωτ, χωτ), 14 = 3 τιϲοι (ικοι legeram) —, 15 = 4 — ταϲτο —, 16 = 5 — νιαϲϲ (νιαϲε) —, 17 = 6 — το]ῦ δήμο[υ. 18 = 7 — ουκ —. Possis v. 3 sq. supplere: τὰϲ χ]άριταϲ | καὶ] τὰϲ τε[ιμὰϲ ἀπ]ειλήφοι. Cet. v. 4 ειμ Kn.[3]; 5 λειτιαν A[1].

d. Col. d (Kn.[3] 10) statim post c, α insecutam esse cum propter fibras chartae Kn.[3] confidenter affirmat, tum propter τ litt., a qua incipit d, 11, exstantem in eodem frg., quod habet extremos versus frg. c. Composui haec e VII fragmentulis, ratione certa et a Kn. plane confirmata. — 5 μ]ειϲειϲ[θαι A[1]. Cf. autem frg. 135. — 6 sq. πλείϲτηϲ Kn.[3] — 11 τούτ[οιϲ Kn. (μόνοϲ v. 10 ipse legeram).

e (15, a Kn.[3]). Non est plane certum, hanc col. proximam post d fuisse, sed tamen verisimile id putat Kn. Coniunctio fragmentorum, e quibus col. e composui, certa ratione facta est. — 3 Ἐλευθερίδι Kn.[3]; sunt incertiora supplementa, sed agi de φιλιππίζουϲι manifestum est. — 5 ante η, it. 8 ante και

. . . . αιωντα
. . . . ει του
. . . . χοντεϲ
. . . . ωκεν
. . . . νοϲ
. . . . να
. . . . σεξ
. . . . ουϲε
. . . . αυ
. . . . κω
. . . . ειρι
. . . . οϲ
. . . . τον
(desunt v. II)
. . . . κτητ . . υϲ
. . . . νειν . . . ϲ
. . . . ουτ . . ἀ- |
f παλλα[γέ]ντα; — ἢ οὐκ εὔ-
χεϲ-
θαι κα[ὶ τ]ἄλλα πάντα τὰ
ἐν τῆι [Ἑλ]λάδι ἀνατραπῆ-
ναι, οἵ γ' ἀπὸ τιῶν ἀναι-
ρουμένων πό[λ]εων ἀπαρ-
χὰ[ϲ λαμβά]νουϲιν; καὶ ὑ-
μ[ᾶϲ δὲ ἀ]εὶ βούλ[ε]ϲθαι ἐν
φ[όβωι καὶ] κινδύνοιϲ ε[ἶ-
ν[αι] . . . . αναβ . . .
μ . . . . ϲυν . . . . .
τα . . . . γακ . . . . .
αι . . . . ολει . . . . .
μ . . . . ναιϲ . . . . .
κα . . . .
ον . . . .
βη . . . ωνηθη ὑπ . . . . .
τ . . . . . πε . ειχλ . . . . .
αζο . . . . α . . . .
ϲωδ . . . . . ν ποτερ . . . .
μεισ . . . .
οιεισ . . . .
ἡγων . . . .

---

spat. vac. — 12 ωχεν Kn.[3] — 14 να Kn.[3], 15 id. ϲ εξ (ego ια et ϲευ). — 19 ὑποχ[είρι|ον? — 20 ε Kn.[3] — 24 sqq. adiunxit Kn.[3] fragm. parvulum, quod extremae alicuius col. est, ob fibras similiter decurrentes; neque tamen quantum inter hoc et versuum clausulas interciderit definiri potest.

f (Kn.[3] 15, b). Certus est conexus et inter e et f et (ut affirmat Kn.[3]) inter f et col. I; indubia etiam coniunctio fragmentorum ex quibus f effeci. — 1 agitur de eisdem hominibus, et praecessit ante ἢ alia interrogatio. — 4 οἵ γ' Kn. nunc, sine dubio recte (legeramus ὥ[ϲτ']). — 6 ante καὶ spat. vac.: λαμβά]νουϲιν Kn.[3] — 9 sqq. utrumque frg., et id quod initia versuum habet et id quod medios, lectu difficillimum. 9 ανηβ ego legeram, αναδ Kn.[3]; sed concedit Kn. β potius quam δ esse. — 12 init. μ Kn.[3], sed αι probabilius esse nunc concedit. — 13 pro ναιϲ Kn.[3] μ. — 16 init. β Kn.[3] (θ legeram); med. id. μιν ηδη ρι. — 17 an ὡϲπερεὶ χλευάζουϲιν (vel -ζωϲιν, nam 18 init. αζω Kn.[3])? Nempe inter τ et πε quot litt. fuerint, exacte definiri nequit, neque magis quot post χλ. — 19 init. ϲουδ Kn.[3]; pro ν ποτερ (Kn.[3]) ego ηπερ legeram. — 20 μεν legeram, 23 μιαπο (μιαυτ Kn. nunc quoque), 26 νωντ Kn.[3]

μιαυπ. . . . . οι αυτω. . . . .
ώς πα. . . . . νων π. . . . . |
1 κατηγορίας ποιοῦνται. — | καὶ φανερὸν ποιοῦσιν, — Col. I
ὅτι οὐδὲ τότε φίλοι ὄν τες Λακεδαιμονίων ὑπὲρ ἐκείνων
ἔλεγον, | ἀλλὰ τὴν πόλιν μισοῦν|τες καὶ τοὺς ἰσχύοντας
ἀ[εὶ] καθ᾽ ὑμῶν θεραπεύ|οντες. — ἐπεὶ δὲ νῦν ἡ ἐ]κεί-
νων δύναμις ε[ἰ]ς | μικρὸν μετέστη, το[ῦτο]ν | κο]λακεύειν
2 προείλον|το. κ]αὶ Δημοκράτη[ς ἐν | αὐ]τοῖς ὁ Ἀφιδναῖος
[ἐστί, ‖ συγ]καθήμενος κα[ὶ χο]ρὸ]ν ἱστὰς γελωτοπ[οιῶν
ἐ]πὶ τοῖς τῆς πόλεω[ς ἀτυχήμασιν, καὶ λοι[δορεῖ]θ᾽ ὑμῖν
μεθ᾽ ἡμέρ[αν ἐν ‖ τῆι ἀγορᾶι, εἰς ἑσπέρα[ν δὲ | δε]ιπν[ή]-
σων ὡς ὑμ[ᾶς | ἔρ]χετ[α]ι. καίτοι ὦ Δημ[όκρα]τες μό-

Exstant praeterea complura harum col. fragm., quae nondum suo loco reddere potuimus. Ad initium alicuius col. pertinet hoc (1, = Kn.[3] 3): | — ταπρ — | — περαυ — | — . . . συ — | . E media aliqua col. haec esse videntur: 2 (= 7 Kn.[3]) — εριας ει — | — νουτο — (τουτο Kn.) — | . Col. b fuisse ci. Kn.[3] — 3 (= 12 Kn.[3]): — ου — | — ριν — | — που (του Kn.) — — ον — | . — 4 (= 13 Kn.[3]): — ιοιcι — | — ουδι — | — . . ο — | — . . θρ — | . — 5 (= 14 Kn.[3]): — ωο — | — υναι — | — ομη — | — οντ — | — ειν — | .

Col. I continuo excipiebat columnam f, v. supr. — supplementa in hac parte or. omnia sunt editoris principis, nisi contrarium adnotavi. — 7 sq. ἀ[εὶ] Kn.[2] (ἅμα Kn.[1]). — 8 εθεραπ. pr. A[1], sed prius ε puncto supra posito deletum. — 11 μετεστηι A[1]. — τοῦτον post me etiam Kn.[3], quamquam est spatium paullo angustius. — 12 sq. προεῖν[το. καὶ | δὴ καὶ Kn.[1] (sed Kn.[3] ut ego). — 13 sq. [τοὐ]τοις ὁ Ἀ. . . . Kn.[1], [νῦν | αὐ]τοῖς ὁ Ἀ. [ἀεὶ (ἀεὶ H.) | Kn.[3]; W. 14 sq. [συμπαρα]καθήμενος. — 15 καθημενοcηα . . non recte legerat Kn[1]. — inde a 16 accessit fragmentulum quod ipse primus adiunxi, litteras quasdam continens ex priore versuum parte (ut v. 16 N). — non fuit ante νιcτας neque α (κα[ὶ cυναι]νιcτὰc Kn.[3]) neque ε; ο fuisse potest; inde dubitanter supplevi. — γελωταοπ A[1]; γελωτοποιεῖν Kn.[1], -ποιεῖ Kn. — 18 λό[γους Kn.[3] (λοιδορεῖ W.). Testatur nunc Kn.[3] initium δ litt. fort. agnosci posse. — 19 in frg. recens adiuncto sunt litt Λ(?)ΘΗΜ; super η sec. m. υ scripsit. Pro Λ etiam facilius N, eademque atque hoc facilitate ΕΙ agnosci testatur Kn. — 21 cων A[1], non πων ut Kn.[1] In frg. parvo nunc Kn. agnovit ιπν, unde δε]ιπν[ή]cων idem, referens ad cίτηcιν ἐν πρυτανείῳ Harmodio posterisque tributam, cf. col. 2, 4 sqq. — 22 in frg. parvo χετ.ι iam Kn.[3], itaque idem ὡς ὑμ[ᾶς

νωι cοὶ οὐκ [ἔνι | λέγ]ειν περὶ τοῦ δήμου ‖ φα]ῦλον
II οὐδέν. διὰ τί; [ὅτι πρ]ῶτον μὲν οὐ παρ᾽ ἑ|τέρου c᾽ ἔδει
μαθεῖν, ὅτι ὁ | δῆμος χάριτας ἀποδίδωσιν τοῖς εὐεργέταις,
ἀλλὰ παρὰ σαυτοῦ· α[ὐ]τὸς ‖ γὰρ ὑπὲρ ὧν ἕτερο[ι] εὐ-
εργέτησαν νῦν τὰς [τ]ι|μὰς κομίζει. — ἔπε[ι]θ᾽ ὅτι ἐν 3
νόμωι γράψας [ὁ] δῆ|μος ἀπεῖπεν, μήτε [λέ|γειν ἐξεῖναι
[μηδενὶ] κα|κῶς Ἁρμόδι[ο]ν καὶ Ἀρ[ιс|τογείτονα, μήτ᾽
ᾆςα[ι ἐ|πὶ τὰ κακίονα. — ἦ(ι) κ[αὶ | δεινόν ἐστιν, ὅ[τ]ι
το[ὺς ‖ μὲν σοὺς προγόνους | ὁ] δῆμος οὐδὲ μεθυσθέν|τ]ι
ᾤ(ι)ετο δεῖν ἐξεῖναι κα|κ]ῶς εἰπεῖν, σὺ δὲ νήφω[ν | τ]ὸν
δῆμον κακ[ῶς] λέγεις. ‖

Βρ]αχέα δ᾽ ἔτι πρὸς [ὑ]μᾶς εἰ|π]ὼν ὦ ἄνδρες δικ[α]- 4
σταὶ | καὶ] ἀναλογισάμενος κα|ταβ]ήσομαι. — γραφὴ πα-
ρα]νόμων ἐστίν, ὑπὲρ ‖ ἧς τ]ὴν ψῆφον μέλλετε | φέρ]ειν,
III τὸ δὲ ψήφισμα | τὸ κρινόμενον ἔπαινος | προέδρων. ὅτι
δὲ προσήκει τοὺς προέδρους | κατὰ τοὺς νόμους προε-
δρεύειν, οὗτοι δὲ παρὰ τοὺς νό|μους προηδρεύκασιν,
αὐτῶν τῶν νόμων ἠκούετε ἀναγιγνωσκο|μένων. — τὸ 5
λοιπὸν ἤδη ἐστὶν παρ᾽ ὑμῖν· δεί|ξετε γὰρ πότερα τοὺς |
παράνομα γράφοντας | τ[ιμ]ωρήσεσθε, ἢ τὰς τοῖς | εὐε[ρ-
γέ]ταις ἀποδεδειγμέ|νας [τι]μάς, ταύτας δώσε|τε [το]ῖς
ἐναντία τοῖς νό|μοι[ς πρ]οεδρεύουσιν, καὶ | ταῦτα ὀμω-
μοκότες κα|τὰ τοὺς νόμους ψηφιεῖσ|θ]αι. ἀλλὰ μὴν οὐδ᾽
ἐξα|πατηθ[ῆ]ναι ὑμῖν ἔνεσ|τ[ι]ν ὑπὸ τοῦ λόγου αὐ|τῶν,

ἔρχ]εται. — inde a 22 accessit alterum frg. etiam magis exiguum, quod et ipsum primus adiunxi. Habet in v. 22 litt. *αι*, 23 σμο, 24 *νπερ*, 25 ονο, 26 ωτο*ν*. — 23 sq. ἔνι λέγειν ego (Kn.[3]); possis etiam ἦν et εἰπεῖν. — 25 φαῦλον Kn.[3] (κακὸν antea ego).

Col. II. 1 an σε δεῖ? — 6 τειμας A[1]. — 7 κομίζει[ς] Kn.[1] (at Kn.[3] ut ego). — 12 sq. suppl. Jebb Sandys (Kn.[1]). — 13 κακειονα A[1]. — ἦ Kn., ἡ H. (ηι mecum W.). — 14 [ε]ἰ pro ὅτι Kn. — 19 λεγις A[1]. — 20 sq. cf. or. III, § 40. — 26 φέρ]ειν ego ex or. III l. c. (Kn.[3]): οἴσ]ειν Kn.[1]

Col. III. 1 κρεινομ. A[1]. — 5 οὗτοι δὲ supra v. addita. — 8 αναγειν. A[1]; em. H. — 10 υμειν A[1]. — 13 τε[ιμ]ωρ. A[1]. — 15 [τει]μας fuerit. — σωσετε pr. — 20 ἀλλὰ μὴν] cf. or. VI, 7, 18. 12, 6 (H.). — 21 υμειν A[1]. — 22 λόγου] τοτου pr.

ἂν φῶσιν ἀναγκαῖα εἶνα[ι τ]ῶι δήμωι τὰ περὶ [τ]ῶν
ἐπα[ίν]ων ψηφίζεσθα[ι]· — το[ὺς γ]ὰρ προέδρους | οὐκ IV
6 ἔνεστιν εἰπεῖν | ὡς ἀνάγκη τις ἦν στεφανῶσαι. πρὸ[ς
δ]ὲ τούτοις | αὐτὸς ὑμῖν ο[ὗ]τος ῥαιδίαν πεποίηκ[εν]
τὴν γνῶσιν· ἔγραψεν γ[ὰρ] ὧν ἕνεκα ἐστεφάνω[σε]ν
τοὺς | προέδρους, δι[κα]ιοσύνης | τε τῆς εἰς τὸν δ[ῆμ]ον
τὸν ‖ Ἀθηναίων, κα[ὶ δι]ότι κατὰ τοὺς νόμο[υς π]ροη-
δρεύκασιν. — ἐπὶ δ[ὴ τ]αῦτ' ἄγετ' αὐτὸν ἀπολ[ογη]σό-
μενον, καὶ σὺ ὦ Φ[ιλι]ππίδη ‖ δείξας ἀληθῆ εἶ[ν]αι τὰ
περὶ τῶν προέδρω[ν], ἃ ὑπέθου ἐν τῷ ψηφ[ίσ]ματι,
7 ἀπόφευγε. εἰ δ' ο[ἴει] κορδακίζων καὶ γελ[ωτ]οποιῶν,
ὅπερ ποι[εῖν] εἴωθας | ἐπὶ τῶν δικαστ[ηρ]ίων, ἀπο-
φεύξεσθαι, ε[ὐήθ]ης | εἶ, ἢ παρὰ τούτοι[ς σο]ι | συγγνώ-
μην ἢ ἔ[λεόν] τινα παρὰ τὸ δίκαι[ον ὑπ]άρχ]ειν. πολ-
λοῦ γε δ[εῖν γ]ὰρ | ἀπέθου σαυτῶι εὔνοιαν | παρὰ τῶι V
δήμωι, ἀλλ' ἑτέρωθι, οὐδὲ τοὺς σῶσαί σε | δυναμένους
ᾤιου δεῖν ‖ κολακεύειν, ἀλλὰ τοὺς τῶι | δήμωι φοβεροὺς
ὄντας. | καὶ ἓν μὲν σῶμα ἀθάνατον ὑπ[είλη]φας

---

23 ἐὰν H. — 25 ἐπαίνων ego: non recte τ[ιμ]ῶν Kn.[1]

Col. IV. 1 ενεστινωσειπειν pr., sed deletae litt. ωσ. — 4 ὑμῖν Koe.: ημιν. — ἐπὶ δ[ὴ W.: ἐπὶ δ[ὲ Kn. — 16 αδυπεθου A[1] pr., sed δ puncto superaddito deletum (ἃ ὑπέθου ego). — 20 ειωθες A[1], cf. Buresch Mus. Rh. XLVI, 219 sq. — 21 interp. post δικαστ. H. (post εἴωθας Kn.). — 22 sq. ε[υη]θης ει (spat. vac.) η agnovit Kn.[2] (ἀμαθὴς εἶ conieceram). θ litterae medius ductus prorsus evanuit. — 23 τουτω[ν]ς7 legerat Kn.[1], id. 24 συγγν. absque σ; sed est σ in 24, in 23 autem non ω sed οι, in extr. v. vero ις7. Inde τούτοι[ς φὴ]ις elicueram (τούτω[ν φὴ]ις | συγγν. Kn.[3] scripsit; sed minime necessarium verbum, necessarius dativus, cf. 25 sq. Itaque per errorem συγγνώμην vocabuli prima litt. huic versui addita neque deleta esse vid. (voluerat librarius συγ hic addere, sed vidit spatium parum sufficere). — 24 ἔλεόν τινα Sandys (H., D.). — 25 sq. τρ. . . ειν legerat Kn.[1], εὑ]ρ[ήσ]ειν Kn.[2] Certum est Ρ, sed ante eam litt. α agnovi ea forma quam cursivam dicimus scriptum; hinc ὑπάρχειν posui (quod dubitans rec. Kn.[3], qui ει. ἢ παρὰ — — υπάρχειν;). — 26 δ[εῖ γ]ὰρ Kn.[1], quibus spatium non expletur; δεῖ· οὐ γὰρ H. D. Koe. Kn.[3]; sed dubitat hic num his spatium sufficiat. Cf. Dem. 23, 7. Rehd. Ind. ad Dem. II δέω.

Col. V. 7 ἓν σῶμα] Philippi. — 8 υπιληφα (σ superscr.) corrector ali-

ἔcεcθαι, πό|λεωc δὲ τηλικαύτηc θάνα τον κατέγνωc,
— οὐδ᾽ ἐκ(ε)ῖνο | cυνιδών, ὅτι τῶν μὲν τυράννων 8
οὐδεὶc πώποτε | τελευτήcαc ἀνεβίωcεν, | πόλειc δὲ
πολλαὶ ἄρδην ἀν αιρεθεῖcαι πάλιν ἴcχυcαν. | οὐδὲ τὰ
ἐπὶ τῶν τριάκον τα ἐλογίcαcθε, οὐδ᾽ ὡc | καὶ τῶν ἐπι-
cτρατευcάν|των καὶ τῶν ἔνδοθεν cυνεπιθεμένων αὐτῆι
περιεγένετο, ἀλλὰ φανε ροὶ ἐγένεcθε καιροφυλα|κοῦν-
τεc τὴν πόλιν, εἴ | ποτε δοθήcεται ἐξουcί α λέγειν τι ἢ
VI πράττειν κα|τὰ τοῦ δήμου. εἶτα περὶ | καιρῶν αὐτίκα
δὴ τολ|μήcετε λέγειν; τοὺc κα|τὰ τῆc πόλεωc καιροὺc |
οὐ παραφυλάξαντεc; καὶ τὰ παι δία ἥκειc ἔχων ἐπὶ τὸ 9
δι|καcτήριον, καὶ ἀναβιβάcαc | αὐτίκα δὴ ἀξιώcειc ὑπὸ |
τούτων ἐλεεῖcθαι; ἀλλ᾽ οὐ | δ[ί]καιον· — ὅτε γὰρ ἡ
πό λ[ι]c ὑπὸ τῶν ἄλλων ὠ(ι)κ|[τ]ίρετο διὰ τὰ cυμβάν- |
τα], τόθ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν ἐξυβρί ζ[ε]το. — καίτοι οὗτοι μὲν
τὴν Ἑλλάδα cώ(ι)ζειν προ ελόμενοι ἀνάξια τῶν | φρονη-
μάτων ἔπαcχον, | cὺ δὲ τὴν πόλιν εἰc τὰc | ἐcχάταc
αἰcχύναc ἀδίκωc | καθιcτὰc νυνὶ δικαίωc || τιμωρίαc τεύ-
ξη(ι). — διὰ τί | γὰρ (ἂν) τούτου φείcαιcθε; πό τερα 10
διότι δημοτικόc ἐc τιν; ἀλλὰ ἴcτ᾽ αὐτὸν τοῖc μὲν | τυράν-
νοιc δουλεύειν προ ελόμενον, τῶι δὲ δήμωι | προcτάττειν
VII ἀξιοῦντα. | — ἀλλ᾽ ὅτι χρηcτόc; ἀλλὰ δὶc | αὐτοῦ ἀ[δι-
κί]αν κατέγνω|τε. — ναί, ἀ[λλ]ὰ χρήcιμοc. | ἀλλ᾽ εἰ
χρήc[εc]θε τῷ ὑφ᾽ ὑ|μῶν ὁμολ[ογ]ουμένωc || πονηρῶι
[κρ]ιθέντι, ἢ | κρίνειν κα[κ]ῶc δόξετε, | ἢ πονηρῶν [ἀν]-

quis in A^1: pr. οπ . . . ψ. fuisse vid. — 9 sq. cf. or. V, c. 14, 10. — 13 ἀνεβίω malit H. — 17 ὡc (ἡ πόλιc) H. — 18 ἐπιcτρατ.] Lacedaemoniorum. — 22 καιροφυλακοῦντεc cf. Dem. 23, 173. — τὴν πόλιν A^1 corr., ἐν τῆι πόλει pr. — 26 sqq. cf. or. I, 20, 25 sqq.

Col. VI. 4 παραφυλάξαντεc; H., λέγειν; v. 2 ego; at W. οἱ pro οὐ 4; del. οὐ Koe.; (ὡc) οὐ ci. Kn.^{3} In A^1 παρα 4 ab alia m. supr. v. additum; eadem lineolam ante v. apposuit. — 8 ἐλεεῖcθαι; H. — 10 sq. ωκ[τ]ειρετο A^1, em. H. — 12 ἐξυβρίζ.] sc. decretis talibus, cf. 17 sqq. — 14 cf. epigramma CIA. II, 1680 = Anth. Pal. VII, 245, v. 3. — 20 τειμωριαc A^1. — 21 ἂν add. H. — 23 αλλειcτ pr. A^1.

Col. VII. 1 ἀδικίαν] Andoc. 1, 3 confert Kn.^{3} — 2 χρήcιμοc] cf. Dem. 25, 39. 41 sq. — 4 ὁμολογουμένωc non cum πονηρῶι, sed cum κριθέντι iungendum. — 6 κρεινειν A^1.

θρώπων | ἐπιθυμ[εῖν. — ο]ὐκοῦν οὐκ ἄξιον τὰ [τούτ]ου
ἀδική ματα αὐτ[οὺς ἀν]αδέχεσθαι, ἀλλὰ [τιμ]ωρε[ῖσθαι
11 τὸν ἀδικοῦν[τα]. — κ[αὶ ἐὰν | ἄρα λέγῃ τις ἀναβὰς ὡς |
δὶς ἥλωκεν [πρ]ότερον || παρανόμων, [κ]αὶ διὰ τοῦ το
φῆ(ι) δεῖν ὑμᾶς ἀ[π]οψηφί σασθαι, τοὐναν[τί]ον ποιεῖτε
κατ᾽ ἀμφότερα. — π[ρ]ῶ τον μέν, ὅ[τι ε]ὐτύχημά || ἐστιν,
τὸν ὁμ[ο]λογουμέ νως τὰ παράνομα γράφοντα τὸ τρί-
τον κρινό μενον λαβεῖν· — οὐ γὰρ | ὥσπερ ἀγαθοῦ τι-
νο[ς φ]εί δεσθαι προσήκει τού του, ἀλλὰ τὴν ταχίστην
ἀπηλλάχθαι, — ὅς γ[ε το]ῦ τρόπου δὶς ἤδη ἐν ὑμῖν |
12 βάσανον δέδωκεν. ἔ πειτα δὲ ὥσπερ τοῖς τῶν | ψευδο- VIII
μαρτυρίων δὶς ἡ λωκόσιν δεδώκατε ὑ με[ῖ]ς τὸ τρίτον μὴ
μαρ τυρεῖν, μηδ᾽ οἷς ἂν παρα γένωνται, ἵνα μηδενὶ | τῶν
πολιτῶν ᾖ(ι) τὸ ὑμέ τερον πλῆθος αἴτιον || τ]οῦ ἠτιμῶ-
σθαι, ἀλλ᾽ αὐ τὸς] α[ὑ]τῶι, ἂμ μὴ παύη ται τὰ ψευδῆ
μαρτυρῶν, — | οὕτω καὶ τοῖς ἡλωκόσι | παρανόμων
ἔξεστιν || μηκέτι γράφειν, εἰ δὲ | μή, δῆλόν ἐστιν ὅτι
ἰδί ου τινὸς ἕνεκα τοῦτο | ποιοῦσιν· ὥστε οὐκ οἴ κτου οἱ
τοιοῦτοι ἄξιοί εἰ σιν, ἀλλὰ τιμωρίας. —
13 Ἵ να δὲ μὴ προθέμενος | πρὸς ἀμφορέα ὕδατος
εἰπεῖν μακρολογῶ, | ὁ μὲν γραμματεὺς ὑμῖν || ἀναγνώσε-
ται τὴν γρα φὴν πάλιν, ὑμεῖς δὲ | τῶν τε κατηγορημέ-
νων | μεμνημένοι καὶ τῶν | νόμων ἀκούσαντες | ἀναγι- IX
γνωσκομένων, | τά τε δίκαια καὶ τὰ συμφέ ροντα ὑμῖν
αὐτοῖς ψη φίζεσθε.

---

10 αὐτοὺς scripsi coll. Din. 1. 106 (Hyp. or. 1, c. 34, 22): αὖ[θις Kn.[1] — 19 μὲν [γὰρ Kn.[1] (Kn.[3] ut ego). Est spat. vac. post μεν. — 22 κρεινομ. A[1].

Col. VIII. 3 ψευδομαρτυριῶν Kn.[1], sed cf. ψευδομαρτυρίοις Plat. Theaet. 148 B. — 8 πολειτων A[1]. — 11 αυτῷ ἁλῷ ἢ παύηται non recte Kn.[1] (Kn.[3] ut ego). — 20 τειμωρ. A[1]. — 23 είπειν A[1] corr. ab al. m.; δεησειεν pr. (satis similia sunt (Δ`ΕΗϹΕΙ`Ε)Ν et ΕΙΠΕΙΝ). — μακρολογωι A[1]. — 24 υμειν A[1].

VOLVMEN C.

V.

[ΚΑΤΑ ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥϹ Α.]

* *
*

Col. I ....[τῇ γυναι|κ[ί]. εἰπόντος δέ μου πρὸς αὐτὴν τά 1
τε | πεπραγμ]έ[ν]α, καὶ ὅτι μοι Ἀθηνογένης χαλεπὸς]
εἴη καὶ οὐδὲν ἐθέλοι τῶν μετρίων | συγ]χωρεῖν, τοῦτον
μὲν ἔφη ἀεὶ τοιοῦτον ‖ εἶνα]ι, ἐμὲ δ' ἐκέλευε θαρρεῖν·
αὐτὴ γάρ μοι | πά]ντα συναγωνιεῖϲθαι. καὶ ταῦτ' ἔλεγεν |
ϲπο]υδάζουϲά τε τῶι ἤθει ὡϲ ἔνι μάλιϲτα, | καὶ] ὀμνύ-
ουϲα τοὺϲ μεγίϲτουϲ ὅρκουϲ, ἦ μὴν | με]τ' εὐνοίαϲ
τῆϲ ἐμῆϲ λέγειν καὶ ἐπὶ ‖ πάϲηϲ ἀληθείαϲ, ὥϲτ' ἐμὲ ὦ 2
ἄνδρεϲ δικα|ϲταί (εἰρ]ήϲεται γὰρ πρὸϲ ὑμᾶϲ τἀληθέϲ)
ταῦτα π]επεῖϲθαι. οὕτωϲ ὡϲ ἔοικεν ἐξίϲτηϲιν | ἀνθρώ-
που] φύϲιν ἔρωϲ, προϲλαβὼν γυναικὸϲ].....ιαν. ἐκείνη
γοῦν φενακίζουϲα ‖ ἅπαντ]α ταῦτα, προϲπεριέκοψε[ν
α]ὐτῆι | μέ τ]ι εἰϲ παιδίϲκην, τριακοϲίαϲ δραχμὰϲ | εὐ-
ν]οίαϲ ἕνεκα. ἴϲωϲ μὲν οὖν ὦ ἄνδρεϲ δι|καϲτα]ὶ οὐ[δ]έν
[ἐϲτι] θαυμαϲτόν με ὑπὸ Ἀν|τιγόν]α[ϲ] τὸν τρόπον τοῦ-

Col. I. In principio orationis desunt non pauca, vel duae vel tres columnae. — 1 γυναικί scripsi. Ceterum sunt supplementa editoris principis, nisi de eo diversa adnotavi. — 2 πεπραγμένα D.: πραχθέντα R., ἄλλα πά]ντα Kn. Cf. col. 6, 5. — 3 ειηι A[2]. — 6 ϲυναγ. Bl. D. — 13 ἡμᾶϲ κατὰ φ. R., ἡμῶν τὴν] φ. D. — 14 γυν. καρδίαν R., αἱμυλίαν ci. W., κακίαν ci. H., ποικιλίαν Kn., πανουργίαν Zingerle, ἀπιϲτίαν E. Bruhn. Locus est IV vel V litteris. Fort. ἀναιδειαν (-ΔΙΑΝ). — 15 τὰ μάται]α Kn. — 16 τε κα]ὶ εἰϲ R.[1], δῶρον] εἰϲ W. (est spatium III tantum litt.), ὡϲ δὴ εἰϲ D. R.[2], δῆθεν εἰϲ Kn. Est spat. vac. post παιδιϲκην; hinc μέ τι scripsi (μ' ἔτι H.). — 18 οὐδέν [ἐϲτι] vel

3 τον παιδαγωγηθῆ]να[ι], γυναι[κ]ὸς ἣ δεινοτάτη μὲν
τῶν ἑ]ταιρῶν ὥς φασιν ἐφ᾽ ἡλ[ικί]ας ἐγένετο, διατ]ε-
τέλεκε δὲ πορνοβοσκοῦσα | — — — ε]ν | . . . . ου
οἶκον τοῦ Χολλ(ε)ίδου οὐ φαῦλον οὕ]τω ὄντα ἀνήιρηκεν.
καίτοι | ἥτις καθ᾽ ἑα]υτὴν οὖσα τοιαῦτα διεπράττετο, τί
οἴεσθ]ε αὐτὴν νυνὶ [ποι]εῖν, προσ|λαβοῦσαν συ]ναγωνισ-
τὴν Ἀθηνογένην, | ἄνθρωπον λογογράφον τε καὶ ἀγο- II
4 ραῖον, | τὸ δὲ μέγιστον Αἰγύπτιον; — τέλος δ᾽ οὖν,
ἵνα μὴ μακρολογῶ, μεταπεμψαμέν[η] γάρ | με πάλιν
ὕστερον εἶπεν, ὅτι πο[λλού]ς λόγους ἀναλώσασα πρὸς
[τ]ὸν Ἀθηνογένην, | μόλις εἴη συμπεπεικ[υ]ῖα αὐτὸν ἀπο-
[λ]ῦσαί | μοι τόν τε Μίδαν κα[ὶ τ]οὺς υἱεῖς ἀμ[φ]οτέ-
ρους τετταράκοντα μνῶν, καὶ ἐκέ[λε]υέ με | τὴν ταχίσ-
την πορίζε[ι]ν τὸ ἀργύριο[ν], πρὶν ‖ μεταδόξαι τι Ἀθη-
νογένει. — συναγαγὼν | δ᾽ ἐγὼ πανταχόθεν, καὶ τοὺς
φ[ί]λους ἐνο|χλήσας, καὶ θεὶς ἐπὶ [τὴ]ν τράπεζαν τὰς
τετταράκοντα μνᾶς, [ἧ]κον [ὡ]ς τὴν | Ἀντι]γόναν. —
5 κἀκε[ίνη] σ[υνήγα]γεν [ἡ]μᾶς ‖ εἰς τὸ αὐτό, ἐμέ τε καὶ
[Ἀθηνο]γ[έ]νην, κα[ὶ | διή[λλ]αξε, καὶ παρεκελεύσ[α]τ[ο
τοῦ] λοιποῦ | εὖ ποιεῖν ἀλλήλους. — καὶ ἐγώ τ᾽ ἔφην ταῦ-
τα ποιήσειν, καὶ Ἀθη[ν]ογένης οὑτοσὶ ὑ|πολαβὼν εἶπε[ν,
ὅ]τι τ[ῶν] πεπρα[γ]μέν[ω]ν ‖ δε[ῖ] με χάριν ἔχειν Ἀν-
τ[ι]γ[ό]ναι, „καὶ νῦν“ ἔφη | „ταύτης ἕνεκα ἤδη σοι ἐν-

οὐδεν[ὶ ἔσται] R., οὐδὲν [οὕτω] K. — 22 διατετελ. W.: ἐξα]πο-λώ]λεκε R. (συναπολ. D.). — 24 ου ante οἶκον genit. nominis proprii. — 25 . . νω W. (. . ω R.); tum ἀνέ[θ]ηκεν R[1].; sed. vid. fuisse ανειρηκεν = ἀνήιρηκεν. Antea tentavi: εὐδαίμονα οὕτω ὄντα; sed ε non recte agnosci vid. Post v. 22 nihil suppl. R.[2] — 26 εἰ καθ᾽ ἑαυτὴν W. Cf. Dem. 18, 137. — 27 sq. W.: τί χρὴ] αὐτὴν νῦν ἐπι[τελ]εῖν προσδοκᾶν, ἔχουσαν κτέ. Agnosci posse puto νυνει. Kn.: τί οἴεσ]θ᾽ α. νῦν ἐπιτ., προσλαβοῦσαν κτέ.

Col. II. 3 extr. . . . superscripto γαρ A[2]. Cf. Isocr. 8, 53. Aristoph. Av. 514 al. (om. γάρ R. W. al.). — 5 αναλωσσα pr. A[2]. — 6 ειηι A[2] ut c. 1, 3. — 7 ὑεις H.; sed eadem ratione etiam συμπεπεικῦα scribendum erit. — 13 ω]σειστην A[2] (deletumne εισ? ; em. R. — 17 ἔγωγ᾽ R. W. — 18 καὶ [ὁ] Ἀθην. R. Kn. falso, quamquam spatium unius litt. exstitisse vid.; sed non adicitur artic. nomini proprio cum οὑτοσί coniuncto. — ουτοσϊ A[2] (apparent puncta), cf. or. II, § 2. 10 (οὗτος R.).

δεί[ξ]ομαι, ὅϲα | ϲε ἀγα[θὰ] ποιήϲω. σὺ μὲ[ν γά]ρ" ἔφη
„τὸ ἀργύριον | ἐπ' ἐλευθερία(ι) καταβάλ[λει]ς τ[οῦ Μίδ]α
καὶ | τῶν παίδων· ἐγὼ δέ ϲοι ἀποδώ[ϲ]ομαι αὐτοὺϲ
ὠνῆι καὶ πράϲε[ι], — ἵνα [πρῶτο]ν μὲν μηδεὶϲ [π]α[ρε]-
νοχ[λ]ῆι [μη]δὲ διαφθείρ[ηι] τὸν *Μ[ί]δαν, [εἶτ'] αὐτοὶ
[μὴ ἐ]γχειρῶϲι [πο]νηρε[ύε]ϲθαι μηδὲν διὰ τὸν φό[βον]·
III τὸ δὲ μέ|γιϲτον, νῦν μὲν ἂν δόξειαν δι' ἐμὲ γεγο|νέναι 6
ἐλεύθεροι· ἐὰν δὲ πριάμενοϲ ϲὺ ὠνῆι | καὶ πράϲει, εἶθ'
ὕϲτερον, ὅτε ἄν ϲοι δοκῆι, | ἀφῆιϲ αὐτοὺϲ ἐλευθέρουϲ,
διπλαϲίαν ἕξου|ϲίν ϲοι τὴν χάριν. — ὅϲον μέντοι ὀφεί-
λουϲιν | ἀ[ρ]γύριον, μύρου τέ τινοϲ τιμὴν Παγκάλωι |
κ]αὶ Προκλεῖ, καὶ εἴ τι ἄλλο κατέθετό τιϲ ἐπὶ | τὸ μυ-
ροπώλιον τῶν προϲφοιτώντων, οἷ|α γί(γ)νεται, ταῦτα"
ἔφη „ϲὺ ἀναδέξηι. — ἔ ϲτιν δὲ μικρὰ κομιδῆι, καὶ πολ-
λῶι πλείω | φορτία ἐϲτὶν τούτων ἐν τῶι ἐργαϲτηρίωι, |
μύρον καὶ ἀλάβαϲτροι καὶ ζμύρνα", καὶ ἄλ|λ' ἄττα ὀνό-
ματα λέγων, „ὅθεν πάντα ταῦ|τα δ[ιαλυθ]ήϲε[ται] ῥαι-
δίωϲ". — ἦν δὲ ὦ ἄνδρεϲ ‖ δικαϲ[τ]αὶ ὡϲ ἔοι[κ]εν ἐν- 7
ταῦθα ἡ ἐ[πι]βουλὴ | καὶ τὸ π[λά]ϲμα τ[ὸ] μέγα. — εἰ
μὲν γὰ[ρ] ἐπ' ἐλευ|θερίαι καταβάλ[λ]οιμι αὐτῶν τὸ ἀρ-
γύριον, | τοῦτο μόνον ἀπ[ώ]λλυον ὃ δοίην αὐτῶι, | ἀ[λλ']
οὐδὲν δεινὸν ἔπαϲχον· — εἰ δὲ πριαίμην ‖ ὠ]νῆι καὶ
πράϲει, ὁμολογήϲαϲ αὐτῶι τὰ | χρέα *ἀναδέξεϲθαι, ὡϲ
οὐθενὸϲ ἄξια ὄντα, | δ[ιὰ] τὸ μὴ π[ρο]ειδέναι, ἐπάξειν
[μ]οι ἔμελλεν | ὕϲ[τ]ερον τοὺϲ χρ[ηϲ]τὰϲ καὶ τοὺϲ πλη-

22 ϲε Bl. D. — ποιηϲωι A² pr. — ϲὺ W. D. — 23 καταβάλλειϲ D. (κατάβαλ[λ]ε W.). — τοῦ W.: τῆ D. — Μίδ]ου R. (non est genit. praeter h. l.). — 25 πρῶτον D. R.² (τῶ[ι](ν) W., ἄ[λλ]ων Kn.). — 26 [ϲε ἐ]νοχλῆ R., ἐ[ν]οχλ. W. contra spatium. Scilicet puerum amatorie tentando. — διαφθειρη sine ι fuerit. — 26 sq. μιδαϲ A², em. R. — 27 [μηδ'] αὐτοὶ W. D. R². ([καὶ] α. [μὴ] R¹.). — ...νχειρ A² (ἅμ' ἐ. D. R.², δὴ ἐνχ. W., ϲοι ἐ. Kn.). — πονηρεύεϲθαι W. — 28 φό[βον ϲου· τ]ὸ W., φ.· τοῦτ]ο R.; sed sufficiunt tres litt. cum spatio vacuo quod post φόβον esse debebat (τὸ δὲ etiam P.).

Col. III. 3 ειθ' A². — ὅταν H. — 5 χαραν A² pr. — 9 γειν εται A². — εφηι A². — 14 δ[ιαλυθ]ήϲετ[αι ci. W., διοικήϲειϲ (Bl.) R. — 15 επιβουληι A². — 21 αναδεξαϲθαι A² R., quod corrigendum vid. coll. v. 9.

ρω τὰϲ τῶν ἐράνων, ἐν ὁμολογίαι λαβών· ὅ περ ἐποί-
8 ηϲεν. — ὣς γὰρ εἰπόντοϲ αὐτοῦ ταῦτα ἐγὼ προϲωμ[ο-
λ]όγηϲα, εὐθὺϲ ἐκ τῶν γονάτω[ν λ]αβὼν [τῶ]ν αὐτοῦ
γραμματ[εῖ όν *τι* [τὸ ἐγ]γεγραμ[μ]ένον ἀνεγί(γ)νωϲ[κεν· |
ἦϲαν δὲ αὗται ϲυνθῆκαι πρὸϲ ἐμέ· ὧν ἐ γὼ ἀναγι(γ)νωϲκο- IV
μένων μὲν ἤκουον, ἔ ϲπευδον μέντοι ἐφ' ὃ ἧκον τοῦτο
διοική ϲ]αϲθαι. [—] καὶ ϲημαίνεται τὰϲ ϲυν[θ]ήκαϲ εὐθὺϲ
ἐν τῆι [αὐτῆ]ι οἰκία(ι), ἵνα μηδε[ὶ]ϲ τῶν εὖ | φρονούν-
των [ἀκ]ούϲαι τὰ ἐγγεγραμμένα, | προϲεγγράψαϲ μετ'
9 ἐμοῦ Νίκωνα τὸν Κηφιϲ(ι)έα. — ἐλθόντεϲ δ' ἐπὶ τὸ
μυροπώλιον, τὸ | μὲν γραμματε[ῖ]ον τιθέμεθα παρὰ Λυϲι-
κλεῖ Λευκονοεῖ· — τὰϲ δὲ τετταράκοντα | μνᾶϲ ἐγὼ
καταβαλὼν τὴν ὠνὴ[ν] ἐποιη ϲάμην. — τούτου δὲ γενο-
μένου προϲή(ι)εϲάν μοι οἱ χρηϲταί, οἷϲ ὠφείλετο παρὰ
τῶι | Μίδαι, καὶ οἱ πληρωταὶ τῶν ἐράνων, καὶ δι ε]λέ-
γοντό μοι· [κ]αὶ ἐν τριϲὶν μηϲὶν ἅπαν τα] τὰ χρέα φα-
ν[ε]ρὰ ἐγεγόνει, ὥϲτ' εἶναί μοι | ϲὺ]ν τοῖϲ ἐράνο[ι]ϲ,
10 ὅπερ καὶ ἀρτίωϲ εἶπον, πε ρὶ π]έντε τάλαντα. — ὡϲ δ'
ᾐϲθόμην οὗ ἦν *κα*κ]οῦ, τότ' ἤδη τοὺϲ φίλουϲ *καὶ* τοὺϲ
οἰκείουϲ ‖ ϲυνήγαγον, καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν ϲυνθηκ[ῶν
ἀνεγι(γ)νώϲκομεν, ἐν αἷϲ ἐγέγραπτο μὲν | τὸ τοῦ Παγ-
*κάλ*ου [κ]αὶ τοῦ Πολυκλέουϲ ὄνο μα διαρρήδην, καὶ ὅτι
μύρων τιμαὶ ὠφείλοντο, ἃ ἦν βραχέα τε, καὶ ἐξῆν αὐ-
τοῖϲ εἰπεῖν, ‖ ὅτ[ι] τὸ μύρον ἄξιον εἴη το[ῦ] ἀργυρίου
τὸ ἐν | τ[ῶι ἐ]ργαϲτηρίωι· [—] τὰ δὲ πολλὰ τῶν χρεῶν |
κα[ὶ τ]ὰ μέγιϲτα οὐκ ἐν[ε]γέγραπτο ἐ[π'] ὀνο|μάτων, V
ἀλλ' ἐν προϲθήκηϲ μέρει, ὡϲ οὐδὲν ὄντα· „καὶ εἴ τωι
11 ἄλλωι ὀφείλει τι Μίδαϲ". | καὶ τῶν ἐράνων εἰϲ μέν, οὗ

---

27 γραμματεῖον D. P.: πραγματ. ον, sed super π scriptum γ. — τι W., δ]ὴ D. R.²; ἤ[δη Kn.; tum προγ]εγρ. R. W. Kn. (γρ. πάλαι γεγρ. P.).

Col. IV. 5 αὐ]τ[ῆι R., αὐ]τ[ῆ]ι W. — 7 κηφιϲεα correxi (P). — 10 Λευκονοιεῖ Kn. — 12 προϲῆϲαν H. — 13 παρὰ τοῦ Μίδα ci. H — 22 sq. τὰ τοῦ . . ὀνόματα tacite H. — Προκλέουϲ expectabatur sec. c. 3, 7.

Col. V. 3 ου ut vid. A² corr.: ουν pr. (scilicet propter μὲν antecedens). Est hoc οὗ adverbium loci, = ἐν ᾧ vel ἐφ' ᾧ. (Secl. Δικαιοκράτηϲ W., ipse antea ὃν scripsi.) — 6 εφηοιϲ

Δικαιοκράτης | ἐνεγέγραπτο, οὗ ἦcαν λοιπαὶ τρεῖc φοραί, οὗτοc μὲν ἐπὶ τοῦ Δικαιοκράτουc ὀνόματοc [ἦ]ν γεγραμμένοc, οἱ δ᾽ ἄλλοι ἐφ᾽ οἷc | εἰλήφει πάντα ὁ Μίδαc, νεοcύλλογ[ο]ι δ᾽ ἦ|cαν, τούτουc δ᾽ οὐκ ἐνέγραψεν ἐν ταῖc | cυνθήκαιc, — ἀλλ᾽ ἀπεκρύψατο. βουλευομένοιc δ᾽ ἡμῖν ἔδοξεν πορεύεcθαι πρὸc τοῦ|τ[ο]ν καὶ διαλέγεcθαι, καὶ κα[τα]λαβόν[τ]εc | αὐτὸν πρὸc τοῖc μυροπωλίοιc ἠρ[ωτῶ]μεν, | εἰ οὐκ αἰcχύνοιτο ψευδόμενοc κα[ὶ ἐν]εδρεύcαc ἡμᾶc ταῖc cυνθήκαιc, οὐ προειπὼν τὰ ‖ χρέα. — ὁ δ᾽ ἀπεκρίνατ[ο] ἡμῖν, ὡc οὔτε τὰ | χρέα γι(γ)νώcκοι ἃ λέγομεν, οὔτε προcέχοι ἡμ[ῖν] τὸν νοῦν, γραμματεῖόν τ᾽ εἴη αὐτ[ῶι] ¦ κε[ίμ]ενον πρὸc ἐμὲ περὶ τού[τ]ων. — πο[λ]λῶν | δ᾽ ἀ[ν]θρώπων c[υλλ]εγομένων 12 καὶ ἐπακουόν[τ]ων τοῦ πρά[γμ]ατοc, διὰ [τὸ ἐ]ν τῆ(ι) ἀγο|ρᾶι [τ]οὺc λόγουc γί(γ)νεcθα[ι, καὶ κατα]τεμνόντων αὐτόν, κελευόν[τ]ων δ᾽ [ἀπάγ]ειν ὡc | ἀνδραποδι[c]τή[ν, τοῦτο μὲ]ν οὐκ *ὠιόμε‹θ›α δεῖν ποιεῖν, πρ[οcεκαλεcά]μεθα δὲ αὐτὸν εἰc ὑμᾶc κατὰ [τὸν νόμ]ον. — πρῶτον ¦ μὲν οὖν ὑμῖν τὰc c[υνθή]καc ἀναγνώ|cεται· ἐ[ξ αὐτῶ]ν γὰρ

VI τ[ῶν γ]εγρα[μμένων | μαθήcεcθε τὴν ἐπιβουλὴν αὐτοῦ τού|του. λέγε τὰc cυνθήκαc.

CΥΝΘΗΚΑΙ.

Τὰ μὲν τ[οίν]υν πεπραγμένα ὦ ἄνδρεc δικαcταὶ 13 καθ᾽ ἓν ἕκαcτον ἀκηκόατε. ἐρεῖ | δὲ πρὸc ὑμᾶc αὐτίκα

---

pr. A². — 7 εἰλήφει] ὤφειλε ci. W., λοιπαὶ τρ. φ. v. 4 de dissolvendis pensionibus intellegens. — 11 και A² corr.: ηαι ut vid. pr. — 16 προccχοίη μ[οι R. W.; sed neque aoristo locus, et A² προεχοι habet, superscr. c inter o et ε. — 21 ante τεμνον in A² leguntur testibus R et W. litt. κα, cum spatio quod parum expleatur littera ι, angustum sit litteris τα; tum supra v. κ]αι. Potest facta esse traiectio particularum chartae (cf. ad 6, 18 sqq.), quae h. l. valde male habita est. Κατατεμν. W. D. R.² — 22 ἀπάγειν et 23 ἀνδραπ. Bl. W. R². — 23 τοῦτο μὲν Bl. W. (θόρυβον D. R.²). — οιομεθα A², em. W. Cf. or. 3, col. 22, 14. — προcεγκαλούμεθα R., προcεκαλ. D. W., προcκαλούμ. Reinach Kn. — 26 υμειν A².

Col. VI. 1 sq. in τούτου merito offendit W. — 5 καθον

μάλα Ἀθηνογένης, | ὥς ὁ νόμος λέγει —, ὅσα ἂν ἕτερος
ἑτέρωι ὁμολογήσῃ(ι), κύρια εἶναι· — τά γε δίκαια ὦ
βέλ|τιστε· τὰ δὲ μὴ τοὐναντίον ἀπαγορεύει ‖ μὴ κύρια
εἶναι. ἐξ αὐτῶν δέ σοι τῶν νό|μων ἐγὼ φανερώτερον
ποιήσω. — καὶ γὰρ | οὕτω με *διατέθηκας καὶ περίφοβον
πεποίηκας, μὴ ἀπόλωμα[ι ὑ]πὸ σοῦ καὶ τῆς | δεινότητος
τῆς σῆς, ὥ[σ]τε τούς τε νό|μους ἐξετάζειν καὶ μελετᾶν
νύκτα | καὶ ἡμέραν, πάρεργα τἆλ[λα π]άντα ποιησάμε-
14 νον. — ὁ μὲν τοίνυν εἷ[ς] νόμος κε|λεύ[ει] ἀψευ[δ]εῖν
ἐ[ν] τῆι ἀγ[ορᾶι], πάντων | οἶμα[ι π]αρά[γγελ]μα κάλ-
[λιστο]ν παραγγέλλων. σὺ [δὲ ψευ]σάμενο[ς ἐν] μέσηι
τῆ(ι) | ἀγορ[ᾶι] συν[θήκα]ς κατ' ἐμ[οῦ ἔθ]ου· ἐπεὶ ἐ|ὰν
δ[είξηις προειπ]ὼν ἐμ[οὶ το]ὺς ἐράνους | καὶ τὰ χρέα
ἢ γράψας ἐν ταῖς συν]θήκαι[ς], ὅσους [εὗρον ὄντας,
15 οὐκ ἀντιλέ]γω σοι, — ἀλλ' ὁμολογ[ῶ ὀφείλειν. — μετὰ
δὲ τ]αῦτα ἕτερο]ς νόμο[ς ἐστὶ περὶ ὧν ὁμολογοῦν|τες VII
ἀλλήλοις συμβάλλουσιν, ὅταν τις | πωλῆι ἀνδράποδον,

---

pr. A². — 7 νόμος] Dem. c. Phaen. 12. c. Euerg. 77. Dionysod. 2. Plat. Conviv. 196 C. — 11 ποιησωι A². — 12 διατέθηκας H.: διατεθεικας A². — 17 sq. affert Harpocr. s. v. κατὰ τὴν ἀγ. ἀψ. ex or. κατὰ Ἀθ. α' (ὁ μὲν .. ἀγορᾶι, om. εἷς). — 18 sq. traiectione particularum chartae factum est ut non videatur esse locus litterae Δ (ἀψευδεῖν), contra superare spatium litt. Ν (ἐν). Cognita re apparet ante πάντων nihil esse supplendum (πρὸ π. R., ἐπὶ π. W.). Tum v. 19 inter αρα et μ (παράγγελμα) lacuna est maior quam videtur, contra nulla inter μα et καλ; hinc locum restitui (H., Kn.). — 20 σὺ δὲ ψευσ. W., tum idem δόλους τ' ἐν μ. (quod nimium pro spatio). — 21 συν[τάξας] κατ' ἐμ]οῦ ἐφηύρ]ου W., συν[τάξα]ς κατ. ἐμο[ῦ ἐψεύδ]ου D. R.² (H. Kn. ut ego). — 22 δείξηις W. — ἐμοὶ τοὺς R. W., ἐμ[οὶ τούς τ]ε Kn., quia illa spatio non sufficiant, quod non concedo. — 23 καὶ τοὺς χρηστὰς ἐν ταῖς σαῖς συνθ. R. W. it. ego, nisi quod om. σαῖς); καὶ τὰ χρέα ἢ ἐγγράψας ταῖς συνθ. Kn. — 24 ὕστερον ἔμαθον, οὐ μάχομαι ἐγώ σοι D.; εὗρον (ηυρον H. Kn.) ego, tum ὄντας add. Kn.; οὐκέτι ἀντιλέγω antea ego, οὐκέτ' ἐγκαλ]ῶ Kn. (sed γ ante ω satis certum vid.). — 25 ὀφείλειν Bl., ἀδικεῖν Kn. (ἀναδέξασθαι D.). — παρὰ δὲ τα]ῦτα D., ἄλλα δὲ τοι]αῦτα W., ἔστι δὲ περὶ τ]αῦτα Kn. (μετὰ δ. τ. ego). — 26 ν. κελεύει περὶ ὧν W. D., ν. πρὸς πάντας ὅσοι Kn. (ἐστὶ Bl.). — ὁμολογοῦντες R. W.

προλέγειν ἐάν τι ἔχηι | ἀρρώϲτημα· εἰ δ[ὲ μ]ή, ἀναγωγὴ
τούτου ἐϲτίν. — | καίτοι ὅπου τὰ παρὰ τῆϲ τύχηϲ νοϲή-
ματα ἂν μὴ δηλώϲηι τιϲ πωλῶν οἰκέτ[ην, | ἀνάγειν ἔξε-
ϲτι, πῶϲ τά γε παρὰ ϲοῦ ἀδι|κήματα ϲυϲκευαϲθέντα οὐκ
ἀναδεκτέον ϲοι ἐϲτίν; — ἀλλὰ μὴν τὸ μὲν * ἐπί|ληπτον
ἀνδράποδον οὐ προϲαπολλύει τοῦ πριαμένου τὴν οὐ-
ϲίαν· ὁ δὲ Μίδαϲ, | ὃν ϲύ μοι ἀπέδου, κ[α]ὶ τὴν τῶν
φίλων τῶν | ἐμῶν ἀπολώλεκ[ε]. — ϲκέψαι δὲ ὦ Ἀθη- 16
νόγε|νεϲ, μὴ μόνον [πε]ρὶ τῶν οἰκετῶν, ἀλλὰ | καὶ περὶ
τῶν ἐλευθέρων ϲωμάτων ὃν || τρόπον οἱ νόμοι ἔχουϲιν.
οἶϲθα γὰρ δήπου | καὶ ϲὺ καὶ (οἱ) ἄλ[λ]οι πάντεϲ, ὅτι
οἱ ἐκ τῶν ἐγγυ|ητῶν γυναικῶν παῖ[δ]εϲ, οὗτοι γνήϲιοί |
εἰϲ[ι]ν. ἀλ[λὰ] μὴ[ν οὐκ ἀ]πέ[χρ]ηϲε τῶι νο|μο[θέτηι] τὸ
ἐγγ[υηθῆ]ναι τὴν γυναῖκα || ὑπὸ [τοῦ πατ]ρὸϲ [ἢ τοῦ
ἀδ]ελφοῦ, ἀλλ᾿ ἔγρα|ψε δι[αρρή]δην ἐν [τῶι νόμ]ωι, [ἣν]
ἂν ἐγγυήϲηι τ[ιϲ ἐπὶ δικαίοιϲ δάμαρτα], ἐκ ταύτηϲ
εἶνα[ι παῖδαϲ γνηϲίουϲ, καὶ οὐκ] ἐάν τιϲ | ψευϲ[άμενοϲ
ὡϲ αὑτοῦ θυγατέρα ἐγ]γυήϲηι || ἄλ[λοθεν οὖϲαν, ἀλλὰ
τὰϲ μὲν δι]καίαϲ ἐγγύαϲ, κ[υρίαϲ, τὰϲ δὲ μὴ δικαίαϲ
ἀκύρουϲ] καθί|ϲτη[ϲιν ὁ νόμοϲ. — ἔτι δὲ καὶ ὁ περὶ] 17
VIII τῶ[ν] διαθη|κῶν ν[όμο]ϲ παρ[α]πλήϲιοϲ τούτωι ἐϲτίν·
κελεύε[ι γὰρ ἐξεῖν]αι τὰ ἑαυτοῦ [δια]τίθε|ϲθα[ι ὡϲ ἄν]
τιϲ βούληται, πλὴν [ἢ γήρωϲ | ἕνε[κεν] ἢ νόϲου ἢ μα-
νιῶν ἢ γυ[ναικὶ] πειθόμ[ενο]ν ἢ [ὑπὸ] δεϲμοῦ ἢ ὑ[πὸ

Col. VII. 5 δηιλωϲη A² (deletumne ι?); δηλώϲη W. D. R.² — 8 sq. επιληµπτον A². — 16 οἱ addidi (ἄλλοι antea). — 18 ita R. (ἀλλὰ μὴ τοῦτ᾿ ἀπ. et 20 ἀδελφοῦ; W.). α]πε[χρ]ηιϲε A². — 21 cf. Dem. 46, 18. Pro ἣν ἂν (R. ex Dem.) ἐ]ὰν Reinach W. (propter 23). — 23 παῖδ[αϲ γν. εἶναι non recte R. (cf. Dem.); εἶναι κτέ. W. — καὶ δὴ οὐ]κ D. R., ἀλλ᾿ οὐ|κ W. Kn. — 24 ψευϲ. τινα παρὰ τὰ δίκ. ἐγγ. R., ψ. μὴ ἐπὶ δικαίοιϲ ἐγγ. Kn. — 25 ἀλ[λὰ τότε τούϲ τε παῖδαϲ νόθουϲ] καὶ ἃϲ R. (δι]καίαϲ Reinach); ἀλ[λ᾿ οὕτωϲ ὁ νόμοϲ τὰϲ μὲν δι]καίαϲ Kn. — 26 ἠ]γγύηϲεν, ἀκύρουϲ πάϲαϲ (D.) ταύταϲ] καθ. R. — 27 ἔτι δὲ καὶ (Bl.) R. W.

Col. VIII. 1 τούτωι D.: τούτοιϲ R. W. — 2 κελ. γὰρ Bl. W. R.² Cf. Dem. 46, 14. — 3 ἢ [γή]ρωϲ R. — 5 ἢ ὑ[πό τινοϲ ἀ. W., ἢ [τινοϲ ἀ. R., ἢ ὑ[π᾿ ἄλληϲ ἀ. Kn. Ap. Dem. est ὑπ᾿ ἀν. ἢ ὑπὸ δεϲμοῦ; sed ibd. § 16 nihil nisi ὑπὸ ἀν. τινόϲ. Non

ἀνά]γ|κης κ[ατ]αληφθ[έντ]α. — ὅπου δὲ οὐδὲ [περὶ] τῶν | αὑτοῦ ἰδίων αἱ [μὴ δ]ίκαιαι διαθῆκαι κύρι|αί εἰσιν, πῶς Ἀθηνογέ[ν]ει γε κα[ὶ περὶ τῶν] ἐ|μῶν συνθεμέν[ωι]
18 τοιαῦτα δε[ῖ κύρι]α εἶναι; — καὶ ἐὰν μέν τι[ς εἰ]ς [δι]οίκ[ησι]ν τ[ῶ]ν αὑτοῦ [γυ]ναικὶ πειθόμενος διαθήκα[ς γρά]ψηι, ἄκυροι ἔσο[νται]· — [εἰ] δ᾽ ἐγὼ τῆι Ἀθηνογ[ένο]υς | ἑταίραι ἐπ[είς]θην, προσαπολωλέναι [αὖ δ]εῖ, | ὃς ἔχω μ[εγίς]την βοήθειαν τὴν ἐν τῶι ‖ νόμωι γεγραμμένην, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τούτων ταῦτα συνθέσθαι; — εἶτα [σὺ] ταῖς | συνθ[ή]*καις* ἰσχυρίζηι, ἃς ἐνεδρεύσαντές με σὺ κ[αὶ] ἡ ἑ[ταίρα] σο[υ ἐς]ημήνασθε, καὶ ὑπὸ] . . . . *β*[ου]λεύσεως ὑμ*ᾶς* πε[ισθεὶς] . . . . ς εἶναι, ἐπὶ τούτοις προσ εδεξάμην οἷς ἐγράψα]τε, καὶ οὐ[χ ἱ]κανόν σοι | ἦν τὰς τετταράκον]τ[α μ]νᾶς εἰληφέναι | ὑπὲρ τοῦ μυροπωλίου, ἀλ]λὰ καὶ πέντε [τά|λαντα προσαφείλου] με, ὥσπερ ὑπὸ. . . . . ἐν ποδοστράβηι] εἰλημμένον;

sufficit spatium litt. ποτινοσανα vel παλλησανα. — 6 in ectypo inter οπουδ et των nihil clare apparet, nisi fort. litt. δε (οὐδὲ) supra v. scriptae; reliquas VII litt. spatium quamquam aegre capit. Tamen δὲ οὐδὲ [περὶ] W., δὲ οὐδὲ περ[ὶ] R. — 7 αἱ ἐ[γγύα]ι καὶ αἱ R., αἱ [ἐγγύα]ι καὶ αἱ W. Kn. — 8 τ]ῶν R.; est contractius spatium, unde Kn. (vix bene ad sensum) κα[τὰ τῶ]ν scripsit. — 9 δεῖ [κύρ]ια R. (valde angustum hic quoque spatium). — 10 δι]οίκησιν τῶν R. (HCI litteris spatium non sufficit; sed est puto charta contracta). — 11 γράψηι D.: γράφηι R. W. Kn. — 12 ὅτ]ε δ᾽ ἐγὼ R. W. contra spatium. — εγωι A². — 13 in εταιραι posterius ι deletum est. — οὐ δεῖ R. (D.); [με] δεῖ W., quorum neutrum cum ect satis convenire vid. — 14 εχωι A². — μ[εγίς]την W.: μ[ίαν] τὴν R., μ[όνον] τ. D. — 16 quomodo dicere possit ab Athenog. se vi coactum, parum perspicitur; ἀναγκ. ὑπ᾽ ἔρωτος fort. dicere potuit. — 18 σου W. D: η σου R.[1] — 19 ὑπὸ τῆς ὑμετέρας β. R., ὑπὸ γυναικείας β. W., ὑπὲρ ὧν διώκω νῦν βουλ. ὑμ.; Kn. Cf. Harpocr. s. v. βουλεύσεως: Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ. α᾽ ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς χρήματα ἰδίως κέχρηται τῷ ὀνόματι. — π]ε[ισθεὶς W., οἰό|μενος R. — 20 εὔνους W., ἀξιοπίστους D. R., πεισθεὶς γὰρ εὔνους Kn. — 21 προσηκάμην οἷς ἠθέλετε W., προσεδεξάμην ἃ ἐβουλεύσατε D. R., προσεδ. ἃ ἐλέγετε Kn. — 22 ἦν τὰς W., ἔδοξεν τὰς D. R. — 23 ita D. R. — 24 ἀπεστερήκατέ] με W., προσαφείλου] με Kn. (ἐβούλου συληθῆναί με R., ἐβ. ἀφελέσθαι με

— Λέ|ξει δ’ ὦ ἄνδρες δικαϲταὶ ὡ]ϲ οὐκ ἐδύ[νατο | 19
εἰδέναι] . . . . Μίδαν αδ. . . . |. . . . .
IX [δανει]ϲθέντα. ἀ[λλὰ | ἐ[γὼ μὲν ὁ οὐδὲ ϲυνι]εὶϲ τὰ ἐν
ἀγορᾶι, ἀτρέμα | δ’ [ἔχων, ἐν τριϲὶ] μηϲὶν ἅπαντα τ[ὰ]
χρέα καὶ | τ[οὺϲ ἐράνο]υϲ ἐπυθόμην· οὗτ[οϲ] δὲ ὁ ἐκ
τρι|γο]νίαϲ [ὢν] μυροπώληϲ, καθ[ήμε]νοϲ δ’ ἐν ‖ τῆι]
ἀγο[ρᾶι ὅϲ]αι ἡμέραι, τρία [δὲ μυ]ροπώλι|α κεκτ[ημένοϲ],
λόγουϲ δὲ κατ[ὰ] μῆνα | λαμβάνω[ν, οὐκ] ἤ(ι)δει τὰ
χρέα. — ἀλλ’ ἐν μὲν | τοῖϲ ἄλλοιϲ οὐκ [ἰδι]ώτηϲ ἐϲτίν,
πρὸϲ δὲ τὸν | οἰκέτην οὕτ[ωϲ ε]ὐήθηϲ ἐγένετο, καὶ τι νὰ μὲν
τῶν χρ[εῶ]ν ὡϲ ἔοικεν ἤιδει, τὰ δέ | φηϲιν οὐκ εἰδέν[αι,
ὅϲ]α μὴ βούλεται. — ὁ δὲ τοι|οῦτο[ϲ αὐτοῦ] λόγοϲ ὦ 20
ἄνδρεϲ δ[ικαϲ]ταὶ οὐ κ ἀπολογί]α ἐϲτίν, ἀλλ’ ὁμολόγημα
ὡϲ οὐ δεῖ [με τὰ χρέα διαλ]ύειν· ὅταν γὰρ φῆι μὴ εἰδέ-
ν[αι ‖ ἅπαντα] τὰ ὀφειλόμενα, οὐκ ἔϲτιν αὐτῶι δή|που
[ἅμα] εἰπεῖν, ὡϲ προεῖπέ μοι περὶ τῶν χρε|ῶν, ὅϲα δ’
οὐκ] ἤκουϲα παρὰ τοῦ πωλοῦντοϲ, [ταῦ τ[α οὐ δίκαιόϲ]
εἰμι διαλύειν. — ὅτι μὲν οὖν ἤι|δειϲ ὦ Ἀθηνό]γενεϲ
ὀφείλοντα Μ[ίδαν] τ[ὰ ‖ χρήματα ταῦτα], οἶμαι πᾶϲιν

D.). — ὑπὸ κυ|νηγετῶν ἐν ποδ. εἰλ. ci. W. (ὑποχείριον ἐν ποδ. κατειλ. R.). Cf. Harpocr. v. ποδοϲτράβη: Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ’ Ἀθ. καὶ ἐν τῷ κατ’ Αὐτοκλέουϲ. ποδοϲτράβαϲ ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν καταϲκευαζόμενα κτέ. — 25 sq. ἀλλ’ ἴϲωϲ ἐρεῖ καὶ πρὸϲ ὑμᾶϲ ὡ]ϲ R. — ἐδύνατο H. — 26 sq. ἠδ. | εἰδέναι ὅτ’ ἐπώλει τὰ πρὸϲ Μ. D. R., ἠδ. τοὺϲ | ἐράνουϲ εἰδέναι τοὺϲ πρὸϲ Μ. W. — 27 ἀδ[ήλωϲ R. W. — 28 εἰϲενεχθέντα D., κατατεθέντα W.; tum ἢ αὐτῷ δαν. R., οὔτε (immo οὐδὲ) τὰ δαν. W.; denique ἀ[λλ’ ᾧ γε D. R.

Col. IX. 1 ϲ[πουδὴ οὐδεμ]ία εἰϲ R. (-ια et. W.); ἐγὼ μὲν mecum, tum ὁ οὐ παιδευθ]εὶϲ H. — 2 δὴ ἐ[γὼ ἐν τρ. R., δ[ὴ ἐν τρ. W. — 5 ὅϲ]αι (Bl., D.) R. W. — 6 κεκτ. ἤδη] R. W. adversante spatio. — 9 αὐτ[ὸϲ R. (αὐτὸν s. αὑτοῦ D., αὐτίκα W.), sed ουτ potius agnosco. — 11 ουκηιδεν pr. A[2]. — 12 αὐτοῦ R., οἶμαι Kn. — 13 ἀπολογία R., ἀπολόγημα W. — 13 sq. οὐδ’ εἰ[δότοϲ ϲυνωιδὰ εὑ]ρεῖν D. R.[2], οὐδ’ εἶχεν οὐδὲν ὑγιὲϲ εἰπ]εῖν W. (it. sed εὑ]ρεῖν Kn.), οὐδ’ εἶπεν οὐδ’ ἔμελλεν ἐ|ρεῖν ego antea. — 16 ἅμα Bl. W., δήπου[θεν D. R. — 17 ita (vel δὲ) Bl. D. W. R.[2] — [ταῦ τ[α] W.: |τοῦτ’ οὐ R. Est angustum spatium ταυ litteris. — 18 ita Bl. D. R.; ταῦτα πῶϲ δίκ. W., ταῦ|τά γ’ οὐ δίκ. Kn — 19 sq. π[ολ λὰ καὶ μεγάλα R.. | πολλὰ πολλοῖϲ D., πολ λοῖϲ πολλὰ ci. W., τ[ὰ | πολλὰ ταῦτα Kn. — 20 δηλ[ό τατον

εἶναι δῆλ[ον ἐξ | ἄλλων τε πολλ]ῶν, καὶ ἐκ τοῦ αἰτεῖν
[cε τὸν | Νίκωνα ὑπὲρ ἐ]μοῦ ἐγγυητ[ή]ν, εἰ[δότα | οὐκ
ἄν με πρὸς τ]ὰ χρέα ὄντα ἱκανὸ[ν μό νον ἄνευ ἐκεί]-
21 νο[υ. —] οὐ μὲν δὴ ἔγω[γ' ἀλλ' || ὁμόcε βούλομαι τῶι
λό]γωι cου τούτ[ωι ἐλ|θεῖν. ὡc δὴ ἀγνοοῦντο]c καὶ οὐκ
εἰδ[ότοc | τίc τί ἔτυχεν καταθέμε]νοc καὶ τῶ[ν χρεῶν
... | ἕκαcτον, cκοπῶμεν τ]ουτονὶ τὸν τ[ρόπον. | εἰ] cὺ X
μὲν διὰ τὸ μὴ εἰδέναι μὴ προεῖπάc | μοι] πάντα τὰ
χρέα, ἐγὼ δὲ ὅcα ἤκουcα | τα[ῦ]τα μόνον οἰόμενοc εἶναι
τὰc cυνθή|καc ἐθέμην, πότεροc δίκαι[ό]c ἐcτιν ἐκτεῖ cα]ι;
ὁ ὕc[τ]εροc πριάμεν[ο]c, [ἢ ὁ π]άλαι κεκτη μένοc, ὅ[τ']
ἐδανείζετο; — ἐγὼ μὲν γὰρ οἴο|μαι cέ. εἰ δ' ἄρ' ἀντι-
λέγομεν περὶ τούτου, | διαιτητὴc ἡμῖν γενέcθω ὁ νόμοc,
ὃν οὐ|χ] οἱ ἐρῶντεc οὐδ' οἱ ἐπιβουλεύοντνc τοῖc || ἀλλ]ο-
22 τρίοιc ἔθεcαν, ἀλλ' ὁ δημοτικώτα τοc] Cόλων· ὃc εἰδὼc
ὅτι πολλαὶ ὠναὶ | γί(γ)νον]ται ἐν τῆ(ι) πόλει, ἔθηκε
νόμον δίκαι|ον, ὡc] παρὰ πάντων ὁμολογ[ε]ῖται, τὰc
ζη|μίαc ἃc ἂν] ἐργάcωνται οἱ οἰκέται καὶ τὰ ἀναλώ-
μ]ατα διαλύειν τὸν δεcπότην παρ' ὧι | ἂν ἐργάc]ωνται

ἔκ τε τῶν ἄλλ]ων R., δῆλ[ον (ita et. D.) ἔκ τε | πολλῶν ἄ. W., it. sed | τε ἄ. πολλ]ῶν Kn. — 21 αἰτ. Νίκωνα Κηφιcέα μετ' ἐ]μοῦ ἐγγυητ[ὴ]ν ε[ἶναι ci. W. In A^2 est εγγυηιτ.ν, cum spat. vacuo non magno post v. Cf. or. III, c. 26, 5. — 23 πρὸc τὰ χρέα D. R.; E. Bruhn sic locum redintegrat: εἰ γὰρ ἔμ' εἴδεc (s. ἑώραc) πρὸc τὰ χρ. ὁ. ἱκ., τί προcέγραψαc ἐκεῖνον; — 24 sq. secutus R.^{1} supplevi ex Harpocr. v. ὁμόcε ἰέναι, qui ex Hyperidis or. c. Athenog. affert ἀλλ' ὁμόcε β. τῷ λόγῳ (om. cου) τούτῳ ἐλθεῖν (= παραβαλέcθαι, μὴ cτρέφεcθαι μηδὲ φεύγειν). Est sane adhuc sine exemplo pronominis ἔγωγε collocatio. D. ap. R.^{2}: οὐ μὲν δὴ ἐγὼ μα|χοῦμαι νῦν τῷ λόγῳ κτέ. — 28 τουτονί A^2 (v. ad II, § 10). Supplevi haec ipse; aliter D. ap. R.

Col. X. 1 [ἔc|τω]· cὺ R., εἰ δὲ] W. Kn. — 2 μοι D. R., ἐμοὶ W. — 6 ὃc ἐδ. R., ὅc' ἐδ. W. In ectypo litt. οc vel οτ non apparent. — 7 ἄρ' ἀντιλ. (Bl.) A^2 corr. (v supra v.) W. R.^{2} — 9 οὐχ (Bl.) W. R.^{2} — 11 δημοτικώτ. [ῶν] adversante spatio (D.) W. — ωναι corr., ηδοναι pr. A^2. — 12 γί(γ)νονται Bl. W.: ψεύδονται D. R. — 14 ἃc ἂν Bl. W.: ἐὰν R. — 15 ἀναλώματα R., ἁμαρτήματα W. — διαλειν pr. A^2. — παρ A^2 corr., εν pr. — ἐργάζ]ωνται R., ἐργάc. W. Sensus postulatur hic: is dominus

οἱ οἰκέται, εἰκότωϲ· καὶ γὰρ | ἐάν τι ἀγ]αθὸν πράξηι
ἢ ἐργαϲίαν εὕρ[ηι] ὁ ο[ἰ]κέτηϲ, το]ῦ [κ]εκτημένου αὐ-
[τ]ὸν γ[ί](γ)νετ[αι. | ϲὺ δὲ τὸν] νόμον ἀφεὶϲ περὶ ϲυν-
θ[ηκῶν ἐπι βεβουλευ]μένων διαλέγη[ι]. καὶ ὁ [μὲν Ϲό- |
λων οὐδ᾽ εἴ τιϲ] δικαίωϲ ἔγραφεν ψήφ[ιϲμα, οὐ δενὸϲ νό-
μου] οἴεται δεῖν κυριώ[τ]ε[ρον εἶναι· | ϲὺ δὲ οἴει τ]ὰϲ
ἀδίκουϲ ϲυνθ[ήκαϲ δεῖν κρα|τεῖν πάντων τ]ῶν νόμων.

Καὶ π[ρὸϲ τούτοιϲ ‖ ὦ ἄνδρεϲ δικαϲτα]ὶ τῶ(ι) τε 23
πατρὶ τῶι ἐμῶι καὶ | τοῖϲ ἄλλοιϲ ἐπιτ]ηδείοιϲ ἔλ[εγεν,
ὡϲ. . . . | . . . . ἐθέλ[οι. . . . . | . . . .
XI . . . . δ]ωρεὰν. . . . .| κε. ., τὸν δὲ Μίδαν
κελεύο[ι με] ἐ[â]ν αὐτῶι | καὶ μὴ ὠνεῖϲθαι, — ἐμὲ δ᾽
οὐκ ἐθέλειν, ἀλλὰ βού λεϲθαι πάνταϲ πρίαϲθαι. καὶ ταῦ-
τα κα[ὶ | πρὸϲ ὑμᾶϲ αὐτόν φαϲιν μέλλει(ν) λέγειν, ἵνα
δὴ δοκοίη μέτριοϲ εἶναι, ὥϲ[πε]ρ πρὸϲ ἠλιθί ουϲ τινὰϲ
διαλεξόμενοϲ καὶ οὐκ αἰϲθηϲο μένουϲ τὴν τούτου ἀναί-
δ[εια]ν. — τὸ δὲ γε|νόμενον δεῖ ὑμᾶϲ ἀ[κ]οῦϲ[αι· φα- 24
ν]ήϲετα[ι | γὰρ] ἀκόλουθον ὂν τῆι ἄλλη[ι α]ὐτῶν ἐπιβο[υ-
λῆι. —] τὸν μὲν γὰρ παῖδα, ὅνπ[ερ ἀρ]τίωϲ εἶπο[ν,
ἔπε]μπέ μοι λέγοντα ὅτι οὐκ [ἂν ϲυ]νείη μ[οι, ἂν | μὴ
ὠν]ῶμαι αὐτοῦ τὸν πα[τέ]ρα [κ]αὶ τὸν [ἀ]δελφ]όν, ἤδη

---

cuius erat servus cum damnum intulit. — 17 ἐάν τιϲ R., κἄν τι D., ἐάν τι W. — εὑρ[οοῦ ϲαν (ὁ) δοῦλοϲ R.[1] W., εὑρ. θῇ D. R.[2], εὑρ. ἔχῃ Kn. — 19 ϲὺ μέντοι τὸν D., ϲὺ . . . . . τὸν W., τοῦτο. ὃν R.[2] — 20 ἐπιβουλευ]ομένων R., sed o deletum esse vid. (παραβαινομένων D., παρακρουομ. ci. W., ἀντιλεγομ. ego antea, τῶν ἀντιλ. H). — 20 sq. καὶ ὁ μ. Ϲ. . . εἶναι Bl. W., cf. Dem. 23, 87. Sed cum antea adv. A[2] scripsissem τὸ δικαίωϲ γραφὲν ψήφ., nunc εἴ τιϲ ἔγρ. praetuli. Οὐδενὸϲ W. — 23 ϲὺ δὲ κρατεῖν τὰϲ ἀ. ϲ. ἀξιοῖϲ π. τ. ν. W. (πάντων τ. ν. R.[1]). — 24 post νόμων spat. vac. est. Pergit R.[1] (W.) καὶ π[άντων τῶν δι]καί[ων. Exstat hoc alterum και (et η v. 25 extr.) in frg. parvulo, quod minime cum hac col. cohaeret. — 25 sq. supplevi. — 26 sqq. sensus est (D.): dictitat se mihi alterum filium gratis tradere voluisse.

Col. XI. 1 διοι|κε[ῖν R. — κελεύοι με W.: κελεύειν με R. — 4 μέλλει(ν) W. — 9 ita W. D. R. — 11 οὐκ [ἐμοὶ] εἴη, ἵνα D. R. (nempe ειηι A[2], cf. col. 1, 3. 2, 6), οὐκ [ἂν ἐμὸϲ] εἴη W., οὐκ [ἄν τι] εἴη μ[οι ego antea, οὐκ [ἐμοὶ] ειη ἄ[ν Kn. Tum ἂν | μὴ ὠν. W. (ἵνα ἅμα ὠν. D.). — 12 τὸν ἀδ. W. (qui ante

δ' ἐμοῦ ὡμολ[ογη]κότος [αὐ|τῶν κα]ταθήσειν τριῶν ὄν-
[τω]ν τὸ ἀρ[γύρι|ον, προ]σελθὼν ὁ Ἀ[θ]ηνο[γέ]νης πρός
[τι|νας τῶν] φίλων τῶν ἐμῶν, „[τί] βού[λ]ετ[αι]", | ἔφη,
„Ἐ]πικράτης πράγμ[α]τα ἔχειν, [ὧι ἔξ|εστι λα]βόντι τὸν
25 παῖδα [χρ]ῆσθ[αι.....|......τὴν μὲν συκοφα[ντίαν..
.....||....ἐ]ποιεῖτο, τῶι δὲ λ............|......
ἀ]δικημάτων κα......[οὐ]δεὶς ὑ|μῶν ἂν π]ιστεύσα[ι, ὡ]ς
ἐγ[ὼ]......νι του |.....τὸ]ν μὲν παῖδα δι[δόντος
προῖ]κα | παραλαβεῖ]ν οὐκ ἤθελο[ν],..........τυ .....
ἐπεθύμ]ουν τετ[ταράκοντα μν]ᾶς ἀν|αλῶσαι καὶ πέν]τε
26 τάλα[ντα προσαπολω]λε|κέναι] (desunt vss. II?) [οὔ|τε XII
μυροπώλη]ς εἰμὶ οὔτ' ἄλλην [τ]έχνην ἐ[ρ|γάζομαι, ἀλ]λ'
ἅπερ ὁ πατήρ μοι [ἔ]δωκεν | ἔχων]......ιτη γεωργῶ,
[ὑπὸ] δὲ τού|του εἰς τὴν] ὠνὴν ἐνεσείσθην. πότερα
γὰρ εἰκός ἐστ]ιν ὦ Ἀθηνόγενες ἐμὲ τῆς σῆ[ς | τέχνης

---

h. v. adversante spatio [τε] καὶ). — 13 sq. [τῶν παί|δων κα]τ. τρ. ὁ[μοῦ πᾶ]ν τὸ ἀ. D. R., [ἀντ' αὐ|τῶν κα]τ. τρ. ὁμ[οῦ ὅσο]ν (nimia haec pro spat.) τὸ ἀ. W., it. sed ἀντ' | αὐτ. et mecum ὄν[των Kn. — 15 mirus articulus adversarii nomini appositus. — τινας D, ἐνίους | τινὰς W. — 16 sq. ἐπεβούλευσε (ἐβούλετο D.) ὡς ὢν ἐπικρατὴς πρ. ἔ. D. R., ἐβούλ. γε|νόμενος ἐπικρ. πρ. ἔ. ἐμὲ Kn. Non credo locum esse adiectivo rarissimo ἐπικρατής, sed actoris nomen latet. — 17 sq. καὶ γὰρ (sine γὰρ D.) | μοι λαβ. τ. π. ἀπήν]τησε R. adversante spatio. — 21 sqq. adiunxi fragm. duo, in quibus et clausulae versuum sunt et initia versuum proximae col. (v. ad c. 12); inde supplevi. — 21 fort. κα[ίτοι τοῦτ' οὐ]δεὶς. Nullum est interstitium inter των et κα, sed non magis id est inter πριασθαι et και v. 3. Cf. or. II, § 4. — 23 διδόναι προῖκα D. — 24 sq. velut ὑπὸ δὲ δυσ]τυ|χίας]. — 25 sq. τεττ. μνᾶς et πέντε τάλ. προσαπολέσαι D.

Col. XII Non est certus conexus huic col. cum XI, nullam tamen inter XI et XII intercidisse puto. Composita est XIIma a D. e duobus fragmentis, quorum alterum (A) habet medias partes versuum 1—12, alterum (B) extremas v. 1—11 cum parte col. XIII. — 1 οὔτε D. R., οὐ W., οὔτε | γὰρ ci. Kn. — 1 sq. ἐ|μεμαθήκειν R., ἔ|χω ἀγοραίαν W., ἐ|μελέτησα Kn. — 2 sq. ἔδωκε δι|αθέμενος ἐν τῆ]ι γῆι γεωργῶ (γεωργῶι A²) D. R.; sed TH esse in A², non ΓΗ monuit W. Ante hoc τη μι? — 3 τ[ῆ]ι δὲ τού[του | ἑταίραι εἰς τὴν ὠνὴν R., ὑπὸ δὲ τουτουὶ εἰς τ. ὠ. D., [τί] δὲ τοῦ [παι|δὸς ἐρῶν εἰς πάντων] ὠν. ἐν.; W., τ[ῶι] δὲ τού[του | δόλωι εἰς τ. ὠ. Kn. — 5 πιθανώτερά ἐστιν R., νὴ Δία εἰκός ἐ. W. — 6 τέχνης W., ἐργασίας R. — 6 sq. ἢ σοῦ [δηλαδ]ὴ

ἐπιθ]υμῆϲαι, ἧϲ οὐ[δ]*αμῆι* ἔμπει|ροϲ ἦν, ἢ ϲὲ καὶ τ]ὴν ἑταίραν τοῖϲ [ἐ]μοῖϲ ἐπι|βουλεῦϲαι]; ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι ὑμᾶϲ.

Διόπερ ὦ ἄνδρεϲ] δικαϲταὶ ἐμοὶ μὲν ἂν εἰκότωϲ ϲυγγνώ]μην ἔχοιτ[ε] . . . . θηναι | . . . . καὶ ἀτυχῆϲαι τ[οιού]τω[ι | ἀνθρώπωι περ]ιπεϲόντα, Ἀθην[ογένει

XIII δὲ] (desunt vss. XVI?) | ενε . . . . [π]*ά*ντα ἐμοὶ εἶναι, 27 τὰ δὲ τῆϲ ἀπάτ[ηϲ κέρδη αὐτ]ῶ(ι). — *καὶ τὸν* μὲν Μίδ*α*[ν] τὸν | *πο*λ . . . . ξαι, ὃ*ν* ἄ*κ*ων φηϲὶν ἀ[πο]λῦϲαι, | τοῦτ[ον ϲυγχωρῶ λα]*β*εῖν· τοῦ δὲ παιδόϲ, [ὃν] τότε ‖ προῖκ[ά μοί φηϲιν] διδόναι, νῦν αὐτ[ὸν λ]αβεῖν ἀργύρ[ιον πολὺ πλέ]*ον* τῆϲ *ἀ*ξίαϲ, οὐχ ὥ[ϲ]τε ἐμὸν |

(vel κομιδῆ) ἐμπεί|ρωϲ ἔχοντοϲ τ]ὴν D. R., ἧϲ οὐ[δα]μῆι ἐμπεί ρωϲ ἔχω, ἢ ϲὲ καὶ τὴν ἑτ. W., ἧϲ οὐ[κ] ἦν . . (δὴ H.) ἔμπειροϲ ego antea. Kn. ut W., sed ἔμπειροϲ ἦν, quod recepi. — 7 sq. ἐπιβ. D., ἐπιχανεῖν χρήμαϲιν W. — 8 sq. incipit epilogus. δικαίωϲ ὦ ἄ. R., δ. ἂν ὦ ἄ. W. Non est in A² spat. vac. ante δι. Cf. or. I, col. 22, 6. — 9 ἀνεῖναι τὰ χρέα W., εἰκότωϲ D. — 10 supplevi. [νὴ τὴν Ἀ]θηνᾶν | τοῦ ἀπατηθῆναι] καὶ ἀτ. ci. H. — 11 sq. τούτωι τῶι πανούργωι ἐπιπεϲ. R. (περιπ. D., ἐμπεϲ. W.). — 13 δὲ ὀργίζοιϲθε ci. H. — agglutinatum erat frg. A aliud, quod reliquias v. 14 sq. exhibere videbatur (a): —οϲ χρηϲάμενο[ϲ — τ]ὰ πεπραγμέν[α —. Praeterea exstant haec fort. huius col. fragmenta: (b) — αντηϲο (ὁ ϲυκοφάντηϲ?) — | — λεκεν αλλο — — *υ*τα πέπονθεν τ — | — *ων* ἀναλωμ[άτων (R.) — | . (c, num cohaerens cum b?): — αλυϲιτ[ελ — | — ὀ]φείλουϲ[ι — | — ὁπότε ἀπέλυϲεν — | — ὦ ἄνδ]ρεϲ δικαϲ*ταί*. Deinde sunt initia quorundam versuum col. XII, ut puto, in duobus aliis frg., quorum laevis partibus ad col. XI redintegrandam usus sum (v. ad 11, 21): (v. 22) ιδια (cum paragr.), 25 δοϲκ*α*, 26 *α*του, 27 . . ω. — Denique extremae alicuius col. est frg. hoc: — μεντ*ι* —.

Col. XIII. Est frg. unum (A) cohaerens cum XII B, continens initia v. 1—11, alterum (B) quod reliqua habet cohaeretque cum XIV. — 1 ἐνε[δρεύϲαϲ R., τὰ μὲν κακὰ τοῦ ὁμολογία | ἐνεχομένου π. ci. W. — 2 ita R. (αὐτῶι); tum Μίδαν ὃν R., Μίδ[αν] τὸν W. Fuit in A² maius ante τον spatium quam in ectypo videtur. — 3 πολ — R. W. (possis τολ quoque). — pro ΟΝΑΚΩΝ in ect. potius ΟΜΑΝΩΝ apparet: sed falsa ea species esse vid. — 4 τοῦ[τον R. — λα]βεῖν] ξειν R. W. — τοῦ δὲ παιδὸϲ [ὃν] (D.) R., τὸν δὲ παῖ[δα] W. — 5 πρ. ἔφαϲκε δ. R., πρ. μοι ἔφη διδ. Kn. — αὐτοῦ D. — 6 τῆϲ ἀξίαϲ D., cetera

ε[ἶναι, ἀλλ᾽ ὥϲτε ὑ]φ᾽ [ὑμῶν] τῆι ψήφω[ι] ἐλεύθερον
ἀφ[εθῆναι. — αὐτὸϲ μέ]ντοι οὐκ ἀξιῶ | πρὸϲ τοῖϲ ἄλλοιϲ
28 καὶ ἀτι]μωθῆνα[ι ὑ]π᾽ Ἀθηνογέν[ουϲ. λίαν γὰρ ἂν] δει-
νὸν ϲυμβαίνοι μ[οι ὦ ἄνδρεϲ δικαϲ]ταί, εἰ μ. . . . οϲ | . . . . .
. . . . ν ἥμαρτο[ν] . . . δι | . . . .
ιαδε. . . . . ου | . . . . ἠδί]κηκεν . . . . . . ϲ . . . .
. . . . ἀ]δικήϲαϲ . . . . | . . . . τ]ι-
μήματι δ. . . . . . | . . . . ται πολιτ. . . . . . |
. . . . νοϲ ἐγὼ οτ. . . . . | (des. vss. X?) |
29 κώτατοι τῶν μετοίκων αφ . . . . εϲθαι. — ἐν δὲ XIV
τῶι π[ο]λέμωι τῶι π[ρὸϲ Φίλιππον μικρὸν πρὸ τῆϲ
μάχηϲ ἀπέ[λιπε τ]ὴν | πόλι]ν, καὶ μεθ᾽ ὑμῶν μὲν οὐ
ϲυνεϲτρατεύϲ[ατο] εἰϲ Χαιρώνεια[ν], ἐξώικηϲε δὲ εἰϲ
Τροιζῆνα, παρὰ τὸν νό[μ]ον ὃϲ κελεύει ἔν[δειξιν | εἶν[αι]
καὶ ἀπαγωγὴν τοῦ ἐξοικήϲαντοϲ [ἐν | τῶι πολέμωι, ἐὰν
π[ά]λιν ἔλθηι. — καὶ τ[αῦτα ἐποίει [τὴ]ν μὲν ἐκείνω[ν]
πόλιν ὡϲ ἔοικ[ε περιέϲε[ϲθ]αι ὑπολαμβ[άνω]ν, τῆϲ δ᾽
ἡμε[τέραϲ θάνα[το]ν καταγνο[ύϲ]. καὶ τὰϲ θυγα[τέραϲ,
ἃϲ ἐ]ξῆ[ν] παρ᾽ ὑμῖν ἐγδ[ιδό]ναι ἐκθρ[έ]ψα[ι. . . . . . .
30 . . . . ἐξέδωκ[εν] α. . . ε. πάλιν ἥ[κει. . . . . π. . . ἐργαϲό-
με[νοϲ, ἐπ]εὶ εἰρήνη γέ[γονεν . . τ. . . . α γὰρ ὑμ. . . . .

---

ipse supplevi (πλέον pro πλεῖον H). — 7 ἐξ[ῆϲ εἶναι, ἀλλ᾽ ὥϲτε ου]ϲῦ τῆι ψ. D.; W. litt. fere sextam ante THI vidit Φ (vel Ψ) fuisse; unde supplevi. — 8 ἀφεθ. D., id. ἐγὼ μέντοι (αὐτὸϲ ego). — α]ξιωι A². — 9 Bl. (ἀτιμωθ. ci. W.). Cf. Dem. 27, 67 sq. — 10 ita D.; . . . δ. ἂν ϲυμβ. R. W. — 11 μοι ὦ ἄ. δικ. R., μ[οι πρ]ὸϲ τῆι ἀτυχίαι D. — 13 ιαδεκ R. W. — 14 extr. θ'ε R., θε W. — 15 δικηϲαϲ π R. W.

Col. XIV. 1 ἀπολε]μώτατοι D., ἀδι]κώτατοι Kn. — ἀφίκο[ντο ἐπὶ τὸ μά|χεϲθαι R. — 2 πρ[ὸ]ϲ [τὸν] Φίλιππον non recte R. (W.), cum litt. λιπ non exstet spatium in v. 3. — 3 ἀπ[έ]λιπε [τ]ὴν R. W. (ἀπέδ[ρα τ. ego antea). — 5 εξοικ pr. A². — 9 περιέϲ. W., περιποιήϲεϲθαι D. R. — 10 sq. restitui coll. or. IV, c. 5, 8 sqq. (δεῖν θάνατον καταγνῶναι post me W.). — 11 sq. θυγ. οὐκ ἠγ[γ]ύη[ϲε] παρ᾽ ὑμῖν οὐδὲ | τέκ]να (-ται A²) ἐκθρέψα[ι ἐνθάδ᾽ ἠξίου, ἀλλ᾽ ἐξέδ. ἄ[λλοϲ]ε W., τ. θ. | ἠγγύα οὐχ ὑμῖν οὐδ᾽ ὑ[μῶν εἴ]α ἐκθρ. οὐδένα, | ἀλλὰ] ἐξ. ἄ[λλοϲ]ε D. — 12 sq. τῶν ἐκεῖ τιϲιν] ἐξ. E. Bruhn. — 13 πάλιν ἥ[κων W., πάλιν δ'(??) ἦλθε τὴν ἐργ[αϲίαν] ἐργ. D. — 15 τ[ὰ πολλ]ὰ γὰρ ὑμ[ῖν

αϲιν οἱ χρηϲ........|....ο]ὗτοι ποι.....τῆι εἰρήνηι
π.......|.......πο.........ἐν το[ῖς...........|..
...............μὲν ἐ[ν] Πλατα[ιαῖϲ...|...........
......δήϲαντεϲο.........................᾿Αθη]νογ[εν]
..π.........|.................χειν...νω.........|
.........................υθ.........| (desunt vs. VI?)

XV [τὰϲ | κοινὰ[ϲ] τῆϲ πόλεωϲ ϲυνθήκαϲ παραβάϲ, | τα(ῖ)ϲ
ἰδία(ι)ϲ πρὸϲ ἐμὲ ἰϲχυρίζεται, ὥϲπερ ἄν | τινα πειϲθέντα,
ὡϲ ὁ τῶν πρὸϲ ὑμᾶϲ δικα[ί|ων καταφρονήϲαϲ, οὗτοϲ ἂν
τῶν πρὸϲ ἐ μὲ] ἐφρόντιζεν. ὃϲ οὕτω πονηρόϲ ἐϲτι 31
καὶ πανταχοῦ ὅμοιοϲ, ὥϲτε καὶ εἰϲ Τροιζῆ|ν]α ἐλθὼν
καὶ ποιηϲαμένων αὐτὸν Τροιζηνίων πολίτην, ὑποπεϲὼν
Μνηϲίαν | τὸ]ν ᾿Αργεῖον καὶ ὑπ᾿ ἐκείνου καταϲ[ταθ]εὶϲ |
ἄρχω]ν, ἐξέβαλεν τοὺϲ πολίταϲ ἐκ τῆϲ | πόλε]ωϲ, ὡϲ
ὑμῖν αὐτοὶ μαρτυρήϲουϲιν· | ἐνθ]άδε γὰρ φεύγουϲιν. καὶ
ὑμεῖϲ μὲν ὦ ἄν|δρ[εϲ δι]καϲταὶ ἐκπ[ε]ϲόνταϲ αὐτοὺϲ
[ὑ]πεδέ|ξ]α[ϲ]θε, καὶ πολίταϲ ἐποιήϲαϲθε, καὶ τῶν ὑμε-
τέρων ἀγαθῶν πάν[τω]ν μετέδοτε, ἀ πομνημονεύϲαντεϲ
τὴν εὐεργεϲ[ί]αν | τὴ]ν πρὸϲ τὸν βάρβαρον δι᾿ ἐτῶν
πλε[ιό]νω[ν | ἢ πε]ντήκοντα κ[αὶ] ἑκατόν, καὶ οἰό[μεν]οι |
δεῖν] τοὺϲ ἐν τοῖϲ κινδύνοιϲ ὑμῖν χ[ρ]ηϲίμουϲ ‖ γενομέ-
νουϲ, τούτο[υ]ϲ ἀτυχοῦ[νταϲ]..φ.|.....ὑφ᾿ ὑμῶν· οὗτοϲ 32
δὲ ὁ μιαρόϲ, [ὁ] ἀφεὶϲ | ὑμᾶϲ κἀ]κ[εῖ] ἐγγραφ[εί]ϲ, [ο]ὔτε
τῆϲ πολ[ι]τεί[αϲ | οὔτε τῆϲ εὐνο]υϲ(τά)τη[ϲ π]όλεωϲ οὐδὲν

εἰώθα]ϲιν οἱ χρήϲ[ιμοι αὐτοῖϲ α]ὑτοὶ πο[λεμεῖν ἐν] τ. ε. ci. W.; τά[χιϲτ]α γὰρ ὑμ[ῖν ἀπορήϲ]αϲιν οἱ χρηϲ[ιμώτα|τοι ο]ὗτοι πο[λῖ-ται D. — 17 ἐν τοῖϲ κινδ[ύνοιϲ R., sed litt. ιϲκινδ non agnoscit W. — 18 ἐν Πλατ. R.

Col. XV. 2 ταϲ et fort. ιδιαϲ A². — ἰδίαιϲ (ταῖϲ) Kn. — 3 δικα|ίων R. W., δικα(ί)|ων Kn. — 5 ἐ μὲ D. R., ἐ μ᾿ W. — ουτωι A². — 8 Μνηϲίᾳ τῷ ᾿Αργείῳ D., sed v. Aristoph. Eq. 47. — 10 πολειταϲ A². — 18 ἢ om. R. W., adversante spatio. — οο[μεν]οι pr. A². — 20 ατυχον[ταϲ exstare non recte putat W. — χα]ριϲ[θῆναι R., κουφ]ιϲ[θῆναι ci. W. (sed v. Praef. § 15), ἀντιπαθεῖν D., ῥύεϲθαι ego antea, ᾽ϲωθῆναι H. De litt. φ non vid. dubitari posse (Kn.). — 21 [ὁ] ἀφ. D., ὁ δὴ ἀφ. W. — 22 ὑμᾶϲ καὶ ἐκεῖ R. — πολιτείαϲ | sine uncis R. W. — 23 υϲτη A²; οὔτε ἄντικρυϲ τῆϲ D., οὔτε τοῦ πλήθουϲ τῆϲ W., adversante spatio. Cf. Dem. epist. 2, 18 sqq. — οὐδέν[α] πεφύλαχε νόμον

[ἀ]πε|δείξατο ἄξι]ον, ἀλ[λ' οὔτ]ως ὠμῶς τοῖς ὑποδεξα-
μένοις α]ὐτὸν [ἐχρ]ήσατο, ὥστε...τα |...........ο ἐν
τῆι ἐκκλησία[ι.....|..............τατα του.......
33 ....| (deest versus I?) | ραν δεδιώ[ς] ......ν..τ.. XVI
π.εν.καὶ ταῦ|τα [ὅ]τι ἀ[λ]ηθῆ λέ[γω, ἀνα]γνώσεται ὑμῖν
πρῶτον | μὲν τὸν νό[μ]ον, [ὃς] οὐκ ἐᾶι τοὺς μετοίκους
ἐξοι[κεῖ]ν ἐ[ν τῶι π]ολέμωι, — ἔπειτα τὴν Τροι|ζη[νίων]
μαρ[τυ]ρίαν, πρὸς δὲ τούτοις τὸ | τῶν [Τροιζηνίω]ν
ψήφισμα, ὃ ἐψηφίσαν|το τῆι πόλει τῆι ὑμ]ετέραι, δι' ὃ
ὑμεῖς αὐτοὺς | ὑπεδέξασθε] καὶ [π]ολίτας ἐποιήσασθε.
ἀνά|γνωθι.

|| ΝΟΜΟΣ]. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.
ΨΗΦΙΣΜΑ].

34 Λα[βὲ δή μοι καὶ τὴ]ν τοῦ κηδ[εστ]οῦ αὐτοῦ | μ[αρ-
τυρίαν, ὃς δύο] μὲν οὐσία[ς φη]σὶ λα[βεῖν, πα[τρῶιά τε
κατ]αλειφ[θέ]ν[τα καὶ παρὰ τοῦ || ἀδ[ελφοῦ, ταῦτα δὲ
ἐ]ξῆς πά[νθ'] ὡ[ς ἐλάμβανεν | π[ρὸς τὴν ἑταίραν] Ἀντι-
35 γ[όναν ἀναλῶσαι, τε — — | (desunt vss. XI?) [πρα|-
χθέντα, καὶ ὃν [τρ]όπον ἐ[πιβεβούλευκέν | μοι Ἀθη- XVII

D., οὐδὲν πεφρόντικε πλέον W., οὐδέν' [ἔ]τι ἐ.ποιεῖτο λόγον Kn. — 24 ομως pr. A². — τοῖς | τῆς δεξαμένης α]ὐτ. [ἐχρ. W., τοὺς τῆς | πόλεως ὑφ' α]ὑτὸν [ἐποι]ήσατο R. — 25 sqq. ὥστε [πάν]τα ἀεὶ ἐψηφίσαν]το (ἐψηφίζον]το D.) R.

Col. XVI. 1 [τὴν ὑμετέ ραν [δ]εδιώ[ς τιμωρία]ν ἀπ[έ]στ[η]-σεν R.; W. post lac. magnam agnoscit ν..τ..τ..ενκαι. — 2 ταῦ|τα δι[ετί]θη ἀε[ὶ R.; ταῦ|τα ὅτι ἀληθῆ W. ([ὅ]τι supra v. A²). — 3 [ὅσπερ] W. D. R., adv. spat., cf. 4. ερ est in fragmentulo male adhaerente quod huc referunt, sed id vix recte. — 4 in fragmentulo quod dixi ωιπ (?), sed non eo loco quo sec. ερ v. 3 esse debebat. — 6 [Τρ. αὐτῶ]ν advers. spat. R., [Τρ. κοινὸ]ν (it.) W., αὐτῶν ἐκείνων Kn. — 7 ita D. — τῆι [ὑμ]ετ. R. W.; sed τηι in ect. non apparet. — 12 λ. μοι νῦν καὶ τὴν R. — κηδε[στοῦ τ]οῦ αὐτοῦ R. W. (hic delet τοῦ) advers. spat. — μαρτ. ὡς τὴν D. R. — πέρυ]σι λα[βὼν D. R. adv. spat. — 14 πα[ρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τ]ὰ λειφ[θέ]ν[τα ὑπὸ τῶν αὐτοῦ | ἀδ[ελφῶν ταῦτα ἐφε]ξῆς D. R., tum 15 D.: πάν[θ'] ὡ[ς ἐλά]μβανεν (παν.ω etiam W. agn.) π[ρὸς τὴν ἑταίραν] Ἀ. [ἀνήλωσεν.

Col. XVII. 1 ita W.; ἐπεβεβουλεύκει ἐ]μοὶ R.

νογένης, καὶ ὡς ὑμῖ[ν προδότης εὕρηται. τὸν δὴ καὶ
ἰδία[ι] πονηρόν, [καὶ τῆς πόλεως τὴν σωτηρίαν ἀπελ-
πίσαν[τα, καὶ ὑμᾶς ‖ ἐγκαταλιπόντα, καὶ παρ᾽ οὓς ἐξ[ώι-
κησεν | ἀναστάτους ποιήσαντα, [τοῦτον ὑμεῖς νῦν | εἰλη-
φότες οὐ κολάς[ε]τε; καὶ ἐγὼ ὦ ἄνδρες | δικας]ταὶ δέομαι 36
ὑμῶν [καὶ ἀντιβολῶ ἐλεῆσαί] με, ἐκεῖνο σκεψαμέ[νους,
ὅτι προσήκει ἐν ταύ]τηι τῆι δίκηι [ὑμᾶς τὸν ἐπιβεβου|-
λευμέν]ον ἐλεεῖν, οὐ τὸν [ἐπιβεβουλευκότα, ὃς ἐὰ]ν ἁλῶι,
οὐδὲν πάσχε[ιν μέλλει. . . . . .δε τότ[ε] τὰ πα. . . .
. . . .|. . . . . . .δ᾽ ἂν ἀπ[οφ]ύγηι με. . . . .
ἀπολο]ῦμαι. οὐ γὰρ ἂν δ[υναίμην τούτων | τῶν χρεῶ]ν
οὐδὲ [π]ολλοστ[ὸν μέρος ἐκτεῖσαι]. . . . . .ν. . . .
αιαχ. . . . .|. . . . . . . .ὦ] ἄνδρ[ες δικ]αστ[αί. . . .
. . . . .ς ἐξ α[ὐτ]ῶν τ[ῶν. . . . . .| (desunt
vss. VIII?) |

---

2 προδότης ἑώραται R., εὕρηται (ηὕρ.) (D.) W. — 3 δηι A². — καὶ τ. πόλεως Bl. R. W. — 4 αφελπ. pr. A². — ὑμᾶς Bl. R., τὴν χώραν W. (nimium pro spat.) — 5 ἐξ[ώικει τούτους R., ἐξ[ώικησεν (Bl.) . . . . . . W. Sec. v. 3 post ξ fere 9—10 litt. deesse vid. — 6 ποιησοντα pr. A². — τὸν τοιοῦτον πῶς R., τοῦτον κρινόμενον W. coll. or. IV, c. 7, 22; τοῦτον ὑποχείριον Kn. Deesse vid. XIII fere litt. Non esse necessarium κρινόμ. apparet e. gr. ex Dem. 19, 231. 281. — 7 καὶ ἔγωγ᾽ D. R., κἄγωγε Kn. — 8 [ἐν τῷ παρόντι μὴ περιιδεῖν ἐ]μέ R. Δέομαι ὑμῶν καὶ ἀντιβ. or. II, c. 15, 24. Ἐλεῆσαι H. — 9 sqq. supplevi. D.: τί ἑκάτερος | ἐν τ. τ. δ. πείσεται. — 11 ἐλθεῖν οὐ τὸν R. W., ἐλεεινὸν τὸ ἀ[γωνίσασθαι D. — 12 οὐδὲν sine uncis R. W.; in ectypo litt. δεν non apparent. οὗτος δ᾽ ἂν ἁλῷ, οὐδὲν πάσχων ἀπαλλάξεται D. — 13 fere ὥσπερ οὐ]δὲ τότε (οὐδὲ τ. D.) τὰ πα[θήματα φεύγων ἐξηπάτα· ἐγὼ] δ᾽ ἂν κτέ. — 14 ἐγὼ δ᾽ ἂν ἀποφύγηι μου τὴν κατηγορίαν ἀπολοῦμαι D. (ἀπόλλυμαι R.). — 15 sq. supplevi (πολλοστὸν μέρος D.). — 17 αν . . . αιαχ R. W. 19 μένο]υς ἐξ α[ὐτ]ῶν R. Satis manifestum est, hanc ultimam orationis col. fuisse.

VOLVMEN D.

VI.

[ЄΠΙΤΑΦΙΟϹ.]

1 Τῶν μὲν λόγων τ[ῶν μελ λ]όντων ῥηθήϲεϲ[θαι ἐπὶ | Col. I τῶιδε τῶι τάφω[ι περί τε | Λεωϲθένουϲ τοῦ ϲτ[ρατη γοῦ καὶ περὶ τῶν ἄ[λλων | τῶν μετ᾽ ἐκείνου [τετε λ]ευτηκότων ἐν τ[ῶι πο λέμωι, ὡϲ ἦϲαν ἄν[δρεϲ | ἀ]γαθοί, μα. τ. . . . . ρονοϲοι. . . . . ωι τὰϲ πρ[άξειϲ. . . . . . ϲ ἀνθρω[π. . . . . οὐδέ ν]ων πω κα[λλίω. . . . . ργα-

---

Inscriptio in papyro nusquam legitur.

Col. I. Composui ex fragmentis duobus, quorum in priore v. 1—19 et vigesimi duae litterae insunt. Neque adeo dubia res esse videtur; sed dolendum quod praeter parvulam alterius partem haec fragmenta a tergo nunc charta caerulea operta sunt: quod ni esset, ex eis quae ibi scripta sunt fortasse certo iudicare liceret, utrum una columna haec esset an duae. — in priore frg. neque a dextra neque a sinistra parte margo servatus est: consentiunt tamen paene omnes in principio versuum nonnisi unam duasve litteras deesse. — 1 Τῶν μὲν Cb. S. Sp. Bb[1]. — 3 περὶ] Λ. Bb.; περί τε Cb. S. — 9 μά[ρτυρεϲ olim Cb., qui postea μά[λιϲτα μὲν ci. Idem etiam sequentia restituere conatus est (p. 23 ed. I): ὁ χρ]όνοϲ ὁ ϲ[ύμπαϲ — — οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλειον ἑ]όρακεν. Bue.: μάρτ[υϲ ἀκριβὴϲ ὁ χ]ρόνοϲ ὁ ἰ[δὼν ἐν τῷ πολέμῳ] τὰϲ π[ράξειϲ, ὧν οὐδεὶ]ϲ ἄνθρω[ποϲ οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλιον καθε]όρακεν, (simil. Pe.) ὥ[ϲτε οὐδ᾽ ἐν τῷ π]αντὶ αἰῶ[νι νομιϲτέον γ]εγενῆ[ϲθαι οὔτε] ἄνδραϲ [ἀμείνουϲ τῶν] τετελευ[τηκότων τῶνδε] οὔτε π[ράξειϲ τῶν ὑπ]ὸ τ[ῶνδε πεπραγμένων ἀξιωτέραϲ ἐπαινεῖν καὶ μνημονεύειν τοῖϲ] ἔπει[τα. διόπερ] καὶ μάλιϲτα κτέ. In 10 sq. profecto τωι δ᾽ ἔργωι expectatur, ut sit oppositio ad v. 1. — V. 13 prima litt. ω potius fuisse videtur quam ο. — 14 prima litt. ρ fuisse videtur (quamquam non negaverim etiam ο fuisse posse): altera

κε ν ωρ....[ἐν τῶι ‖ π]αντὶ αἰῶ[νι .... γ]εγεν-
ν η[μένουϲ οὔτε ἄνδραϲ [ἀμείνουϲ τῶν τετελε(υ)τ[ηκό-
των τῶνδε ¦ οὔτε πρ[άξειϲ] π[ω μεγα λ]οπρεπεϲτέρ[αϲ. διὸ 2
καὶ μάλιϲτά γε [φοβοῦ μαι, μή μοι ϲυμβ[ῆι τὸν λ]όγον ελ λ άτ-
τ[ω φαί ν]εϲθαι τῶν ἔρ[γων τῶν γεγεν ν η[μέ νων. πλὴν
κατ᾽ [ἐκεῖ νό γε πάλι(ν) θα[ρρῶ, ὅ|τι τὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ *παρα-
λει πόμενα *[ὑμεῖϲ οἱ ἀ κούοντεϲ προϲθή¦ϲετε· οὐ *γὰρ
ἐ(ν) τοῖϲ τυ χοῦϲιν οἱ λόγοι ῥηθήϲονται, ἀλλ᾽ ἐν αὐτοῖϲ
II τοῖ(ϲ) μάρτυϲι τῶν (ἐκ)είνοι[ϲ | π]επραγμένων. Ἄξιον δέ 3
ἐϲ]τιν ἐπαινεῖν (τ)ὴν μὲν | πό]λιν ἡμῶν (τ)ῆϲ προαιρέ-
ϲεω]ϲ ἕνεκεν, τὸ προελέϲθ]αι ὅμοια καὶ ἔτι ϲεμνό]τερα
καὶ καλλίω *τῶν | πρότ]ερον αὐτῆι πεπραγμέ]νων, τοὺϲ
δὲ τετε λευ]τηκόταϲ τῆϲ ἀνδρεία]ϲ τῆϲ ἐν τῶι πολέμωι,
τὸ μὴ καταιϲχῦναι τὰϲ | τῶν προγόνων ἀρετάϲ· | τὸν δὲ
ϲτρατηγὸν Λεωϲ|θένη διὰ ἀμφότερα· τῆϲ ‖ τε γὰρ προαι-
ρέϲεωϲ εἰϲηγητὴϲ τῆι πόλ(ε)ι ἐγένετο, καὶ τῆϲ ϲτρατείαϲ
ἡγεμὼν τοῖϲ πολίταιϲ | κατέϲτη. — Περὶ μὲν οὖν ‖ τ]ῆϲ 4
πόλεωϲ διεξιέναι | τ]ὸ καθ᾽ ἕκαϲτον τῶν πρό τε]ρον * * *
πᾶϲαν τὴν Ἑλλάδα] οὔτε ὁ χρόνοϲ ὁ παρ ὼ]ν ἱκανόϲ,

γ est, minime ρ; sexta (N) transfixa est, unde Bb. ἔργα καὶ ω.... — 16 γ]εγεννη ... solemnis error librarii esse videtur; cf. v. 25; c. 4, 23 al. — 18 post λε non υ fuit, sed τ vel π; sed is error librarii fuerit. — 19 cf. c. 13, 37. Ex coni. adiunxi nunc frg. parvulum, de quo v. p. 93. — 20 litt. οπ sunt in fragmento priore. — [ὃ | καὶ S., [διόπερ] καὶ Bue. — 21 φοβοῦμαι Bb. — 23 γενέϲθαι Bb.; φαίνεϲθαι K. Cb. S. N litterae reliquias in A³ agnovit Sandys. — 26 restit. Sp. Cb. S. — 28 κ[αταλει]πόμενα Bb.; παραλειπόμενα S. K. Librarius etiam pro ὑμεῖϲ v. 29 υμειν scripsit (ὑμεῖν (ὑμεῖϲ) vix bene Pc.). — 31 γὰρ] γαι A³. — 33 αὐτοῖϲ] ϲ supra v. A³. — 34 μαρτυϲιτνν A³ pr.?? Deinde ειvoï, quae puncta cum S. reliquias C litterae supra scriptae putare possis. Itaque ἐκείνοιϲ S. Sp. C. Bb.[1]

Col. II. 1 δ᾽ ἐ ϲ]τὶν K. Cb.; δέ ἐϲτιν S. — 4 τοῦ pro τὸ V. — 6 in fine πω̆ A³. — 11 V. τοῦ μὴ. — in fine τα̃ A³. — 18 πολειταιϲ A³. — 21 .οκατ A³ pr., .οκαθ corr.; τὰ καθ᾽ ἕκ. Cb. — 22 ρων A¹ pr. — post πρότ. Bb. πεπραγμένων κατὰ addit: similiter Cb.: ἀνὰ πᾶϲαν τ. Ἑ. πεπραγμένων. K.: πρότ., οἷϲ ϲώζουϲα διετέλει πᾶϲαν τ. Ἑ.; Cp. τῶν πρότ. διαϲωϲάντων π. τ. Ἑ.; S.: ἃ καθ᾽ ἕκ. τῶν πρ. π. τ. Ἑ. εὐηργέτηκεν, quod rec. T., nisi quod pro ἃ ὃ scripsit, secutus Bb. in postscr. Ὧν πρ.

οὔτε ὁ καιρὸς] ἁρμόττων τῶ(ι) μα|κρ]ολογεῖν, οὔτε
ῥάιδιον] ἕνα ὄντα τοσαύ|τας] καὶ τηλικαύτας πρά|ξεις]
*ἐπελθεῖν καὶ μνημο]νεῦσαι. ἐπὶ κεφαλαί|ου δ]ὲ οὐκ
5 ὀκνήσω εἰπεῖν | περ]ὶ αὐτῆς· — ὥσπερ | γὰρ] ὁ ἥλιος
πᾶσαν ⌈πᾶσαν⌉ | τὴν οἰκουμ[ένη]ν ἐπέρ|χεται, — τὰ[ς III
μὲν] ὥρας δι|ακρίνων [εἰς τὸ π]ρέπον | καὶ καλῶ[ς
πάντα καθ]ιστάς, ‖ τοῖς δὲ σ[ώφροσι καὶ ἐπ]ι|εικέσι τ[ῶν
ἀνθρώπ]ων | ἐπιμ[ελούμενος κ]αὶ γε|ν[έσεως τῆς τροφῆ]ς
καὶ | καρπ]ῶν κ[αὶ τῶν ἄ]λλων ‖ ἁπά]ντων τῶν [εἰ]ς
τὸν | β[ίο]ν χρησίμων· — οὕτως | κα[ὶ] ἡ πόλις ἡμῶν
διατε|λε[ῖ τοὺ]ς μὲν κακοὺ(ς) κολά|ζο[υσα, τοῖς] δὲ δι-
καίο(ι)ς ‖ β[οηθοῦσα], *τὸ δὲ ἴσον ἀντὶ τῆς πλεονε]ξίας
ἅπασιν | φυλάττουσα, τ]οῖς δὲ ἰδί|οις κινδύνοις κα]ὶ δα-
πά|ναι[ς κοινὴν ἄδει]αν τοῖς ‖ Ἕλλη[σιν παρασκευ]άζου-|
6 σα. — [ἀλλὰ περὶ μὲ]ν τῶν | κοινῶ[ν ἔργων τῆς πό-

(εὐεργέτηκεν) bene LL. — 28 τηλικαυτ.ς A³ pr., supra scripto α. — 29 απελθειν A³; ἐπελθεῖν Bb.; διελθεῖν S; διεξελθεῖν ci. Cb. — 30 sq. κεφαλαί[ου] Bb.; κεφαλαί[ων] Cb. S. — δὲ] Bb., δ'] S. — ωκνησω A³. — 33 ολιος cum η supr. v. A³.

Col. III. 3 [ἀεὶ κατὰ τὸ π]ρέπον Bb. (it. sine ἀεὶ LL.); καὶ εἰς τὸ πρέπον S.; κατὰ τρόπον Cb. — 4 καὶ καλο[ὺς καιροὺς καθι]στάς Bb.; καὶ καλὸν πάντα καθ. S.; καὶ καλῶ[ς πάντα καθ. Cb. Ceterum vv. 3. 4 extr. ν et ς s. vers. A³. — 5 sq. π]ει|ίκεσιτ A³. Bue.: τοῖς δὲ ἀνθρώποις τὴν ἐπιεικεστάτην πᾶσιν ἔχων ἐπιμέλειαν καὶ γενέσεως καὶ ζωῆς καὶ τροφῆς καὶ τῶν ἄλλων κτέ., in quibus αὔξης pro ζωῆς mavult Fu. coll. Plat. Rep. 509 B. At Cb.: ἐπιμ[ελόμενος κ]αὶ γ[ιγνόμενος χορηγὸ]ς καὶ [τροφῆ]ς καὶ τῶν ἄλλων κτέ. Sr.: τοῖς δὲ σπουδαίοις — (sicut ego) ἐπιμ[ελητὴς ἀ]εὶ γεν[όμενος ἄριστο]ς (sed aor. ferri nequit) καὶ | τροφ]ῶν καὶ κτέ. (sicut ego). — 9 . . . . ονα Bb. K.; ον S., unde hic: καὶ [ἀφθ]ον[ίαν τῶν ἄλ]λων. — 10 πά]ντων Bb.; ἁπά]ντων rectius Cb. S. — 13 α extr. s. vers. A³. — 15 τοὺς δὲ δικαίους προτιμῶσα Bb., it. sed τιμῶσα Cb. Bb¹, it. sed ῥ[υομένη ego antea; τοῖς δὲ δικαίοις βοηθοῦσα Pc. — τὸ δὲ ἴσον — ἅπασιν] ita amicus quidam Babingtonis ap. illum. ποιδειςοναν | A³. — 17 sqq. cf. Lycurg. § 104. — 19 τὴν ἐλευθερί]αν pro κοινὴν ἄδ. (quod exstat ap. Lycurgum) mavult Cb. — 20 παρασκευ]άζουσα Bb. — 21 περὶ μὲν οὖ]ν τ. Bb. ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν K¹. ἕκαστον μὲν οὖν M. — 22 sqq. εωις (ς supra v.; ante ε est spatium vacuum capax III litt.) | ωσπερ[π] . . . . καιαλι φω A³ (an σαι pro κα exstitit? pro αλι sunt qui legant αμ). v. 22 Bb.: κοινῶν

λ]εως | ὥςπερ [προεῖπον φρά]ςαι *(παρ)αλείψω, πε[ρὶ
δὲ Λεωςθέν]ους καὶ ‖ τῶν ἄ[λλων τοὺς λόγ]ους ποι-
ήςομ[αι. — ἀπορ]ῶ δὲ πόθεν | ἄρξωμα[ι λέγων], ἢ τί-
νος | *πρώτου μνηςθῶ. — πότε ρα περ[ὶ] τοῦ γένους
αὐτῶν ‖ ἑκάςτω(ν) διεξέλθω; ἀλλ' εὔηθες εἶναι ὑπολαμ-
βάνω· | τὸ(ν) μὲν (γὰρ) ἄλλους τινὰς ἀνθρώπους ἐγκω- 7
IV μιάζοντα, | οἳ πολλαχόθεν εἰς μίαν | πόλιν [ςυν] ςυν-
εληλυθότες | οἰκοῦςι γένος ἴδιον ἕκας|τος ςυνειςενεγκά-
μενος, ‖ *τοῦτον μὲν δεῖ κατ' [ἄ]νδρα | γενεαλογεῖν —
ἕκαςτον· | περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν | τοὺ(ς) λόγου(ς)
ποιούμενον, οἷς | ἡ κοινὴ γένεςις α[ὐτόχ]θοςιν ‖ οὖςιν
ἀνυπέρβλητ[ον] τὴν | εὐγένειαν ἔχει, πε[ρ]ίεργον | ἡγοῦ-
μαι εἶναι ἰδία[ι τὰ] γένη | ἐγκωμιάζειν. — ἀλλὰ [πε]ρὶ 8
τῆς | παιδείας αὐτῶν ἐπι[μνη]ςθῶ, ‖ καὶ ὡς ἐν πολλῆι
ς[ωφρο ςύνηι παῖδες ὄντ[ες ἐτρά φηςαν, καὶ ἐπαιδε[ύθη-
ςαν, | *ἅπερ εἰώθαςιν [παιδεύ ειν; — ἀλλ' οἶμαι π[άντας

ἔργων τῆς πόλεως (πράξεων pro ἔργων F. Cp. Cb.^{1}); S. T.: κοινῶν τῶν τῆς πόλεως; Breitenbach: κ. τῆςδε τῆς π.; Mh.: κ. καὶ τῆς π.; C.: κοινῶν τὸν λόγον ταχέως. — 23 ὥςπερ [ἐν βραχεῖ εἴρητ]αι †αλιφω Bb. ὥςπερ [εἶπον φρά]ςαι χαλεπόν K. ὥ. [χρὴ δηλῶ]ςαι (δοκῶ vel simile aliquid) S. [Cp.] T., qui ἐλπίζω pro δοκῶ ponit (Ls. νομίζω). ὥ. [εἰκὸς φρά]ςαι παραλείψω M. ὥ. [εἶπον ἐάςω] καὶ . . . . Cp. ὥ. προείρηται καταλείψω C. Totum locum inde a v. 21 ita constituit K.^{2}: [οὐκ ἔχων δὲ ὁμοῦ περὶ τούτων | εἰπεῖν καὶ περὶ παςῶ]ν τῶν | κοινῶ[ν πράξεων τῆς πό-λ]εως, ὥςπερ [χρή, καὶ ὑμνῆ]ςαι ἀμ φω, περὶ Λεωςθ. κτε. — 23 sq. παραλείπω Bue. — 24 περὶ δὲ Λεωςθένους Bb. — 25 τῶν ἄλλων ἤδη τοὺς λόγους Bb.; om. ἤδη S. — 26 ποιηςόμενος ἐνθά]δε S. Sh.; ποιήςομαι. νῦ]ν δὲ Bb.; ποιήςομαι. ἀπορ]ῶ δὲ Cb. Sp. JBL. In A^3 (cf. Sch.) dimidia pars litterae ω servata est. — πόθεν] ν s. v. A^3. — 27 ἐπαινῶν Bb.; αὐτῶν K.; λέγειν Cb. Bb.^{1}; λέγων S. C. — 28 πρώτου Cb. coll. Dem. 18, 129; Isocr. 15, 140: πρωτον A^1. — 30 ἑκάςτων Pe.: ἑκάςτου Bb. al. — 31 ιναι pr. A^3. — 32 τὸν μὲν γὰρ Sch. ap. Bb. S.; τὸ μὲν Cp. C.; cf. c. 4, 5. τινους A^3 pr.

Col. IV. 3 ϊδιον A^3. — 5 τουτων A^3; τοῦτον Cb. S. — δεῖ] δὴ C. Cp.; δεῖν Sh. (qui supra τὸ μὲν ἄλλους et τούτων retinent). — αντρα A^1 pr. — 8 ποιούμενος corr. Cb. probante S. p. 56; ποιουμένου (et τοῦ λόγου cum A^3) Bs. Mh. (LL.), sed -νον non dubie A^3 (teste Kn.). — 17 επεδ . . . . A^3; emend. Bb. (ἐπεδείξαντο C.). — 18 οπερ A^3. — εἰώθαςι ν[έους παιδεύ]ειν Bb. εἰώθαςιν παι-

εἰδέναι ὅτι τούτο[υ ἕνεκα | τοὺϲ παῖδαϲ παιδεύο[μεν,
ἵνα ἄνδρεϲ ἀγαθοὶ γ[ένων]ται· τοὺϲ δὲ γεγενημ[ένουϲ
ἐν τῶι πολέμωι ἄνδρ[αϲ ‖ ὑπερβάλλονταϲ τῆι ἀ[ρετῆι,
πρόδηλόν ἐϲτιν ὅτι πα[ῖδεϲ | ὄντεϲ καλῶϲ ἐπαιδε[ύθη-
9 ϲαν. — ἁπλούϲτατον ο[ὖν ἡ|γοῦμαι εἶναι τὴν ἐν τ[ῶι
πολέμωι διεξελθεῖν ἀ|ρετήν, καὶ ὡϲ πολλῶν ἀ|γαθῶν
αἴτιοι γεγένη(ν)ται | τῆι πατρίδι καὶ τοῖϲ ἄλλοιϲ Ἕλ-
ληϲιν. — ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀ|πὸ τοῦ ϲτρατηγοῦ. καὶ
10 γὰρ δίκαι|ον. Λεωϲθένηϲ γὰρ ὁρῶν | τὴν Ἑλλάδα πᾶ-
[ϲ]αν τεταπει|νωμένην καὶ [. . . κατ]επτη|χυ]ῖαν, κατεφθαρ- V
μένην ὑπὸ | τῶν] *δωροδοκούντων παρὰ Φι|λίπ]που
καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ | τῶν] πατρίδων τῶν αὐτῶν, ‖ καὶ
τ]ὴν μὲν πόλιν ἡμῶν | δεομέ]νην ἀνδρόϲ, τὴν δ' *Ἑλ-
λά|δα πᾶ]ϲαν πόλεωϲ, ἥτιϲ προϲτῆν|αι δυ]νήϲεται τῆϲ
ἡγεμονίαϲ, | ἐπέ]δωκεν *ἑαυτὸν μὲν τῆι ‖ πατρί]δι, τὴν
11 δὲ πόλιν τοῖϲ Ἕλλη|ϲ[ιν] εἰϲ τὴν ἐλευθερίαν· καὶ
ξε|νικὴν μὲν δύναμιν (ϲυ)ϲτηϲά|μενοϲ, τῆϲ δὲ πολιτικῆϲ
ἡγε|μὼν καταϲτάϲ, τοὺϲ πρώτου|ϲ ἀντιταξαμένουϲ τῆι
τῶν | Ἑλλήνων ἐλευθερίαι Βοι|ωτοὺϲ καὶ Μακεδόναϲ
καὶ | Εὐβοέαϲ καὶ τοὺϲ ἄλλουϲ ϲυμ|μάχουϲ αὐτῶν ἐνί-

δεύειν S. οἱ ἄλλοι ποιεῖν Lightf. ap. Bb. in postscr. (LL., qui om. οἱ). ἀπὸ νέων ποιεῖν C. οἱ ἄλλοι ἐπαινεῖν F. Cp. (ἄνδρεϲ ἀϲκεῖν T. K.[2], ἐλεύθεροι s. Ἀθηναῖοι μαθεῖν M.). — 19 [πάνταϲ] Bb.; πάνταϲ ὑμᾶϲ Cb.; π. μὲν LL. — 21 τούτου ἕν. δεῖ τ. π. παιδευθῆναι Bb.; τ. ἕν. τ. π. παιδεύομεν S. M. Bb.[1]; δεῖ — παιδεύε[ϲθαι F. — 22 γ[ένων]ται Bb.; γ[ίνων]ται S. — 23 γεγενη[μενουϲ A[3]. — 24 ἀνδρ[αϲ C. K. Cp. Cb. — 28 ἁπλ. δ[ὲ Bb.; ἁ. δὴ K.; sed littera fuit potius O, unde ο[ὖν Cb. S. B[1]. — 33 πατριτι A[3]. — 38 τεταπ. καὶ [τὴν] εὐημερ|ίαν Bb.; sed ΕΠΤΗ diserte scriptum est. καὶ κατεπτηχυῖαν Classen ap. K. S. Bb.[1], egregie nisi quod spatio non sufficit; itaque καὶ δέει κατ. Sandys, κ. ἔτι κ. Cb.[1], κ. φόβῳ κ. Mh., κ. ἤδη κ. Schk., κ. ϲφόδρα κ. Pc. Conf. [Demad.] Exc. (ed. H. Haupt Herm. XIII; Dinarch. ed. Bl.) 12. Simplex ἐπτ. est ap. Isocr. 5, 58 (Cb.).

Col. V. 1 καὶ ἐφθ. Mh. — 2 δωροδονουντων A[3]. — 6 ολλα[δα A[3]. — 8 δυνήϲεται Sch. Bb.[1]; βου]λήϲεται? Pc. — 9 . . . δωκενμενεναυτον A[3]. ἀπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν Bb.; ἐπέδωκεν μὲν ἑαυτὸν K.; ἐπέδ. ἑ. μὲν S. Cb. — 12 ϲυϲτηϲάμενοϲ Bb.; κτηϲάμ. K. — 13 πολειτικηϲ corr. A[3] (ε s. v.). — 18 Εὐβοᾶϲ corr. Cb. pro-

κηcε μαχόμενος ἐν τῆι Βοιωτίαι. | ἐντεῦθεν δ' ἐλθὼν 12
εἰc Πύλας καὶ καταλαβὼν τὰς | πα]ρόδους, δι' ὧν
καὶ πρότερον ἐπὶ τ]οὺc Ἕλληνας οἱ βάρβαροι ἐπο]ρεύθηcαν, τῆc μὲν ἐπὶ | τὴν] Ἑλλάδα πορείας Ἀντίπ]ατρον ἐκώλυcεν, αὐτὸν δὲ | κα]ταλαβὼν ἐν τοῖc τόποις τού- | τοι]c καὶ μάχηι νικήcαc, ἐπολιόρ]κει κατακλείcαc εἰc Λαμίαν· | Θ]ετταλοὺc δὲ καὶ Φωκέας καὶ | Αἰ]τωλοὺc καὶ 13
τοὺc ἄλλους ἅπαν|τας τοὺc ἐν τῶι τόπωι cυμμάχους | ἐποιήcατο, καὶ ὧν Φίλιππος || καὶ Ἀλέξανδρος ἀκόντων ἡγούμενοι ἐcεμνύνοντο, τούτων Λεωcθένηc ἑκόντων τὴν ἡγεμονίαν ἔλαβεν. cυνέβη δ' αὐτῶι | τῶν μὲν πρα-
VI γμάτων ὧν προεΐλετο κρατῆcαι, — | τῆc δὲ εἱ[μαρ]μένης *οὐκ ἦν | περιγενέ[cθαι.] — δίκαιον δ' ἐcτὶν μὴ 14
μ[όνον] ὧν ἔπραξεν | Λεωcθέν[ηc ζῶν] χάριν ἔχειν αὐτῶι πρ[ώτωι, ἀ]λλὰ καὶ τῆc | ὕcτερον [γενομένη]c μάχης | μετὰ τ[ὸν ἐκείνο]υ θάνατον, | καὶ τῶν [ἄλλων ἀγ]αθῶν τῶν | ἐν τῆι c[τρατείαι τ]αύτηι cυμβάντων [τοῖc Ἕλ]ληcιν· ἐπὶ | γὰρ τοῖc ὑπὸ [Λε]ωcθένους | (τε)θεῖcιν θεμελίοις οἰκοδο|μοῦcιν οἱ νῦν τὰς ὕcτερον | πράξειc. — Καὶ μηδεὶc ὑπολάβη(ι) με τῶν ἄλλων πολιτῶν | μη]- 15
δένα λόγον ποιεῖcθαι, | ἀλλὰ] Λεωcθένη *μόν(ον) ἐγκωμιάζ]ειν. cυμβαίνει γὰρ | τὸν Λε]ωcθένους ἔπαινον || ἐπὶ

bante S. p. 58. — 20 μαχόμενος A³ corr., Cb., S.; μαχομενους A³ pr. — 23 εἰc]όδους Bb.; παρόδους Sp. probante S. l. c. P litterae vestigium agnoscit Sch.; Sandys ι potius fuisse putat (διόδους). — 30 κατακλήcαc West. — 33 cυμμάχους] extr. litt. s. v. A³. Huiusmodi scripturas posthac iam non enotabo. — 34 φιλιπποc — (sic) A³. — 36 εcεμνυοντο A³ pr. — τουτωνλε — A³. — 38 cυν.βη A³ pr.; ε supra v. — 40 κρατηcαι A³ corr.: — cησ pr.

Col. VI. 1 τηcδεϊ A³. — ουγην A³. — 4 Λεωcθ. αὐτὸc Bb.; Λ. τότε Sh. ap. Bb.; Λ. ζῶν K.²; Λ. τὴν ego ed.¹ coll. Lys. 24, 27. — 5 π[ολλήν Bb.; πλείcτην Classen ap. K. — 6 γενομένης Bb.; γεγενημένης S. — 7 τούτου Bb.; ἐκείνου M. probante Sch. — 8 τῶν πάντων M.; τῶν ἄλλων Bb.; τῶν πολλῶν Mh. — 17 λεωcθενημενεγκω A³. ἐν τῷ Λ. μὲν ἐγκ. Bb. φάcκων Λ. μ' ἕν' ἐγκ. Sh. ἐν τῷ Λ. λίαν Z. διὰ τὸ Λ. μόνον Cb. ἀλλὰ Λ. μόνον S. K. καὶ Λ. μόνον Cp. — 18 cυμβ. — εἶναι 21 deleri vult M., def. Bue. — 20 ἔπ. τὸν ἐπὶ T., sed cf. Dem. 18, 271 al. —

ταῖ]ϲ μάχαιϲ ἐγκώμιον | καὶ τῶν ἄλ]λων πολιτῶν εἶναι·
το[ῦ μὲν] γὰρ βουλεύεϲθαι | κα[λῶϲ ὁ ϲτρα]τηγὸϲ αἴτι-
οϲ, τοῦ | δὲ ν[ικᾶν μαχ]ομένουϲ οἱ κινδυν[εύειν ἐθ]έλον-
τεϲ τοῖϲ ϲώ|μαϲ[ιν· — ὥϲτ]ε ὅταν | ἐπαιν[ῶ τὴν γ]ε-
γονυῖαν νίκην, | ἅμα τ[ῆι Λε]ωϲθένουϲ ἡγεμονίαι καὶ
16 [τὴν τ]ῶν ἄλλων ἀρετὴν || ἐγκωμ[ιάζ]ω. — τίϲ γὰρ οὐ|κ
ἂν δικα[ίωϲ] ἐπαινοίη τῶν | πολιτῶ[ν το]ὺϲ ἐν τῶιδε
τῶι | πολέμω[ι τε]λευτήϲανταϲ, οἳ | ταϲ *ἑα[υτῶ]ν ψυ-
χὰϲ ἔδωκαν || ὑπὲρ τῆ[ϲ τῶ]ν Ἑλλήνων ἐλευθερίαϲ,
[φα]νερωτάτην ἀπόδειξιν τ[αύτ]ην ἡγούμενοι εἶναι τοῦ
[βούλ]εϲθαι τῆι Ἑλλάδι | τὴν] ἐλε[υθερ]ίαν | περιθεῖναι. VII
17 τὸ μαχόμ[ενοι τελευτῆϲαι ὑπὲρ *αὐτῆ[ϲ. μέ|γα δ' αὐτοῖϲ
ϲυνεβάλετ[ο εἰ]ϲ | τὸ προθύμωϲ ὑπὲρ τῆϲ [πατρίδοϲ
ἀγωνίϲαϲθαι τὸ ἐν τῆ[ι Βοιω|τίαι τὴν μάχην τὴν π[ρο-
τέραν | γενέϲθαι. ἑώρων γὰ[ρ τὴν πό|λιν τῶν Θηβαίων
οἰκτ[ρῶϲ ἠφα]νιϲ|μένην ἐξ ἀνθρώπων, [τὴν δὲ ἀ]κρό-
πολιν [ἐξ] αὐτῆϲ φρουρου[μένην] ὑπὸ τῶν Μακεδόνων,
τὰ *δὲ ϲώματα τῶν ἐνοικούντων ἐξηνδραποδιϲμένα,
τὴν δὲ χώραν ἄλλουϲ *διανενεμημένουϲ, ὥϲτε πρὸ
ὀφθαλμῶν ὁρώμενα αὐτοῖϲ τὰ δεινὰ ἄοκνον π[αρ]εῖχε
18 τόλμα(ν) εἰϲ τὸ | κινδυνεύειν [πρ]οχείρωϲ. (—) ἀλλὰ
μὴν τήν γε π[ερὶ Π]ύλαϲ καὶ Λαμίαν μάχην γεν[ομέν]ην

---

26 ὥϲτ]ε ὅταν Bb., idem v. 30 ἐγκωμιάζειν. ὥϲτ' ἐμ]ὲ — ἐγκωμιάζειν C. Cb. ὥϲτ]ε ὅταν — ἐγκωμιάζω S. K. Bb.[1]. In v. 26 litterae mirum in modum distractae sunt, et in fine longissima linea transversa addita. — 27 γ]εγονυῖαν A[3]. — 33 . . λευτηϲαντεϲ A[3] pr. — 34 ταϲενα . . . A[3]. τὰϲ ἐν αὐτοῖϲ ψ. Maehly. — 38 primum ι et longitudine praecellit et crassis lineis duabus transfixum est.

Col. VII. 1 μαχόμενοι Bb.; μαχομένουϲ S. — 2 αυτοι . . . A[3]; αὐτῆϲ Bb.; αὐτοῦ K. — 4 πατρίδοϲ Bb.; Ἑλλάδοϲ S. — 6 πρότερον Bb.; πρώτην Sch. Cb. Bb.[1], προτέραν S. — 7 αιωρων A[3] pr. Super Є spiritus lenis signum est. — τὴν μὲν πόλιν Bb.; τὴν πόλιν S. Pro hoc est spatii ratio: nam in fine versus signum 7 exstabat. — 10 ἐξαυτῆϲ Bb.; ἐξ del. Cb. S. (cf. v. 9). ἔτι αὐτῆϲ M. — τατεϲω A[3]; em. Cb. S. — 11 διανενεμημένουϲ Cb.; διανεμομενουϲ A[3]. — 17 paragraphus per errorem sequenti demum versui supposita. — 18 πρὸϲ Πύλαϲ Bb.; περὶ Π. Cb. S. M. Bb.[1]

οὐχ ἧττον ‖ αὐτοῖϲ ἔνδο[ξον γεν]έϲθαι *ϲυμβέβηκεν ἧϲ
[ἐν Βοιω]τοῖϲ ἠγωνίϲαν|το, οὐ μόνον [τῶι μαχο]μένουϲ
νικᾶν | Ἀντίπατρον [καὶ τοὺϲ ϲ]υμμάχουϲ, | ἀλλὰ καὶ
τῶι τόπω[ι, τῶι ἐ]νταυθοῖ γε γενῆϲθαι τὴν μ[άχην. ἀφ]ι-
κνού|μενοι γὰρ οἱ Ἕλλη[νεϲ ἅπα]ντεϲ | δὶϲ τοῦ ἐνιαυτοῦ
εἰϲ [τὴν Πυλ]αίαν, | θεωροὶ γενήϲοντ[αι | τῶν ἔργων τῶν
π[επρα]γμένων ‖ αὐτοῖϲ· ἅμα γὰρ εἰϲ τ[ὸν τό]πον *ἀ-
θροιϲθήϲονται καὶ τ[ῆϲ τού]των ἀ|ρετῆϲ μνηϲθήϲοντ[αι.
— ο]ὐδέν*εϲ γὰρ πώποτε τῶν γεγονότων | οὔτε περὶ 19
καλλιόνων οὔτε πρὸϲ ἰϲχυροτέρουϲ οὔτε μετ᾽ ἐλαττό-
νων | ἠγωνίϲαντο, τὴν ἀρετὴν ἰϲχὺν | καὶ τὴν ἀνδρείαν
πλῆθοϲ, ἀλλ᾽ οὐ | τὸν πολὺν ἀριθμὸν τῶν ϲωμάτων |
εἶναι κρίνοντεϲ. καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν εἰϲ τὸ κοινὸν
πᾶϲιν | κατέθεϲαν, τὴν δ᾽ εὐδοξίαν (τὴν) ἀπὸ | τῶν
πράξεων ἴδιον ϲτέφανον | τῆι πατρίδ[ι περι]έθηκαν. (—)
VIII Ἄξιον | τοίνυν ϲυλλογίϲαϲθαι καὶ τί ἂν | ϲυμβῆναι νο- 20
μίζο|ι|μεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνι[ϲ]α[ϲ]αμένων.
— ἆρ᾽ οὐκ ἂν ἑνὸϲ μὲν δεϲπότου τὴν οἰκουμένην ὑπή-
κο|ον ἅπαϲαν εἶναι, νόμωι δὲ τῶι | *τούτου τρόπωι ἐξ
ἀνάγκηϲ χρῆϲθαι τὴν Ἑλλάδα; ϲυνελόντα | δ᾽ εἰπεῖν τὴν
Μακεδόνων ὑπερηφανίαν καὶ μὴ τὴν τοῦ | δικαίου δύ-
ναμιν ἰϲχύειν | παρ᾽ ἑκάϲτοιϲ, ὥϲτε *μήτε | γυνα(ι)κῶν

---

20 ϲυνβεβηκει A[3]; em. Bb. — 24 τῶν τόπων S. — 25 sq. Cf. Harpocr. s. v. Πύλαι· ὅτι δὲ δὶϲ (Sch.: codd. τιϲ) ἐγίγνετο ϲύνοδοϲ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰϲ Πύλαϲ, Ὑπ. τε ἐν ἐπιτ. καὶ Θεόπομποϲ ἐν τῇ λ᾽ εἰρήκαϲιν. — 28 θεωροιγενηϲοντ[αικαὶ] τῆϲτου A[3], cum scribentis oculi aberrassent ad v. 31 αθροιϲθηϲονταικαιτηϲτου. — 30 π[ον pro τον fuerit. deinde το]ποναρ ut vid. A[3] (pr. τοποναν). — 32 . . . .υ— A[3]. — 33 .υδενοϲ A[3]. — 34 καλλειονων A[3]. — 34 προϲῑϲ| A[3], ut ῑϲχυν 36. — 35 οὔτε del. Cb. probante S. p. 58; contra dicit K.[2]; οὐδὲ ci. Schk. — 39 εἶναι del. M. κρεινοντεϲ A[3]. — 41 ευτεξιαν A[3] pr. — addidi τὴν. — 42 ῑδιον A[3]. — 43 ἀνέθηκαν Bb. T., περιέθηκαν S. Cb. Bb.[1] — Interpunctio hic quoque proximo demum versui supposita.

Col. VIII. 1 ϲ. τί ἂν καὶ K., καὶ ϲυλλ. τί Mh. — νομίζομεν K. Cb. S. — 6 νομωι A[3], non νομω, quod in ectypo est. — 7 τουτωι A[1]. — 8 ϲυνελόντι Bb.; ϲυνελόντα A[3] S., qui cf. Herod. 3, 82. — 11 δυναμειν̄ιϲχυειν A[3]. — 12 μετε A[3].

μήτε παρθένων ¦ *μήτε παίδων *** ὕβρ(ε)ις ἀνεκλεί-
21 πτους ἑκάστοις καθεστά|ναι. φανερὸν δ᾽ ἐξ [τ]ῶν *ἠναγ-
καζόμε[c]θα καὶ νῦν ἤ[δη·] θυσί|ας μὲν ἀνθρώποις γ[ι-
γνο]μέ|νας ἐφορᾶν, ἀγάλμ[ατα δὲ] καὶ ‖ βωμοὺς καὶ
ναοὺς τοῖ[ς μὲν] θεοῖς | ἀμελῶς, τοῖς δὲ ἀνθρώ[ποις]
ἐπι|μελῶς συντελούμενα, καὶ [τ]οὺς | (τού)των *οἰκέτας
22 ὥσπερ ἥρωας τι|μᾶν ἡμᾶς ἀναγκαζομένους. ‖ ὅπου δὲ τὰ
πρὸς θεοὺς ὅσια διὰ | τὴν Μακεδόνων τόλμαν ἀν|ή(ι)-
ρηται, τί τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους (δίκαια) | χρὴ νομίζειν;
ἆρ᾽ οὐκ ἂν παν|τελῶς καταλελύσθαι; ὥστε ‖ ὅσω(ι) δει-
νότερα τὰ προ(ς)δοκώ|μεν᾽ ἂν γενέσθαι κρίνο[ι]μεν, ¦
τοσούτω(ι) μειζόνων ἐπαίνων | τοὺς τετελευτηκότας
23 ἀξίους | χρὴ νομίζειν. ο(ὐ)δεμία γὰρ ‖ στρατεία τὴν (τῶν)
στρατευομένων ἀρε|τὴν ἐνεφάνισεν μᾶλλον τῆς νῦν ¦
γεγενημένης, ἐν ἧι *γε παρατάτ|τεσθαι μὲν ὁσημέραι
ἀναγκαῖ|ον ἦ(ν), πλείους δὲ μάχας ἠγωνίσθαι διὰ μιᾶς
στρατ[είας] ἢ τοὺς | ἄλλους πάντας [πληγὰς] *συμ|βαίνει IX
ἐν τῶι παρε[παρ]ληλυ|θότι χρόνωι, χειμώνων δ᾽ ὑ|π]ερ-
βολὰς καὶ τῶν καθ᾽ἡμέ|ρα]ν ἀναγκαίων ἐνδείας τοσ|αύ]-

---

14 μηδε A^3; μήτε F. — ἂν ἐκλείπτους S.; ἐκλείπτους ἂν Cp., quae propter intolerabilem circuitum eloquendi non sufficere videntur. Cb.: μήτε γυν. μ π. μηδε(μίαν φειδὼ γίγνεσθαι; ἀλλὰ καὶ τούτων καὶ) παίδ. ὕβρ. ἀνεκλ. κτέ. K. (et ego in ed.[1]) ante αν. addit ἀνιέναι ποτέ, ἀλλ᾽; Schnitzer ci.: μηδὲ παίδων αἰδῶ μηδεμίαν ἐπέχειν (s. εἶναι), ἀλλ᾽ ὕβρ. ἀν. κ.; ἀπροσδοκήτους pro ἀνεκλ. M. Ipse nunc ante ὕβρ. (non post id voc. ut in ed. II) omissionem factam statuo (cum LL.). — 16 ἐξ ὧν Bb., ἐξ αὐτῶν ἃ K. — αναγ A^3, ἠναγκ. T. — 17 ἔ[χειν Bb., ἔ[στι Cb., ἔ[τι K. Sp., ἐὰν Cf.; at ἤ[δη S., quod certum puto, quamvis Ε litteram tueatur Sch. (ἔργῳ Sr.). — 18 γε . . . με|νας A^3; γεγενημένας Bb.; γινομένας (γε[ινομ.) S.; γιγνομένας Cb. — 20 „Hyp. schrieb νεώς“ S. — 22 sq. rest. S. Cb. — 23 οικητας A^3. — 24 ἡμᾶς ἀναγκ. del. M. Cp. — 25 πρὸς τοὺς θεοὺς Cb. — δίκαια post ἀνθρώπους add. F. — 28 οὐ κἂν K. — 31 κρίνομεν K. Cb., probante S. p. 59. — 35 τῶν iam Bb. add. ci. — 37 τε A^3; em. Bb. — 39 ἀγωνίζεσθαι K.[2] (et ὑπομεμένηκεν ἕκαστος ὥστε IX, 7)

Col. IX. 1 sq. πληγασλαμβανειν A^3, quae delet Cb., πληγας dittographiam antecedentis παντας putans. Ego in verbis foedissime corruptis id quod ad sententiam desideratur (συμβαίνει) latere indico; praeterea addiderim παντὶ post ἐν. Mh., cum pro-

τας καὶ τηλικαύτας οὕτως | ἐγ]κρατῶς *ὑπομεμ(ε)νη-
κέναι, | ὥς]τε καὶ τῶι λόγωι χαλεπὸν | εἶν]αι φράσαι.
τὸν δὴ τοιαύτας ‖ *κ]αρτερίας — ἀόκνως ὑπομεῖναι ¦ 24
τού(ς) πολίτας προτρεψάμενον | Λεωσθένη, — καὶ τοὺς
τῶι τοιούτωι | στρατηγῶι προθύμως συναγωνις¦τὰς σφᾶς
αὐτοὺς παρασχόντας, — ‖ ἆρ᾽ οὐ [ού] διὰ τὴν τῆς ἀρε-
τῆς ἀπόδειξιν | εὐτυχεῖς μᾶλλον, ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν |
ἀπόλειψιν ἀτυχεῖς νομιστέον; | οἵ τινες θνητοῦ σώματος
ἀθά[να¦τον δόξαν ἐκτήσαντο, καὶ διὰ τὴ[ν ‖ ἰδίαν ἀρετὴν
τὴν κοινὴν ἐλ[ευθερίαν τοῖς Ἕλλησιν ἐβεβαίωσαν. ¦ φέρει 25
γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν*** | ἄνευ τῆς *αὐτονομίας. — ο(ὐ)
γὰρ ἀνδρὸς | ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνὴν κυριεύειν δεῖ
τῶν εὐδαιμόνων, οὐδ᾽ αἰ|τίαν φοβερὰν εἶναι τοῖς ἐλευ-
θέροις, | ἀλλ᾽ ἔλεγχον, οὐδ᾽ ἐπὶ τοῖς κολακεύ¦ουσιν τοὺς
δυνάστας καὶ διαβάλλου¦σιν τού(ς) πολίτας τὸ τῶν πολι-
τῶν ἀσ¦φαλές, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆι τῶν νόμων πίστει | γενέσθαι.
ὑπὲρ ὧν ἁπάντων οὗτοι πό¦νους πόνων διαδόχους ποι- 26
ούμενοι, | καὶ τοῖς καθ᾽ ἡμέραν κινδύνοις τού(ς) εἰς | τὸν
ἅπαντα χρόνον φόβους τῶν πολιτῶν ‖ καὶ τῶν Ἑλλήνων

---

baret συμβαίνει meum, πληγὰς in πολίτας mutandum censuit (estne et delendum πληγάς et πάντες in πολίτας commutandum?); def. traditam lectionem H. (comp. Polyb. I, 15, 2; II, 32, 3). — 7 υπερμεμνηκεναι A[3]; em. Bb. — 10 κρ]ατεριας A[3] habuit. — interpungendum fuit non hic sed post φράσαι. — 11 πολειτας A[3]. — 12 Λεωσθένη del. K.[2] — τοιουτω falso ectypum. — 14 huic versui paragraphus supposita; interpunctum ut videtur post σφας. αυτους spiritu leni instructum. — 18 (ἀντὶ) θν. σ. C. F.; ἀντεκτήσαντο v. 19 Mh. — 20 ϊδιαν A[3]. cf. [Lys.] epit. § 44. — 22 sq. locus graviter corruptus vel mutilatus. φέρε γάρ, τί πᾶσαν εὐδαιμονίαν (23 sicut S.) W.; φέρε γάρ, τίς πᾶσα εὐδαιμονία (23 sicut S.) Schk.; item sed ποία pro τίς πᾶσα Gebauer Lys. p. 228; ἔρρει γὰρ πᾶσα εὐδ. Pc. (23 ut S.). — 23 ανευτησαυτονομειναc A[3]. ἄνευ τῆς αὐτοῦ ὁ μείνας Bb. ἄνευ τῆς αὐτονομίας S. ἀρετῆς αὐτονομία K. ἐν αὐτῇ s. ἐφ᾽ αὐτῆς αὐτονομία M. τί ἄνευ τῆς αὐτονομίας V. οὐδὲν ante πᾶσαν addunt F. [Cp.] — Quae sequitur sententia laudatur a Stob. Flor. LXXIV, 35: Τοῦ αὐτοῦ (h. e. Ὑπ.). [φοβητέον] (v. frg. 206) οὐκ ἀνδρὸς ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν; addunt MA quasi novam eclogam Κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων. — 26 de σ littera in fine vs. v. ad XI, 29. — 29 πολειτας A[3]. — πολιτῶν] πολλῶν Cb.

παραιρούμενοι, τὸ | ζῆν ἀνήλωcαν εἰc τὸ τοὺc ἄλλουc |
27 καλῶc ζῆν. διὰ [του] τούτουc πατέρεc | ἔνδοξοι, μητέρεc
περίβλεπ(τ)οι τοῖ͙ | πολίταιc γεγόναcι· ἀδελφαὶ γάμων
τῶν προcηκόντων ἐννόμωc τετυχήκαcι καὶ τεύξονται·
παῖδεc ἐ[φό διον εἰc τὴν πρὸc τὸν δῆμον ε[ὔνοι αν τὴν
τῶν οὐκ ἀπολωλότω[ν | ἀρετήν, οὐ γὰρ θεμιτὸν | τού- X
του τοῦ ὀνόματοc τυχεῖν τοὺc οὕτωc ὑπὲρ | καλῶν
τὸ(ν) βίον ἐκλιπόν ταc, ἀλλ[ὰ] τῶν τὸ ζῆν | (ε)ἰc αἰ-
28 ώ[νι]ον τάξιν με[τηλλα[χό]των ἕξουcιν. | εἰ γὰρ [ὁ τοῖ]͙
ἄλλοι[c] ὢν | *ἀνιαρ[ότ]ατοc θάνατοc ‖ τούτοιc ἀρχηγὸc
μεγά λων ἀγαθῶν γέγον|ε, πῶc τούτουc ο[ὐ]κ εὐ τυχεῖc
κρίνειν δίκαιον, | ἢ πῶc ἐκλελοιπέναι ‖ τὸν βίον, ἀλλ᾽
οὐκ ἐξ ἀρχῆc γεγονέναι καλλίω | γένεcιν τῆc πρώτηc
ὑ παρξάcηc; — τότε μὲν | γὰρ παῖδεc ὄντεc ἄφρο νεc
29 ἦcαν, νῦν δ᾽ ἄνδρεc | ἀγαθοὶ γεγόναcιν. καὶ | τ]ότε μὲν
(ἐν) *πολλῶι χρό νωι καὶ διὰ πολλῶν | κινδύνων τὴν
ἀρετὴν ‖ ἀπεδείξαν(το)· — νῦν δ᾽ ἀπὸ | ταύτηc ἄ(ρ)ξα-

37 διά τούτουc Bb.; διά τοι τούτουc Cb. — 42 εφο τιον A[3] pr. — πρὸc τοῦ δήμου C. V. — εὐμένειαν Bb. εὔνοιαν Cb. C. Bb.[1] Sch. εὐδοξίαν S. — 43 απωλωλοτω[ν A[3].

Col. X. 6 ϊcαιω . . ωνταξιν A[3], sed alterius ω ductu postremo transfixo, quod primus observavit Sandys. εἰc αἰωνίων Sh., εἰc αἰώνιον S. K., εις δαιμόνων F., εἰc ἀθανάτων C., καὶ ηρώων Sp., εἰc ἀμείνω Cb. (ego ed.[1]). Ad τάξιν cf. [Dem.] Epit. 9. — 8 ὁ τοῖc ἄλλοιc ὢν Cb. (Cp., S., ego ed.[1]: in ed.[2] pro ἀλλ. ὢν ἄλλοι(c κα)κῶν scripsi). — 9 ανειη (Bb.) vel ανειρ A[3]. Ανειρ[οτατοc fuerit; ἀνιαρότατοc Bb.[1] F. Ἀλγεινότατοc Cb. (ego ed.[1]), ἀνέπευκτοc S., ἀνήκ[εc]τοc Cp., ὁ ἄλλοιc ὢν ἀνίλαcτοc (hoc cum Cf.) K[2]. Longe aliter C. M. — 12 πῶc cum circumflexo ut videtur A[3]. — οὐκ] υ utrum exciderit an omissum fuerit sicut saepe, incertus sum. — 16 καλλειω A[3]. — 22 πολλων A[3]: ἐν add. Bb. — 25 ἀπεδείξαντο Cb.: K. κτᾶcθαι εἵμαρτο ἦν post ἀρετὴν inserit. — 26 ταυτηcαξαθην A[3] pr., ταυτηcαξαθαι corr. (ita recte Bb.). ἄρξαcθαι vel ἀξιωθῆναι Bb.: ἀγάμεθα ut sensui satis fiat S.; ἐξαυτῆc K., postea αὐτόθεν idem; δέδοται Bs.; ἀξιοῦμεν C. V.; ἐξῆν Ἀθηναίοιc Cp. — Cum verbum finitum requiratur, Bb. γέγονε. ναί legere voluit, vel etiam simpliciter γέγονεν; postea tamen verbum illud in αξαθαι, damnatis prioribus coniecturis, quaesivit. Ἄρξαcθαι γν. π. — γέγονεν εἶναι W.: ἀπὸ τ. ὑπάρχει εὐθὺc γν. — — γεγονέναι

(c)θαι *** γνωρί|μους πᾶσι καὶ μνημο˘νο˘νευτοὺς διὰ
ἀνδραγαθί|αν γεγονέναι. — τίς (γὰρ) κα(ι)ρὸς ἐν ‖ ὧι 30
τῆς τούτων ἀρετῆς οὐ | μνημονεύσομεν; τίς τό|πος ἐν ὧι
ζήλου καὶ τῶν | ἐντιμοτάτων ἐπαίνων | τυγχάνοντας οὐκ
ὀψόμε θα; — πότερον οὐκ ἐν τοῖς τῆ[ς | πόλεως ἀγα-
θοῖς; ἀλλὰ τ[ὰ | διὰ τούτους γεγονότα *τίνας* | ἄλλους
ἐπαινεῖσθαι | καὶ μνήμ˘ν ης τυγχάνειν ποιήσει; ἀλλ' οὐκ
ἐν ταῖς *ἰδίαις* | εὐπραξίαις; — ἀλλ' ἐν τῆ(ι) *τούτων*
ἀρετῆι βεβαίως αὐτῶν ἀπο|λαύσομεν. παρὰ ποία(ι) δὲ 31
XI τῶν | ἡλικιῶν οὐ μακαριστοὶ | γενήσο[νται; πότερον οὐ
παρὰ τοῖς γ[εραιτέροις, οἳ ἄφοβον ἄ[ξειν τὸν λοιπὸν
βίον κα[ὶ ἐν τῶι ἀσφαλεῖ ‖ γεγενῆσ[θαι ἡγήσονται | διὰ
τούτ[ους; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖς | ἡλικιώτ[αις; . . . .
τελευτὴ φ . . . .| καλῶς ω . . . .
παραπο . . . . αι γέγον[εν; ἀλλ' οὐ παρὰ 32
τοῖς | νεωτέρο[ις καὶ παισίν; ἔπειτα οὐ τὸν [θάνατον
ζηλώσου|σιν αὐτ[ῶν, καὶ αὐτοὶ σπουδάσουσιν [μιμεῖσθαι

Cb.[1]; ἀ. τ. ἐξανθεῖ τὸ γν. — — γεγονέναι Schn. — 29 ανδραγαθι c· αν A[3]; sed recte Sch. hoc C ad antecedentis columnae vs. 26 ελευθεροι[c trahit. — γὰρ inser. Cb. S. — 33 ἐντειμοτατων A[3]. — 35 interp. per errorem post πότερον. — 37 τινους ut vid. A[3] pr., cf. 3, 32. — 38 ἐπαινέσεων T. — 40 ἴδιαις A[3]. — 41 ἀλλὰ τῇ del. ἐν Cb.[1]. — 43 ἀπολαυσόμεθα requirit S., scripsit T. ἀπολαύομεν V.

Col. XI. Universae sententiae satis perspicuae; singula non satis certe restitui possunt. V. 1 sq. πρῶτον μὲν παρὰ τοῖς γ[έρουσιν· οὗτοι γὰρ ἄ]φοβον ἄ[ξουσι τὸν λοιπὸν] βίον κα[τὰ τὴν ἀρτίως] γεγενη[μένην ἀσφάλειαν] διὰ τούτ|ους· ἔπειτα παρὰ τοῖς] ἡλικιώταις Bb. — S.: γενησ. οὗτοι; ἢ π. τ. γεραιτέροις: ἀλλ' ἄ. ἀ. τ. λ. β. καὶ ἐλάττων τοῦ γήρως γεγένηται η δυσχέρεια διὰ τούτους αὐτοῖς. ἢ π. τ. ἡ.; — F.: γεν. οὗτοι; ἆρ' οὐ π. τ. π[ρεσβυτέροις; ἀ. ἄ. ἄ. τ. λ. β., καὶ . . . . . διὰ τούτους. ἢ οὐ π. τ. ἡλ.; ἀλλὰ . . . . . — Cb.[1]: ἄφ. διάξουσι τ. λ. β. κακῶν ἀπαθεῖς γεγενημένοι διὰ τούτους. — 7 sqq. K.[2]: ἡλ., οἷς οὗτοι τελευτήσαντες οὕτω καλῶς συνεβάλοντο εἰς τὸ παρὰ πολὺ κουφισθῆναί γε τὸν ἀγῶνα. Sr.: οἷς η τούτων] τελευτὴ |ἀφορμὴ μεγίστη τοῦ| καλῶς ὠ[φελεῖν τὴν πατρίδα καὶ] παραπ|λησίως τῇ ἀρετῇ διενέγκαι (hoc quidem certo falsum) γέγονεν; — 11 αιγοτον A[3] pr. — ἢ παρὰ τοῖς] νεωτέροις S. ἢ οὐ π. τ. ν.; ἀλλὰ F. ἢ π. τ. ν. δόξουσιν; ει τα οὐ τὸν θυμὸν θαυμάσουσιν αὐτῶν K.[2] — 14 αὐτοὶ μιμεῖσθαι σπουδάσουσιν Bb. καὶ σφόδρα σπ. μιμ. παρά-

ὡς πα|ράδειγμ[α τὸν τούτων βίον, ἀνθ᾿ | οὗ τὴν ἀ[ρε-
τὴν καταλελοί|παcι; οὐκ[οῦν ἄξιον εὐδαιμονί|ζειν αὐ[τοὺc
33 ἐπὶ τοcαύτηι τι μῆ(ι); τίνε[c δὲ ποιηταὶ καὶ φιλόcο|φοι
λό[γων καὶ ᾠδῶν εἰc τοὺc | Ἕλλην[αc ἀπορήcουcι περὶ
τῶ[ν π]επραγμένων αὐτοῖc; | παρὰ τίc[ι δ᾿ οὐ μᾶλλον
αὕτη τῆc ‖ Φρυγῶν κ[ρατηcάcηc cτρα|τείαc ἐγ[κωμιαc-
θήcεται; — ποῦ | δὲ τῆc Ἑλ[λάδοc.......... | τατοιc
ε............. | ἅπαcιν — κ[αὶ λόγοιc καὶ ᾠι δαῖc
34 ἐπα[ιν.....δι᾿ ἀμφό|τερα γὰρ ε............ | περὶ
Λεωc[θένουc...... | καὶ τῶν τ[ελευτηcάντων | ἐν τῶι
πολ[έμωι. εἰ μὲν γὰρ ‖ ἡδονῆc ἕν[εκεν μνημονεύ|ουcιν
τὰc τ[οιαύταc καρ τερίαc, τί γέ[νοιτ᾿ ἂν τοῖc Ἕλ|ληcιν
ἥδι[ον, ἢ ἔπαινοc τῶν | τὴν ἐλευθερί[αν παραcκευαcάν-
των ἀ[πὸ τῶν Μακεδό νων; εἰ δὲ [ὠφελείαc ἕνε|κεν ἡ

δειγμα γενόμενον K.[2] — 17 οὐ τὴν ἀρετὴν καταλελοίπαcι; οὐκ ἄξιον ἐγκωμιάζειν αὐτούc; Bb. οὐ τ. ἀ. cωτήριον πᾶcι; οὐκ ἐγκ. ἀεὶ χρὴ ὧν οὐ δέδοικα μή τινεc cυγγραφεῖc cοφοὶ λόγων ἄλλουc τῶν Ἑλλήνων προκρίνωcι K.[2] ad v. 16 sq. cf. epilogum § 42. — 20 μητινε addito supra Η altero *Η* A[1], unde τιμῆ(ι); ἢ ed.[2]. — 24 παρα(π)ε Bb.; παρα(π)ο Cp.; παρα.c S. — 25 Φρυγῶν καὶ τῆc ἐπὶ Τροίαν cτρατείαc S. — 27 δετηcεc Sch. — 29 απαcιν· κ A[3]. ἅπαcιν κ.....ᾠ]δαῖc ἐπᾴ[δοντεc Bb. ἐν ἅπ. καὶ λόγοιc καὶ ᾠδαῖc ἐπαινεῖν Cb. F., qui χρὴ post λόγοιc inseruit. Sr.: οὐκ εὐπρεπεc]τάτοιc ἐ[παίνοιc εἰc ἀεὶ παρὰ] ἅπαcιν κ. λ. κ. ᾠ. ἐπα[ινεθήcονται; — 30 cεμνό]τερα γὰρ ἔ[ξεcτιν ἡμῖν] περὶ Λεωc[θένουc εἰπεῖν Bb. ἀγαcτότερα γ. ἔνεcτι πολλῷ π. Λ. λέγειν S. ἐπ᾿ ἀμφότερα γ. ἐξέcται ὑμνεῖν π. Λ. | Cb. δημοτικώτερα γ. ἐcτι τοῖc ποιηταῖc π. Λ. ᾄδειν F. ἀμφ. γ. ἐξέcται ἐντεῦθεν π. Λ. εἰπεῖν Bb.[1] — 33 καὶ τῶν τ[ετελευτηκότων] ἐν τῷ πολ[έμῳ τῷδε. Bb. Bb.[1] — τελευτηcάντων — πολέμῳ. S. Cb. — τετελ. — πολέμῳ. F. — 34 εἰ γὰρ] ἡδονῆc ἕν[εκεν ἐπακού]ουcιν τὰc τ[οιαύταc καρ]τερίαc Bb. εἴτε γὰρ τῆc η. ἕ. ἐγκωμιάζουcι τ. τούτων κ. S. εἰ μὲν γ. ἡ. ἕ. ἐγκωμιάcουcιν τ. τηλικαύταc κ. Cb. Bb.[1] (ἐγκωμιάζ.) F., qui tamen ὑμνεῖν ἐθέλουcιν. — 37 τ(ότ)ε [πραχθείcαc τοῖc Ἕλ]ληcιν, ἡ δὲ [γίνεται ἐκ τῶν] τὴν ἐλευθερί[αν διαcω]cάντων ἀ[πὸ τῶν Μακεδό]νων Bb. τί γένοιτ᾿ ἂν τοῖc Ἕ. ἥδει[ον S. Cb. Bb.[1] F. (etenim cινη·δε A[3]); deinde ἢ τούτων τ. τ. ἐ. πᾶcι (om. F.) βεβαιωcάντων ἀκούειν ὑμνουμένων S. F.; ἢ ἔπαινοc τ. τ. ἐ. παραcκευαcάντων ἀ. τ. Μακ. Cb. Bb.[1], qui tamen διαc. retinet. pro παραcκ. Mh. ἀποκαταcτηcάντων. — 41 ει δὲ [ὠφελίαc ἕνε]κεν, η τοια[ύτη ἐκ των Τρωικῶν Bb. ὠφε-

XII τοια[ύτη μνήμη | γί(γ)νεται, τίς ἂν λόγος | ὠφελήσειεν
μᾶλλον | τὰς τῶν ἀκου[σ]όντων | ψυχὰς τοῦ τὴν ἀρετὴν
ἐγκωμιά*ζοντος καὶ τοὺς | ἀγαθοὺς ἄνδρας; ἀλλὰ μὴν 35
ὅτι παρ᾽ ἡμῖν καὶ τοῖς λο(ι)*ποῖς πᾶσιν εὐδοκιμεῖν
αὐτοὺς ἀναγκαῖον, — ἐκ τού των *φανερόν ἐστιν· —
ἐν | Ἅιδου δὲ λογίσασθαι ἄξιον, τίνες οἱ τὸν ἡγεμόνα
δεξιωσόμενοι τὸν τού|των. ἆρ᾽ οὐκ ἂν *οἰόμεθα
(φ)ο(ι)τᾶν Λεωσθένη δεξιου|μένους καὶ θαυμάζοντας
τῶν δὲ *ἡμιθέων *κα|λουμένων τοὺς ἐπὶ στρα[-]
Τ(ρ)*οίαν στρα(τεύ)σαντ[α]ς, ὧν ‖ οὗτος ἀδελφὰς π[ρ]ά-
ξεις | ἐνστησάμενος τοσοῦτον | δ]ιήνεγκε, ὥστε οἱ μὲν
μετὰ πάσης τῆς Ἑλλάδος | μ]ίαν πόλιν εἷλον, ὁ δὲ
μ]ετὰ τῆς ἑαυτοῦ πα τρίδος μόνης πᾶσαν | τ]ὴν τῆς Εὐ-
ρώπης καὶ | τ]ῆς Ἀσίας ἄρχουσαν δύ[ν]αμιν ἐταπείνωσεν.
κ]ἀκεῖνοι μὲν ἕνεκα | μ]ιᾶς γυναικὸς ὑβρισθεί[σ]ης ἤμυ- 36
ναν, ὁ δὲ πα[σ]ῶν τῶν Ἑλληνίδων | τ]ὰς ἐπιφερομένας
ὕ]βρεις ἐκώλυσεν, με τά] *γ᾽ ὧν *συνθάπτομεν | νῦν *αὐ-

λείας Cb. F.; deinde S.: ἡ τοιαύτη σπουδή; ἡ τοιάδε ἀνάμνησις Cb. Bb.[1]; ἡ τοιαύτη μελέτη αὐτοῖς F., ἡ. τ. μνήμη dubitanter Cb.[1]

Col. XII. 1 γεινεται A[3]. — 3 ἀκουόντων S. Cb. K. V. — 5 ἐγκωμιάζ. S. Cb. K.; εγκωμιασοντος A[3]. — 7 ημειν A[3]. — λοιποῖς Bb., λο γοις A[3]. — 10 φενερον A[3]. — 14 ωομεθα A[3]; οἰόμεθα Sh., οἰοίμεθα (φοιτ.) LL. In oratione recta sit οὐ φοιτῷεν ἂν eo sensu optativi, quo coniectura indicatur. — 15 ὁρᾶν Sh. Bb.; φοιτᾶν Cb. — 17 A[3]: τωνδεηγγορμενωνκα (non recte Bb. και | λ (pars eius litt. superest; non recte Bb. τ)ουμενουςτουσεπιστρα[τ]α s. v.) τειανστρασαντ.σων | . Postrema Bb. expedivit, τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας restituens (solus T. τὴν στρατείαν ante στρ. addit); καλουμένους exstare Cb. vidit, qui audacter, sed optima sententia, restituit τῶν ἡμιθέων καλουμένων (cf. Isocr. 4, 84). Nempe μενων istud ex sequenti vocabulo καλουμένων ortum esse, et fortasse etiam ορ, pro quo ου scriptum in codice esse posse [hoc tamen verum non est]; ipsum καλουμένων e proximo τοὺς alienam formam traxisse. Τῶν ἡρώων καλουμένων F. (cf. Is. 9, 65); τῶν διηγουμένων τοὺς ἡμιθέους καλουμένους Bb.[1]; τῶν πεπραγμένων (τοὺς ἥρωας) καλ—ους Cp. — 22 sqq. cf. Isocr. 4, 83; 9, 65. — 29 ν in fine versus deletum videtur. — 35 sqq. A[3] με . . τωνσυνθαπτομε νωνναυτωι, quae emendavi, ut haec ad eos qui Persico bello occubuerant referri possent (cf. Cp.). Μεθ᾽ ὧν = μετὰ τούτων μεθ᾽ ὧν, pariter atque ei cum quibus. Simul significatur

τὸν ἀνδρῶν, | τ]ῶν μετ' ἐκείνους μὲν | γ]εγεν[ν]ημένων,
37 ἄξια ‖ δ]ὲ τῆς ἐκείνων ἀρε|τ]ῆς διαπεπραγμένων. | λ]έγω
δὴ τοὺς περὶ Μιλ|τ]ιάδην καὶ Θεμιστ]οκλέα καὶ τοὺς
ἄλ|λους, οἳ τὴν Ἑλλάδ[α | ἐλευθερώσαντες ἔν|τιμον μὲν XIII
τὴν πα|τρίδα κατέστησαν, ἔνδοξον (δὲ) τὸν αὑτῶν βίον
38 ἐποίησαν, ὧν οὗτος τοσ|οῦτον ὑπερέσχεν ἀνδρείαι καὶ
φρονήσει, ὅσον οἱ μὲν ἐπελθοῦσαν ‖ τὴ(ν) τῶν βαρβάρων
δύνα|μιν ἠμύναντο, — ὁ δὲ μ[η δ' ἐπελθεῖν ἐποίησεν. |
κἀκεῖνοι μὲν ἐν τῆι οἰ|κ(ε)ίαι τοὺς ἐχθ(ρ)οὺς ἐπεῖδον
ἀγωνιζομένους, οὗτος | δὲ ἐν τῆι τῶν ἐχθρῶν περι-
39 εγένετο τῶν ἀντιπάλων. | — οἶμαι δὲ καὶ (τοὺς) τὴν
πρὸς ἀλλήλους φιλίαν τῶι δήμωι βεβαιότατα ἐνδειξα-
μένους, | λέγω δὲ Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, *οὐθένας
οὕτως | αὑτοῖς οἰκεί[οτερ]ους [ὑμῖν] | εἶναι νομίζειν, ὡς
Λεωσθέ(ν)η καὶ τοὺς ἐκείνωι συναγωνισαμένους, οὐδ'
ἔστιν | οἷς ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις | πλησιάσειαν ἐν *Ἅ(ι)-
δου. εἰκότως· | οὐκ ἐλάττω γὰρ ἐκείνων ἔργα ‖ διεπρά-

---

hos in Orco Leosthenis socios fore, cf. 14 sqq., col. 13, 22 sqq. Varie ceteri: post ἀνδρ. 37 plene interpungunt S. p. 59, C. K. F.; post διαπεπρ. v. 41 Cb. Cp.; S. K.[1] post τῶν v. 38 addunt δὲ; ὧν XIII, 6 del. K.; τούτων pro eo K.[1]; ibd. ante ὧν add. ποία ἔντευξις Λεωσθένει ἔσται K.[2] — Cb. ante τῶν plura excidisse statuit, in hunc ferme modum: (οἵ τινες τὰς ἀρετὰς ἐζήλωσαν τῶν πάλαι ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν), τῶν κτέ. — F. et ipse excidisse quaedam conicit, sed novum enuntiatum ab eis incipit; similiter Schk. Pc. — 39 γεγεννημενους A[3] pr.; γεγεννημενων corr. — 42 λ]έγω Cb. C. S. K. — 43 μιλ.τιαδην A[3] sec. Bb.; sed quae videbatur superior T litterae linea paragraphus est, post α interpunctum videtur.

Col. XIII. 3 εντειμον A[3]. — 5 δὲ add. Bb. — 16 post τῆ interpunctum. — 18 τοὺς add. Bb. — τὴν προσήκουσαν φιλ. M. — 22 αριστογειδονα A[3] pr. — ουθενουσουτως(ς s. v.) αυτοιςοικειοτερουςυμειν ειναι A[3]. οὐδ' ἐκείνους οὕτως αὑτοῖς οἰκείους ἢ ὑμῖν ειναι Bb. Cp., qui tamen pro ἢ ὑμ. scribit τοὺς ἄλλους, et K., qui οἰκ. ἑταίρους. οὐδένας οὕτως αὑτοις Cb. S. F. (sed θ in δ mutandi nulla necessitas); deinde S. οἰκείους ἂν εἶναι (it. sed sine ἂν LL.), F. οἰκείους καὶ ἑταίρους ὑμῖν εἶναι. οὐδ' ἑαυτοὺς οὕτως οἰκείους ὑμῖν εἶναι T. οὐδένας οὕτως αὑτ. οἰκείους ἢ οἰκειοτέρους ὑμῖν εἶναι Sp. atque alii alia. — 25 θεηκαι A[3] corr., θε . . αι pr. — 26 ουδεστι νοις in A[3] esse ante me vidit Sb. — 28 .ατου A[3].

ξαντο, ἀλλ᾽ εἰ δέον εἰπεῖν, | καὶ μείζω[ο]ν . οἱ μὲν γὰρ τοὺ[ς | τῆς πατρίδος τυράννους [κα]τέλυσαν, οὗτοι δὲ τοὺς τῆς Ἑλ|λάδος ἁπάσης. ὦ καλῆς μὲν ‖ καὶ παρα- 40
δόξου τόλμης τῆς | πραχθείσης ὑπὸ τῶνδε τῶν | ἀνδρῶν, ἐνδόξου δὲ καὶ με|γαλοπρεποῦς προαιρέσεως , ἧς προ[ς]-είλοντο, — ὑπερβαλ λούσης δὲ ἀρετῆς καὶ ἀνδρα|γαθίας τῆς ἐν τοῖς κινδύνοις, | ἣν οὗτοι παρασχόμενοι εἰς | τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν | τῶν Ἑλλήνων |

* *
*

[Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐστὶ τοὺς ἐν τοῖς τοιούτοις ὄν- 41
τας πάθεσι παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγωι οὔτε νόμωι κοιμίζεται, ἀλλ᾽ ἡ φύσις ἑκάστου καὶ φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα (τὸν) ὁρισμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖσθαι. ὅμως δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνῆσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς ἧς καταλελοίπασιν.
εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ᾽ ἐπαίνων μεγάλων 42
πεποιήκασιν. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ᾽ εὐ-

---

31 μειζω fort. A³ corr. — 43 ἐλευθ. [τὴν Bb.; ἐλ | τῶν Cb. — ut extremus, ita hic quoque versus iusto brevior fuerit.

Exstant praeterea duo parvula huius voluminis fragmenta, quorum alterum, in quo transversae fibrae porriguntur, aut ad col. XI pertinuit aut ad aliquam quae post XIII. sequebatur. Id frg. ex omnibus partibus mutilatum has litteras habet: αλλο | πολλ | γεν. Alterum frg., quod postmodo inventum nequedum ap. Babingtonem exhibitum est, nunc autem latitat neque iterum examinari potuit, haec praebet: . . π . ιερ . . . γε | . . . ρ. Margo ne in hoc quidem frg. usquam exstat. Cf. ad c. I, 19.

Accedit epilogi magna pars a Stob. Flor. 124, 36 servata, ubi lemma Ὑπερίδου praefixum est. — πάθεσι] πένθεσι Mh. — τὸν ὁρισμὸν S., ὁρ. libri. — παραιρεῖν Gesn.: -νεῖν codd. praeter A² corr. — τῆς ἀρ. <ἧς ἀποδεδείχασι καὶ τῆς δόξης> ἧς Mh. — εἰ γὰρ θρ. Leopardi (Rh. M. 1835 p. 11): οὐ γὰρ θρ. — [illegible] τῶν οἰχομένων παρὰ Max. (v. infr.). — ὥσπερ ὑπολ. εἶναι τοὺς ταῖς κτέ. A; alii codd. ὡ. ὑ. εἴη τ. τ. Hinc S. ὑπ., [illegible] effecit; Cb. post Toupium (ad Long. π. ὕ. c. 34; admonuit [illegible] ὑπ., εἰκὸς. Postea AM πλ. ἐπιμελείας; idemque [illegible] p. 79 (addito καὶ post ἐπιμ.) et Maximus Conf. p. [illegible] Combef. 199 turic., ubi extrema verba inde ab εἰ δ᾽ ἐστιν pariter legun-

δοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν, εὐδαίμονές τε γεγόνασι κατὰ πάντα. ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκασιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται. ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν, ἡ τῆς πατρίδος
43 εὔνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταστήσεται. πρὸς δὲ τούτοις, εἰ μέν ἐστι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δ' ἔστιν αἴσθησις ἐν Ἅιδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἰκὸς τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείστης κηδεμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν.] — — —

---

tur; at cod. S πλ. εὐδαιμονίας, unde Ruhnkenius (S., Cb.) κηδεμονίας effecit. Cf. Hierocl. ap. Phot. bibl. p. 463, 13 (Hense). Bakhuizen van den Brink ita legit: ὑπ. εἶναι, τοὺς — βοηθ. καλλίστης εἰκὸς μοίρας ὑπὸ τ. δ. τυγχ. — δαιμονίου] δαίμονος A.

Praeterea S. ad hanc orationem duo frg. refert, alterum exstans ap. Polluc. II, 14: Ὑ. δὲ τὸν ἀγήρατον χρόνον, Σοφοκλῆς δὲ τὸν ἀγήρω (sc. εἴρηκεν), et hoc quidem satis probabiliter. Alterum in excerptis e Dexippo (p. 32 ed. Niebuhr) e Vaticanae bibliothecae schedis extractis legitur; sed ut Babingto demonstravit (Classical journal vol. I p. 408), nihil ad epitaphium pertinet, sed pariter ac sex alia frg. una inventa ad orationem quandam κατ' Ἀντιπάτρου. Concedit ipse S. (Philol. Suppl. I p. 55 sq.), addens Dexippi ipsius fragmenta esse, qui fecerit Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum.

FRAGMENTA.

I. ΚΑΤ᾽ ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥϹ Β΄. 1 s.

1. *Τὰ τῶν φωρῶν κρείττω.* Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ. 3 β΄. παροιμία ἐϲτὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκηϲαν. — Harp. et Mich. Apost. prov. cent. 18, 11.

2. *Ἀπρόσκλητον* τὴν οὐ προϲκεκλημένην Ὑ. ἐν τῷ 4 κατ᾽ Ἀθ. β΄. Harp.

II. ΥΠΕΡ ΑΚΑΔΗΜΟΥ.

3. *Ἡφαιστία* (oppidum Lemni). Ὑ. ἐν τῷ ὑπὲρ 7 Ἀκαδήμου. — Harpocr.

III. ΚΑΤ᾽ ΑΝΤΙΟΥ ΟΡΦΑΝΙΚΟϹ.

4. *Ἀσήμαντα* τὰ ὑφ᾽ ἡμῶν λεγόμενα ἀϲφράγιϲτα· 8 — Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀντίου. — Harp.

5. Ὑπερείδηϲ δ᾽ ἐν τῷ κατ᾽ Ἀντίου τὰ ἐν ταῖϲ 9 βαϲάνοιϲ εἰρημένα ὑπὸ τῶν βαϲανιζομένων καὶ ἀναγραφέντα *βασάνους* ὠνόμαϲε. — Harp. s. v. βάϲανοϲ.

6. *Σεσημασμένων* ἀντὶ τοῦ ἐϲφραγιϲμένων Δη- 10

---

1. Sauppius Bernhardyum secutus: „plura quam pro commissis et malefactis, h. e. non ex merito"; sed malim ita accipere: „furum potior est causa" (Maussac.); „plura quam ei quos iniuria affecerunt". — φωρῶν Kiessling: φώρων O, φόρων cett. — πλεῖον δὲ AB, πλείω δὲ C; φερομένοιϲ A, φερόμενοι B; κατὰ τῶν om. ABC. Fuit fortasse: ἐπὶ (ita Dind. ci.) τῶν ἠδικηκότων μέν, πλεῖον δὲ κτέ. — 5 ἀναγραφέντα Bk. ex N: ἀναγραφομένων. — 6 ϲεϲημαϲμένῳ et ἐϲφραγιϲμένῳ codd. praeter N, qui ϲεϲ—ην et ἐϲφ—ην; genitivum e Demosthene

μοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου ὀρφανικῷ. — Harp.

11 7. *Ὑποστήσας* ἀντὶ τοῦ ὑποβαλόμενος Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀντίου. — Harp.

IV. ΠΡΟΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ.

12 8. *Κολωνέτας*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. π. τ. θησαυροῦ. τοὺς μισθωτοὺς Κολωνέτας ὠνόμαζον. — — Harp.; cf. Pollux VII § 132.

13 9. *Κτησίου Διός*· Ὑ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. — Harp.

14 10. *Ἐξέδωκε τὴν προγονὸν τὴν αὑτοῦ.* — Pollux III, 27 (ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. π. τ. θησ.).

15 11. *Πυθαέα*· Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. — Harp.

16 12. *Πώλας* ἀντὶ τοῦ πράσεις Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. — Harp.

v V. VI. ΚΑΤ' ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ ΑΠΡΟΣΤΑΣΙΟΥ

λόγοι β'.

17 13. *Ὥστε Λαῒς μὲν ἡ δοκοῦσα τῶν πώποτε διενηνοχέναι τὴν ὄψιν καὶ Ὤκιμον καὶ Μετάνειρα.* — Ath. XIII p. 587 C. (ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'), cf. 588 C.

18 14. Ὅτι χιλίας ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β' εἴρηκεν. — Harp.

---

§ 17 S. restituit. — 8 Κολωναίτας codd. Harp. praeter epitom., quae Κολωνέτας (S. Dd.). Κολωνίτας cum Poll. Westermann hist. eloqu. gr. p. 307. — ἀπαλλαῖον C. ἀπαλλαῖον B. — 9 ἀπαλαῖον BC. — 11 Πυθαείᾳ A Ald., πυθακία B, Πυθία ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος epitome. Πυθαιέα Westerm., Πυθαέα Kiessling Sauppe. Pergit Harp.: ἄπορον πῶς ἀπὸ (ἐπὶ ci. S.) τούτου ἐσχημάτισται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸς ὠνόμασε (Hyper.) τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα. Cf. de Apolline Πυθαεῖ Pausan. 2, 35, 2. 36, 5. 3, 10, 8. 11, 9 aliosque auctores quos congessit S. Festum Apollinis, quocum cognomen dei Didymus confundit, Πυθαεῖα (recentiore orthographia Πυθαῆα) dictum fuit, v. S. — 12 ἀπαλλαῖον BC. — 13 Μετάνειρα Schweighäuser; Μ—αν libri. — 14 ἀρισταγόρου Ald.

15. *Ἀπροστασίου* εἶδος δίκης κατὰ τῶν προστάτην 19
μὴ νεμόντων μετοίκων — — Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. ἀπρ.
β'. — Harpocr.

16. — — Ὑπερείδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας 20
ἀπροστασίου β' φησὶν ὡς οἱ νόμοι κελεύουσι διαμαρ-
τυρεῖν ἐπὶ ταῖς γραφαῖς ταῖς τοῦ ἀπροστασίου τὸν
βουλόμενον ὁμοίως τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. —
Harp. s. v. διαμαρτυρία.

17. Τίνων δ' οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις μετέχειν, δε- 21
δήλωκεν Ὑπ. τε ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'. — Harp. s. v.
νοθεῖα.

18. *Πωληταὶ* καὶ πωλητήριον. οἱ μὲν πωληταὶ 22
ἀρχή τίς ἐστιν Ἀθήνῃσι — Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'.
— Harp.

19. *Φαλάγγια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β', ὅτι τῶν 23
δακετῶν τι ζῷόν ἐστι τὸ φαλάγγιον. — Harp.

20. *Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων* 24
*ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι· εἰ γὰρ καὶ τοὺς
ἀποφυγόντας ξενίας εἴρηκεν ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ
πάλιν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον
ἀποπεφευγέναι, πῶς οὐ φανερόν ἐστι κατ' Ἀριστα-
γόρας τὸ δίκαιον;* — Harp. s. v. δωροξενία (Ὑπ. ἐν
τῷ κατ' Ἀρισταγ.).

21. *Ὥστε κελευστέον τοὺς μαρτυροῦντας τὰ τοι-* 25
αῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους (*μὴ*) *μάτην ἀπατᾶν ὑμᾶς,
*(*ἀλλ' ἀποδεικνύναι ὅτι*) *τυγχάνουσι δικαιότερα λέγον-
τες· καὶ νόμον ὑμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κε-*

---

15 ἀρισταγόρα F, ἀρισταγόρου AB Ald. — 16 ἀριστα-
γόρου ABI Ald., ἀριστογόνου N. — ἀποστασίου B. — δευτέρῳ
Ald., δευτέρου I, om. ABN. — 17 ἀρισταγόρου PQ Ald. —
18 huc rettulit S. Suidae et Photii glossam: πωλητήριον· τὸ
πρατήριον. οὕτως Ὑπερίδης, contra Kiessling ad orationem
adv. Apellaeum. — 19 bene comparavit S. Xen. comm. Socr.
1, 3, 12, quem locum etiam Harp. affert. — 20 in lemmate
ἀρισταγόρου plerique. ἐστι] ἐπὶ A. — ξενίας om. C. —
εἴρηκεν] ἕνεκεν BC. — δικαίως om. C. — 21 huc rettulit Meier
(de bonis damn. p. 40). παρεχομ. scil. αὐτοὺς. Excidisse quae-
dam putat Wilamowitz Herm. XXII, 229 (velut πολὺ πλῆθος

λεύοντα μὴ νέμειν προστάτην. — Suid. s. v. νέμειν προστάτην, sine orationis nomine; sed cf. Harp. s. v.
26 προστάτης· Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας.

22. Ὁμοίως τὸν καλούμενον τόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔστιν εὑρεῖν· καθάπερ τὸ Δημοσθενικὸν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου· — — καὶ Ὑπερείδου κατὰ τῶν ἑταιρῶν ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας. — Theon prog. I
28 p. 162 W.

23. *Ἀφαίρεσις* ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν· Ὑ.
29 ἐν τῷ κατ' Ἀρ. — Harp. cf. B. A. p. 468.

24. *Καὶ πάλιν τὰς Ἀφύας καλουμένας τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκαλέσατε.* Ath. XIII p. 586 A (ἐν τῷ κατὰ Ἀρ.); cf. Harp. s. v. ἀφύας (Ὑ. κατ' Ἀρ.) et B. A. p. 473.

30 25. *Κακολογεῖν* Ὑπ. κατὰ Ἀρισταγόρας. — Antiattic. in B. A. p. 102.

31 26. *Μετοίκιον*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας. — Harpocr.

Praeterea ad hanc orationem Westermannus etiam frg. inc. 205 rettulit.

VI VII. ΠΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ.

Cf. Vit. X orat. p. 849 A.

32 27. 28. *Quid a me saepius his verbis de meo officio requiris? Scripsisti, ut servis libertas daretur? Scripsi; ne liberi servitutem experirentur. Scripsisti, ut exules restituerentur? Scripsi; ut ne quis exsilio afficeretur.*

τῶν τὰ ὅμοια ἀδικούντων). μὴ μάτην Coraes; μάτην ἀπατᾶν (ἀπαντᾶν V.) ὑμᾶς μὴ libri. Κολαστέον et προελομένους μάτην Bernhardy. — τυγχάνωσι libri; ἐὰν μὴ τυγχ. S.; ὑμᾶς, ἀλλ', ἢν τυγχ. δ. λ., νόμον Coraes. — δικαιότερα A, σκαιότερα reliqui. — ὑμῖν Coraes, ἡμῖν libri. — τὸν om. V. — 22 Ἀρισταγόρας Schefferus: ἀρισταγόρου libri. — 23 ἀρισταγόρου A Ald., ἀριστογείτονος BF. — 24 ἀρισταγόρου ap. Harp. BF Ald. Expl. ex Apollodoro Athen.: Σταγόνιον καὶ Ἄνθις ἀδελφαί. αὗται Ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. — 25 ἀρισταγόρου cod. — 26 ἀρισταγόρου AB Ald. — 27 *meo* Steph.: *medio* libri. — *officio*] *iudicio* errore S. — *daretur* Stephanus; *detur* libri. — *scripsi* bis Ruhnk.; libri

Leges igitur, quae prohibebant haec, nonne legebas? Non poteram; propterea quod literis earum arma Macedonum opposita officiebant. — Rutil. L. I, 19 (item eiusdem, sc. Hyperidis). — Graeca verba e veterum locis magnam partem restituere possumus. — — *Ἔγραψας τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι; ἔγραψα, ἵνα μὴ οἱ ἐλεύθεροι δουλεύωσιν* (cf. Anonym. π. ἀποκρ. Sp. Rh. Gr. I. p. 168; Gregor. Corinth. ad. Hermog. VII p. 1204 W.). — — *ἔγραψας τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους εἶναι; ἔγραψα, ὅπως [ἂν] ὁμονοήσαντες (ἅπαντες) ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίσαιντο.* (cf. Anon. ad. Hermog. IV p. 707; add. Anonym. VII p. 782 et Aps. IX p. 481; [Dem.] c. Aristog. II, 11). — — *ἐπεσκότει μοι τὰ Μακεδόνων ὅπλα.* (Vitae X orat p. 849 A.) — (28) *Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἡ δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη* (ibid.). *Τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη* [Longin.] *π. ὕψ.* XV, 10).

29. Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸς Ἀρ.· *ὅπως πρῶτον μὲν* 33
μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς (δούλους τοὺς) ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν, ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς μετοίκους. — Suid. 1, 1 p. 562, 14.

---

ubique *scripsisti.* — *nonne legebas* Ruhnk.: *non neglegebas* libri; *neglegebas* S., qui deinde *non poteram aliter* scribit; quo recepto *nonne negl.* Halm. — *officiebant* Ruhnk.: *obsistebant* libri. — Anonym. π. ἀποκρ.: ἐρωτηθεὶς εἰ ἔγραψε (ἔγραφε cod.) τοὺς δ. ἐλ. εἶναι, ἔφη· ἵνα κτέ. — ἵνα μὴ ἡμεῖς δουλεύσωμεν Gregorius. — E proximis locis patet Rutilium quaedam omisisse, quibus orator de capite deminutis dixerat. Primo loco anonym. ad Hermog.: Ὑ. γράψας — τοὺς ἀτίμους ἐπ. εἶναι — — ὅπως ἂν κτέ. Ἅπαντες ex oratione c. Arist. ascivi. — Biograph. X. orat.: αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡς παριδόντα πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψηφίσματι· ἐπεσκ., ἔφη, μοι τὰ Μ. ὅπλα· καὶ (ita Photius, om. καὶ libri) Οὐκ ἐγὼ κτέ. (— ὅπλα, οὐδ' ἐγὼ cum Westerm. S.). — 29 ὅπως] οὕτως Bernhardy; λόγῳ ci S., qui praeterea et δούλους deesse vidit et πρῶτον μὲν post δεκαπέντε transponi vult. — μετοίκους Schmidt: ἀποίκους libri.

34 30. *Καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μανθάνειν τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον.* — Schol. Plat. p. 382 Bk.

35 31. *Καὶ ἔφασαν ἐν Οἰνόῃ ἀκοῦσαι, ὅτι μάχη εἴη γεγονυῖα.* — Harpocr. s. v. *Οἰνόη.*

36 32. *Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια.* — Harp. s. v. ὅϲιον.

37 33. Καὶ Δημοϲθένηϲ δὲ μᾶλλον (sc. ἐξείργαϲται) Ὑπερείδου τὴν γεγενημένην Ἀθηναίοιϲ ταραχήν, ὅτε ἧκεν ἑϲπέραϲ ἀγγέλλων τιϲ ὡϲ τοὺϲ πρυτάνειϲ ὡϲ ἡ Ἐλάτεια κατείληπται. — Theon progymn. W. I p. 167.

262 34. Ϲὺ δὲ ὦ Οὐλπιανὲ εἰ τὴν γαλεάγραν ζητεῖϲ, ἔχειϲ παρ᾽ Ὑπ. τῷ ῥήτορι· ὅπου δέ, ϲὺ ζήτει. Athen. XIV p. 616 C. ἐκ δὲ τῶν ϲκευῶν καὶ γαλεάγρα· τὸ δὲ ὄνομα ἐν τοῖϲ ἐπιγραφομένοιϲ Δημοϲθένουϲ πρὸϲ Ἀριϲτογείτονα. Poll. X, 155.

38 35. *Εὐρυσάκειον* (Eurysacis fanum Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harpocr.

39 36. *Κεκροπίς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harpocr.

40 37. *Ναύκληρος·* — ἐπὶ τοῦ μεμιϲθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίαϲ ἢ ϲυνοικίαϲ, ὡϲ ὁ αὐτὸϲ ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harp. et lex. Cantabr. p. 673.

41 38. *Οἰνῆς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀριϲτ. — Harpocr.

43 39. *Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις* ἀντὶ τοῦ κεκινημένηϲ καὶ πεφοβημένηϲ Ὑπ. φηϲίν. Phot. lex. p. 346 et Bachmanni anecd. p. 320, 12. Cf. frg. 31 et 33.

Praeterea huc retulit Sauppius frg. quod exstat ap. Rutil. L. II, 2 (v. frg. inc. 214); Bb. locum a

---

31 καὶ om. B. — ἐν Οἰνέῃ A Ald., ἐν οἰναίῃ BC. — 32 καὶ χρήμ. D. — καὶ ὅϲια BC. — 33 huc rettulit Kiessl. — 34 praeter me (Att. Ber. III, 1², 61) et Bb. etiam v. Wilamowitz huc referendum esse ci. — 37 οἰκίαν et ϲυνοικίαν mavult S. Sunt genetivi. — 38 erat Οἰνηιϲ; v. ad or. III col. 26, 6.

Rutil. II, 12 non addito auctoris nomine allatum in hac oratione exstitisse putat: *nam disputandi aut suadendi est aliud idoneum tempus; cum quidem adversarius armatus praesto est, resistendum est huic non verbis sed armis* (cf. Quint. IX, 3, 75).

VIII. ΚΑΤΑ ΑΡΙCΤΟΦΩΝΤΟC ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ. VII

Cf. pro Euxenippo col. 38, § 28.

40. Κεκωμῴδηται ὁ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ Χάρητος μισθοῦ λέγων καὶ ὡς παρανόμων γραφὰς οε΄ πεφευγὼς καὶ ὡς στρατηγήσας ἐν Κέῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ᾽ ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερείδου παρανόμων ἑάλω. φησὶ δ᾽ αὐτὸν Ὑπ. καὶ Ἀρδηττὸν ἐπικληθῆναι, διὰ τὸ πολλάκις αὐτόθι ἐπιωρκηκέναι. — Schol. Aesch. 1, 64. 44

41. *Οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἔμβραχυ βούληται.* — Schol. Plat. p. 384 Bk. 45

42. *Μοιχίδιον* τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Ἀρ. — Antiattic. in B. A. p. 108, 1; cf. Phot. lex. p. 273, 24 et Suidas 2, 1 p. 904. 46

43. *Μονοπώλιον* δὲ Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀρ.· οἱ δὲ ἄλλοι λέγουσι μονοπωλίαν. — Poll. VII, 11. 47

44. *Nam cum ceterorum opinionem fallere conaris, tu tete frustraris. Non enim probas, cum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem rei familiaris, pro malivolo severum. Nullum est enim vitium, quo virtutis laude gloriari possis.* — Rutil. L. I, 4 (Hyperidis); cf. Quintilian. IX, 3, 65; Isidor. Orig. II, 21, 9. Kiesslingius etiam frg. inc. 216 ad hanc orationem refert. 48

---

40 γραφὴν cod., γραφὰς οε΄ vel γραφὰς πολλάκις ci. S. coll. Aesch. 3, 194. — περὶ ὀλίγου ἑάλω Hunziker; del. παρανόμων Meier. — 42 τὸν Phot. et Suid., τὸ anecd. γεγενημένον Suidas. — 44 ad h. or. rettulit Kiessling. Dedi lectiones Quintiliani, qui Rutilii librum usurpavit; huius enim ipsius codices alterum *cum* omittunt et pro *appelles intellegi* offerunt. Cum Quinti-

VIII

IX. ΥΠΕΡ ΑΡΠΑΛΟΥ

εἰ γνήϲιοϲ.

49 45. Εἰ δὲ μὴ ψευδὴϲ ὁ Ὑπερείδου λόγοϲ ὑπὲρ Ἁρπάλου, ἐν αὐτῷ γέγραπται· *ἐκπηδήσαντες ἐκ τῶν περδικοτροφείων.* — Pollux X, 159.

IX

X. ΚΑΤ᾽ ΑΡΧΕϹΤΡΑΤΙΔΟΥ.

50 46. Κινήϲομεν δὲ ἔλεον, κἂν ὑποδεικνύωμεν πάθοϲ τὸ ϲυμβεβηκὸϲ περί τιναϲ τῶν οἰκείων τοῦ κρινομένου ἢ τοῦ τεθνεῶτοϲ, (ὡϲ) Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρχ.· ἐπέξειϲι γὰρ τὰ ϲυμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρί. — Apsin. τέχν. ῥητ. IX p. 591 W. I p. 403 Sp. 324 Hammer.

51 47. Ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖϲ ἀποδημοῦϲι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπ. δεδήλωκεν ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρχ. — Harp. s. v. θεωρικά. Cf. c. Dem. col. 26, 13 sqq.

52 48. *Εὔβουλος*· — ἕτεροϲ δ᾽ ἐϲτὶν ὁ κωμικόϲ, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρχ. — Harpocr.

53 49. *Ἱερά*· τὰ τῶν τεθνηκότων ὀϲτᾶ. Ὑπ. κατὰ Ἀρχ. — Antiattic. in B. A. p. 100, 18, et similiter Ammon. π. διαφ. λ. p. 73 Valck.

54 50. Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρχ.· *οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι.* — Harp. s. v. ἰθύφαλλοι.

55 51. *πάραλος*· — — οἱ δὲ ἐπιβεβηκότεϲ αὐτῆϲ ἐκαλοῦντο Πάραλοι, οἳ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεϲίαν δ´ τε ὀβολοὺϲ ἐλάμβανον καὶ τὸ πλεῖον μέροϲ τοῦ ἐνιαυτοῦ οἴκοι ἔμενον, ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχεν αὐτοῖϲ παρὰ τῆϲ πόλεωϲ, ὥϲ φηϲιν Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρχ. — Harpocr.

---

liano facit etiam paraphrasis quae est in carmine de schematis v. 113 sqq. Contra *intelligenti* ci. Ruhnken; [*intellegi*] auctore Hauptio Halm. — illiberali] i. e. μικρολόγῳ sec. frg. 255. — *quo at virtutis laude* mal. Halm. — 45 ἐκδήϲαντεϲ cod. heidelb. — 46 πάθοϲ Par. A: τὸ πάθοϲ. — περί τινοϲ Par. A. — ὡϲ add. Bake (ci. etiam S.). — Ἀρχεϲτρατίδου S.: Ἀρχεϲτράτου. — ἐπέξ. γὰρ Par. A: ἐπέξ. λέγει γάρ που B. — 49 ap. Ammon. ὀρχιϲτρατίδου libri; em. Valck. — 50 ἀρχιϲτρατίδου BC. — 51 ἀρχεϲτράτου A, ἀρχιϲτράτου Ald.

52. *Ξυπεταίονες*· Ὑπ. κατ' Ἀρχεστρ. — Harp. 56

53. *ἐν παραβύστῳ* ἀντὶ τοῦ κρύφα καὶ οὐ φανερῶς 57
Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp.

54. *Στειριεύς*· Ὑπ. κατ' Ἀρχεστρ. — Harpocr. 58

XI. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΚΛΕΟΥϹ ΠΡΟΔΟϹΙΑϹ. x

55. Ὑπ. εν τῷ κατ' Αὐτ. εἰπών, ὅτι τοῦτον ἐπὶ 59
λόγοις δεῖ κολάσαι, τίθησιν ὅμοιον, ὅτι *καὶ Σωκράτην οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ λόγοις ἐκόλαζον.* Gregor. Corinth. ad Hermog. VII p. 1148 W.

56. *ἐγκάθετος*· Ὑπ. κατὰ Αὐτοκλέους. Antiattic. 60
in B. A. p. 96, 30. *Ἐγκάθετος*· οὕτως Ὑπ. ἀπερριμμένως, δέον δοκιμώτερον χρήσασθαι τῷ θετὸς ἢ εἰσποίητος ἢ ὑπόβλητος. Phrynich. epitomes p. 333 Lob.

57. *ἔργα νέων.* τοῦτο καὶ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' 61
Αὐτ. Ἡσιόδου φησὶν εἶναι. Harpocr. — Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. τοῦτο Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. Ἡσιόδου φησὶν εἶναι παροιμίαν. Mich. Apost. prov. cent. 9, 6.

58. *Εὔηνος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· β' ἀναγρά- 62
φουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς ὁμωνύμους ἀλλήλοις. Harpocr.

59. *κατέλευσαν* λίθοις κατέβαλον· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' 63
Αὐτοκλέους. — Harp.

60. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς πρὸς τὸ τοῦ Πο- 64
σειδῶνος ἱερόν, ὡς Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. — Harp. s. v. Κολωνέτας.

61. *Μηλόβιος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ.· ἔστι δὲ 65
εἷς τῶν λ' τῶν παρ' Ἀθηναίοις τυραννησάντων. Harp.

52 ξυπεταιῶνες epit., ξυπεταίων C, ξυπετάλων B, ξυπετέωνες Q. — ἀρχιστρατίδου B. — 53 ἀρχιστρατίδου Ald. AB, ἀρχιστρατήδου C. — 54 στιριεύς Suid., στιρεύς ABGN Ald. epit., στειρεύς C. — 57 integram paroemiam Harp. ex Aristophane grammatico addit, unde colligas Hyperidem non integram eam laudasse. — 58 Kiessling versus Eueni qui exstant ap. Stob. Flor. 51, 17 ab Hyperide allatos putat. — 61 Coniunxerunt Kiessling et S. aliud fragmentum: Δρακοντίδης εἷς τῶν λ'· Ὑπερείδης (Harp.)

66 62. *ποδοστράβη*· Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογένους (v. col. 8, 25) καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. Harp.

67 63. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. προδοσίας· *ῥητορικῆς ἐκ δήμου* (scil. γραφῆς)· ἔστι γὰρ καὶ ἐκ βουλῆς. Lex. cantabrig. p. 677, 16.

68 64. *στρατηγοί* — οἱ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν χειροτονούμενοι στρατηγοὶ ι' ἦσαν, ὡς μαθεῖν ἔστιν ἔκ τε τῶν Ὑπερείδου κατ' Αὐτοκλ. καὶ ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας Ἀριστοτέλους. Harp.

69 65. Μέμνημαι δὲ καὶ περὶ τοῦ τῆς *γνώμης* ὀνόματος εἰπών, ὡς ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐν ἴσῳ εἴτε τῷ διανοίας εἴτε καὶ ἐννοήσεως ἐλέγετο — — καὶ Αἰσχίνης δὲ κατὰ τούσδε ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Μιλτιάδῃ κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. καὶ ἄλλοι. Galenus vol. XVIII, 2 p. 656 sq. Kühn.

XI XII. ΠΡΟΣ ΔΑΜΙΠΠΟΝ.

70 66. *πρόσκλησις* ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις, καὶ *προσκαλέσασθαι* τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον. Harpocr.

XII XIII. ΔΗΛΙΑΚΟΣ.

Cf. Dem. de corona § 134; Biogr. X orat. p. 849 F; Apollon. Vit. Aesch. p. 402 ed. turic.; Hermog. III p. 219 W.; Max. Plan. V p. 482 W.; Anonym. VII p. 26 W., quem locum (v. supra de Hyp. eloqu. iudic. vet. adn.) recte huc refert Bb.; Anon. Seguer. τέχνη ῥητ. p. 439 Sp. (Cornut. ed. Graeven p. 19).

71 67. *Λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κυοῦσαν τοὺς παῖδας ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν· ἤδη δὲ αὐτὴν βαρυνομένην καὶ ἀπορου-*

---

64 ἐκ του ὑπερίδου καὶ ταυτ πλέους BCG. — 65 κατ' αὐτὸ Διοκλέους libri; em. S. — 67 Anon. ad Hermog. VII p. 956 not.: ὁ Ὑπ., ὁρισθεὶς ἐγκωμιάσαι τὸν Ἀπόλλω καὶ μὴ δυνηθεὶς θεολο-

σαν ἐλθεῖν εἰς τὴν χώραν τὴν ἡμετέραν, καὶ λῦσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ, ὃς νῦν Ζωστὴρ καλεῖται. Syrian. in Hermog. ed. Rabe I p. 37 sq., Max. Planud. V, 481, 10. — Eadem magis etiam integra, sed paullum immutatis verbis exhibet Ioann. Sic. VI p. 210 W.: λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κυοῦσαν ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ πᾶσαν γῆν τε καὶ θάλασσαν ζηλοτυπούσης· ἤδη δὲ αὐτὴν ἡ ὠδὶς καταλαβοῦσα εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν λῦσαι τὴν ζώνην· ἀνθ᾽ ὧν νῦν ὁ Ζωστὴρ ἀπὸ τοῦδε καλεῖται· ἔπειτα εἰς Δῆλον διαβᾶσαν διδύμους τεκεῖν, Ἄρτεμίν τε καὶ Ἀπόλλω τοὺς θεούς. — Adde Aristid. 1 p. 157 Dd.: Λητώ τε γάρ, λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς καὶ λιποῦσα τὴν ἐπωνυμίαν τῷ τόπῳ, βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω, τῆς Προνοίας Ἀθηνᾶς ἡγουμένης, ἀπ᾽ ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἐπιβᾶσα τῶν νήσων εἰς Δῆλον καταίρει καὶ τίκτει δὴ τοὺς θεούς, τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει, et schol. ad h. l.: τοῦτο καὶ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλιακῷ, βουλόμενος δεῖξαι ὅτι αἱ νῆσοι ἐγγύς εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἶπεν, ὅτι ἀπ᾽ ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Λητὼ ἐπέβη τῆς νήσου. Porro Schol. Vat. Laur. Aeschin. 3, 108: τὸ δὲ Προνοίας (scil. Ἀθηνᾶς ἱερὸν) Ὑπερείδης ἐν Δηλιακῷ συνιστᾷ ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστιν. Suid. et Etymol. M.: Πρόνοια Ἀθηνᾶ — ὅτι προὐνόησεν ὅπως τέκῃ ἡ Λητώ, et Schol. Aristid.

γῆσαι, τοῦ μύθου ἀπήρξατο τοῦ περὶ τὴν Λητὼ γεγενημένου ἐν τῇ Δήλῳ, καὶ βουλόμενος δεῖξαι ἐκ παλαιοῦ τὴν πόλιν οἰκείαν εἶναι Ἀπόλλωνος, — — ἐξ ὁμολογουμένων πραγμάτων ἤρξατο, ἀναλογούντων τῷ γένει, λέγων θεὸς μὲν ἦν ἀεὶ καὶ τὰ ἑξῆς. Sed haec postrema ex Gregorio Nazianzeno petita esse demonstravit C. Fuhr Mus. Rh. 41, 307. — Syr. Max. Plan.: βουλόμενος γὰρ ἐκεῖνος δεῖξαι τοῖς Ἀθηναίοις τὰ ἐν Δήλῳ ἐξ ἀρχαίου ἱερὰ προσήκοντα, πολλῷ κέχρηται τῷ μύθῳ, λέγων ουτως κτέ. — κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν Max. — εἰς τὴν γῆν ἐλθεῖν Max. — Ioannem non ipsa verba Hyperidis afferre B. et S. perspexerunt. χώραν (ἐλθοῦσαν) Meineke. — ἀνθ᾽ ὧν] ἔνθα ci. MO. — νῦν om. Mon. — ἀπὸ τοῦδε καλεῖται Ruhnk., ἀπὸ του δεκατικοῦ codex. — Ap. Schol. Aesch. ἐν Δηλ. Schulz: ἐν ἡ Laur., om. Vat — συνιστὰς Laur., συνίστας Vat., συνιστορεῖ Schulz.

l. c.: διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὅτι προὐνοήθη τοῦ τόκου τῆς Λητοῦς. — Etiam Menander π. ἐπιδ. IX p. 422 W. (p. 144 Burs.), id quod vidit Bb., hanc orationem respicit: λέγουσι μὲν οἱ τὴν Δῆλον εὐτυχῆσαι φάσκοντες τὴν ὑποδοχήν, ἀνασχοῦσαν ἐκ θαλάττης πρὸ τοῦ κρυπτομένην καὶ οὖσαν ὕφαλον ὑποδέξασθαι πλανωμένην τὴν θεὸν ἐκ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς ἐπιβᾶσαν τῇ νήσῳ (cf. eundem p. 144, de Zostere). — De templo Ἀθηνᾶς Προνοίας, quod Deli fuit, conferri iubet Bb. Macrob. Sat. I, 17, 55; v. etiam Preller-Robert Griech. Mythol. I, 194, 5.

72 68. *Ἐνταυθοῖ θύεται τῷ Ἀπόλλωνι ὁσημέραι καὶ μερὶς αὐτῷ καὶ δεῖπνον παρατίθεται.* Priscianus 18, § 251 p. 334 H.

73 69. *Καὶ τὸν κρατῆρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσιν.* Ath. X p. 424 E. Κεραννύουσιν ex Hyperide etiam Photius et Suidas afferunt.

74 70. Ἔχεις δὲ διπλοῦν στοχασμόν παρὰ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλ.· ἐκθησόμεθα δὲ τὰ εἰρημένα ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι σαφὲς τὸ λεγόμενον. *Ἀφίκοντό τινες εἰς Δῆλον ἄνθρωποι Αἰολεῖς πλούσιοι, χρυσίον ἔχοντες πολύ. κατὰ θεωρίαν τῆς Ἑλλάδος ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν· οὗτοι ἐφάνησαν ἐν Ῥηνείᾳ ἐκβεβλημένοι τετελευτηκότες. τοῦ δὲ πράγματος περιβοήτου ὄντος, ἐπιφέρουσι Δήλιοι τοῖς Ῥηνεῦσιν αἰτίαν, ὡς αὐτῶν ταῦτα πεποιηκότων, καὶ γράφονται τὴν πόλιν αὐτῶν ἀσεβείας. οἱ δὲ Ῥηνεῖς ἠγανάκτηνταί τε τῷ πράγματι, καὶ προσκαλοῦνται Δηλίους τὴν αὐτὴν δίκην. οὔσης* 2
δὲ τῆς διαδικασίας, ὁπότεροί εἰσιν οἱ τὸ ἔργον πεποιηκότες, ἠρώτων οἱ Ῥηνεῖς τοὺς Δηλίους, δι' ἣν αἰτίαν (ἂν) ὡς αὑτοὺς ἀφίκοντο· οὔτε γὰρ λιμένας εἶναι παρ' αὐτοῖς οὔτε ἐμπόριον οὔτε ἄλλην διατριβὴν

---

68 ἐνταυθοῖ (O) Putsch. S.: sed v. Meisterhans Gr. d. att. Inscr. 116². — 70 Ῥηνεῦσιν] Ῥηνε(ι)εῦσιν (cf. infra) secundum inscriptiones verius est. — mal. ἠγανάκτουν τε. — διαδικασίας] δικαίας codex. — addidi ἄν, cf. Antiph. 5, 62 al. Malim autem δι' ἥντιν' ἄν vel διὰ τίν' ἄν. — αὑτοὺς scr. pro αὐτούς. —

οὐδεμίαν· πάντας δὲ ἀνθρώπους ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὴν Δῆλον ἔλεγον, καὶ αὐτοὶ τὰ πολλὰ ἐν Δήλῳ διατρίβειν.
3 *τῶν δὲ Δηλίων ἀποκρινομένων αὐτοῖς, ὅτι ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν, διὰ τί οὖν, ἔφασαν οἱ Ῥηνεῖς, εἰ ἱερεῖα ἧκον ὠνησόμενοι, ὥς φατε, τοὺς παῖδας τοὺς ἀκολούθους οὐκ ἤγαγον τοὺς ἄξοντας τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ παρ' ὑμῖν ἐν Δήλῳ κατέλιπον, αὐτοὶ δὲ μόνοι διέβησαν; πρὸς δὲ τούτοις τριάκοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν τὴν Ῥηναέων, τραχείας οὔσης ὁδοῦ, δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν, ἐν Δήλῳ δ' ἐν τῷ ἱερῷ ὑποδεδεμένοι περιεπάτουν;* Sopat. ad Hermog. IV p. 445 sq. W. Narrat Hyp. scelus vetus Deliorum, ob quod olim (Thuc. 5, 1) ab Athen. ex insula eiecti erant (B. ap. S.). Huc pertinent glossae Harpocrationis: *ἀγοράσαι* ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι Ὑπ. ἐν τῷ Δηλ., et *Ῥήναια*· Ὑπ. Δηλ.

71. *Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες,* 75
ἡμεῖς δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν. — Harp. s. v. σύνταξις, cf. E. M. p. 736, 3.

72. *Ἄνετον* ἀντὶ τοῦ ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ τινι 76
Ὑπ. Δηλ. Harp.; cf. B. A. 399, 12; Suid. s. v.

73. *Ἀποικία.* ἰδίως τὰ γράμματα καθ' ἃ ἀποι- 77
κοῦσί τινες οὕτως ὠνόμασαν· Ὑπ. Δηλ. Harpocr.

74. *Ἀρτεμίσιον* ἰδίως τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα· 78
Ὑπ. Δηλ. Harpocr.

75. *προηροσία·* Ὑπ. Δηλ. ὄνομα θυσίας. Harpocr. 79

παρ' αὐτοῖς cod., em. S. — οὐδὲ ἄλλην ci. S. — πάντας τε cod.; em. S. — ἀγοράσαντες cod., em. S. — ὠνησάμενοι cod.; em. S. — δὲ τῷ ἱερῷ cod.; δ' ἐν S. — ap. Harpocr. priore loco μηλιακῷ BCFHKQ. altero scribitur Ῥηναία: sed v. hymn. Ap. Del. 44. — 71 συντάξεως et οὐ δίδοται E. M., sed cod. lugdun. Valckenaerii σύνταξιν et οὐδενὶ διδόντες cum Harp. — δέ om. BCG. — 73 ἀποίκια dubitanter ci. MO. — 74 ἀρτ. ἰδίως μὲν Ὑ. πολλάκις ὠνόμασε τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα epitome. — 75 προηροσίαι D et Phot.

XIII XIV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΑΔΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

Cf. Suid. 1, 1 p. 1241, 18 et 2, 2 p. 452, 10; Plut. moral. p. 810 D.

80 76. Ἔτι δὲ ἀναμνήσομεν διὰ ψηφίσματος εἰσφορᾶς, ὡς ὁ Ὑπ. ψηφίσματος κατηγορῶν ὑπὸ Δημάδου γραφέντος, πρόξενον Εὐθυκράτην εἶναι γράψαντος, αὐτὸς εἰσφέρει ψήφισμα, δι᾽ οὗ ποιεῖται τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων· *Ἃ μὲν γὰρ οὗτος φησιν εἰσκεκόμικεν, οὐκ ἔχει τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῆς προξενίας· ἐγὼ δέ, εἰ δεῖ πρόξενον ὑμῶν αὐτὸν γενέσθαι, δι᾽ ἃ τούτου τεύξεται γράψας εἰσφέρω.* ἔπειτα τὸ ψήφισμα εἰσφέρει· *δεδόχθαι* γάρ φησιν *αὐτὸν εἶναι πρόξενον, ὅτι τὰ Φιλίππῳ συμφέροντα καὶ πράττει καὶ λέγει, ὅτι γενόμενος ἵππαρχος τοὺς Ὀλυνθίων ἱππέας προὔδωκε Φιλίππῳ, ὅτι τοῦτο πράξας αἴτιος τοῦ Χαλκιδέων ὑπῆρξεν ὀλέθρου, ὅτι ἁλούσης Ὀλύνθου τιμητὴς ἐγένετο τῶν αἰχμαλώτων, ὅτι ἀντέπραξε τῇ πόλει περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίων, ὅτι τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὔτε ἔθαψε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὔτε τῶν ἁλόντων οὐδένα ἐλύσατο.* διὰ τούτων κεφαλαιωδῶς ἀναμιμνήσκει τῶν παρ᾽ ὅλην τὴν κατηγορίαν εἰρημένων κατ᾽ αὐτοῦ. Apsines IX p. 547 W. (p. 303 sq. Hammer); cf. Marcell. ad Hermog. IV p. 425; Apsines τέχν. ῥητορ. IX p. 532 W (297 H.).

81 77. Ἕτερος δέ ἐστιν Ἀλκίμαχος Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. οὕτως· *Ἀλκίμαχον καὶ Ἀντίπατρον Ἀθηναίους καὶ προξένους ἐποιησάμεθα.* — Harp. s. v. Ἀλκίμαχος; cf. B. A. 378, 23.

---

76 αὐτὸς ci. Bake: αὐτοῦ. — ὃ μέν Meier de proxen. p. 1. — δει . . αὐτὸν Par. A: ἔστι (ἔτι?) . . αὐτῶν B (αὐτὸν ci. Meier). ὑμῖν A. — δι᾽ ἃ τούτου Bake S.: διὰ τούτων B, διὸ τούτου A sec. S. (διότι τούτων ci. Sp.). — εἰσφέρων B. — δεδόχθαι Paris. A (ci. Meier): δεδεῖχθαι B. — αὐτὸν εἶναι πρόξενον ὅτι Par. A: πρ. αὐτὸν εἶναι διότι B. — καὶ λέγει καὶ ποιεῖ, ὅτι γενηθεὶς appicto signo ÷ super η Par. A. — περὶ τοῦ ἱεροῦ codd.: ὑπὲρ τ. ἱ. Ald. — ἐλύσατο Par. A: ἐρρύσατο B. — διὰ τούτων Meier Par. A: διὰ τοῦτο B. — altero loco diserte Apsines in fine orationis haec exstare refert. — 77 ἀθηνὰς BCFH Ald.; ἀθηναίοι

78. *Μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπήβόλους γενέσθαι.* E. M. p. 357, 18; Porphyr. quaest. hom. c. 1 (p. 283 Schrader); Eustath. ad Odyss. p. 1448 R. 99 Bas. 82

79. *Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ὑμετέροις ἱεροῖς.* Harp. s. v. ὀξυθύμια. 83

80. *Εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφεσι· τούς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας, τῶν δὲ ὄφεων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν, τοὺς δὲ παρείας αὐτοὺς τοὺς ἔχεις κατεσθίειν.* — Harp. s. v. παρεῖαι ὄφεις; cf. Schol. Ar. Plut. 690, ubi per errorem, ut videtur, Lycurgus ἐν τῷ κ. Δ. laudatur. 84

81. *Βουφόνια·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. ἑορτή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις. Harp. 85

82. *θριπήδεστον·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. θριπήδεστον τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην. Harp.: cf. Suid. 86

83. *Λητή·* Ὑπ. κατὰ Δημ.. Λητὴ πόλις ἐστὶ τῆς Μακεδονίας. Harp. 87

84. *Μηκύβερνα·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. πόλις ἐστὶν ἐν Θράκῃ. — Harpocr. 88

85. *παλαμναῖος·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. τοὺς αὐτοχειρίᾳ τινὰς ἀνελόντας τῇ παλάμῃ παλαμναίους ἐκάλουν. — Harpocr. 89

86. Καὶ ἐν τῷ κατὰ Δημ. δὲ ὁ Ὑπ. εἴρηκεν· *ῥᾳδιεστέραν τὴν πόλιν.* Ath. X p. 424 D; cf. Eustath. 90

AM. — καὶ om. BCH Ald. — πρόξενον BCFH Ald. — ποιηςόμεθα BCH Ald., ποιηςάμεθα F. — 78 cf. frg. inc. 239. — Δημάδου Porph. Eustath.; Δημάρχου E. M. — μήτε πόλεως Eust.; μηδέποτε πολέμου Porph.; μήτε πόλιν E. M. — ἐπηβόλους Porph. et Eust.; ἐπήβολον E. M. Explicatur ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχής, ἐγκρατής. — 80 δημάρχου BC. — ομοίως AB epit. — ὄφιςι A. — 81 δήμου ABLN; τοῦ δήμου C. — 82 θριπηδέςτατον BD utrobique — 83 Ληταί utrobique N; λιτή ceteri. — 86 τὴν om. Eustath. — .p. Poll. ex Ath. ῥᾳδιέςτερος restituendum

ad Hom. Il. p. 746, 45. Ad eundem locum S. refert: ὡς Ὑπ. *ῥᾳδιώτερος*, Pollux V, § 107.

xiv XV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΕΟΥ ΞΕΝΙΑΣ

εἰ γνήσιος.

92 87. *ὀσχοφόροι*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ γνήσιος. Harpocr.

93 88. *δειπνοφόρος*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου.

94 89. *κυρία ἐκκλησία*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας, εἰ γνήσιος. Harpocr.

95 90. *Χαλκεῖα*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας. τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ᾽ Ἀθηναίοις τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομένῃ. Harpocr.

Praeterea huc retulit S. facete dictum Hyperidis adversus Demeam Demadis filium ex tibicina natum: οὐ σιωπήσει, μειράκιον, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα (Ath. XIII, 591 F; Philem. lex. technol. p. 191 Osann, Eustath. ad Il. p. 1151, 9 R.), quod tamen non ex oratione, sed ut apophthegma aliquod affertur.

xv XVI. ΠΡΟΣ ΔΗΜΕΑΝ.

97 92. *Λουσιεύς*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημέου γραφήν. — Harpocr.

98 93. *Σκευοποιήματα* δὲ Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Δημέαν Pollux X, 15.

xvi XVII. ΚΑΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΥ.

99 *Ἀποστασίου* δίκη —. πολλάκις δ᾽ ἐστὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, παρὰ τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστόδημον καὶ Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. ἀπ. — Harpocr.

---

esse affirmat Nauck (Arist. Byz. p. 46 adn. 53; admonuit Bb.). — 87 Δημέου Blancardus: δημαίου. — 88 δημείου 1, μειδίου BC, δημάδου Ald. Quae ap. Harp. sequuntur verba non Hyperidis sed Philochori esse S. vidit, coll. B. A. p. 239. — 89 μηδέου C. — 90 δήμου BC. — 92 Δημέου Blancardus: δημαίου.

XVIII. ΥΠΕΡ ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΥ xvi b

εἰ γνήϲιοϲ.

94. Ὅτι δὲ τούτοιϲ μετῆν τῆϲ πολιτείαϲ, οἷϲ εἴη 100 Ζεὺϲ ἕρκειοϲ, δεδήλωκε καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ δημοπ., εἰ γνήϲιοϲ. — Harp. s. v. ἕρκειοϲ Ζεύϲ.

XIX. ΚΑΤΑ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥϹ. (?)

Cf. pro Euxenippo col. 39 § 29. Num scripta exstiterit haec oratio incertum est.

XX. ΠΡΟϹ ΔΙΩΝΔΑΝ. xviii

V. Dem. de corona 222; Vit. X or. p. 848 E, cf. p. 846 A.

95. Μηνύω καὐτὸϲ Ὑπερείδην τὸν καλόν, πολλὰ 111 παρὰ Δημοϲθένουϲ κεκλοφότα, ἔν τε τῷ πρὸϲ Διώνδαν λόγῳ κἀν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. καὶ ὅτι μὲν ὁ ἕτεροϲ παρὰ τοῦ ἑτέρου μετέθηκε, πρόδηλον· ϲυγχρονούντων δ᾽ αὐτῶν, ἡμῶν μὲν ἂν εἴη ἔργον, φηϲίν, ὦ Ἀπολλώνιε, ἐκ τῶν χρόνων ἀνιχνεῦϲαι τὸν κλέπτην. ἐγὼ δὲ ὑποπτεύω μὲν τὸν ὑφῃρημένον εἶναι τὸν Ὑ., ἀδήλου δὲ ὄντοϲ ὁπότεροϲ, ἄγαμαι μὲν Δημοϲθένην, εἰ λαβὼν παρὰ Ὑπερείδου πρὸϲ δέον διώρθωϲε, μέμφομαι δὲ τὸν Ὑ., εἰ λαβὼν παρὰ Δημοϲθένουϲ πρὸϲ τὸ χεῖρον διέϲτρεψεν. Euseb. praepar. evang. X, 3 p. 465 ed. Viger. (536 sq. Dind.) ex Porphyrio.

96. Schol. ad Dem. adv. Lept. § 52 (ὅθ᾽ ἡ μεγάλη 112 μάχη πρὸϲ Λακεδαιμονίουϲ ἐγένετο ἡ ἐν Κορίνθῳ): περὶ ταύτηϲ τῆϲ μάχηϲ Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ πρὸϲ Διώνδαν.

XXI. ΚΑΤΑ ΔΩΡΟΘΕΟΥ xix

εἰ γνήϲιοϲ.

97. *Ἀκούω γὰρ Αὐτοκλέα τὸν ῥήτορα πρὸς Ἱππόνικον τὸν Καλλίου περὶ χωρίου τινὸς ἀμφισβητή-*

---

96 Διώνδαν S.; erat Δίωνα. — 97 ex Etym. Laur. et Didymo quae accesserunt primus H. Hager (de graecit. te

σαντα, καὶ λοιδορίας αὐτοῖς γενομένης, ῥαπίζειν τὸν Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης. Etymol. laurent. ab E. Millero editum p. 121, cf. Didymum in eodem Milleri libro (Mélanges de littérature grecque) p. 400. — Ὑπ. γοῦν ἢ Φιλῖνος ἐν τῷ κατὰ Δωρ., προειπὼν τὸν ῥαπίσαντα Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης γραφῆναι ὕβρεως, ἐν τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων· *ἔπειτα Ἱππόνικος ὑπ᾽ Αὐτοκλέους μόνον ἐρραπίσθη τὴν γνάθον· ἐγὼ δ᾽ ὑπὸ τούτων τῶν τριχῶν εἱλκόμην, κονδύλους ἔλαβον.* Harpocr. s. v. ἐπὶ κόρρης; cf. Didym. l. c.

*98. Ὑπ. δὲ καὶ *κονδυλίζειν* ἔφη καὶ τὸ παθεῖν *κονδυλίζεσθαι·* ὁ δ᾽ αὐτὸς καὶ *πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν.* Poll. VIII, 76.

115 99. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δωρ. λόγῳ Ὑπ. φησίν· *ἐν ταὐτῷ ὥσπερ τὸ ἀτιμότατον θεράπιον.* Pollux III, 74.

117 100. *κακηγορίας δίκη·* ἐάν τις κακῶς εἴπῃ τινὰ τῶν κατοιχομένων, κἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου παίδων ἀκούσῃ κακῶς, πεντακοσίας καταδικασθεὶς ὦφλε τῷ δημοσίῳ, τριάκοντα δὲ τῷ ἰδιώτῃ. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ κατὰ Δωρ. χιλίας μὲν ζημιοῦσθαι, ἐὰν τοὺς κατοιχομένους, φησί, πεντακοσίας δ᾽ ἐὰν τοὺς ζῶντας. Frg. lex. cantabr. p. 671, 7. Cf. Poll. 8, 80: *κακηγορῆσαι* ὡς Ὑπ.

Hyper. p. 108 sq.) investigavit; cf. etiam Sauppium Symbol. ad emend. orat. Att. p. 14. — praemittitur in Etym.: Ὑπερείδης. — ἀναμφισβητήσαντος cod.; ἀμφισβητήσαντα Miller Hager, ἀμφισβητῆσαι S. propter αὐτὸν, quod et in Etym. et ap. Did. post ῥαπίζειν exstat, a me in τὸν mutatum. Didymi verba haec sunt: οἱ δὲ τὸ ἐπὶ κόρρης ἐξηγοῦνται τὸ εἰς τὰς (S., cod. τοῖς) γνάθους τύπτεσθαι, ὡς Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δωρ.· *ῥαπ. αὐτὸν Ἱππ. κατὰ κόρρης, ἔπειτα καὶ Ἱππόν. ὑπ᾽ Αὐτοκλέους ἐρρ. τὴν γνάθον.* Recte Sauppius pro *ἔπειτα καὶ* rescripsit *καί· ἔπειτα*; nam quominus cum Hagero continuo haec alteri sententiae subiciamus Harpocrationis verba impediunt. — ap. Harp. τὸν ῥαπίς. S., erat ῥαπίς. τὸν. — ελαβον] τ᾽ ἔλαβον N (καὶ κονδ. ἐλ. S. Symb. l. c., nescio an errore). — 99 ἐν ταὐτῷ] ἐν αὐτῷ codd. praeter F, qui om.; ὑπηρέτησεν αὐτῷ ei. S. — θεραπόντιον cod. F. — 100 ζημιοῦσθαι τοὺς κατοιχ. liber, emend. S. — δὲ τοὺς ζῶντας liber, emend. S.

Praeterea huic orationi S. assignavit etiam frg. quod exstat ap. Poll. 3, 79; v. frg. inc. 200.

XXII. ΠΡΟϹ ΕΠΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΟΙΚΙΑϹ. xx

101. *Γρύλλος·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. π. οἰκ.. Ξε- 118
νοφῶντος τοῦ Ϲωκρατικοῦ υἱοὶ Γρύλλος καὶ Διόδωρος. Harpocr.

102. *διάγραμμα·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ.. τὸ ταττό- 119
μενον ἐν ταῖς συμμορίαις ὁπόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. Harpocr.

103. *Ὑπερῷα ἐπαίρειν*, καὶ *στέφειν τὰ οἰκήματα* 120
εἰς τὴν ὁδόν, καὶ *τὰς πλίνθους ἀναβάλλειν πρὸς ἀριθμόν.* Ὑπ. γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. ταῦτ' εἴρηκεν. Poll. VII, 119. — ἔργον δὲ τοῦ οἰκοδόμου καὶ τὸ *ὑπερῷα ἐγεῖραι*, ὡς Ὑπ. ἔφη. § 125.

XXIII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ ΔΩΡΕΩΝ. xxii

Cf. Harp. s. v. Εὔβουλος et schol. Aesch. 2, 8.

104. v. frg. 95. 125

105. *Ἑρμαῖ·* Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος 126
καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφει ταυτί· „ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι.“ Harpocr.

106. *Πεντηκοστὴ* καὶ *πεντηκοστεύεσθαι* καὶ *πεν-* 127
τηκοστολόγοι. — ταῦτα δ' ἔστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους, καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. — Harpocr.

XXIV. ΠΡΟϹ ΘΑϹΙΟΥϹ. xxiii

Kiessling confert Dem. 12, 17 et 50, 20 sqq.

107. *Εὐθὺς δὲ καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην* 128
χώραν. Pollux 7, 149.

---

101 γρύλος ABDEL. — 102 Ὑπερείδης] ἰσοκράτης N. — 105 Aeschin. 3, 183.

xxiv XXV. XXVI. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΕΩΣ ΚΛΗΡΟΥ

λόγοι β'.

129 108. *Παρακαταβολὴ* καὶ *παρακαταβάλλειν.* οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν καὶ οἱ περὶ κλήρων ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργύριόν τι κατετίθεσαν — — περὶ δὲ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκασι ῥήτορες καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλ. δευτέρῳ. — Harpocr.; cf. etiam s. v. ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν.

130 109. *Κυδαθηναιεύς*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱππέως κλ. Harpocr.

131 110. *Τριακάς*· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑ. ἐν τῷ π. τοῦ Ἱ. κλ. δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς *τριακάδα* καὶ *τριακάδας* τὴν ἡμέραν καλῶν. Harp.

xxv XXVII. ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΙΠΠΟΥ ΠΡΟΣ ΗΛΕΙΟΥΣ.

Cf. Vitas X or. p. 850 A. Paus. V, 21, 5.

132 111. *Ἑλλανοδίκαι*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἠλείους. Harp.

133 112. *Ἐλευσίνια*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλ.. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον.

xxvi XXVIII. ΚΑΤΑ ΚΟΝΩΝΟΣ.

134 113. *ἄνδηρα*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι —. οἱ δὲ τὰ χώματα —· (ὧν καὶ) Ὑπερείδης. Harpocr. — *ἄνδηρα*· μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετός· Δίδυμός φησιν. *ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.* Suid. 1, 1 p. 383, 13, cf. Schol. Luc. Lexiphan. c. 2.

---

108 ἱππέων BC, ἱππέας Ald. — 110 τριακάδα καὶ hab. Ald. et epitome, om. codices. — 113 ὧν καὶ add. S. ceterum pro οἱ δὲ — Ὑπ. epitome: Ὑπ. δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Quae apud Suidam leguntur Sauppio ipsius Hyperidis verba esse videntur. καὶ τῶν ὀχετῶν cod. A.

114. *ἐν Διομείοις Ἡράκλειον·* Ὑπ. κατὰ Κόνω- 135
νος. τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ οἱ κωμικοί. Harp.

XXIX. ΥΠΕΡ ΚΡΑΤΙΝΟΥ. xxvii

115. Καὶ Ὑπερείδης· *Ἀπόκριναί μοι, Ἑρμεία,* 136
ὥσπερ κάθῃ. Zonaras lex. p. 1168. — *κάθῃ* ἀντὶ τοῦ κάθησαι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Antiattic. B. A. p. 100, 32.

116. *ἀκμήν·* ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Anti- 137
attic. B. A. 77, 27; cf. B. A. 365, 14; Suid. 1 p. 166, 16.

XXX. ΚΥΘΝΙΑΚΟϹ. xxviii

117. *Οἱ μὲν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράτ-* 138
τουσιν· οἱ δὲ θαρραλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσιν. — Suid. 1, 2 p. 1109, 13.

XXXI. ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΩΝ. xxix

Cf. Vit. X or. p. 842 D.

118. *Τίνα φήσουσιν οἱ παριόντες αὐτοῦ τὸν* 139
τάφον; οὗτος ἐβίω μὲν σωφρόνως, ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων εὗρε πόρους, ᾠκοδόμησε δὲ τὸ θέατρον, τὸ ᾠδεῖον, τὰ νεώρια, τριήρεις ἐποιήσατο, λιμένας· τοῦτον ἡ πόλις ἡμῶν ἠτίμωσε καὶ τοὺς παῖδας ἔδησεν αὐτοῦ. Apsines τέχν. ῥητ. IX p. 545 sq. W. (I, 2, 301 Hammer) et Greg. Cor. VII, 1226 W.

---

114 Ἡράκλεια Hemsterh. — 118 ἔτι ἀναμιμνήσκειν ἔστιν ἐκ τῆς καλουμένης ἠθοποιΐας. — — κέχρηται τούτῳ τῷ τόπῳ καὶ Ὑπ. ὑπὲρ Λυκούργου λέγων Apsines (sed ὑπὲρ εὐβούλου που λέγων cod. Paris. A cum signo ÷ super εὐβ. appicto). — post ᾠδ. in Par. A deletae litt. fere X, tum τριήρεις ἐπ aliaque lac. litt. V, tum τοῦτον. (Ita Hammer; sec. Bak. est in eo cod. ἐποιήσατο ἀπολλυμένας.) — τὰ νεώρ. Bake Sp.: om. τὰ etiam B Greg. — λιμ. ἔκλεισε ci. Bake; καὶ ante λιμ. add. S. — ητίμωσε Par. A (ci. Reisk.): ἠτίμασε. — τοὺς πόδας ἔδησεν Par. A.

xxxi XXXII. ΠΡΟC ΛΥCΙΔΗΜΟΝ.

144 119. Αὐτὸ δὲ τὸ καρποῦcθαι καὶ *καρπίσασθαι* ῾Υπ. ἐν τῷ πρὸc Λυcίδ. Poll. VII, 149.

xxxii XXXIII. ΚΑΤΑ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΑΙΚΕΙΑC.

145 120. *Ἔθεσαν οὐ μόνον ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων, ἀλλὰ καὶ ἐάν τις εἰς δούλου σῶμα ὑβρίσῃ, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος.* Ath. VI p. 267 A.

146 121. *Ἄγων Γλυκέραν τε τὴν Θαλασσίδος, ζεῦγος ἔχων.* Ath. XIII p. 586 B.

147 122. *Ἀκμάζεις* ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττειc ῾Υπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harpocr., cf. B. A. 365, 9.

148 123. *Ποσιδεών*· ῾Υπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harp.

149 124. *Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα* ῾Υπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. ἀντὶ τοῦ cκευωρούμενον καὶ καταcκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. Harpocr.

xxxiii XXXIV. ΚΑΤΑ ΜΕΙΔΙΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

150 Cf. Vit. X or. p. 850 A. Glaucippo Hyperidis filio tribuit A. Schaeferus.

xxxiv XXXV. ΥΠΕΡ ΜΙΚΑC.

151 125. ῾Υπ. δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Μίκαc ἔφη· *ἐμισθώσατο τυλυφάντας.* Poll. VII, 191 et X, 39.

xxxv XXXVI. ΥΠΕΡ ΞΕΝΙΠΠΟΥ.

152 126. *Μεταγειτνιών*· ῾Υπ. ὑπὲρ Ξενίππου. Harpocr. Fortasse, ut A. Schaeferus coniecit, Ξενοφίλου; cf. 128.

---

120 ὑπὲρ] περὶ B. — 122 μεντιθέου FK, τιμοθέου CGH. — 123 erat Ποcειδεών; cf. inscriptiones. — ἀμαντιθέου B. — 124 τὸ πρᾶγμα om. BCG. — cf. Poll. X, 15. — 125 priore loco μήκαc A. ceterum Kiessling et S. Μίκκαc; cf. de ea scriptura Meinekium Vind. Arist. p. 156; Wecklein Cur. epigr. p. 56; Bullet. de corresp. hell. II p. 431 sqq.; III p. 355; Meisterhans Gr. d. att. Inschr. 63[2].

XXXVII. XXXVIII. ΥΠΕΡ ΞΕΝΟΦΙΛΟΥ XXXVI
λόγοι β'.

127. *Κεραμεῖς* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου α'. Harpocr. 153

128. *Μουνυχιών.* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harpocr. 154

129. *Τυρμεῖδαι* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harpocr. 155

130. *Ὑσιαί·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harp. 156

XIL. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ. XXXVII

131. *ἀψιμαχεῖν* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν ὁρίων. Antiattic. B. A. 79, 12. 157

XL. ΠΕΡΙ ΟΧΕΤΟΥ. XXXVIII

132. ὀχετόκρανα δ' ἂν εἴποις τὰς τῶν ὀχετῶν ἀρχάς, ὡς Ὑπ. ἐν τῷ περὶ ὀχετοῦ. Poll. X, 30. 158

XLI. ΠΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΝ. XXXIX

133. *μαστῆρες·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου. Harpocr. 159

XLII. ΚΑΤΑ ΠΑΣΙΚΛΕΟΥΣ. XL

134. *Ἕως μὲν οἱ πλουσιώτατοι παρακρουόμενοι τὴν πόλιν σὺν πέντε καὶ ἓξ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατιδὼν* 160

---

127 ξενοφῶντος λα$^{\omega}$ BC. — 128 malim Μουνιχιών. — 129 τυρμίδαι epitome. — 134 σὺν πέντε libri Harp., E. M., Suid.: σύμπεντε al.; tum σύνεξ schol. Dem.; σὺν ϛ' D, ϛ' ceteri. Cf. σὺν ἓξ καὶ δέκα Dem. 18, 104. — μέτρια] ματὰ τρία BG, μετὰ τρία C. — εἶχον Harpocr. cod. ABCG, quod rec. S. — ἐπεὶ Harp. BCG et Suidae libri praeter A. — κατεῖδε Ald., Suid., E. M., schol. Dem.; κατιδεν Phot., κατίδεν epit. Harp., κατεῖδον Harp. ABCG; κατιδὼν Bk, κατεῖδε S., qui post Δημ.

Δημοσθένης νόμον ἔθηκε τοὺς τ΄ τριηραρχεῖν καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νῦν ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει. Harp. Suid. Phot. s. v. συμμορία; Schol. Dem. 14, 17; E. M. 734, 32.

161 135. *Ἄξιοι μισεῖσθαι τῇ πόλει Hyperides* ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. Prisc. XVIII c. 24 § 191 p. 299 H.

162 136. *ἔκδεια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πασ.· *ἐὰν δέ τις ἔκδεια γένηται,* ἤγουν ἐὰν δέ τι ἐνδεήσῃ τοῦ προϋπάρχοντος ἀργυρίου. Harpocr.

XLI XLIII. ΠΡΟΣ ΠΑΣΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΔΟΣΕΩΣ.

163 137. *Τὴν οἰκίαν τὴν μεγάλην τὴν Χαβρίου καλουμένην καὶ τὸ ἄμφοδον.* Poll. IX, 36.

XLII XLIV. ΚΑΤΑ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ ΠΡΟΑΓΩΓΕΙΑΣ

εἰ γνήσιος.

164 138. Ὑπ. δ᾽ ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τοὺς Ἀρεοπαγίτας φησὶν ἀριστήσαντά τινα ἐν καπηλείῳ κωλῦσαι ἀνιέναι εἰς Ἄρειον πάγον. Ath. XIII p. 566 F.

165 139. *Οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἱστιῶντο ἐν τῇ στοᾷ, περιφραξάμενοί τι μέρος αὐτῆς αὐλαίᾳ.* Poll. IV, 122 et Cosmas Indicopl. topogr. christ. p. 197 E; cf. B. A. 463, 14 et 83, 7; Suid. s. v. αὐλαία.

166 140. Τοῦτον δὲ (sc. vitricum) Ὑπ. Πατροκλέους ἐπὶ προαγωγείᾳ κατηγορῶν *μητρυιὸν* κέκληκε. Poll. III, 27.

---

addidit καί — νόμον S.: νόμους. — ἀνέθηκε BCG. — νῦν . . ἐκκλέπτει om. epit. reliqui. — αὐτὸν S.: αὑτὸν. — ἐκλέπτει G. — 135 dedi lectiones Hertzii; ap. S. est: *illi ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι* κτλ. Cf. or. IV, col. d, 4 sq. — Post Πασικλ. lacunae signa addi iussit Sp., addidit S., tamquam ipsa verba oratoris intercidissent. — 136 τι] libri hic quoque τις. — ἐνδεήσῃ Bk.: ἐνδεὴς ῃ. — XLIII. Hanc orationem a XLII. non diversam fuisse ci. A. Schaeferus. — 139 εἰσθιώοντο, φραξάμενοι, τὸ μέρος Cosmas.

141. *Νάννιον*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. 167
Harpocr.; cf. Ath. XIII p. 587 A.

142. *Νεμεάς*· Νεμεάδοϲ αὐλητρίδοϲ μνημονεύει Ὑ. 168
ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr. — καὶ *Νεμεάδος* δὲ τῆϲ αὐλητρίδοϲ Ὑπ. μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέουϲ. Ath. XIII p. 587 C.

143. *πάνδημος Ἀφροδίτη*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., 169
εἰ γνήϲιοϲ. Harp.

144. Ἐκαλεῖτο δέ τιϲ ἐν τοῖϲ νυμφικοῖϲ δωματίοιϲ 170
καὶ *κλίνη παράβυστος*, ἧϲ μέμνηται Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ. Harpocr. Phot. Suid. s. v. παράβυϲτ. — Καὶ δὴ καὶ κλίνη τιϲ ὠνομάζετο γαμική, καὶ ἑτέρα *παράβυστος*, ἣ καὶ αὐτὴ ϲτρώννυται ἐν τῷ δωματίῳ *ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι*, ὥϲ Ὑπ. ἔφη. Poll. III, 43.

145. *Φορβαντεῖον* (Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ 171
Πατροκλ. Harp.; cf. E. M. p. 798, 25.

XLV. ΠΛΑΤΑΙΚΟϹ. XLIII

Ἆρ' οὖν ἄξιον προκρῖναι τὸν Ὑπερείδου Πλα- 172
ταϊκὸν τῆϲ Ἀριϲτείδου Πλαταιᾶϲι νίκηϲ; Plut. moral. p. 350 B.

XLVI. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΕΚΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟϹ. XLIV

146. Ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰϲ 173
τὰϲ ϲυμμορίαϲ, δεδήλωκεν ὁ Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. πολλάκιϲ. *συμμορῖται* δέ εἰϲιν οἱ τῆϲ αὐτῆϲ αὐτοῖϲ μετέχοντεϲ ϲυμμορίαϲ, ὡϲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ Ὑπ. δείκνυϲι. Harp. E. M. s. v. ϲυμμορία; schol. Dem. 14, 17.

---

141 Ὑπερείδηϲ] λυϲίαϲ C. — Πατροκλέα C. — 142 Νεμεάϲ· Νεμεάδοϲ scripsi; Νεμέαϲ codd. (Νεμεάδοϲ ci. S.). Cf. Athenaei locum eaque quae apud ipsum Harp. sequuntur. — μνημον. Ὑπερ.] δημοϲθένηϲ C. — 143 προκλέουϲ B, πρωκλέουϲ A. — 144 Πατροκλέουϲ Mauss. et fort. C: προκλέουϲ Ald., προκλέουϲ B, προκλέα A. — XLV. Πλαταιᾶϲι Cob.: παραγγελίαϲ libri (ἐν Πλαταιαῖϲ Xylander, Πλαταϊκῆϲ Kiessling, ϲτρατηγίαϲ καὶ S.). — 146 αὑτοῖϲ Bk. S., αὐτοῖϲ epitom., schol. Dem.; om. E. M. (recte fort. sec. Dind.); αὐτοὶ ceteri.

174 147. *ἡγεμὼν συμμορίας*· — ἡγ. ἐκαλεῖτο συμμορίας ὁ προέχων τῷ πλούτῳ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένος, ὡς ὑποφαίνει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

175 *148. Τοὺς δὲ ἄρχοντας τῶν συμμοριτῶν καὶ *συμμοριάρχας* Ὑπ. εἴρηκεν. Poll. III, 53.

176 *149. καὶ συμμορία καὶ τὸ παρ' Ὑπ. *μετοικικῆς συμμορίας ταμίας*. Poll. VIII, 144.

177 150. *ἀγοράς*. Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. π. τ. διαγρ.· *οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται*. μήποτε ἀντὶ τοῦ συνόδους νῦν. Harp.; cf. fragm. cantabr. p. 664, 11; B. A. p. 330, 10.

178 151. *ἀνασυντάξας* ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας Ὑπ. κατὰ Πολ. Harp.

179 152. *διάγραμμα*. — τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις, ὁπόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τίμησιν τῆς οὐσίας. περὶ δὲ τούτων σαφέστατα δεδήλωκεν Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. περὶ διαγράμματος. *διαγραφεὺς* μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρῖναι πόσον ἕκαστος ἀνὴρ εἰσενεγκεῖν ὀφείλει, ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν φανερὸν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Harp.

180 153. *Θαργήλια*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

181 154. *ὀβολοστάτας* δ' ἔλεγον τοὺς δανειστάς, ὡς παρά τε Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. καὶ πολλάκις ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Harpocr. s. v. ὀβολοστατεῖ.

XLV XLVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΝ.

182 155. *Ἄκτια*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. στρατ. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν. Harpocr.

183 156. *ἀλιμενία*· Ὑπ. εν τῷ π. τ. Πολ. στρατ. Anti-

150 οὗτοι] οἷον οὗτοι anecd. — ποιοῦνται frg. cant., anecd., epit.: ποιοῦντες. — 152 Ὑπ.] Ἰσοκράτης N. — 155 ακτεια AM Ald., ἀκτεία BFH, ἀκτία CK epit. — Ὑπ. πο..' Πολυεύκτου C, om. B. — πολυεύκτου BCFHK. — 156 πολυεύκτου cod. a pr. m.

attic. B. A. 78, 18. — Ὑπ. δὲ καὶ ὄνομα ἐποίηϲε· *τῶν τόπων τὴν ἀλιμενίαν.* Poll. I, 101.

157. *ῥόθιον·* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. ϲτρατ. 154
Harp. — Ὑπ. τῷ ῥοθίῳ ἐπ᾽ εἰρεϲίαϲ κέχρηται ϲυντονωτάτηϲ. φηϲὶ γοῦν· *τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν.* Suid. 2, 2 p. 622.

XLVIII. ΠΡΟϹ ΠΟΛΥЄΥΚΤΟΝ. XLVI

158. *Κυδαντίδης·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Πολ.· δῆμόϲ 155
ἐϲτι τῆϲ Αἰγῆδοϲ Κυδαντίδαι. Harpocr.

159. Ὑπ. δ᾽ ἐν τῷ πρὸϲ Πολ. φηϲιν· *εἰσὶ γὰρ* 156
ἐν τῇ συμμορίᾳ ἑκάστῃ ιε' ἄνδρες. Harpocr. al., v. frg. 146; cf. etiam Philemon. p. 141 sq. ed. Osann.

XLIX. ΠЄΡΙ ΤΟΥ ΠΥΡΡΑΝΔΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ. (?) XLVII

160. *Κακώσεως·* δίκηϲ ὄνομά ἐϲτιν — —· Δημο- 157
ϲθένηϲ κατὰ Τιμοκράτουϲ καὶ Λυϲίαϲ ἔν τε τῷ περὶ τοῦ Ἡγηϲάνδρου κλήρου καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ [** καὶ Ὑπ. περὶ] τοῦ Πυρρ. κλήρου. ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεϲθαι κακώϲεωϲ γονέων καὶ ταῖϲ ἐπικλήροιϲ βοηθεῖν, δηλοῦται ἔν τε τῷ προειρημένῳ λόγῳ Ὑπερείδου καὶ ἐν τῷ Λυϲίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr.

L. ΡΟΔΙΑΚΟϹ. XLVIII

Cf. Vit. X or. p. 850 A.

161. *προπεσεῖν·* προπετῶϲ τι ποιῆϲαι. Ὑπ. Ῥοδ. 158

157 πολυεύκτου B. — XLVIII. Hanc orat. non diversam fuisse a XLVI. ci. A. Schaeferus. — 159 ἐν τῇ] ἐν ἀρχῇ A. — XLIX. Hanc orationem Hyperidi reddidit S., cum ex sequentibus Hyperidis aliquam orationem laudatam antea fuisse constet, ὑπὲρ autem eo minus ad κλήρου accommodatum sit, quod modo Harp. περὶ τοῦ κλήρου dixerat. Iam Maussacus ante ἐν τῷ ὑπὲρ inseruerat Ὑπερίδηϲ. Meierus autem ita: — — Ἡγ. κλ. καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Π. κλ. καὶ Ὑπερ. ἐν τῷ περὶ . . . κλήρου. — πυράνδρου codd., em. S.

Antiattic. B. A. 112, 10. — *προέπεσον*· προπετῶς ἐποίησαν. Ὑπ. Phot. s. v.

XLIX LI. ΥΠΕΡ ΣΙΜΜΙΟΥ ΠΡΟΣ ΠΥΘΕΑΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΥΡΓΟΝ.

189 162. *ἐπιχειροτονία* ἡ τῶν χειροτονητῶν (ἀρχόντων) κατάστασις· Ὑπ. ἐν τῷ κτλ. Harp.

XLIXb LII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ. (?)

190 Cf. Vit. X or. p. 848 D: καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν ὧν ᾔτει (Alexander) παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων. Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est.

L LIII. ΣΥΝΗΓΟΡΙΚΟΣ.

191 163. πλὴν Ἰσαῖος καὶ Ὑπ. τὸν *πράτην* εἶπον. Poll. VII, 8. — Ὑπ. δὲ καὶ *πράτην* εἴρηκεν ἐν τῷ συνηγορικῷ. id. III, 125.

LI LIV. ΠΡΟΣ ΤΙΜΑΝΔΡΑΝ.

193 164. *παιδάριον.* οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρρένων κέχρηνται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρθένων. Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Τ.· *Καταλειφθέντων γὰρ τούτων, δυοῖν ἀδελφοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς καὶ παιδαρίων.* Suid. 2, 2 p. 157.

192 *165. Καθάπερ ὁ τῆς Τιμάνδρας κατηγορῶν ὡς πεπορνευκυίας τὴν λεκανίδα καὶ τοὺς ὀβολοὺς καὶ τὴν ψίαθον καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυσφημίαν ἑταιρῶν κατήρασε τοῦ δικαστηρίου. Dem. π. ἑρμ. § 302.

---

162 συμμίου Ald., σημείου B, Σιμίου Dind. — LIV. εἰ γνήσιος add. S., propter frg. 165. — 164 Τιμάνδραν Hemsterhus. (ad Ar. Plut. p. 59); Τίμανδρον libri. — καταλλαχθέντων, δυοῖν ἀδελφαῖν, ὀρφανοῖν, καὶ παιδαρίων παίδων codd. — καὶ μητρὸς V. — παιδαρίων ἀπαίδων deleto καὶ S. — 165 huc rettulit Hemsterh. — ὁ τῆς Τιμάνδρας n: ὁ της τημανδρας rR; ὅτι ἄν τις τῆς μάνδρας Vind. — ἑταιρῶν Victorius: ἑταίρων m, reliqui om.

LV. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΡΙΗΡΩΝ. (?) LII

Cf. Vit. X or. p. 848 E (v. or. LIII). Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est. 194

LVI. ΠΕΡΙ ΤΗϹ ΦΥΛΑΚΗϹ ΤΩΝ ΤΥΡΡΗΝΩΝ. LIII

166. *κομιστικὰ πλοῖα*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῆς φυλ. 195
τ. Τ., ἔοικε καλεῖσθαι κομιστικὰ πλοῖα ἐν οἷς ἐκόμιζον οἱ Τυρρηνοὶ τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡς αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ὑποσημαίνει ἐν τῷ λόγῳ. Harpocr.

167. *προβόλιον* εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ 196
κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. φυλ. τ. Τ. τροπικῶς ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι. Harpocr.

LVII. ΠΡΟϹ ΥΓΙΑΙΝΟΝΤΑ. LIV

168. *ἔνη καὶ νέα*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ὑγ. — 197
Harpocr.

169. *θέσθαι* ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπ. 198
ἐν τῷ πρὸς Ὑγ. Harp.; cf. E. M. p. 448, 15.

LVIII. ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥϹ ΕΙϹΑΓΓΕΛΙΑ. (??) LVI

Cf. Dem. 19, 116; Aesch. 3, 79; Hyp. pro Euxen. 200
col. 39 § 29. Sed Philocrates sua sponte solum vertit neque causam dixit; itaque ne accusatori quidem elaborata oratione opus fuit.

LIX. ΥΠΕΡ ΦΟΡΜΙϹΙΟΥ. LVII

170. Πανδιονίς· — μία τῶν ι΄ φυλῶν — κληθεῖσα 201
ἀπὸ Πανδίονος τοῦ Ἐριχθονίου, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουσι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Φορμ. Harp.

---

166 Τυρρηνῶν et Τυρρηνοὶ Boeckh.: τριήρων (τριηρῶν) — τύραννοι codd. — τῷ] τ̄ A, λ΄ BC, τῷ τριακοστῷ Ald. — 167 Τυρρηνῶν libri; τριήρων Bk. cum Valesio. — τροπικῶν libri; τροπικῶς cum Valesio Bk.; fort. delendum esse dicit Dind.

LVIII LX. ΥΠΕΡ ΦΡΥΝΗΣ.

De causa cf. Τέχν. Seguerii p. 57 (Sp. Rh. Gr. I p. 455, Cornut. ed. Graeven p. 42); de orationis indole [Longin.] π. ὕψους XXXIV, 3; Quint. X, 5, 2.

202 171. ὡμιληκὼς δὲ καὶ Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνεξητάσθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ. Vit. X or. p. 849 E. — ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης λόγῳ Ὑπ. ὁμολογῶν ἐρᾶν τῆς γυναικός. Ath. XIII p. 590 D. — διελέχθην αὐτῇ καὶ *διειλεγμένος εἰμὶ* (de concubitu) ὡς Ὑπερ. Poll. V, 93. — Ὑπ. δὲ *διειλεγμένος* ἐπὶ ἀφροδισίων. id. II, 124. — *διαλέγεσθαι* καὶ τὸ πλησιάζειν ταῖς γυναιξίν, ὡς Ὑπ. Moeris p. 195, 8 Bk.

203 172. Ὑπ. δὲ πάλιν ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης, ἐξισάζοντος, ὅτι αὐτός τε καὶ Εὐθίας ὡμιληκότες ἦσαν τῇ Φρύνῃ — — εὑρών τινα διαφορὰν ἔφυγε τὸ ἐξισάζον φήσας· *οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσει.* Syrian. ad Herm. IV p. 119 W. (ed. Rabe II, 31); cf. Marcell. p. 120.

204 173. *Τί γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται;* Alex. de schem. VIII, p. 457 W., ut διασυρμοῦ exemplum.

205 174. *ἀνεπόπτευτος*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Φρύνης. ὁ μὴ ἐποπτεύσας. Harp.; cf. B. A. 398, 11; Poll. II, 58 (*ἀνεπόπτευτον* Ὑπ. φησίν).

206 175. *ἐπωπτευκότων*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ. Harp.

---

171 ὡμιληκὼς δὲ καὶ Buecheler: ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ (v. supra Vit. Hyper. 18). ita αὐτὸς γὰρ κτε. referuntur ad ὡμιληκώς. — 172 haec quoque S. ad prooemium refert: explicasse Hyperidem, cur pro Phryne verba faceret. Dixeris potius excusantis esse, cum ipse pariter atque adversarius amore Phrynes captus esset; at nequaquam, inquit Hyperides, eadem ratione amamus. τῷ ὑπὲρ SV, Rabe: τοῖς Walz. — ἀπολέσει Walz: ἀπολέσειεν SV, Rabe. — 174 ἀνεπόπτευτον τὸ μὴ ἐποπτεῦον. οὕτως Ὑπερίδης ET et B. A. Suid. — φύνης AC Ald., φήνης B.

176. *Εὐθίας*· Ὑπ. ὑπὲρ Φρ.. τῶν ἐπὶ cυκοφαντίᾳ 207 διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίαc. Harpocr.

177. *Ἰσοδαίτης*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ.. ξενικόc 208 τιc δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ cπουδαῖα ἐτέλει. Harp. cf. Hager. de graecit. hyper. p. 106.

178. Ὁ δὲ Ὑπ. cυναγορεύων τῇ Φρύνῃ, ὡc οὐ- 209 δὲν ἤνυε λέγων ἐπίδοξοί τε ἦcαν οἱ δικαcταὶ καταψηφιούμενοι, παραγαγὼν αὐτὴν εἰc τοὐμφανὲc καὶ περιρρήξαc τοὺc χιτωνίcκουc, γυμνά τε τὰ cτέρνα ποιήcαc, τοὺc ἐπιλογικοὺc οἴκτουc ἐκ τῆc ὄψεωc αὐτῆc ἐπερρητόρευcε δειcιδαιμονῆcαί τ' ἐποίηcε τοὺc δικαcτὰc (καὶ) τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον Ἀφροδίτηc ἐλέῳ χαριcαμένουc μὴ ἀποκτεῖναι. Ath. XIII p. 590 E; cf. Eustath. ad Il. 1259, 1 R.; Vit. X or. p. 849 E. Quamquam num qua pars huius narrationis orationi ipsi debeatur, mihi quidem valde dubium est.

*179. Alciphr. I, 32: αἴτηcόν τι παρ' αὐτοῦ (Euthia), καὶ ὄψει cεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺc νόμουc καταλύουcαν. In his inesse quae ex Hyperidis oratione derivata sint recte me monuit Babingto. Cf. frg. Lycophroneae a Polluce IX, 156 servatum (supra p. 26); add. Lyc. col. 10, 7. — V. etiam Alciphr. I, 30: εἰ γὰρ αἰτοῦcαι παρὰ τῶν ἐραcτῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖc διδοῦcιν ἐντυγχάνουcαι ἀcεβείαc κριθηcόμεθα, πεπαῦcθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μηδὲ τοῖc ὁμιλοῦcι παρέχειν.

180. *Apud Messalam: Bene fecit Euthia.* Quint. 210 I, 5, 61. Vertisse Messalam in latinum hanc orationem idem Quint. refert, X, 5, 2.

---

177 ἰcοδέτηc A — 178 καὶ τὴν S.: τὴν libri. cf. Eust. — χρηcαμένουc Casaubonus; χαριcαμ. codd., quod def. Wilamow. ap. Kaib.

LXI
LXI. LXII. ΥΠΕΡ ΧΑΙΡΕΦΙΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑΡΙΧΟΥΣ

λόγοι β'.

211 181. *Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. α'. παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων. Harp.; Suid s. vv. ἀφέντες et ἀφείς; cf. Crameri A. O. 2 p. 491; Apost. prov. V, 8; Arsenii Viol. p. 86 Walz.

212 182. *Πυκνί.* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρ. α' φησί· *καὶ τῆς Πυκνὸς τοσοῦτον εὑρισκούσης.* Harpocr.

213 *183. Τοσαύτην δ' Ἀθηναῖοι σπουδὴν ἐποιοῦντο περὶ τὸ τάριχος, ὡς καὶ πολίτας ἀναγράψαι τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούς, ὥς φησιν Ἄλεξις ἐν Ἐπιδαύρῳ —· μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ὑπ. ὁ ῥήτωρ. Ath. III p. 120 A.

214 184. Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους· *μετὰ ταῦτα ὕστερον ἦλθον ἀναθησόμενοι τὸ τάριχος.* Prisc. XVII § 179 p. 195 H.

216 185. *Ἀκτὴ* ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. ταρ. Harp.

217 186. Τὰ δὲ περὶ τοὺς λιμένας μέρη δεῖγμα, χῶμα, ἐμπόριον, καὶ ὡς Ὑπ. φησίν, *ἐξαίρεσις*, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, ὥσπερ καὶ τὸ *δεῖγμα* τοὔνομα ἀπὸ τοῦ δείγματα τῶν ἀγωγίμων τοῖς ὠνητιῶσι δίδοσθαι, παρ' Ὑπ. ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ ταρίχους. Poll. IX, 34.

218 187. *Καταχειροτονία.* ἔθος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι· εἰ δέ τινος καταχειροτονηθείη, οὗτος

---

181 διώκεις D. — τοῦ om. BC. — ταρίχου CF. — 182 πνυκί et πνυκὸς libri, quod ferri potest, cf. Meisterhans Gr. d. att. Inschr. p. 112[2]. — εὑρισκούσης corruptum (nisi lacuna est, de qua monet Dind.); S. ci. εὖρος ἐχούσης vel σχούσης, Dobraeus εὖρος οὔσης. — 183 ἀναθησομένη ante Hertzium. — frg. 215 S. (Ἀγασικλῆς ap. Harp. et B. A.) nunc constat ad orat. pro Euxen. (col. 19) referendum esse. — 187 τίθεσθαι] γίνεσθαι epitome.

εἰcήγετο εἰc τὸ δικαcτήριον. ἔcτι δὲ πολλάκιc τοὔνομα παρά τε Δημοcθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Χ. π. τ. τ. Harpocr.

188. *κεστρῖνοι*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ.. κε- 219
cτρῖνοc ἰχθύc. Harp.

189. *ναύκληρος*. Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. Har- 220
pocr.; cf. lex. cantabr. p. 673.

190. *Παλληνεύς*· Ὑπ. ἐν τῇ ὑπὲρ Χ. ἀπολογίᾳ. 221
Harpocr.

191. *προμετρητάς*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τοῦ ταρ. 222
Harpocr.

LXIII. ΠΡΟС ΧΑΡΗΤΑ ЄΠΙΤΡΟΠΙΚΟС. LX

192. *Ἐπεὶ δὲ ἐνεγράφην ἐγὼ καὶ ὁ νόμος ἀπέ-* 223
δωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρί, ὃς κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου καὶ τῆς οὐσίας ἁπάσης τοὺς παῖδας, ἐπειδὰν ἐπιδιετὲς ἡβῶσιν. Harp. s. v. ἐπιδιετὲc ἡβῆcαι.

193. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ πρὸc Χάρητα ἔφη *ἀποδόμενος* 224
ἀντὶ τοῦ ὑποθείc. Poll. VIII, 142.

LXIV. ΥΠЄΡ ΧΑΡΗΤΟС ΠЄΡΙ ΤΟΥ ЄΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ ΞЄΝΙΚΟΥ. (?) LXI

Cf. Vit. X or. p. 848 E. Sed haec oratio num 225
scripta exstiterit valde dubium est; pro Charete quidam Leosthenem reponi volunt.

LXV. ΧΙΑΚΟС. (?) LXII

194. Ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυcιῶν 226
ἑαυτοῖc τε καὶ Χίοιc. — — ὁ δὲ Ὑπ. ἐν τῷ Χιακῷ

188 κεcτρῖνοι Maussacus: κεcτρίναι A, κενcτρόναι BC Ald. postea κενcτρῖνοc BC. — 189 pergit Harp.: οὐ μόνον ὡc ἡ cυνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ κτὲ. (v. frg. 37), quod novum enuntiatum esse mihi videtur neque ad hanc orationem pertinere. — 191 προμετρητάc A Ald. Dd., προμετρήcαc N, προμετρητήc v. — 192 ἐπιτρεπτικῷ BC. — παῖδαc Valesius: ἄπαιδαc libri; πρώτουc παῖδαc mg. N.

καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοις δεδήλωκεν. Schol. Ar. Av. 880, ubi libri ἐν τῷ χαλκῷ habent; Χιακῷ Boeckhius restituit.

LXIII

LXVI. ΑΠΑΡΑΣΗΜΑ.

228 195. *Ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν.* Clem. Alex. Strom. VI, 625 A Sylb. III, 139 Dd. Theodoret. therap. VI p. 102.

229 196. *Χαρακτὴρ οὐδεὶς ἔπεστιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις.* Clem. Alex. Strom. VI p. 625 C Sylb. III p. 140 Dd.

25 197. *Τῷ μὲν τοίνυν Διὶ ὦ ἄνδρες δικασταὶ ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἐλευθέριον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ.* Harp. s. v. Ἐλευθέριος Ζεύς; cf. E. M. p. 329, 44. Ad orat. c. Aristagoram refert S.

230 198. *Ἐγὼ δὲ οὔτε δᾳδούχου θυγατέρα ἔχω οὔτε ἱεροφάντου.* Harp. s. v. ἱεροφάντης.

231 199. Ἀλλὰ καὶ κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν, ὡς Ὑπ. φησίν, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην καὶ τετράδραχμον, κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι. Poll. 9, 74. Turpem grammaticorum errorem arguit Cobetus (Comm. philol. tres, III p. 11 sq.): *pupa* ap. Hyp. fuit κόρη. Idem antea vidit H. Valesius Emendat. p. 19 (Amstelod. 1740).

116 200. *Κρεμάσας ἐκ τοῦ κίονος ἐξέδειρεν, ὅθεν καὶ μωλώπων ἔτι νῦν τὸ δέρμα μεστὸν ἔχει.* καίτοι ἐπὶ τούτοις οὐκ ἄν τις εἴποι τὸ δεῖραι. Poll. 3, 79. Ad orat. c. Dorotheum refert S.

232 201. *Καὶ τῷ σκέλει με ἠρέμα ἔκρουσεν.* Antiatt. B. A. 101, 22.

---

195 malim τοὺς δικάζοντας. — 200 Si ἔχει verum, ne probabile quidem est in oratione c. Dor., quam laesus ipse habuit, haec verba exstitisse. forsitan orationis c. Mantitheum fuerint.

202. *Καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀρρωστίας καὶ ὑπο-* 233
μοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. Schol. Ar. Plut. v. 725.

203. Ὑπερείδου. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφησε, τὴν ἀγω- 234
νίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι. Stob. Flor. 8, 16. cf. Mich. Ap. prov. 16, 2.

204. *Ἀρχομένων δεῖ τῶν ἀδικημάτων ἐμφράττειν* 235
τὰς ὁδούς· ὅταν δ' ἅπαξ ῥιζωθῇ κακία καὶ παλαιὰ γένηται, καθάπερ σύντροφος ἀρρωστία, χαλεπὸν αὐτὴν κατασβέσαι. Stob. Flor. 46, 63.

205. *Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοι-* 236
αύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπαντῶντας πυνθάνεσθαι, μὴ τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. Stob. Flor. 74, 33. Ad orat. c. Aristagoram rettulit Westerm.

206. *Τοὺς μὲν πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς γυ-* 237
ναικὶ καλλωπισμοὺς ὅπως βούλοιτο χρὴ γίγνεσθαι· τοὺς μέντοι περὶ τὰς ἐξόδους, οὐκέτι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἑτέρους (γιγνομένους), φοβητέον. ibid. 34.

207. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφη μὴ δύνασθαι καλῶς ζῆν, 239
μὴ μαθὼν τὰ καλὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ. Stob. Append. florent. p. 41 = St. II, 31, 78 p. 215, 6 W.

208. *Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι ἐν μὲν τοῖς* 240

---

203 apophthegmatis similius est, sicut etiam 207 et 210. — 204 Lycurgi potius quam Hyperidis stilum ostendit. συμφράσσειν A; ἐμφράσσειν ceteri. eandem locutionem habet Lycurg. § 124. — ἡ κακία S. — 205 τοιαύτῃ] τῇ αὐτῇ A[1], corr. A[2]. — ἀπαντῶντας A[2] (ci. Valck.): ἀπολιπόντας (ἀποβλέποντας Hense). — 206 ὅπως ἂν βούλοιτο S. — οὐκέτι, τοὺς οὐ vel οὐκέτι, οὐκ ὄντας ci. S. Sequitur ap. Stob. post ἑτέρους: τοῦ αὐτοῦ (hoc om. Trinc.). φοβητέον οὐκ ἀνδρὸς ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν. τοῦ αὐτοῦ. κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων (haec τοῦ αὐτοῦ κυρ. . . . . ἐλ. add. MA). Itaque quum οὐκ ἀνδρὸς . . ἐλευθ. ex epitaphio desumpta sint (v. p. 87), φοβητέον praecedenti adiungendum, quod ante me vidit Nauckius (Mél. III, 70). Similis perturbationis exemplum e Stob. affert J. Elter (de Stob. codice Photiano p. 7). Τούς del. Nauck; id. add. γιγνομένους. — 207 μαθόντα Halm probante S. — 208 ap. Beynen sic: Ὑπ. ἔφη δεῖν κτέ.

λόγοις ἃ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖ. Max. Conf. Aphor. p. 165 tur. et Beynen Sententiae sel. (Lugd. Bat. 1837) nr. 242 (Wachsmuth Wien. Apophth.-Sammlung 121).

209. Ὁ αὐτὸς (Hyper.) ἔλεγε κακῶν ἀνθρώπων φεύγειν (δεῖν) φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν. Beynen Sent. sel. nr. 243 (Wachsmuth l. c. 122).

241 210. *Διὰ δύο προφάσεις τῶν ἀδικημάτων ἄνθρωποι ἀπέχονται, ἢ διὰ φόβον ἢ διὰ αἰσχύνην.* Max. Conf. Aphorism. p. 169 tur.

211. Ὁ Γλαυκίππου δὲ *πάντων ἀπαιδευτότατον* ἔφη *τὸ λοιδορεῖν.* Dionys. Antioch. epist. 79 (in Epistologr. gr. Hercheri p. 273).

242 212. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἠξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ προῖκα πικρός. Plut. Mor. p. 67 B. cf. Phocion. c. 10 (Bb.).

243 213. *Sume hoc ab iudicibus nostra voluntate, neminem illi propiorem cognatum quam te fuisse; concedimus officia tua in illum nonnulla exstitisse; stipendia vos una fecisse aliquamdiu nemo negat: sed quid contra testamentum dicis, in quo scriptus hic est?* Rut. Lup. I, 19.

42 214. *Non enim simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat, et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominetur. Sed necesse est, aut legibus fretum meminisse libertatis, aut unius*

---

209 indicavit C. Fuhr Mus. Rh. 1878 p. 309. — δεῖν add. Fuhr. — 210 ἄνθρωποι Fuhr: ἄνθρωποι (οἱ ἄνθρ. ms. Bodl. Baroc. 143 f. 41b, coll. a Bb.). — 211 Indicavit T(ournier) in „Revue de philologie“ N. S. I, 208. — 212 εἰ προῖκα Hercherus: εἰ καὶ πρ. — 213 Cf. or. π. τ. Ἱππέως κλήρου et π. τ. Πυρράνδρου κλ. — *ab nobis summa nostra voluntate* ci. Halm. — *fuisse; concedimus* Haase; erat *f. concedimus. Officia c. q. s.* — *nonnulla in illum* basileensis. — *scriptus non est* A pr. m. — 214 *vallat* libri; *valeat* Aldus; *vallatur* Steph., *ubi ius sit legibus vallatum* ci. Halm. — *tyranni* del. Halm. — *dominatur* Steph. — *quotidianam* libri; *quotidiano* Ruhnken. — *commentare* libri; *commentari* Steph.

potestati traditum quotidiano commentari servitutem. — Rut. Lup. II, 2. Ad or. adv. Aristogitonem refert S.

215. *Quid si tandem iudice natura hanc causam* 214
ageremus, quae ita divisit virilem et muliebrem personam, ut suum cuique opus atque officium distribueret, et ego hunc ostenderem muliebri ritu esse suo corpore abusum: nonne vehementissime admiraretur, si quisquam non gratissimum munus arbitraretur, virum se natum, sed depravato naturae beneficio in mulierem convertere properasset? — Rut. Lup. II, 6.

216. *Nam hominis avari atque asoti unum idem-* 215
que vitium est: uterque enim nescit uti atque utrique pecunia dedecori est. Quare merito utrique pari poena afficiuntur, quos pariter non decet habere. Id. II, 9; cf. Anonym. de schem. v. 140 sqq.

217. *Cogis me iniuriae tuae causam proferre?* 216
Nihil agis; non dicam. Sed ipsum tempus eam patefaciet. Rut. L. II, 11.

218. *Sed ego iam, iudices, summum ac legitimum,* 217
quod exposui, meae causae ius omitto; vobis quod aequissimum videatur ut constituatis permitto. Non enim vereor, quin, etiamsi sit novum vobis instituendum, libenter id quod postulo propter utilitatem communis consuetudinis sequamini. — Rut. Lup. II, 17.

219. *Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν;* Herod. π. σχημ. 218
VIII, 597 W.

---

215 *iudice natura* x; *indices* libri; *iudices, apud ipsam naturam* Steph., *natura iudice* del. *tandem* ci. Halm. — *quae* x: *atqui* vel *atque* libri (*ut quae* Iacobus). — *virilem et* add. Ruhnk. (*virilemque* post *muliebrem* add. Pithoeus). — *personam*] *naturam* per errorem S. — *et ego* Rigaltius: om. *et* libri (*et hunc ostenderemus* mal. Ruhnk.). — *muliebri* Steph.; *tui liberi* libri. — *abusum* Steph.: *adlusum*. — *sed depr.* Aldus: *se depr.* — *properasse* libri (S. Halm); *se properasset* Steph. — 216 ad or. c. Aristophontem ref. Kiessling. — *utrique* post *merito* del. Fuhr (Mus. Rh. 1878 p. 309). — 218 *etiamsi sit* Ruhnk.: *etiam sit* codd. et basil., *etiam si* exc. Gronovii et aldina. — *instituendum* (*instituatis, nedum*) *libenter* Iacobus. — 219 Ὑπερίδῃ

*219 a. *Παραπέμπει γὰρ ἡμᾶς ἡ ἐλπίς· αὕτη δὲ ἀτυχούντων ἐστὶν ἐφόδιον.* Herodian. π. σχημ. VIII, 601 W.

249 220. *ἄγειν* ἀντὶ τοῦ ἔχειν Ὑπ. B. A. 335, 24 (Bachm. anecd. p. 20, 18). Frg. 121 confert Bb.

123 221. Ὑπερ. δὲ *τὸν ἀγήρατον χρόνον*. Poll. II, 14. Ad orationem funebrem (v. supra p. 94) rettulit S.

250 222. *Αἰγιλιεύς*. Ὑπ. — Harp.

251 223. καὶ ὡς Ὑπ. *αἰσχροκερδεῖν*. Poll. III, 113.

252 224. *ἀλφιτεῖς*· οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπ. B. A. 381, 7; Suidas.

253 225. *ἀλφίτια* ὡς Ὑπ. Pollux VI, 37.

254 226. Οὐ πάνυ ἐπαινῶ — οὐδὲ τὸ παρ᾽ Ὑπ. *ἀναισχύντημα*. Poll. VI, 183.

255 227. *ἀνδραπόδια* παρ᾽ Ὑπερ. Poll. III, 77.

256 228. καὶ *ἀνδριζόμενοι* Ὑπ. Poll. II, 20.

257 229. *ἀντέχει*· — Ὑπ. ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει. B. A. 408, 1.

259 230. Καὶ *ἀποκεκαρμένος* ὡς Ὑπ. Poll. II, 33.

260 231. *ἀπροβούλευτα καὶ ἀπρόγραφα*. Poll. VI, 144.

261 232. ὑπερώρισεν· Δημοσθένης δὲ καὶ ἐξώρισεν εἶπε καὶ Ὑπ. *ἀφώρισεν*. Poll. IX, 157.

263 233. Ὑπ. δὲ καὶ *γηροβοσκὸν* εἴρηκε. Poll. II, 14.

265 234. *δικογράφος* ὡς Ὑπ. Poll. VIII, 24.

266 235. Ἡ δὲ *δουλὶς* Ὑπερείδῃ εἰρημένον φαῦλόν ἐστιν. Poll. III, 74.

65 236. *Δρακοντίδης* εἷς τῶν λ΄. Ὑπ. Harpocr.

267 237. *Ἑκατομβαιὼν* ὄνομα μηνός. Ὑπ. Harp.

238. φυγαδευθῆναι, διωχθῆναι· Ὑπ. δέ που καὶ *ἐξεδιώχθη* λέγει. Poll. VIII, 70.

Havniensis: εὐριπίδῃ ceteri. — 219a Hyperidi vindicavi propter locutionum similitudinem; cf. c. Dem. 21, 17 (παραπέμπειν); ibd. 40, 17. Eux. 31, 15. epitaph. 9, 41 (ἐφόδιον). ἡμᾶς om. Par. 2929. — 224 ἀλφιστεῖς B. A. — 225 ἀλφιτεῖα vel ἀλφιτεία Jungermann. ἀλφιτεῖς Th. Fixius. — fr. 253 S. cum fr. 108 coniunxi. — fr. 258 S. exstat in or. III, col. 20, 12. — fr. 264 S. nunc ad orat. pro Phryne rettuli, v. fr. 171.

239. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖϲ λέξεϲιν ἀφει- 262
δέϲτερόν πωϲ καὶ ἀμελέϲτερον χρῆϲθαι· ὥϲπερ ὅταν *μονώτατος* λέγῃ καὶ *γαλεάγρα* καὶ *ἐκκοκκύζειν* καὶ *ἐστηλοκόπηται* καὶ *ἐπήβολος* καὶ ὅϲα τοιαῦτα. Hermogen. III p. 382 W.; cf. Max. Planud. V p. 560. — Ὑπ. δὲ καὶ Δημοϲθένηϲ ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ *κοκκύζειν* εἶπον. Poll. V, 89. — ἐϲτηλιτευμένοϲ κατεϲτηλιτευμένοϲ *ἐστηλοκοπημένος*· οὕτω γὰρ Ὑπ. Poll. VIII, 24.

240. *ἔμμηνοι δίκαι* αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί· 269
Δημοϲθένηϲ καὶ Ὑπ. Harp.

241. καὶ *κατηγόρησεν ἐνδόσιμα* (de praevaricatore) 270
ὡϲ Ὑπ. Poll. VIII, 143.

242. καὶ *ἐπιβασίαν τῇ δίκῃ* Ὑπ. Poll. II, 200. 271

243. Ὑπ. δὲ *ἐπισυκοφαντεῖν* ἔφη. Poll. VIII, 31. 272

244. *εὐημερήσαντος* Ὑπ. Phot. Suid. s. v. εὐημερία.

245. *ζυγομαχεῖ*· ϲταϲιάζει, ὡϲ οἱ βόεϲ ἐζευγμένοι. — κέχρηται Ὑπ. Phot. Suid. E. M.

246. *κακηγορῆσαι* ὡϲ Ὑπ. Poll. VIII, 80. 117

247. *κακολογία* ὡϲ Ὑπ. Poll. II, 119. 30

248. *κακοπράγμων* ὡϲ Ὑπ. ἔφη. Poll. IV, 36 275
et VI, 169.

249. καὶ Ὑπ. *τὰ ὄντα καταβέβρωκέν* φηϲιν ἀντὶ 276
τοῦ κατεδήδοκεν. Poll. VI, 39.

250. *καττύεσθαι* Ὑπ. τὸ ὑποδεδέϲθαι. Phot. lex. 277
p. 150, 19; cf. E. M. p. 493, 47.

251. *ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν*, ὡϲ Ὑπ. Poll. II, 42. 278

252. *Κρόνος*· μωρόϲ· Ὑπ. Antiattic. B. A. 279
p. 104, 7.

253. *κώδεια*· τὴν τῆϲ μήκωνοϲ κεφαλὴν οὕτω 280
καλοῦϲιν· Ὑπερ. καὶ Ἀριϲτοφάνηϲ Γεωργοῖϲ „ἀγαθήν γε κώδειαν". Harp.

---

239 ap. Hermog. ἐκκοκύζειν ante S., qui addit fort. κοκκύζειν scribendum esse; sane Planudem ἐκκ. tueri: ἐκκ. δὲ τὸ μέγα κοκκύζειν. — γαλεάγρα v. supra frg. 34, ἐπήβολοϲ fr. 78. — 253 Ὑπερ. καὶ add. Dind. ex epitome.

281 254. *μεσεγγυήματα* δὲ Ὑπ. Poll. VIII, 28.

282 255. *μικρολόγον* δὲ Ὑπ. μὲν τὸν εἰς ἀργύριον ἀνελεύθερον, Ἰσοκράτης δὲ τὸν μεμψίμοιρον. Poll. II, 123. Cf. frg. 44.

283 256. καὶ *ξενοτροφία* παρ' Ὑπ. Poll. III, 58.

284 257. *ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει* ἀντὶ τοῦ εὐθύς· Ὑπ. Suid.; Phot. lex. 346, 12; Bachmann. anecd. p. 320, 17.

286 258. καὶ ἐποφθαλμιᾶν τὸ ἐπιθυμεῖν τινός, καὶ *ὠφθαλμίασε* τὸ ἐπεθύμησεν Ὑπ. Poll. II, 62.

287 259. *ὀψαρτυτὴς* ὡς Ὑπ. Poll. VI, 37.

288 260. *παρεχείμασεν* Ὑπ. Phot. lex. p. 392, 19.

289 261. Ὑπ. δὲ καὶ *τοῦ παροδίου τοίχου* εἴρηκεν. Poll. VII, 121.

290 262. *πελαγίζειν* τὸ διὰ πελάγους πορεύεσθαι. Antiattic. B. A. 111, 28; cf. Phot. p. 406, 10.

291 263. καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπ. *περιδῦσαι* εἴρηκεν. Poll. VII, 44.

292 264. *λείαν περιεσύραντο* ὡς Ὑπ. Poll. I, 162.

293 265. πίθος ἢ πιθάκνη· Ὑπ. δὲ καὶ *πιθάκνιον* εἴρηκεν. Poll. VI, 14.

294 266. *πολυπληθία* ὡς Δημοσθένης καὶ Ὑπ. Poll. IV, 163.

295 267. καὶ *πολυφίλοις* Ὑπ. Poll. III, 63.

296 268. τὴν *πομπείαν* αὐτὸς ὁ τεχνικὸς (Hermog.) ἡρμήνευσε —· εἴληπται δὲ αὐτῷ τὸ τοιόνδε ὄνομα ἀπὸ τῶν λόγων Λυσίου καὶ Ὑπ. καὶ Δεινάρχου· πολὺ γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ὄνομα. Greg. Corinth. ad Hermog. VII, p. 1118 W.

297 269. *προσμετροῦντας* Ὑπ. Poll. IV, 166.

22 270. *πωλητήριον* τὸ πρατήριον· οὕτως Ὑπ. Phot. Suid. s. v. Cf. supra ad frg. 18.

298 271. καὶ *σηκώματα* ὡς Ὑπ. Poll. IV, 172 (de sacomatis).

---

258 ἐνοφθαλμιάσαι — ἐπιθυμῆσαι cod. V. apud Lederlinum: ἐποφθαλμιᾶσθαι cod. apud Dorvil. ad Charit. p. 252. ἐπωφθαλμίασε ci. S. — 263 εὐριπίδης C.

271 a. *σιτομέτραι* ὡς Ὑπ. Poll. VII, 18.

272. καὶ τὸ *συγκαταδουλώσασθαι* παρ᾽ Ὑπ. — 299
σύνδουλοι δὲ λέγει Λυσίας καὶ Εὐριπίδης, Ὑπ. δὲ καὶ Εὐκλείδης *ὁμόδουλον* λέγουσιν. Poll. III, 81 sq.

273. *τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον* παρ᾽ Ὑπ. Poll. 300
III, 85.

274. *φιλοτησία*· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου. 301
ἡ κύλιξ ἣν κατὰ φιλίαν τοῖς φίλοις προὔπινον φιλοτησία ἐκαλεῖτο, ὡς Ὑπ. φησὶ καὶ Ἄλεξις. Harp.

275. *φρονηματισθῆναι*. οὕτως Ὑπ. ἀντὶ τοῦ φρο- 302
νήματος καὶ οἰήσεως πληρωθῆναι. „οἱ δὲ φρονηματισθέντες ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἕτοιμοι ἦσαν.“ Suid. s. v.; cf. E. M. 800, 43.

276. *λόγου χάριν φησὶν* Ὑπ. — Phot. p. 229, 22. 303

---

274 apud Harp. add. Dind. ex epitome. — χάριν ἔχειν (fr. 304 S. ap. Poll. V, 142) nunc legitur in or. fun. col. 6, 4.

INDICES.

Numeri, qui appositi sunt, in oratione prima et in initio secundae columnas et versus, in reliquis paragraphos indicant. Numeri orationum deperditarum I—VI uncis quadratis inclusi sunt, velut [I] = or. κατ' Ἀθηνογένους β'.

INDEX NOMINVM.

A

INDEX VOCABVLORVM

composuit H. Reinhold.

Hunc indicem, in quo componendo Westermanni indice graecitatis Hyperideae (Lipsiae 1860—63) non sine fructu usus sum, ita institui, ut fere omnia oratoris verba reciperem; haec tantum reicienda existimavi, nisi cum singulari quodam sensu usurpata mihi videbantur: ὁ ἡ τό, ὦ, ὅϲ ἥ ὅ, pron. pers., τίϲ, τιϲ, οὗτοϲ, αὐτόϲ = is (admisi αὐτόϲ = ipse, idem), οὐ, μή, ἄν, καί, γάρ, ἀλλά, μέν, δέ, ἐν, εἰϲ, ἐκ, εἶναι. Ea vocabula, quorum omnino nullum aut nimis exiguum est in papyro vestigium, silentio praeterii exceptis eis, quae certissime restitui potuerunt, velut praepositiones. In notis adhibendis eandem rationem secutus sum, qua in verbis oratoris ipsis editor usus est. Numeri uncis quadratis ([1]) inclusi ea vocabula denotant, quae noniam integra in codice leguntur, sed probabiliter sunt restituta. Numeri uncis rotundis ((1)) circumscripti ad ea spectant, quae librarii errore omissa esse sunt putanda. Numeri uncis quadratis duplicibus ([[1]]) interpositi ad paucissima ea pertinent, quae perperam librarius addidit. Asteriscus numeris praefixus (*1) ea verba significat, quae mendose in papyro scripta exstant.

A

Δ

Υ

Φ

X

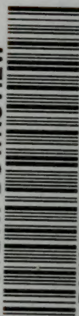
UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 14 18 05 12 005 9